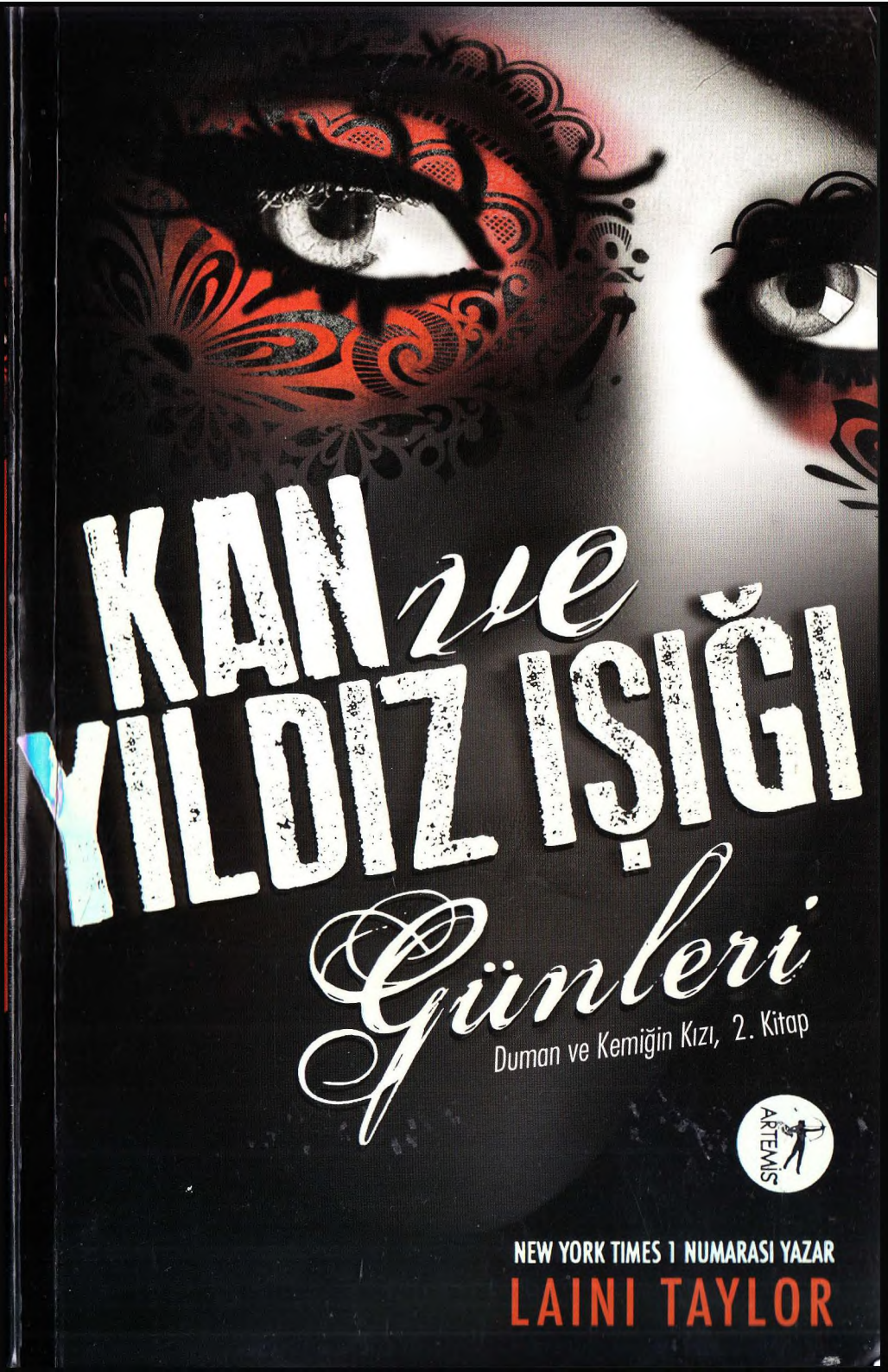

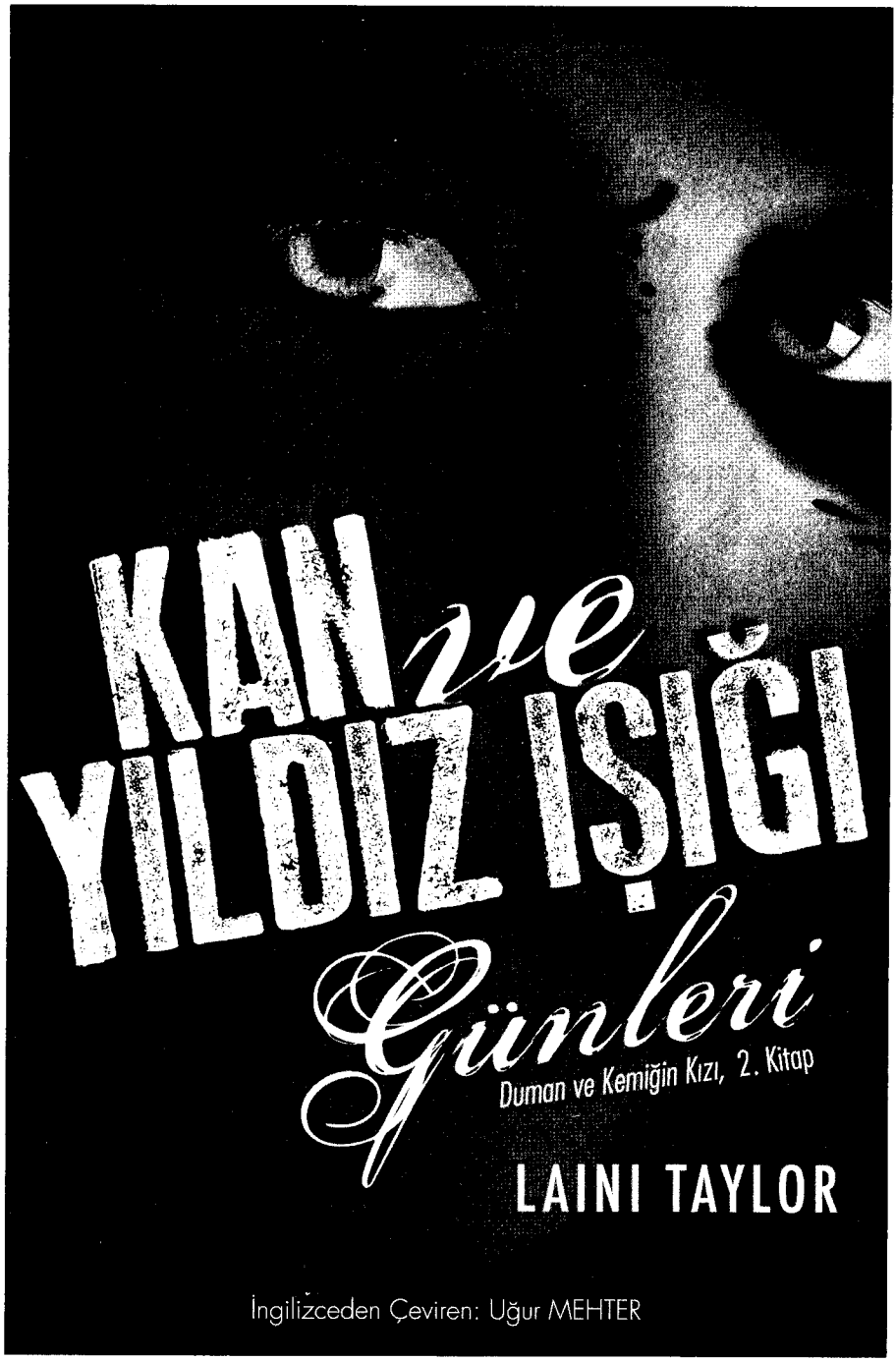
KAN ve YILDIZ IŞIĞI Günleri

Duman ve Kemiğin Kızı, 2. Kitap

ARTEMİS

NEW YORK TIMES 1 NUMARASI YAZAR

LAINI TAYLOR

ARTEMİS YAYINLARI, İSTANBUL

ARTEMİS

ABG/212
AB/476
AÇ/370
A/55

KAN VE YILDIZ IŞIĞI GÜNLERİ
Laini Taylor
Orijinal Adı: *Days of Blood Starlight*

Genel Yayın Yönetmeni: Ilgın Sönmez
İngilizceden Çeviren: Uğur Mehter
Editör: Toprak Dramalı

Yaratıcı Yönetim: photoRepublic
Grafik: Asmin Ayşe Gündoğdu - Merve Güven
Harita Çizimi: Jim Di Bartolo

1. Basım: Kasım 2014
ISBN: 978 - 605 - 142 - 547 - 4
Sertifika No: 10905

LAINI TAYLOR © 2012
HARİTA ÇİZİMİ © JIM DI BARTOLO 2012

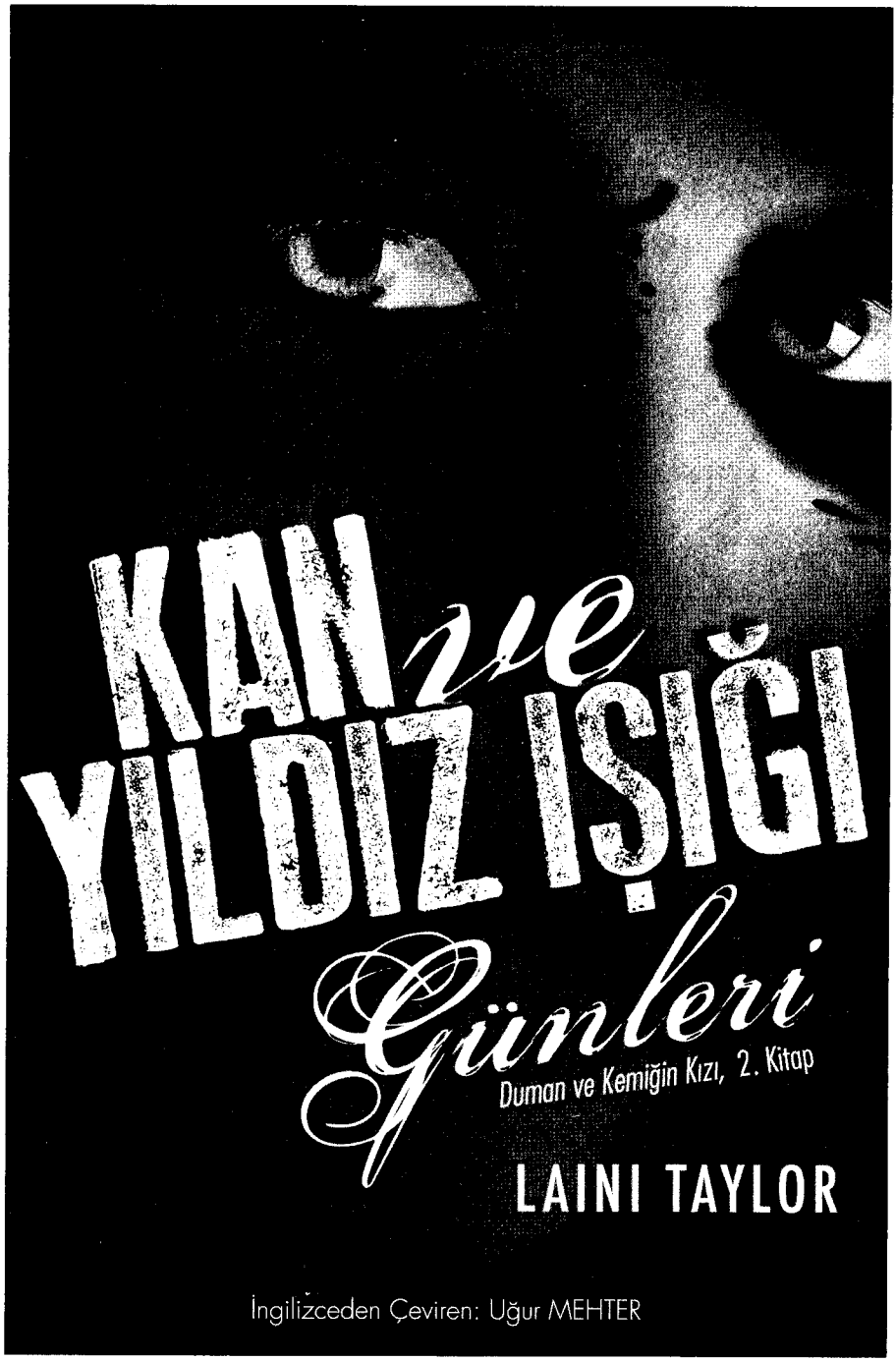
Bu kitabın Türkçe yayın hakları Onk Ajans LTD. aracılığıyla Alfa Basım Yayım Dağıtım Ltd. Şti.'ne aittir. Yayınevinden izin alınmadan kısmen ya da tamamen alıntı yapılamaz, hiçbir şekilde kopya edilemez, çoğaltılamaz ve yayımlanamaz.

ARTEMİS YAYINLARI
Ticarethane Sokak No: 53 Cağaloğlu / İstanbul
Tel: (212) 513 34 20-21 Faks: (212) 512 33 76
e-posta: editor@artemisyayinlari.com
www.artemisyayinlari.com

Baskı ve Cilt: Melisa Matbaacılık
Çiftehavuzlar Yolu Acar Sitesi No: 4 Bayrampaşa / İstanbul
Tel: (212) 674 97 23 Faks: (212) 674 97 29 Sertifika No: 12088

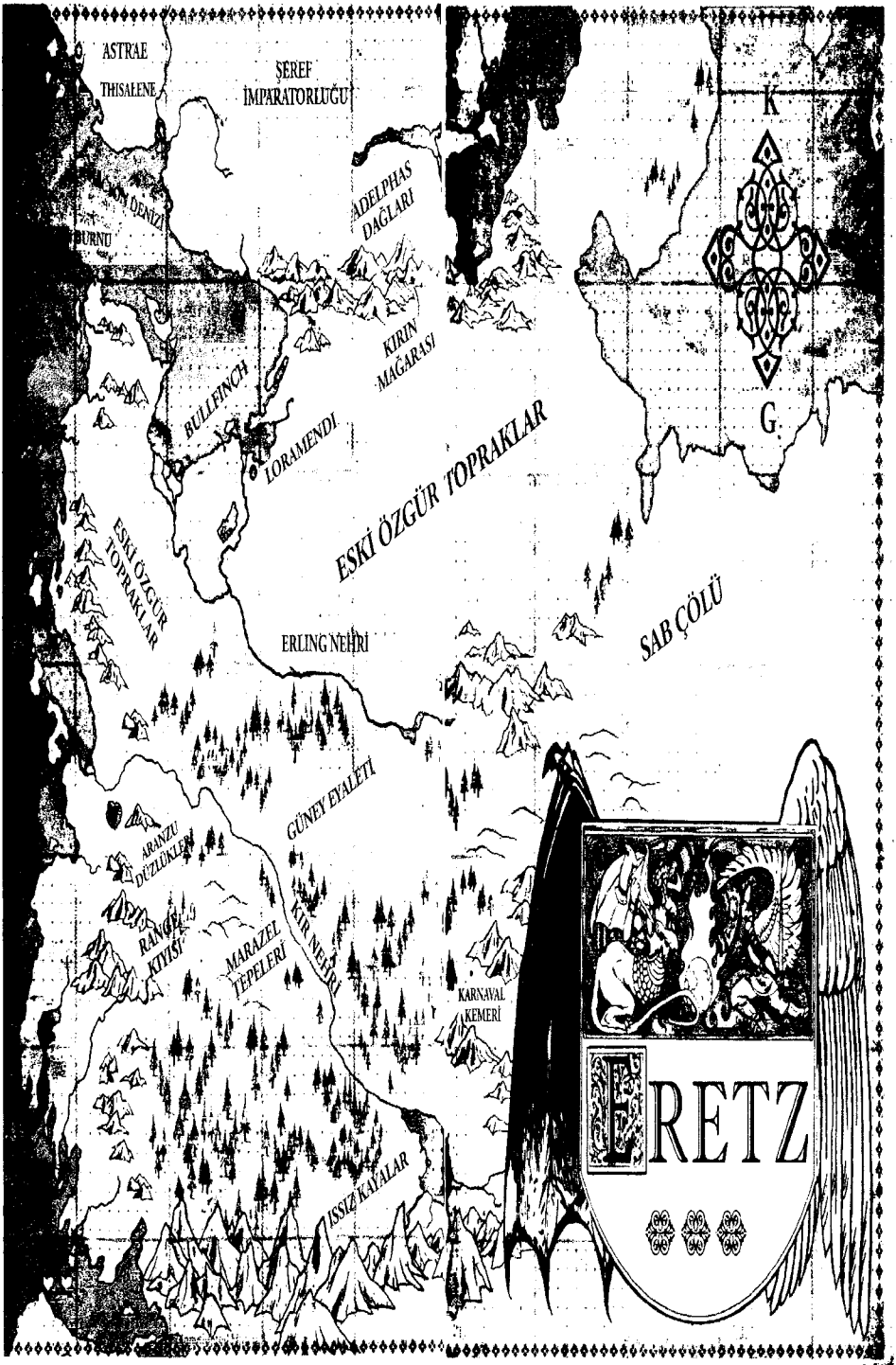
Genel Dağıtım: Alfa Basım Yayım Dağıtım Ltd. Şti.
Tel: (212) 511 53 03 Faks: (212) 519 33 00

Artemis Yayınları, Alfa Yayın Grubu'nun tescilli markasıdır.

İngilizceden Çeviren: Uğur MEHTER

ARTEMİS YAYINLARI, İSTANBUL

ASTRAE
THISALENE
ŞEREF İMPARATORLUĞU
BURNU
ADELPHAS DAĞLARI
KIRIN MAĞARASI
BULLFINCH
LORAMENDI
ESKİ ÖZGÜR TOPRAKLAR
ESKİ ÖZGÜR TOPRAKLAR
ERLING NEHRİ
SAB ÇÖLÜ
GÜNEY EYALETİ
ARANZU DÜZLÜKLERİ
RANGE KIYISI
MARAZEL TEPELERİ
KIRI NEHRİ
KARNAVAL KEMERİ
ISSIZ KAYALAR
K
G
ERETZ

Jim için, yoğun bir sevgiyle...

Bir varmış bir yokmuş,
bir Melek'le şeytan lades tutuşmuş.

Ve kemiğin kırılmasıyla dünya ikiye bölünmüş.

1

Köprüdeki Kız

Mayısın başı. Prag. Gri gökyüzü, peri masalı çatıların üzerine çökmüştü. Dünyanın gözü bu şehirdeydi. Karl Köprüsü'ne kameralar kurulmuştu. Belki ziyaretçiler geri döner diye. Bu şehirde daha önce de tuhaf şeyler olmuştu ama bu kadar tuhafı asla olmamıştı... En azından, olanları kanıtlayacak ya da *sömürecek* bir video kaydı elde edilene dek.

"Lütfen bana işemen gerektiğini söyle."

"Ne? *Hayır.* Aklından bile geçirme."

"Ah, haydi. Yapabilsem kendim yapardım, ama olmaz. Ben bir kızım."

"Biliyorum. Haklısın, hayat hiç adil değil. Yine de sırf senin hatırın için Karou'nun eski erkek arkadaşının üzerine işemeyeceğim.

"Ne? Bunu da nereden çıkardın?" Zuzana, en makul ses tonuyla açıkladı. "Sadece kafasına patlatmak için bir balona işemeni rica edecektim."

"Ah." Mik yarım saniye kadar bunu düşünürmüş gibi yaptı. "Olmaz."

Zuzana derin bir iç çekti. "Sen bilirsin. Ama bunu hak ettiğini biliyorsun."

Hedef, üç metre ötelerinde uluslararası bir haber ekibine röportaj veriyordu. Bu onun ilk röportajı değildi. Onuncusu bile değildi. Zuzana artık saymayı bırakmıştı. Ama bunu özellikle sinir bozucu yapan Karou'nun apartmanının önünde gerçekleşmesiydi. Burası zaten medyaya malzeme olmadan önce de, polisin ve güvenlik şirketlerinin yeterince ilgisini çekmişti.

Kaz, Köprüdeki Kız'ın eski sevgilisi unvanıyla şöhrete kavuşmanın derdindeydi. Prag'ı bir anda dünyanın ilgi odağına dönüştüren olayın ardından herkes Karou'yu bu isimle anmaya başlamıştı.

"Melekler, hımmm?" dedi genç ve güzel muhabir, katalog mankeni-katile-karşı tarzı, aşırı heyecanlı bir ses tonuyla. "Daha önce bundan haberiniz var mıydı?"

Kaz güldü. Zuzana, onun tepkisini önceden tahmin ederek aynı anda sahte bir kahkaha attı. "Neyi soruyorsunuz? Meleklerin varlığından haberdar olup olmadığımı mı, yoksa kız arkadaşımla aralarındaki sorunu bilip bilmediğimi mi?"

"*Eski* kız arkadaşın," diye tısladı Zuzana.

"Sanırım ikisini de," dedi muhabir gülerek.

"Hayır, hiçbirinden haberim yoktu," dedi Kaz. "Ama Karou'nun esrarengiz bir yanı olduğunu hep biliyordum."

"Ne gibi?"

"Bir kere, fazlasıyla ketumdu. Nereli olduğunu, hatta soyadını bile bilmiyordum. Tabii eğer bir soyadı varsa."

"Bu sizi rahatsız etmiyor muydu?"

"Hayır, aksine hoşuma gidiyordu. Güzel ve esrarengiz bir kızı kim istemez? Çizmesinde bıçak taşıyordu. Bir sürü dil konuşabiliyordu. Hep canavar resimleri çiziyordu ve..."

"Seni nasıl pencereden attığını anlatsana!" diye bağırdı Zuzana.

Kaz ona aldırmamaya çalıştı, ama muhabir duymuştu. "Doğru mu bu? Size şiddet mi uyguladı?"

"Olanların hoşuma gittiğini söyleyemeyeceğim." Sahte bir kahkaha. "Ama bunu şiddet olarak nitelendiremem. Kesinlikle zarar görmedim. Ayrıca galiba benim suçumdu. Onu korkuttum. İstemeden yaptım, ama bir kavgaya karışmıştı ve sinirleri gergindi. Üstü başı kan içindeydi ve karda yalın ayak geziyordu."

"Korkunç. Size neler olduğunu anlattı mı?"

Zuzana yine bağırdı. "Hayır! Çünkü onu pencereden atmakla meşguldü!"

"Aslında pencere değil kapıydı," dedi Kaz, Zuzana'ya pis bir bakış fırlatarak. Arkasındaki cam kapıyı işaret etti. "Şu kapı."

"Şuradaki mi?" Muhabir zevkten dört köşe olmuştu. Hemen kapının yanına koştu. Bir zamanlar kötü bir aktörün içinden geçtiği camın yerine takılan camı, dünya için önemli bir simgeymişçesine, huşuyla inceledi.

"Lütfen?" diye yalvardı Zuzana Mik'e. "Bak, balkonun tam altında duruyor." Onda Karou'nun dairesinin anahtarı vardı. Bu sayede arkadaşının resim defterlerini dedektiflerden kaçırabilmişti. Karou onun burada yaşamasını istemişti ama Kaz yüzünden ev bir sirke dönüşmüştü. "Bak." Zuzana yukarıyı işaret etti. "Tam kafasında patlar. Hem o kadar çay içtin..."

"Olmaz."

Muhabir Kaz'a daha da sokuldu. Suratında sinsi bir ifade belirmişti. "Eee, şimdi nerede?"

"Cidden mi?" diye mırıldandı Zuzana. "Sanki biliyor da. Sanki bu bilgiyi sırf ona saklamak için son yirmi beş muhabire söylemedi de."

Kaz apartmanın merdivenlerinde omzunu silkti. "Hepimiz gördük ya. Uçtu gitti." Buna hâlâ inanamıyormuşçasına kafasını iki yana salladı ve doğruca kameraya baktı. Hak ettiğinden çok daha yakışıklıydı. Zuzana *keşke güzellik kötü bir davranış sonucu geri alınabilen bir şey olsaydı* diye düşünmeden edemedi. "Uçtu gitti," diye tekrarladı Kaz sahte bir hayretle. Bu röportajları bir piyes gibi düşünüyor olmalıydı. Gelen sorulara göre ufak tefek değişiklikler yaparak aynı rolü oynuyordu. Bu tavırları bayatlamaya başlamıştı doğrusu.

"Nereye gidebileceğine dair hiçbir fikriniz yok mu?"

"Hayır. Zaten ikide bir ortadan kaybolurdu. Günlerce gelmezdi. Nereye gittiğini asla söylemezdi ama döndüğünde hep yorgun olurdu."

"Sizce yine geri dönecek mi?"

"Umarım." Üzgün bir köpek gibi kameraya baktı. "Onu öyle özlüyorum ki."

Zuzana acı çekiyormuşçasına homurdandı. "Öff, kapa çeneni."

Ama Kaz çenesini kapamadı. Muhabire dönüp "Tek iyi tarafı, bunu mesleğimde kullanabiliyor olmam. Bu özlemi ve endişeyi... Artık daha zengin performanslar sergileyebiliyorum." Diğer bir deyişle: *Karou'dan bıktık, biraz da beni konuşalım.*

Muhabir tam da istediğini sordu. "Demek oyuncusunuz?" diye şakıdı ve Zuzana daha fazla dayanamadı.

"Ben yukarı çıkıyorum," dedi Mik'e. "Çayını mesanende biriktirmeye devam edebilirsin. Bu işi ben hâlledeceğim."

Mik "Zuze, ne yapıyorsun..." diyecek oldu, ama Zuzana çoktan merdivenlere yönelmişti. Mik de çaresiz peşine takıldı.

Üç dakika sonra, Kazimir'in kafasında pembe bir balon patladığında, Mik'e bir minnet borcu vardı, çünkü üstünü başını ıslatan onun mesanesindeki çay değildi. Şişelerce parfüm ve bunları güzel, yapışkan bir macuna dönüştüren karbonattı. Kaz'ın saçları matlaştı, gözleri yandı ve suratındaki ifade paha biçilmezdi. Röportaj canlı olmadığı için Zuzana bunu zevkle izleyebildi.

Hem de defalarca.

Belki bir zaferdi, ama tam anlamıyla da değildi, çünkü Zuzana, Karou'nun telefonunu belki seksen altı bin dört yüzüncü kez aradığında yine kapalı çıktı. En yakın arkadaşı ortadan kaybolmuştu. Belki de başka bir dünyaya gitmişti ve Kaz'ın pembe balon parçaları ve parfümlü macunla bezeli kafası bu gerçeği değiştirmiyordu.

Gerçi çiş kesinlikle bir fark yaratırdı, o ayrı.

2

Küller Ve Melekler

Aynı gece, Özbekistan semaları.

Geçit havada bir yarıktı. Rüzgâr her iki yönden esiyor, sesi haşin bir tıslamayı andırıyordu. Yarığın kenarları dalgalanıp her iki dünyanın da gökyüzünü gözler önüne seriyordu. Akiva, kesikten yıldızlara baktı ve aralarından geçmeye hazırlandı. Diğer tarafta Eretz yıldızları belli belirsiz parlıyordu. Orada muhafızlar olacaktı. Acaba kendini göstermeli miydi?

Onu kendi dünyasında ne bekliyordu?

Eğer kız ve erkek kardeşi onu bir hain gibi gösterdiyse, muhafızlar onu görür görmez yakalar ya da en azından bunu denerlerdi. Akiva, Hazael'le Liraz'ın onu sattığına inanmak istemiyordu, ama o son bakışları dün gibi hatırındaydı: Liraz'ın ihanetine duyduğu öfke ve Hazael'in sessiz nefreti.

Akiva yakalanmayı göze alamazdı. Şimdi gözlerinin önünde daha sert bir son bakış belirmişti. Daha yeni bir hatıra.

Karou.

İki gün önce, Karou, Fas'ta onu o kadar korkunç bir bakışla ardında bırakmıştı ki, Akiva onun elinde ölmeyi yeğ-

lerdi. En kötüsü, Karou'nun ıstırabı değildi. Umuduydu. Söylediklerinin gerçek olamayacağına dair o inatçı umudu. Ve Akiva'nın saf bir umutsuzlukla bildiği ve kabullendiği gerçek.

Kimeralar yok olmuştu. Karou'nun bütün ailesi ölmüştü.

Onun yüzünden.

Akiva, kendi sefilliğinin onu tükettiğini biliyordu. Her seferinde ondan bir parça daha koparıyor, her an sivri dişlerin etini yırttığını hissediyordu. Kâbusları peşini bırakmıyor, sonra bunların gerçeğin ta kendisi olduğunu hatırladığında, biraz daha karanlığa gömülüyordu. Karou şu anda Loramendi'nin kara harabelerinde, halkının külleri arasında tek başına dikiliyor olabilirdi. Ya da daha kötüsü, onu Eretz'e geri götüren o rezil yaratıkla, Razgut'la birlikte olabilirdi. O zaman Karou'ya ne olacaktı?

Onların peşinden gitmeliydi. Karou anlamıyordu. Geri döndüğü dünya, anılarındakinden çok farklıydı. Orada yardım ya da huzur değil, yalnızca küller ve melekler bulacaktı. Eski Özgür Topraklar'da Seraf devriyeleri geziyordu ve geriye kalan bütün Kimeralar zincire vurulup köle tacirlerinin kırbaçlarıyla kuzeye sürülmüştü. Karou hemen fark edilecekti. Safir mavisi saçları ve kanatları olmadan uçabilmesi sayesinde aksi imkansızdı. Ya öldürülecek ya da tutsak edilecekti.

Akiva onu herkesten önce bulmalıydı.

Razgut, bir kapı bildiğini iddia etmişti. Onun da Düşmüşlerden biri olduğu düşünülürse, belki de gerçekten biliyordu. Akiva, ikiliyi takip etmeye çalışmış, ama başaramayınca geri dönüp kendi keşfettiği geçide doğru kanat çırpmıştı. Ve bu geçit şimdi tam karşısında duruyordu. Okyanuslar ve dağlar üzerinde uçarak harcadığı sürede her şey olmuş olabilirdi.

Akiva görünmez oldu ama sihir bedelsiz değildi. Bedeli acıydı ve Akiva eski yarası sayesinde bu bedeli fazlasıyla ödedi. Birdenbire buhar olup uçtu ve gökyüzünden silindi.

Ve sonra evine gitti.

Manzaranın değişikliği hemen göze batmıyordu. Buradaki dağlar tıpkı diğer taraftakiler gibiydi. Ama insan dünyasında, uzakta Semerkant'ın ışıklarını görebiliyordu. Burada ise görünürde bir şehir yoktu. Yalnızca bir tepenin üzerinde bir gözcü kulesi vardı. Korkuluğun önünde iki Seraf muhafız bir aşağı bir yukarı yürüyordu ve gökyüzü Eretz'te olduğunu hemen açık ediyordu. İki ay vardı. Biri parlak ve belirgin, diğeri hayaletimsiydi.

Parlak kız kardeş, Nitid, canavarlar için hemen her şeyin tanrıçasıydı. Katiller ve gizli âşıklar dışında. Onların tanrıçası, Ellai'ydi.

Ellai, Akiva ona bakarken gerildiğini hissetti. *Seni tanıyorum, melek*, diye fısıldayabilirdi. Bir ay boyunca onun tapınağında yaşamamış mıydı? Onun kutsal pınarından su içmemiş, Beyaz Kurt onu neredeyse öldürdüğünde kanını ona akıtmamış mıydı?

Katillerin tanrıçası kanımın tadına baktı, diye düşündü. Acaba hoşuna gitmiş miydi ve daha fazlasını istiyor muydu?

Karou'nun güvende olduğunu öğrenmeme yardım et, sonra istersen kanımın her damlası senindir.

Güneye ve batıya doğru uçtu. Korku onu bir kanca gibi sürükledi. Güneş yükseldiğinde hızlandı ve korkusu giderek dehşete dönüştü. Geç mi kalmıştı? Ne için? Onu ölü bulmaktan mı korkuyordu? Madrigal'in idamı gözlerinin önünde canlandı. Başının düşerken çıkardığı ses ve boynuzlarının idam sehpasından yuvarlanmasını engelleyişi.

Onu Madrigal değil de Karou olarak hayal etti. Farklı bir bedende aynı ruh ve bu kez başın yuvarlanmasını engelleyen boynuzlar da yoktu. Yalnızca olağanüstü mavilikteki o saçlar vardı. Ve gözleri kahverengi yerine siyah olmasına rağmen, aynı şekilde donuklaşacaklar, bir ölünün gözlerine dönüşeceklerdi. Ölecek ve sonsuza dek yok olacaktı. Yine. Ve artık onu diriltecek Brimstone da olmayacaktı. Bundan böyle ölüm onun için gerçek anlamıyla ölüm demekti.

Eğer Akiva onu kurtaramazsa. Eğer onu bulamazsa.

Ve nihayet Loramendi göründü. Canavarların kale şehri artık sadece bir harabeydi. Devrik kuleler, un ufak olmuş kale siperleri, kırık kemikler ve rüzgârla dalgalanan bir küller tarlası. Bir zamanlar şehrin üzerinde yükselen demir parmaklıklar bile tanrıların elinde bükülmüş gibiydi.

Akiva, kendi kalbinin onu boğduğunu hissetti. Yıkıntıların üzerinde uçarak tüm bu gri ve siyahlığın arasında parlak bir mavilik görmeye çalıştı. Kendi canavarca zaferinin arasında. Ama hiçbir şey bulamadı.

Karou yoktu.

Bütün gün onu aradı. Ve ertesi gün. Loramendi'yi ve ötesini karış karış gezdi. Karou'nun başına neler gelmiş olabileceğini düşünmemeye çalıştı. Ama saatler geçtikçe, ihtimaller karanlıklaştı. Korkuları şimdiye dek karşılaştığı bütün kötülüklerden oluşan kâbuslara dönüştü. Gözlerinin önünde türlü korkunç görüntüler belirdi. Onlardan kurtulmak için defalarca avuçlarını gözlerine bastırdı. Hayır, Karou ölemezdi. Hâlâ yaşıyordu. Bundan emindi.

Akiva aksini düşünemiyordu.

3

Bayan Sessiz Telefon

Kimden: Zuzana kuduzperi@minikyumruk.com
Konu: Bayan Sessiz Telefon
Kime: Karou <mavikarou@oradanorayasavrulankız.com

Pekâlâ, Bayan Sessiz Telefon, galiba gittiniz ve ÇOK ÖNEMLİ mesajlarımı almıyorsunuz.

Başka bir dünyaya gittin, ha? Her zaman tuhaf bir hatun olduğunu biliyordum ama bu kadarını da beklemiyordum doğrusu. Neredesin, ne yapıyorsun? Meraktan çatladığımı bilmiyor musun? Kiminlesin? (Akiva'yla mı? Lütfen öyle ol). Ve en önemlisi, orada çikolata var mı? Galiba kablosuz İnternetleri yok ve oradan bu tarafa gelmek de pek kolay olmasa gerek. Umarım, öyledir, çünkü eğer buralarda bir yerde fink atıyorsan ve gelip beni görmeyi akıl etmiyorsan külahları değişiriz. O zaman belki insanların gözlerinden sular damlattığı ve süper aptal göründükleri şu saçmalığı deneyebilirim. Ne deniyordu ona? Ağlamak mı?

Ya da sana bir YUMRUK atabilirim ve minyonluğumu göz önünde bulundurarak bana aynı şekilde karşılık vermeyeceğini umabilirim. Sonuçta bu, bir çocuğu yumruklamak gibi olur. (Ya da bir porsuğu.)

Her neyse. Burada işler yolunda. Kaz'ı parfüm bombardımanına tuttum. Televizyona bile çıktı. Resim defterlerini kendi adımla yayınlıyorum ve daireni korsanlara kiraya verdim. Leş kokulu korsanlara. Bir melek tarikatına katıldım. Her gün ayin yapıyoruz. Ayrıca kıyamet kostümüme girebilmek için her gün koşuyorum ve tabii kostümümü yanımdan ayırmıyorum. HER İHTİMALE KARŞI.

Dur bakayım, başka ne var? *düşünürken parmaklarımı dudaklarıma sürtüp *buuu* sesi çıkarıyorum*

Malum sebeplerden ötürü, herkes kafayı yedi. İnsanlardan sonsuz nefret ediyorum. Nefretten içim yanıyor, ciğerlerim kuruyor. Kukla gösterisi iyi para getiriyor, ama sıkılıyorum. Hele şu yarın yokmuş gibi yaşama zırvalığı yok mu? Hoş, belki de melek tarikatı haklıdır ve cidden yarın diye bir şey yoktur.

(Oley!)

Mik süper. Biraz moralim bozuktu (öhö, öhö) ve beni neşelendirmek için ne yaptı biliyor musun? Ona bir çocukluk anımı anlatmıştım. Bir panayırda dans yarışmasına katılışımı. Büyük ödül koca bir pastaydı. Pastayı kimseyle paylaşmamak için yarışmanın bütün biletlerini satın almıştım. Sonra o kadar parayla bir pasta alabileceğimi ve üstüne de bir o kadar para kalacağını öğrenince şok olmuştum. Hayatımın en kötü günüydü. Her neyse Mik bunu duyunca kendi dans yarışmamızı düzenledi. Büyük ödül tam altı tane pastaydı. Tabii biz kazandık ve parka gidip kendimize nefis bir ziyafet çektik. Hayatımın en güzel günüydü.

Sen dönene kadar.

Seni seviyorum. Umarım iyi ve mutlusundur. Umarım biri de sana pasta alıyordur (örneğin, Akiva). Ya da melek oğlanlar sevdikleri kız için her ne yapıyorlarsa onu yapıyordur.

öptüm ve suratına bir tane patlattım

Zuze

4

Daha Fazla Sır Yok

"Biraz sürpriz oldu doğrusu."

Bu, Hazael'di. Liraz da yanındaydı. Akiva onları bekliyordu. Saat geç olmuştu ve Armasin Burnu'nun arkasındaki barakalardaydı. Burası savaşın sonunda birliklerinin atandığı eski Kimera garnizonuydu. Bir *kata* ayini yapıyordu. Kılıçlarını indirip onlara baktı.

Dönüşünde kötü karşılanmamıştı. Muhafızlar onu her zamanki gibi derin bir saygıyla selamlamıştı. O onlar için Canavar Katili'ydi, Piçler Prensi'ydi, bir kahramandı ve bu değişmemişti. Belli ki, Hazael'le Liraz onu komutana şikayet etmemişti, ya da belki henüz haber buraya kadar ulaşmamıştı. Buraya nasıl karşılanacağını bilmeden gelmesi tedbirsizlikti tabii ama Akiva'nın aklı başında değildi.

Kirin Mağaraları'nda bulduğu şeyden sonra olamazdı da.

"Gelip bizi bulmadığı için incinmeli miyim acaba?" diye sordu Liraz, Hazael'e. Kollarını göğsünde kavuşturup duvara yaslanmıştı.

"İncinmek mi?" Hazael gözlerini kırpıştırdı. "Sen mi?"

"Benim de bazı duygularım var," dedi Liraz. "Ama vicdan azabı gibi aptalca şeyler değil." Gözleri Akiva'ya kaydı. "Ya da sevgi."

Sevgi.

Akiva içindeki bütün kalp kırıklıklarının perçinlendiğini hissetti.

Geç kalmıştı. Çok geç.

"Beni sevmiyor musun yani?" diye sordu Hazael, Liraz'a. "Çünkü ben seni seviyorum. Yani... galiba." Bir an düşüncelere daldı. "Ah, ya da boş ver. Belki sadece korkudur."

"Bende o da yok," dedi Liraz.

Akiva bundan şüpheliydi ama belki de Liraz hepsinden daha az korkuyor ve bunu daha iyi saklıyordu. Çocukken bile gaddardı. Rakibi kim olursa olsun dövüş meydanına ilk o çıkardı. Akiva, ikisini de kendini bildi bileli tanıyordu. İmparatorun hareminde aynı ay doğmuşlardı. Üçü birlikte Joram'ın gecelik ilişkilerinin meyvelerinden oluşan piçler lejyonuna verilmiş ve krallığın silahları olarak yetiştirilmişlerdi. Sayısız savaşta omuz omuza çarpışmışlardı. Ta ki, Akiva'nın hayatı değişene ve onlarınki aynı kalana dek.

Ve şimdi hayatı yine değişmişti.

Neler olmuştu? Ve ne zaman? Fas'tan ve o son bakıştan beri sadece birkaç gün geçmişti.

Akiva kendini cam bir fanusun içinde gibi hissediyordu. Sesler ona ulaşamıyordu. Onları duyabiliyor ama anlamlandıramıyordu. Tuhaf bir şekilde, sanki orada değilmiş gibiydi.. Yaptığı *kata* ayiniyle dikkatine odaklanmaya, *Sirithar*'a ulaşmaya çalışıyordu. Bu kılıç ustalarının geliştirmesi gereken bir soğukkanlılıktı. Ama belki de yanlış bir egzersiz yapıyordu. Zira Akiva zaten sakindi. Ondan beklenmeyecek kadar sakin.

Hazael'le Liraz, ona tuhaf tuhaf baktı. Sonra birbirlerine imalı bakışlar fırlattılar.

Akiva konuşmak için kendini zorladı. "Geldiğimi haber vermeliydim, ama siz zaten biliyordunuz."

"Evet, biliyordum," dedi Hazael. Bunu özür dilercesine söylemişti. Hazael her şeyi bilirdi. Rahat tavırları ve tembel gülümsemesiyle hiç de tehditkâr olmayan, tüm hırslardan uzak bir portre çizerdi. İnsanlar onunla konuşurdu. Hazael casusluğa doğuştan yetenekliydi. Sokulgandı. Mütevazı görünürdü. Ama içten içe son derece sinsi ve kurnazdı.

Liraz da kurnazdı ama onun tehditkâr bir havası vardı. Buzdan güzelliğini amansız bakışlarıyla süslerdi. Sarı saçlarını ince ince örer ve bu saç modeli erkek kardeşlerine oldum olası fazlasıyla zahmetli ve acı verici görünürdü. Hatta Hazael gerekirse onları birer silah olarak kullanabileceğini söylerdi. Liraz'ın dövmelerle kaplı üst kollarında parmaklarıyla tempo tutmak gibi bir alışkanlığı vardı. Kurbanlarının sayısını belirten bu dövmeler o kadar çoktu ki, uzaktan kolları simsiyah görünürdü.

Bir gece, hafif de içkiliyken, birlikte bir oylama yapmışlardı. Aralarından en çok kiminle düşman olmak istemezler diye. Kazanan Liraz olmuştu.

Şimdi buradaydılar. Akiva'nın en yakın yoldaşları. Ailesi. Birbirlerine fırlattıkları o imalı bakışlar da neyin nesiydi? Onun içinde bulunduğu bu tuhaf ve belirsiz durum başka bir askerin kaderini mi etkileyecekti? Ne yapacaklardı?

Onlara yalan söylemiş, yıllarca sır saklamış, hiçbir açıklama yapmadan ortadan kaybolmuştu. Sonra Prag'daki o köprünün üzerinde onlara karşı gelmeyi seçmişti. O anki dehşetini asla unutmayacaktı. Karou'yla aralarında durmuştu. Bir

seçim yapmak zorunda kalmıştı. Gerçi bu bir seçim bile sayılmazdı. Akiva, onu nasıl affedebildiklerini hâlâ anlamıyordu.

Bir şey söyle, diye zorladı kendini. *Ama ne?* Buraya neden geldiğini bile bilmiyordu. Belki de başka ne yapacağını bilemediğindendi. Bu ikisi onun insanlarıydı. Tüm olanlardan sonra bile. "Ne diyeceğimi bilmiyorum," dedi. "Size nasıl anlatırım..."

Liraz sözünü kesti. "Yaptığın şeyi asla anlamayacağım." Sesi bir bıçak kadar soğuktu ve Akiva bu seste Liraz'ın şimdi değil ama daha önce söylediği bir şeyi duydu.

Canavar sevici.

Birden öfkelenmişti. "Nereden anlayacaksın?" Bir zamanlar, Madrigal'i sevdiği için utanabilirdi. Oysa şimdi onu tek utandıran, utancıydı. Onu sevmek hayatındaki yaptığı tek saf ve temiz şeydi. "Sen sevgi nedir bilir misin? Yenilmez Liraz. Bu bir hayat bile değil. O bizim sadece asker olmamızı istiyor. Acımasız, ruhsuz askerler."

Liraz'ın yüzü öfkeyle çarpıldı. "Şimdi de bana nasıl hissedeceğimi mi öğretmeye kalkışıyorsun, Lord Piç? Teşekkürler ama kalsın. Senin hâlin ortada."

Akiva öfkesinin geçtiğini hissetti. Hayat denen şeyden kalan o içi boş kabukta ufak bir sarsıntı hissetti o kadar. Liraz haklıydı. Aşkın onu ne hâle getirdiği belliydi. Omuzları çöktü, kılıçları yere çarptı. Kız kardeşi uzun saplı bir balta kapıp *"Nithilam"* diye bağırdığında bir şaşkınlık belirtisi dahi gösteremedi.

Hazael de büyük kılıcını çekmişti. Bakışlarında da tıpkı sesinde olduğu gibi, belli belirsiz bir özür vardı.

Sonra ona saldırdılar.

Nithilam, Sirithar'ın tam tersiydi. Son çareydi. Ölmektense öldürmek için verilen amansız bir mücadele. Belirli bir dü-

zeni yoktu. Zalimceydi. Ve Akiva'nın iki kardeşi şimdi ona böyle saldırıyordu.

Kılıçlarını kaldırdı. Çeliğe çarpan çeliğin boğuk gürültüsünden başka hiçbir şey düşünmüyordu. Hazael ve Liraz'la binlerce kez dövüşmüştü ama bu farklıydı. Daha ilk temastan darbelerinin ağırlığını hissetti. Ona bütün güçleriyle saldırıyorlardı. Hata yapma şansı yoktu. Tabii bu gerçek bir saldırı değildi. Yoksa öyle miydi?

Hazael, iki eliyle kendi kılıcını kaldırdı. Hamleleri Akiva'nınkiler kadar hızlı ve kıvrak değildi ama inanılmayacak kadar güçlüydü.

Liraz'ın kılıcı hâlâ kalçasındaki kılıfındaydı. Baltayı sırf sınırlarını zorlamak için seçmiş olmalıydı. Liraz, ince yapısına rağmen bu ağır silahı kullanmakta zorlanmıyordu. İki metreye yakın tahta baltanın ucunda Akiva'nın kolunun yarısı uzunluğunda, metal bir bıçak vardı.

Akiva kulelerden birinin üzerine sıçradı ve kendine yer açmak için birkaç adım geriledi. Ama Hazael çoktan onu karşılamak için bekliyordu. Akiva bütün vücudunu sarsan bir hamleyi savuşturdu ve tekrar yere atladı. Bu kez de onu aşağıda balta bekliyordu. Öldürücü metal bıçaktan korunmak için yana sıçradı. Hızla dönerek Hazael'in kılıcından kurtuldu.

Bu böyle devam etti.

Nithilam'ın girdabında zaman tepetaklak olmuştu. Akiva artık savrulan bıçakların arasında yaşayan ve sadece içgüdüleriyle hareket eden bir varlıktı.

Darbeler ardı ardına geldi. Onlara engel oldu, ama asla saldırmadı. Bunun için zaman ya da yer yoktu. İki kardeş onu aralarında sıkıştırmıştı. Ne tarafa baksa üzerine inmeye hazırlanan bir silahla karşılaşıyordu. Sonra birden yer açıldı.

Belki saniyenin onda biri kadar süreler için Hazael'in boğazını ya da Liraz'ın bacağını savunmasız yakalamaya başladı. Ama tüm fırsatların kaçmasına izin verdi.

Ne yaparlarsa yapsınlar, onlara zarar vermeyecekti.

Hazael, boğazından yükselen öfkeli bir hırıltı eşliğinde, mitolojik bir tanrı edasıyla kılıcını indirdi. Akiva'nın sağ elindeki kılıç havalandı. Sarsıntının etkisiyle Akiva'nın omzundaki eski yara sızladı. Geriye doğru sıçradı, ama yeterince hızlı davranamamıştı. Liraz, baltasıyla yere çömeldi ve Akiva son anda havaya sıçramasaydı balta topuklarını biçecekti. Dengesini kaybedip sırtüstü yere serildi. Kanatları açılmıştı. İkinci kılıcı da elinden kaydı ve Liraz bir anda tepesinde belirdi. Baltasını kaldırmış, ölüm vuruşuna hazırlanıyordu.

İşte o zaman Liraz yarım saniye kadar duraksadı. Bu *Nithilam*'ın girdabından çıkmak için uzun bir süreydi. Akiva gerçekten sonunun geldiğini düşündü. Liraz kollarını gerip baltasını biraz daha yükseğe kaldırdı. Derin bir nefes aldı. Hayır, durmayacaktı. Durması olanaksızdı. İstese bile baltayı zapt edemeyecekti.

Akiva gözlerini kapadı.

Duydu. Hissetti. Baltanın hışırtısını. Havanın dalgalanışını. Ama beklediği darbe gelmedi. O an geçti ve Akiva gözlerini açtı. Balta yanağının belki bir santim ötesindeki sert toprağa saplanmıştı. Liraz çoktan arkasını dönmüş, yürüyordu.

Akiva orada yatarak nefes nefese yıldızlara baktı. Vücudu havayla doldukça, hâlâ hayatta oluşunun ağırlığı üzerine çöktü.

Hissettiği, giderek artan bir hayret ya da anlık bir minnet değildi. Bunlar da vardı tabii. Sonuçta bir baltanın suratının ortasına inmesine ramak kalmıştı. Ama daha büyük, daha

ağır bir his kaplamıştı içini. Kavrayış ve vicdan azabı. Onun yüzünden ölenlerin aksine, onun bir hayatı vardı. Ve yaşamak bir orta yoldu. Ölmedim, o hâlde yaşıyorum. Akiva bir hayatı olduğu sürece, ki aslında bunu hak etmiyordu, onu istediği gibi kullanabilir, onunla dilediğini yapabilirdi.

Karou, bunu asla bilmese de, hep istediği gibi bir hayat yaşayabilirdi.

Bu kez Hazael tepesinde dikildi. Alnında ter damlacıkları belirmişti. Yüzü kıpkırmızıydı, ama sakin ifadesini hâlâ koruyordu. "Orada rahat mısın?"

"Uyuyabilirim bile," dedi Akiva. Doğruyu söylüyordu.

"Bilmem hatırlıyor musun, ama bunu yapabileceğin bir ranzan var."

"Öyle mi?" Duraksadı. "Hâlâ mı?"

"Bir piç her zaman bir piçtir," dedi Hazael. *Piçler Birliği'nden çıkış yoktur* demeye getiriyordu. İmparator onları bir amaç için yetiştirmişti. Ölene dek ona hizmet edeceklerdi. Öyle bile olsa, kardeşlerinin onu affedeceğinin garantisi yoktu. Akiva, Liraz'a baktı. Hazael onun bakışlarını takip etti. "Yenilgiyi kabul mü ediyorsun, asker? Cidden mi?" Kafasını iki yana salladı. "Ahmak."

"Ben öyle bir şey demedim."

"Biliyorum." Ne basitti. Biliyordu. Dramatik tavırlar Hazael'e sökmezdi. "Pes ettiğini düşünseydim, yanında olmazdım." Baltanın sapı Akiva'nın üzerinden geçiyordu. Hazael bunu sertçe çekip topraktan çıkardı.

Akiva doğruldu. "Dinle. O köprüde..." diye başladı, ama ne söyleyeceğini bilmiyordu. Bir ihanet için nasıl özür dilenirdi ki?

Hazael onun doğru kelimeleri aramasına fırsat vermedi. Her zamanki rahat ve tembel sesiyle "O köprüde bir kızı

koruyordun," dedi. Omzunu silkti. "Bir şey söyleyeyim mi? Sana ne olduğunu anlamak içimi rahatlattı." On sekiz yıl öncesinden söz ediyordu. Akiva bir aylığına ortadan kaybolmuş ve geri döndüğünde tamamen değişmişti. "Aramızda tartışıp duruyorduk." Liraz'ı işaret etti. Kız kardeşi silahları düzenlemekle meşguldü. Onlarla ilgilenmiyormuş gibi davranıyordu. belki de gerçekten ilgilenmiyordu. "Eskiden nereye kaybolduğunu merak ederdik ama bir süre sonra bundan vazgeçtik. Seni böyle kabullenmemiz gerekiyordu. Eski hâlini tercih etmeyeceğimi söyleyemem, ama sen bizim kardeşimizsin. Öyle değil mi, Lir?"

Kız kardeşleri cevap vermedi ama Hazael ona baltayı fırlattığında, baltayı tek eliyle havada kolayca yakaladı.

Hazael, Akiva'ya elini uzattı.

Hepsi bu mu? diye merak etti Akiva. Vücudu kaskatı kesilmişti. Hazael onu ayağa kaldırdığında yine omzuna bir acı saplandı.

"Bize ondan söz etmeliydin," dedi Hazael. "Yıllar önce."

"Bunu isterdim."

"Biliyorum."

Akiva kafasını salladı. Başka şartlar altında, gülümseyebilirdi bile. "Her şeyi biliyorsun."

"Seni tanıyorum." Hazael de gülümsemiyordu. "Ve yine bir şey olduğunu biliyorum. Ama bu sefer bize anlatacaksın."

"Artık sır yok." Bunu Liraz söylemişti. Hâlâ onlardan uzak duruyordu. Yüzünde buz gibi bir ifade vardı.

"Geri döneceğini düşünmüyorduk," dedi Hazael. "Seni son gördüğümüzde oldukça kararlı görünüyordun."

Hazael'in aksine Liraz açık sözlüydü. "Kız nerede?" diye sordu.

Akiva henüz bunu yüksek sesle söylememişti. Ve söylerse gerçek olacakmış gibi geliyordu. Kelimeler boğazına takıldı, ama kendini zorladı. "Öldü," dedi. "O öldü."

5

Tuhaf Bir Ay Kelimesi

Kimden: Zuzana kuduzperi@minikyumruk.com
Konu: Merhabaaaaaa
Kime: Karou <mavikarou@oradanorayasavrulankız.com

MERHABA. Merhaba merhaba merhaba merhaba.

Merhabaaaaaaa?

Kahretsin, merhabayı bile abuk gösterebilmeyi başardım. Uzaylı dilinde garip bir sözcüğe benziyor. Hani bir astronotun aydaki bir kaya parçasına kazınmış bulabileceği bir kelime gibi. *Hım. Tuhaf bir ay kelimesi! Bunu dünyadaki sağır oğluma götürmeliyim!* Tabii sonra uçan uzay piranaları dünyaya saldırıp üç günde tüm insanlığı yok edecek. Bir şekilde yalnızca o astronot hayatta kalacak ve son sahnede medeniyetin yıkıntıları arasında başını göğe kaldırıp "Yalnızca bir merhabaydı," diyecek.

Tamam, gerçeklere döndüm. Uzaylı laneti senaryoları üretmeye paydos. Ama yine de dünyayı yok etmene engel olacağım, astronot!

Teşekkürler mi? Lafı bile olmaz.

Ana fikir: Tuhaf yerlerden hediye getirmeyin. (Unut bunu.)

Ayrıca ya bana iki satır yazarsın, ya da seni gördüğüm yerde fena yapacağım.

Zuze

6

Araç

Akiva, Hazael ve Liraz'a öyküsünü anlatıyordu. Karou'nun, Loramendi dışında tek bir yere gitmiş olabileceğini düşünmüştü. Aslında onu orada bulmayı beklemiyordu. Karou'nun geçitten kendi hayatına uçtuğuna ikna olmuştu. Bu yıkık dünyayı ardında bırakıp sanatına, arkadaşlarına ve tabutlu restoranına geri dönmüştü. Ama demek buna bütün kalbiyle inanmıyordu ki, bir şey onu kuzeye sürüklemişti.

"Nereye gidersen git, seni bulurum," demişti ona birkaç gün önce. Ve sonra lades kemiğini kırmışlardı.

Ama Akiva bunu kastetmemişti...

Böyle olmamalıydı.

Adelphas Dağları'nda, yüzyıllarca Melekler İmparatorluğu ile hür toprakların arasında doğal bir kale oluşturan bu karlı zirvelerde, Kirin Mağaraları vardı.

Madrigal, çocukluğunda burada yaşamıştı. Ve uzun zaman önce, elmas ışıklı bir öğleden sonra, buraya döndüğünde o dışarıda oynarken, kabilesinin katledildiğini ve melekler tarafından kaçırıldığını öğrenmişti. Minik yumruğundaki ele-

ment derileri eşiğe düşüp, rüzgârla sürüklenmişti. Zaman içinde ipekten kâğıda, şeffaftan maviye ve sonunda toza dönüşeceklerdi. Akiva, mağaralara girdiğinde yerlere başka deriler saçılmıştı. Ama yaratıkların kendilerinden ya da başka bir canlıdan hiçbir iz yoktu.

Bu mağaralara daha önce sadece bir kez gelmişti. Aradan yıllar geçmesine rağmen acı hatıraları hâlâ silinmemişti. İçerisi hiç değişmemişti. Kayaların derinliklerine doğru ilerleyen, yarı doğal odalar ve rüzgâr çanı görevi görüp en uzaktaki boşlukları bile ilahi bir müzikle dolduran koridorlar. Kirinlerden geriye birkaç hüzünlü eşya kalmıştı: yün kilimler, kancalarda asılı pelerinler, kabilenin son panik dakikalarında devrilen iskemleler.

Akiva bir masada aracı buldu.

Bu, çekiçle dövülmüş gümüşten, fenere benzer bir nesneydi. Akiva onlardan savaşta yeterince görmüştü. Kimera askerleri onları çobandeğneğine benzer, ucu kıvrık sopalarda taşırdı. Bullfinch'te ona ilk rastladığında, Madrigal'de bunlardan bir tane vardı. Akiva o zaman, kızın onunla ne yaptığını anlamamıştı.

Ya da bu tuhaf nesnenin aslında düşmanın en büyük sırrı olduğunu.

Bu bir buhurdandı. Bir ölünün ruhunu, başka bir bedende diriline dek saklamaya yarayan bir araç. Ve Akiva'nın masada bulduğu hiç de uzun yıllar öncesinden kalmış gibi görünmüyordu. Altı tozluydu ama üstü tertemizdi. Biri onu buraya yakın bir zamanda bırakmıştı. Ama kim ve neden?

Buhurdanın varlığı her bakımdan bir gizemdi.

Boynuna gümüş bir tel dolanmıştı ve ucundan kare şeklinde, küçük bir kâğıt parçası sarkıyordu. Akiva kâğıda bak-

tı. Üzerinde Kimera dilinde tek bir kelime yazıyordu. *Umut* anlamına geliyordu ve Akiva için tüm umutlarının tükenişi demekti. Zira bu adı taşıyan birini tanıyordu.

Karou.

7

Lütfen Hayır

Kimden: Zuzana kuduzperi@minikyumruk.com
Konu: Lütfen hayır
Kime: Karou <mavikarou@oradanorayasavrulankız.com

Ah, Tanrım. Ölmedin, değil mi?

8

Sonucun Sonucu

Akiva'nın yeni cehennemi buydu: Her şeyin değişmesi ve hiçbir şeyin değişmemesi.

Yine buradaydı. Eretz'te. Ölmemiş ya da hapse atılmamıştı. Hâlâ Piçler Birliği'nin bir askeri ve Kimera savaşının kahramanıydı. Bir Kimera katiliydi. Başka bir dünyada, yanından mavi saçlı bir kız hiç geçmemiş gibi, kendini yine eski hayatında bulmuştu.

Ama Akiva aynı değildi. Artık kim olduğunu bile bilmiyordu. Bunca yıldır onu ayakta tutan intikam ateşi sönmüştü. Şimdi onun yerinde Loramendi kadar uçsuz bucaksız bir kül çukuru vardı. Keder ve utanç, o kemirgen sefillik ve tuhaf bir kaçınılmazlık hissi. Sanki kendisinin bile bilmediği bir amacı vardı.

Ama neydi bu? Nasıl öğrenecekti?

Akiva, bugünleri hiç hayal etmemişti. İmparatorlukta barış kutlamaları yapılıyordu ama Akiva yalnızca barışın sonuçlarını düşünebiliyordu. Onun için son, Loramendi'nin düşüşüydü. Madrigal ölürken vahşi zafer çığlıkları atan ca-

navarların ölümü. Sonrasını düşünmemişti bile. Galiba o da diğer askerler gibi öleceğini sanmıştı ama şimdi ölümün onun için fazla kolay olacağını görebiliyordu.

"*Kendi yarattığın cehennemde yaşayacaksın*," diye düşünüyordu her sabah. "*Sen huzuru hak etmiyorsun.*"

Sonrası çirkindi. Her gün ona katlanmak zorundaydı. Köle arabalarına, dumanları tüten tapmaklara, kirletilen, yok edilen kutsal emanetlere, yakılan köy ve yol kenarı hanlarına. Uzakta hep bir duman vardı. Bunu Akiva başlatmıştı, ama onun intikam hırsı çoktan tükense de, İmparator'unki hiç dinmeyecek gibiydi. Hür topraklar yakılıp yıkılmıştı. İmparator'un ordusu önüne çıkan her şeyi yok ederken binlerce Kimera, güvenlik için Loramendi'ye sığınmış ve burada diri diri yanmıştı.

Kuzeydeki yoğun nüfuslu Kimera toprakları büyük ve vahşi bir arazinin kıyısındaydı. Joram'ın ordularının ana gücü eve dönse de, bazı birlikler ölümün gölgesi gibi güneyin derinliklerine doğru ilerlemeyi sürdürmüştü. Köyleri yerle bir ediyorlar, tarlaları yakıyorlar, Kimeraları ya öldürüyor, ya da esir alıyorlardı. Bu da İmparator'un bilgisi dahilinde olmalıydı, ama hepsini mümkün kılan Akiva'ydı. Şimdi kanlı gözlerle olup biteni izlerken Karou'nun ölmeden önce ne kadarını gördüğünü merak ediyordu. Karou ölürken ondan ne kadar nefret ediyordu?

Eğer ölmeseydi, bir daha asla onun yüzüne bakamazdı.

Eğer ölmeseydi.

Karou'nun ruhu hâlâ yaşıyordu, ama Akiva yüzünden Diriltici ölmüştü. Akiva en karanlık anlarından birinde, birdenbire gülmeye başlamıştı. Boğazından yükselen kahkahaları bir türlü durduramıyordu. Az sonra onların yerini sarsıcı

hıçkırıklar almıştı. Sanki ruhu tersyüz edilip en çıplak hâliyle dışarı fırlatılmıştı.

Bu olduğunda Kirin Mağaraları'ndaydı. Akiva'yı kimse duymamıştı. Oraya sakladığı buhurdanı almaya dönmüştü. Yolculuğu bir gün sürmüştü. Elinde buhurdanla öylece oturup kendini onun Karou olduğuna inandırmaya çalışmıştı. Avucunu soğuk metale dayadığında hiçbir şey hissetmemişti. Hatta bu hissizlik öyle yoğundu ki, bir an içinde bir umut kıvılcımı çakmıştı. Akiva biliyordu. Karou onun içinde olsaydı, mutlaka anlardı. Dolayısıyla geçitten insanların dünyasına geçti. Prag'a gitti ve tıpkı daha önce yaptığı gibi, evinin penceresinden içeri baktı. İki kişi birbirlerine sarılmış, uyuyordu.

Akiva'nın umudu buz gibi havayı içine çekmişçesine acıtıcıydı. Kıskançlığı da öyle. Bir anda bütün vücudu buz kesti ve alevlerle yıkandı. Ellerini öyle sıkı yumruk yapmıştı ki, avuçları yanıyordu. Bir adrenalin dalgasıyla sarsıldı, ama bu Karou değildi. O değildi ve tuhaf bir an için rahat bir nefes aldı. Ardından derin bir hayal kırıklığı ve tepkisinden ötürü yüz kızartıcı bir utanç geldi.

Karou'nun arkadaşlarının uyanmasını bekledi. Bunlar onlardı. Şu müzisyen ve bakışlarıyla Liraz'ı bile korkutabilecek minik kız. Akiva, onları gün boyunca rakip etti. Her köşede Karou'nun karşılarına çıkıvereceğini umut etti, ama öyle bir şey olmadı. Karou burada değildi. Bir ara arkadaşı hiç kıpırdamadan durup uzun uzun köprüdeki kalabalığı taradı. Çatılara, hatta gökyüzüne bile baktı. Demek ki, o da merak içindeydi.

Eretz'te Karou'ya dair tek bir söylenti bile duymamıştı. Elinde yalnızca şu korkunç buhurdan vardı.

Akiva bir ay boyunca hayatın onu dilediği gibi savurmasına izin verdi. Görevini yaptı. Eski hür toprakların kuzeybatısında devriye gezdi. Vahşi kıyılarda ve alçak tepelerde. Sarp kayalıklı uçurumların kıyılarına ve dağların zirvelerine kurulan kalelerde. Çoğu hava saldırılarını savuşturmak için, tıpkı bunun gibi, kayalara dikey inşa edilmişti. Ama sonunda bu bile işe yaramamıştı. Armasin Burnu savaşın en kanlı mücadelelerinden biriydi. İki taraf da ağır kayıplar vermişti, ama sonunda kale düşmüştü işte. Şimdi köleler garnizonun duvarlarını yeniden inşa ediyordu. İşlerini bir an bile aksattıklarında kırbaçlı bir köle efendisi, tepelerinde bitiveriyordu. Akiva onları izlerken vücudunun yay gibi gerildiğini hissediyordu.

Bunu o yapmıştı.

Bazen zihnindeki çığlıkları ancak onlara kulaklarını kapatarak susturabiliyordu. Kendi türünün ve silah arkadaşlarının yanında kederini gizliyordu. Bazen de kendini dövüş talimleri, gizli büyüleri ya da Hazael'le, Liraz'ın dostluğuyla oyalamaya çalışıyordu.

Belki bir süre daha böyle devam edebilirdi. Eğer yıkımın sonuçları İmparatorluğa ulaşmasaydı...

Her şey bir gecede oldu. İmparator öyle büyük bir gazaba kapıldı, gözünü öylesine kan bürüdü ki, denizler yine fırtınalarla çalkalandı, Astrae bahçelerindeki sycorax* ağaçlarının tomurcukları açamadan toprağa saçıldı.

Her gün köle arabalarının resmi geçidine ve büyük bir kıyıma sahne olan toprakların büyük, vahşi kalbinde biri melekleri öldürmeye başladı.

Ve bu kişi her kimse işini iyi yapıyordu.

* Sycorax: William Shakespeare'in Fırtına (The Tempest - 1611) eserinde yer alan görünmez bir cadı karakteri. E.N.

9

Dişler

"Zuze?"

"Hı?" Zuzana yere oturup önündeki iskemleye bir ayna dayamıştı. Yanaklarına pembe benekler çiziyordu. Kafasını hemen kaldırmadı. Ama bunu yaptığında, Mik'i kaşlarının arasında ince bir endişe çizgisiyle onu izlerken buldu. Ne tatlıydı. "Ne var?" dedi.

Mik'in gözleri yine karşısındaki televizyona kaydı. İki müzisyenle birlikte paylaştığı dairesindeydiler. Karou'nun evinde televizyon yoktu. Zuzana artık çoğunlukla orada yaşıyordu. Medya çılgınlığı nihayet biraz durulmuştu. Mik de geceleri genelde onunla kalıyordu. Şimdi de Mik kucağında mısır gevreği kasesiyle haberleri izlerken, Zuzana bugünkü performansına hazırlanıyordu.

Fena para kazanmamalarına rağmen, Zuzana yaptığı işten sıkılmaya başlamıştı. Kukla gösterilerinin böyle defalarca tekrarlanması Zuzana'nın aşırı heyecanlı ve ayran gönüllü yapısına uymuyordu. Her nasıl olduysa daha Mik'ten de sıkılmamıştı.

"Sende ne var?" diye sormuştu geçenlerde. "Ben insanlardan hiç hoşlanmam. Ama seninle olmaktan hiç bıkmıyorum."

"Bu da benim süper yeteneğim," demişti Mik. "Uzun süre birlikte olunabilirlik."

Mik, endişeli bakışlarını televizyon ekranından güçlükle ayırdı. Alnındaki çizgi derinleşmişti. "Karou diş topluyordu, değil mi?"

"Evet," dedi Zuzana dalgın bir tavırla. Takma kirpiklerini nereye koymuş olabilirdi ki? "Brimstone için."

"Nasıl dişler?"

"Her çeşit. Neden?"

"Hımmm."

Hımmm mı? Mik tekrar televizyona döndü ve Zuzana birden panikledi. "Neden?" diye sordu ayağa kalkarak.

Mik, kumandayı alıp televizyonun sesini açtı. "Bunu görmelisin."

10

Konan

"Geleceğimizi biliyorlarmış."

Sekiz Seraf, boş bir köyde dikiliyordu. Her yerde ani kaçışın izlerini görmek mümkündü. Kapılar açıktı, bacalar tütüyordu. Bir el arabasından düşen çuvaldan yere buğdaylar saçılmıştı. Melek Bethena, başını çevirip bir köşede duran boş beşiğe baktı. Yüzeyi iyice cilalanmıştı, ama nesiller boyunca sallanmaktan iki yanında belli belirsiz, mat parmak izleri vardı. Bir an bunu sallayan elleri görür gibi oldu. Zihninde bir ninni yankılandı. Yuvasını terk ederken fazlasıyla ağır olduğu için beşiği ardında bırakan canavar annenin tereddüdünü hissetti.

"Tabii bilirler," dedi başka bir asker. "Hepsini tek tek avlayacağımızı biliyorlar." Bunu adaletin yerini bulduğuna inanır gibi söylemişti. Sanki sözlerinin güneşi yakalayıp ışık saçacak kenarları varmış gibi.

Bethena, ona yorgun, çok yorgun bir yüzle baktı. Bunu nasıl ayırt edemezdi? Savaş başka bir şeydi, ama bu... Buradaki Kimeralar tarım yapan, kendi mahsulleriyle beslenen ve cilalı

beşiklerde bebeklerini sallayan basit yaratıklardı. Muhtemelen tek bir damla kan bile dökmemişlerdi. Meleklerin hayatları boyunca, *tarih boyunca*, savaştıkları hayalet askerlere benzemiyorlardı. Onlar tek bir darbeleriyle melekleri ortadan ikiye bölebilen, avuçlarındaki şeytan gözleriyle onlara acı çektiren, dişleriyle boğazlarını parçalayan zalim canavarlardı. Ama bu farklıydı. Onların savaşı buraya hiç uğramamıştı. Savaş tanrısı buralara adımını bile atmamıştı. Uçsuz bucaksız topraklara yayılan küçücük köyler meleklerin saldırısına dek aralarından asker bile çıkarmamıştı. Ve kendilerini savunmaya çalıştıklarında da çabaları gerçekten acınasıydı.

Kimeralar yenilmişti. Loramendi'nin düşüşüyle savaş bitmişti. Canavarların hükümdarı ölmüştü. Diriltici de öyle. Hayalet askerler artık geri dönemeyecekti.

"Bırakalım yollarına gitsinler," dedi Bethena bir fırçanın yumuşacık dokunuşlarıyla yapılmışçasına naif görünen yeşil tepelere bakarak. Silah arkadaşlarının birkaçı şaka yaptığını sanarak güldü. Bethena da öyle sanmalarına izin verdi, ama kendi gülümsemesi cılız bir çabalamadan ibaretti. Yüzü tahta gibi kaskatı, damarlarında dolaşan kan miskindi. Tabii onları bırakmayacaklardı. İmparator arazinin canavarlardan temizlenmesini emretmişti. Onların köylerine *kovan* diyordu. Canavarları *istilacı mahluklar* olarak adlandırıyordu.

Zavallı bir kovan, diye düşündü Bethena. Karşılarındakiler asker değildi. Kolay olacaktı. Çok kolay.

"Haydi, bitirelim şu işi," dedi tahta bir yüz ve tahta bir kalple. "Fazla uzaklaşmış olamazlar."

Köylülerin izini sürmek kolaydı. Yanlarındaki hayvanlar güney yolu boyunca pislemişti. Beklendiği üzere en uzaktaki, çorak topraklara doğru ilerleyeceklerdi, ama Bethena fazla

uzaklaşamadıkları konusunda haklıydı. İzler, dört kilometre kadar ötede, patika bir su kemerinin altında kayboldu. Üç katlı bir yapıydı ve yarısı yıkılmıştı. Devrilen taşlar yüzünden geçidin girişi görünmüyordu. Gökyüzünden bakıldığında yolun diğer tarafı boştu. Yeşil, kavisli bir vadi boyunca ilerliyordu. İki tarafında sık ağaçlar vardı. Canavarların ayak izleriyle kaplı tozlu yolu, kemerin altında son buluyor gibiydi.

"Su kemerinin altında saklanıyorlar," dedi Hallam coşkuyla. Çoktan kılıcını çekmişti.

"Dur." Bethena bunu yüksek sesle söylediğinin farkında bile değildi. Diğer askerler ona bakıyordu. Sekiz kişiydiler. Köle kafilesi onlara ayak uyduramıyordu tabii. Aralarında neredeyse bir günlük mesafe vardı. Zaten sekiz Seraf askeri böyle bir köyü darmadağın etmeye yeter de artardı. Bethena kafasını salladı. "Yok bir şey," dedi ve alçalmalarını işaret etti.

Tuzak kokusu alıyorum. Deminki düşüncesi buydu, ama savaşı hatırlamıştı ve savaş çoktan bitmişti.

Seraflar geçidin iki ucuna inip canavarları ortada sıkıştırdı. Okçuları olma ihtimaline karşı taşlara yakın durmayı yeğlemişlerdi. Okçular savaşta onlar için büyük bir tehlikeydi. Hava aydınlık, gölgeler siyahın en koyusundandı. *Kimeraların gözleri karanlığa alışkın,* diye düşündü Bethena. Günışığı onları kör ederdi. *Bitirelim şu işi,* diye söylenip işaretini verdi. Kanatlarını kapadı ve kılıcını çekerek içeri daldı. Tünelde büyükbaş hayvanlar ve korku içinde köylülerle karşılaşmayı bekliyordu. Artık bu sese alışmıştı. Köşeye sıkışan hayvanların iniltilerine.

Bethena tam da beklediği gibi büyükbaş hayvanlar ve korku içinde köylüler gördü. Kanatlarının ateşi onları kızıla bo-

yuyordu. Gözleri tüm gece yaratıklarınınkiler gibi cıva kadar parlaktı.

Ama inlemiyorlardı.

Bir kahkaha yankılandı. Kuru ve karanlık bir kahkaha. Bir terslik vardı. Ve sonra melek Bethena onları tünelde başka neyin beklediğini gördü. Yanılmıştı. Savaş bitmemişti.

Ama o ve arkadaşları için artık bir gelecek yoktu.

11

Neden?

Tıpkı hayalet gibi, diyordu haber spikeri.

Başta suç kanıtları yetersizdi ve tabii bir de imkansızlığı vardı. Kimse dünyanın saygın müzelerinin son teknoloji güvenlik sistemlerini geçip ardında hiçbir iz bırakmadan ortadan kaybolamazdı. Ama müze idarecilerinin içlerine kurt düşmüştü bir kere. *Birinin içeri izinsiz girdiği hissi* omurgalarında bir örümcek gibi dolaşıyordu.

Hiçbir şey çalınmamıştı. Hiçbir şey kayıp değildi.

Yine de huzursuzlardı.

Chicago'daki Field Doğa Tarihi Müzesi yetkilileri nihayet bir kanıt bulmuştu. Önce güvenlik kayıtlarında bir gölge görmüşlerdi. Sonra bir anlık bir dikkatsizlik sonucu davetsiz misafir kadraja girmişti. Bir kızdı.

Hayalet, bir kızdı.

Yüzü açıkça görünmüyordu. Çıkık bir elmacık kemiği, uzun bir boyun ve bir şapkaya gizlenen saçlar. Hepsi buydu. Bir an sonra yine kayboluyordu, ama bu kadarı yeterliydi. Hayalet gerçekti. Gerçekten de oradaydı. Müzenin Afrika ka-

nadmda. Orayı santim santim taramışlar ve bir şeyin kaybolduğunu fark etmişlerdi.

Sadece Field Müzesi de değildi. Artık neyi arayacaklarını bildikleri için, diğer doğa tarihi müzeleri de kendi sergilerini kontrol etmiş ve benzer kayıplar saptamıştı. Kız dikkatliydi. Hırsızlıklarının hiçbiri kolay belli olmuyordu; nereye bakacaklarını bilmek zorundaydılar.

Üç kıtada en az bir düzine müzeye girmişti. Belki imkansız gibi görünüyordu, ama ne bir parmak izi bırakmıştı, ne de bir alarmı harekete geçirmişti. Ne çaldığına gelince... İşte o da koca bir NEDEN sorusunun içinde kayboluyordu.

Neden yapıyordu bunu?

Ve neden mi bu kadar şaşkınlık yaratmıştı? Çünkü kız, hayalet ya da her neyse, Chicago'dan New York'a, Londra'dan Beijing'e, müzelerin vahşi tabiat dioramalarından, aslanların, vahşi köpeklerin, Komodo ejderlerinin, pitonların ve içi doldurulmuş kutup kurtlarının yarı aralık ağızlarından *diş* çalıyordu.

12

Mutluyum

Kimden: Karou <mavikarou@oradanorayasavrulankız.com
Konu: Daha ölmedim
Kime: Zuzana kuduzperi@minikyumruk.com

Daha ölmedim. ("El arabasıyla taşınmak istemiyorum!")
Neredeyim ve ne mi yapıyorum?
Hani belki sorarsın diye.
Seni, ucube dediğini duyar gibiyim.
Pekâlâ... Hayal bile edemezsin.
Bir toz ve yıldız ışığı diyarında
Kumdan bir kalenin rahibesiyim.
Beni merak etmemeye çalış.
Seni tahmin bile edemeyeceğin kadar özlüyorum.

Mik'e sevgiler.

(Not: "Mutluyum... mutluyum...")

13

Asimetri

Kirpiklerinin arasından ışık sızıyor.

Karou uyuma numarası yapıyor. Akiva'nın parmak uçları göz kapaklarında geziniyor. Usulca yanağının kavisinde kayıyorlar. Bakışlarını parlak bir ışık gibi üzerinde hissediyor. Akiva'nın gözlerini üzerinde dolaştırması güneşe karşı durmaktan farksız.

"Uyanık olduğunu biliyorum," diye fısıldıyor kulağına. "Beni kandırabileceğini mi sandın?"

Karou, gözlerini açmadan gülümsüyor. "Şşşt, sessiz ol. Rüya görüyorum."

"Rüya değil, gerçek."

"Nasıl bilebilirsin ki? Sen rüyada bile değilsin." Kendini küçük, muzip bir kız çocuğu gibi hissediyor. İçi mutlulukla dolup taşıyor. Bu an ona öyle doğru geliyor ki hiç bitmesin istiyor. Tam da olması gerektiği gibi. Tam da istediği gibi bir an.

"Senin bütün rüyalarında ben varım," diyor. "Artık onlarda yaşıyorum."

Karou'nun gülümsemesi soluyor. Bir an kim olduğunu hatırlayamıyor. Hangi zamanda olduğunu. Karou mu, Madrigal mi olduğunu.

"Gözlerini aç," diye fısıldıyor Akiva. Parmak uçları göz kapaklarına geri dönüyor. "Sana bir şey göstermek istiyorum."

Birden hatırlıyor. Akiva'nın ona ne göstereceğini biliyor. "Hayır!" Başını çevirmeye çalışıyor, ama Akiva ona izin vermiyor. Zorla gözlerini açıyor. Parmakları adeta göz kapaklarını yırtıyor, ama sesi hâlâ aynı yumuşaklıkta.

"Bak," diyor tatlı bir mırıltıyla. Parmaklarının baskısı artıyor. *"Bak."*

Ve Karou ona daha fazla direnemiyor.

Karou dehşetle inledi. Yine o saniyelik kâbuslarından birini görmüştü. Uykunun kendine has tabiatını kanıtlayan, zamanın genişleyip büzüldüğü o görüntülerden birini. Bir göz kırpışta şehirler küle dönmüştü. Hızla doğruldu. Uyanmıştı, ya da o öyle sanıyordu. Elindeki kaplan azı dişi düştü. Elleriyle gözlerini kapadı. Göz kapaklarında hâlâ Akiva'nın parmaklarının baskısını hissedebiliyordu.

Bir rüyaydı. Sadece bir rüya. Lanet olası. Yine nasıl oyuna gelmişti? Ama bu kâbuslar bir akbaba gibi tepesinde turluyordu. Ne zaman uykunun kucağına yuvarlansa saldırıya geçiveriyorlardı. Ellerini indirip kalp atışlarının düzene girmesini bekledi. Korkması için bir sebep yoktu. Zaten en kötüsünü görmüştü.

Korkudan kurtulmak kolaydı. Ama öfkesi öyle kolay kolay geçecek gibi değildi. Yaşananlardan sonra üzerine çöken o kusursuz mutluluk vardı ya? Külliyen yalandı. Akiva'nın elle tutulur hiçbir yanı yoktu. O his başka bir hayata aitti.

Kirin Madrigal olarak yaşadığı hayata. Bir meleği sevmiş ve bu uğurda can vermişti. Ama o artık ne Madrigal'di, ne de bir Kimera. O, Karou'ydu. İnsandı.

En azından öyle sayılırdı.

Ve rüyalarla kaybedecek vakti yoktu.

Önündeki tezgâhta, bir çift mumun loş ışığında bir kolye duruyordu. İnsan ve geyik dişlerinden, akik boncuklardan, demir parçalarından, yarasa kemiklerinden ve simetriyi bozan tek bir kaplan dişinden oluşuyordu. Biraz önce elinden düşürdüğü diğer kaplan dişi masanın altına yuvarlanmıştı.

Diriltme kolyelerinde asimetri bir sorundu. Her element, diş, boncuk ya da kemik, bir bedenin oluşması için önemliydi ve en küçük bir kusur bile o bedeni sakatlayabilirdi.

Karou sandalyesini geriye itip karanlıkta dizlerinin üzerine çöktü. Parmaklarıyla pis taşların aralarını yokladı. Eli fare pisliklerine, bir sicim parçasına ve nemli bir nesneye değdi. Bunun çürümeye yüz tutan bir üzüm olduğunu umdu. En iyisi hiç kurcalamamaktı. Ama dişi bulamadı.

Neredesin diş?

Yedeği yoktu. Bunu birkaç gün önce Prag'dan almıştı. *Tek bacaklı olduğun için kusura bakma, Amzallag*, dediğini hayal etti. *Dişlerden birini kaybettim de.*

Karou, bıkkın bir sesle gülmeye başladı. Bu işin sonunu tahmin edebiliyordu. Amzallag büyük olasılıkla aldırmayacaktı. Asık suratlı Kimera askeri o kadar çok vücutta dirilmişti ki, buna da ayak uyduracaktı. *Ayaksızlığa ayak uydurmak.* Gerçi askerlerin hepsi Amzallag kadar anlayışlı değildi. Geçen hafta, kartal başlı, aslan gövdeli Minas'ın kanatlarını ağırlığını taşıyamayacak kadar küçük yapmıştı ve Minas bunu hiç de hoşgörüyle karşılamamıştı.

"Brimstone asla böyle saçma bir hata yapmazdı," diye haşlamıştı Karou'yu.

Karou da ona ağzının payını vermemek için kendini zor tutmuştu.

Sonuçta bütün ömrü kanat-ağırlık oranı hesaplayarak geçmemişti ki. Büyüdüğünde böyle bir meslek edineceğini bilseydi, okulda farklı dersler alırdı. O bir sanatçıydı, mühendis değil.

Ben bir dirilticiyim.

Bu düşünce ona her zamanki gibi doğal, ama bir o kadar da tuhaf geldi.

Emekleyerek tezgâhın altına girdi. Diş kuş olup uçmamıştı ya? Sonra bir çatlaktan eline hafif bir rüzgâr esti. Bir açıklık vardı. Diş oradan aşağı düşmüş olmalıydı.

Poposunun üzerine oturdu ve bir süre hiç kıpırdamadı. Yapması gerekeni biliyordu. Aşağı inip altındaki dairenin sakininden dişi aramak için izin isteyecekti. Ama müthiş bir isteksizlikle olduğu yere mıhlanıp kalmıştı. Her şeyi yapabilirdi, ama bunu...

Herkesi görebilirdi, ama onu...

Şimdi orada mıydı acaba? Öyle sanıyordu. Bazen varlığının taş zeminden yukarı sızdığını hissedebiliyordu. Büyük olasılıkla uyuyordu. Gece yarısını geçmişti.

Hiçbir şey Karou'yu gecenin bir yarısı onun dairesine götüremezdi. Kolye sabaha kadar bekleyecekti.

En azından planı buydu.

Sonra kapısı çalındı. Kim olduğunu hemen anladı. O gecenin bir yarısı Karou'nun odasına gelmekte sakınca görmemişti. Kapı usulca tıklatılmıştı ve Karou'yu en çok huzursuz eden de bu sakinlikti. Ona fazlasıyla samimi ve gizli geliyordu. Oysa onunla bir sırrı olsun istemiyordu.

"Karou?" diye seslendi yumuşak bir ses. Bütün vücudu gerildi. Bu kibarlığın nasıl bir aldatmaca olduğunu herkesten iyi biliyordu. Cevap vermeyecekti. Kapı sürgülüydü. Varsın uyuduğunu düşünsündü.

"Dişini getirdim," dedi. "Kafama düştü."

Kahretsin. Biraz önce kafasına bir diş düşürdüyse, uyuyormuş gibi yapamazdı. Ayrıca ondan saklandığını düşünmesini istemiyordu. Ondan neden hâlâ etkileniyordu ki? Karou yüzüne ciddi bir ifade oturttu. Mavi saç örgüsünü arkasına attı ve kapıya gidip eski sürgüyü kaldırdı (aslında kapısını en çok da onun için sürgülüyordu). Dişi almak için elini uzattı. Tek yapması gereken dişi Karou'nun avucuna bırakıp gitmekti, ama tabii ki, bu kadar kolay olmayacaktı.

Karşındaki Beyaz Kurt'sa hiçbir şey o kadar kolay değildi.

14

Meleklerin Gazabı

Beyaz Kurt.

Hükümdar'ın ilk evladı. Kabileler ittifakının kahramanı ve Kimera birliklerinin generali. Tabii onlardan geriye her ne kaldıysa.

Thiago.

Üzerinde tek bir kırışığa bile rastlayamayacağınız beyaz tuniklerinden biriyle koridorda pek havalı ve kibar görünüyordu. Beyaz, ipeksi saçlarını deri bir iple arkasında gevşekçe bağlamıştı. Beyaz saçları gençliğiyle çelişiyordu. En azından, bedeninin gençliğiyle. Ruhu yüzlerce yaşındaydı. Sayısız savaşa katılmış, sayısız ölüm görmüştü. Birçoğu da kendi ölümleriydi. Ama güçlü ve güzel bedeni Brimstone'un başyapıtlarından biriydi.

Beyaz kurt bir yüce-insandı. İlk bakışta bir insan, ama detaylarda hayvandı. Şehvetli insan gülümsemesi sivri köpek dişlerini gözler önüne seriyordu. Güçlü elleri uçlara doğru siyah pençelere dönüşüyordu. Bacakları dizlerinin bir karış üzerinden itibaren kurt formundaydı. Çok yakışıklıydı. Hem

vahşi ve kaba, hem de ince bir güzelliği vardı. Karou, onunlayken kendini güzel ama bir o kadar yırtıcı bir hayvanla aynı kafese kapatılmış gibi hissediyordu.

Geçmişleri düşünülürse, buna pek de şaşmamak gerekti.

Beyaz Kurt eskisi kadar lekesiz değildi. Karou, Madrigal'ken General'in tek bir yara izi bile yoktu. Ama şimdi kaşlarından saç diplerine doğru uzanan iyileşmiş bir kesik izi hemen göze çarpıyordu. Başka bir tanesi de, çenesinden güçlü ve biçimli omuzlarına doğru iniyordu.

Beyaz Kurt, son savaşı yarasız atlatamamıştı, ama sağdı ve eğer bu mümkünse yaraları onu daha da yakışıklılaştırmıştı. Şimdi daha *gerçek* görünüyordu. Ve tüm gerçekliği, yakınlığı ve çekiciliğiyle Karou'nun kapısında dikiliyordu. Beyaz Kurt daima efsanevi bir karakterdi.

"Uyuyamadın mı?" diye sordu. Dişi hâlâ elinde tutuyordu.

"Uyumak mı?" dedi Karou. "Ne hoş. Bunu hâlâ yapabilenler var mı?"

"En azından deniyorlar." Gözlerinde acınası bir ifade belirmişti. *Tuhaf!* "Ben de onlardan mustaribim," diye ekledi usulca.

Neyden bahsettiği hakkında hiçbir fikri yoktu, ama Karou ensesindeki tüylerin dikildiğini hissetti.

"Kâbuslar," dedi Beyaz Kurt.

Ah. Onlar. "Ben kâbus görmüyorum," diye yalan attı.

Thiago'yu kandıramamıştı. "Kendine dikkat etmelisin, Karou. Ya da," gözlerini odada dolaştırdı, "başkalarının seninle ilgilenmesine izin vermelisin."

Karou, kapının aralığını doldurmaya çalıştı. Karşısındaki adamın bu boşluğu içeri girmek için bir davet olarak algılamasını istemiyordu. "Ben iyiyim," dedi.

Thiago yine de bir adım yaklaştı. Karou ya geri çekilecek ya da bu yakınlığa dayanmak zorunda kalacaktı. Yerinden kıpırdamadı. Beyaz Kurt yeni tıraş olmuştu. Belli belirsiz misk kokuyordu. Bu pis yerde nasıl böyle temiz kalabilmeyi başarabiliyordu, hayret ediyordu doğrusu.

Hayır. Aslında bunu biliyordu. Beyaz Kurt'un ihtiyaçlarını seve seve gidermeyecek bir Kimera tanımıyordu. Hatta hizmetlisi, Ten'in onun saçlarını taradığından bile şüpheleniyordu. Beyaz Kurt isteklerini dile getirmeye bile tenezzül etmezdi. Etrafındakiler onları tahmin eder ve yerine getirirdi.

Şimdi de odaya girmek istiyordu. Başka biri daha ilk yaklaşma girişiminde geri çekilirdi. Karou bunu yapmadı, ama kalbinin tehlike kokusu alan küçük bir hayvanınki gibi çarpmasına da engel olamadı.

Thiago üstelemedi. Duraksayıp gözlerini yüzünde dolaştırdı. Karou nasıl göründüğünü tahmin edebiliyordu. Solgun, mutsuz ve zayıf. Köprücük kemikleri fırlamıştı. Örgülü saçları yoluk yoluktu. Siyah gözleri yorgunluktan donuklaşmıştı. Thiago şimdi bu gözlere bakıyordu.

"İyi mi?" dedi şüpheyle. "Burada bile mi?" Parmaklarının uçlarıyla Karou'nun kollarına dokundu. Karou hemen geri çekildi. Keşke kollu bir elbise giyseydi. Kimsenin morluklarını görmesini istemiyordu. Hele Beyaz Kurt'un asla. Kendini kırılgan hissettiriyorlardı.

"Evet," dedi.

"Yardıma ihtiyacın olsa, bunu söylerdin, değil mi? En azından bir yardımcın olmalı."

"Gerekmez. Ben idare..."

"Yardım istemek zayıflık değildir." Bir an duraksayıp ekledi. "Brimstone'un bile yardımcısı vardı."

Elini Karou'nun göğsüne daldırıp kalbini sıksa da aynı etkiyi yaratırdı.

Brimstone. Evet, onun bir yardımcısı vardı. Karou. Ama Brimstone işkence görürken, kolu bacağı koparılırken ve yakılırken yanında mıydı? Hayır. Melek katilleri tamamen yok olduğundan emin olmak için dumanları tüten kalıntılarının başında dikilirken orada mıydı? Hayır.

Issa, Yasri, Twiga ve Loramendi'deki her bir can. Ruhları ipi kopmuş uçurtmalar gibi rüzgârda sürüklenip dört bir yana dağılırken o neredeydi?

"Öldüler, Karou. Artık çok geç. Hepsi öldü."

Bir ay önce, Marakeş'te bu sözleri duymasıyla hayatı altüst olmuştu. Sadece dakikalar önce, o ve Akiva lades kemiğini kırmış ve Madrigal olarak yaşadığı hayatın bütün anıları zihnine üşüşmüştü. Brimstone'un onun güvenliği için sildiği bütün anılar. İdam sehpasında kafasını dayadığı kayanın sıcaklığını hissetmiş, celladının indirdiği bıçağın hışırtısını ve Akiva'nın ruhu yırtılırcasına bağırdığını duymuştu. Sanki bu çığlığın yankısı da lades kemiğinin içine hapsolmuştu.

On sekiz yıl önce ölmüştü. Brimstone onu gizlice diriltmiş, diğer yaşamından habersiz bir insan hayatı sürmüştü. Ama Marakeş'te hepsini hatırlamıştı. Uyanmış ve diğer hayatıyla bütünleşmişti. Ve ne tuhaftır ki, o anda kendini elinde bir lades kemiği ve karşısında Akiva'yla bulmuştu.

Aradan geçen bunca zamana ve iki farklı dünyada olmalarına rağmen, kavuşmaları bir mucizeydi. Saf ve parlak bir an boyunca, Karou gerçek mutluluğu tatmıştı.

Sonra Akiva derin bir utanç ve kederle o sözleri söylemişti.

"Hepsi öldü."

Ona inanmamıştı. Zihni bunu kabullenememişti.

Sakat melek, Razgut'un peşinden Eretz'e giderken, içinde hep bir umut vardı. Akiva yanılıyor olabilirdi. Ya da belki yalan söylüyordu. Ama sonra şehri bulmuştu. Tabii artık bir şehir yoktu. Böylesi bir yıkımı aklı almıyordu. Bir zamanlar burada yaşamıştı. Milyonlarca Kimera'yla birlikte. Razgut denen tuhaf mahluk bu manzarayı görünce gülmeye başlamıştı. Ona dair son hatırası buydu. Karou rüyada gibiydi. Nasıl ve nerede ayrıldıklarını hatırlamıyordu bile.

Tek bildiği Loramendi'nin yıkıldığıydı. O siyah toprakların üzerinde uçarken, Karou daha önce hiç hissetmediği bir şey hissetmişti. Boşluk o kadar yoğundu ki, adeta hava bile incelmişti. Sanki iki sopanın arasına bir hayvan postu gerilmiş ve neredeyse şeffaflaşana dek dakikalarca dövülmüştü.

Karou'nun hissettiği ruhların yokluğuydu.

"Artık çok geç."

Harabelerin arasında ne kadar dolaştığını bilmiyordu. Şoktaydı. Bölük pörçük anılar ve iki hayatı birbirine karışıyordu. Bu hayret dolu kederinin arasında vicdan azabıyla kıvranıyordu. Düşmanı sevmiş ve onu kurtarmıştı.

Ve sonra düşman bunu yapmıştı.

Meleklerin gazabı Loramendi'yi sonsuz bir ıssızlığa mahkum etmişti.

Sessizliği bir ses yırttığında, hilal bıçakları ve bütün nefretiyle arkasını dönmüştü. Eğer yıkıntıların arasındaki Akiva olsaydı, bu kez hayatını bağışlamazdı. Ama o ya da başka bir Seraf değildi.

Thiago'ydu.

"Sen," demişti hayretle. "Gerçekten sen misin?"

Karou cevap bile verememişti. Beyaz Kurt onu baştan aşağı süzmüş ve Karou olduğu yerde büzülmüştü. Anıları yan-

mıştı. Nefret, bir yılan gibi kalbine çöreklenmişti. Ve o anda evrenden bir kez daha tiksinmişti. Bu nasıl bir barbarlıktı? Koca imparatorluktan geriye bir tek o mu kalmıştı?

Loramendi'deki bütün ruhları bir orak gibi biçen katliamdan bir tek katili mi kurtulmuştu?

15

Parçalanmış

Bunu o gece anlamalıydı. Uzun zaman önce, başka bir hayatta, başka bir tendeyken takip edildiğini bilmeliydi. Ama mutluluktan gözü kör olmuş, kendinden geçmiş ve tedbiri elden bırakmıştı.

O, Kirin Madrigal'di. Âşıktı. Kocaman ve cesur bir rüyanın pençesindeydi. Bir ay boyunca her gece, Ellai tapınağına uçmuştu. Akiva'yla buluşmaya. Yüreği aşkının çarpıntısıyla pır pırdı. Zihni yeni bir dünyanın hayalleriyle doluydu. O ilk kavuşma anının tadını, her gece doya doya çıkarmıştı. Ağıt ağaçlarının arasındaki gölgeliğe süzüldüğünde Akiva başını kaldırır ve yüzü aydınlanıverirdi. Madrigal daha sonra bu anı defalarca gözlerinin önünde canlandırırdı. Akiva'nın altın rengi, kusursuz yüzünü ve o yüzdeki saf mutluluğu. O gece Akiva elini uzatıp onu kendine çekti. Elleri bacaklarından kalçalarına kaydı. Madrigal'in toynakları daha yere değmeden dudakları buluşmuştu bile.

Madrigal, dudaklarını ondan ayırmadan güldü. Kanatları iki siyah yelpaze gibi hâlâ açıktı. Kıkırdayarak ağaçların yo-

sunlu tabanına uzandılar. Boncuk gözlü orman kuşlarının gece senfonisi eşliğinde seviştiler.

Madrigal'i şehirden bu yana izleyenlerin gözleri önünde.

Daha sonra izlendiğini öğrenmek onu perişan etti. Beklemiş ve izlemişlerdi. Öpüştüklerini görmek onlara yetmemişti. İhanetin tüm ayrıntılarını bilmek istemişlerdi. Sonrasında neler konuşacaklarını duymak.

Ve neyle mi ödüllendirilmişlerdi?

Âşıklar tembel adımlarla küçük tapmağa doğru yürüdü. Oradaki kutsal pınardan su içtiler. Madrigal'in yanında getirdiği ekmek ve meyveleri yediler. Sonra büyü çalıştılar. Akiva, Madrigal'e görünmezlik sihrini öğretiyordu. Madrigal bunu bir anlığına başarabildi, ama sihri sürdürebilmesi için sandığından daha ağır bir acı bedeli ödemesi gerekecekti. Tapmakta sadece bir an için kayboldu, sonra yine göründü.

"Acı için ne yapacağım?" diye sordu.

"Hiçbir şey. Sana acı yok, sadece zevk var." Akiva burnunu yüzüne yaklaştırdığında Madrigal gülerek onu itti.

"Ama yeterince uzun bir süre ortadan kaybolmam için zevk yetmez."

Sonsuza dek saklanamazlardı. Gerektiğinde kimseye görünmeden Kimeraların ve Serafların arasına karışabilmeliydiler. Davalarında kime güvenebileceklerini de tartışıyorlardı. Kendilerini seçtikleri birkaç kişiye açık etmek kritik bir karardı.

Bir de kimi öldüreceklerini konuştular.

"Kurt," dedi Akiva. "O yaşadıkça barış umudu yok."

Madrigal cevap vermedi. *Thiago ölecek mi?* Akiva'nın haklı olduğunu biliyordu. Thiago için barış ancak düşmanın tamamen yok edilmesiyle sağlanabilirdi. Madrigal tabii ki, ona

karşı özel hisler beslemiyordu, ama Beyaz Kurt'u öldürmek? Boynundan sallanan lades kemiğiyle oynayarak düşüncelere daldı. Thiago, ordunun ruhu ve halkının birleştirici gücüydü. Bir kahramandı. Kimeralar onun peşinden her yere giderdi. "Bu kolay değil," dedi Akiva'ya.

"Joram da ölmeli tabii," dedi Akiva.

Eğer bu mümkünse, İmparator Thiago'dan bile daha kana susamıştı. Ama o aynı zamanda Akiva'nın babasıydı. "Sence bunu yapabilir miyiz?" diye sordu Madrigal.

"Onu öldürmekten mi söz ediyorsun? Elbette." Acı acı gülümsedi. "Ben bir katilim. Onun yarattığı bir canavarım."

"Hayır, değilsin." Madrigal onu kendine çekip her zaman ateş gibi yanan alnını okşadı. Ellerindeki dövmeleri öptü. Sanki onu her birinin temsil ettiği hayat için affedercesine. Ölümden konuşmaktan vazgeçtiler ve içlerinden barış için öldürmenin gerekmediği bir dünya dilediler.

Ya da ölmenin.

Dışarıda, duydukları Thiago'ya yetti ve tapmağı ateşe verdi.

Madrigal'le Akiva, duman kokusu almadan ve alevleri fark etmeden önce orman kuşlarının çığlıklarıyla irkildi. Bu yaratıkların böyle bağırabildiklerini bilmezlerdi. Birbirlerinden ayrılıp gayriihtiyari silahlarına davrandılar. Ama onları dışarıda, kıyafetleriyle birlikte ağaçların arasında bırakmışlardı.

Thiago'nun ilk söylediği "Ne büyük bir dikkatsizlik," oldu. Akiva'yla Madrigal, yanan tapınaktan fırladığında bir bölük askerle burun buruna gelmişlerdi. Beyaz Kurt bir adım önlerinde ve tam ortalarında duruyordu. Elinde Madrigal'in hilal bıçakları vardı. Onları parmak uçlarına takmış, ileri geri sallıyordu. Arkasındaki askerlerden biri Akiva'nın kılıçlarını almıştı. İki kılıcı sertçe birbirine vurdu.

Kılıçların şıngırtısını bir anlık sessizlik izledi. Sonra ortalık karıştı.

Akiva büyü yapmak için kollarını kaldırdı. Ne planladığını Madrigal asla bilemedi, çünkü Thiago hazırlıklıydı. Dört asker hamsa dövmelerini Melek'e doğru tuttu. Akiva sendeleyip dizlerinin üzerine düştü. Askerler anında tepesine bindi. Kılıçlarının kabzaları, eldivenli yumrukları ve ayaklarındaki ağır botlarla ona saldırdılar. Bir tanesi zincirler doladığı kemirgen kuyruğunu bir kamçı gibi sırtına indirdi.

Madrigal ona koşmaya çalıştı, ama Thiago'nun, karnında patlayan yumruğuyla ayakları yerden kesildi. Bir an havada mı yerde mi olduğunu bile anlayamadı. Sonra sertçe yere çarptı. Kemikleri çatırdadı. Boğazından yükselen kanlar ağzıyla burnunu doldurdu.

Çılgınca öksürerek nefes almaya çalıştı. Tek hissettiği acı ve kandı. Çırılçıplaktı. Dizlerini karnına çekti. Gözleri yukarı kaydı. Önce dumanları gördü. Ağaçların tutuştuğunu. Ve Thiago'yu. Beyaz Kurt zalim bir gülümsemeyle ona baktı.

"Aptal," diye hırladı boğuk bir sesle. "Hain." Ve sonra en büyük hakaretini savurdu: "Melek sevici."

Madrigal, onun gözlerinde ölümü gördü. Oracıkta, yosunların üzerinde öleceğini sandı. Thiago derinliklerinde bir yerde parçalanmıştı. Ona Vahşi Savaşçı derlerdi. Savaş meydanında zalimliğiyle nam salmıştı. Düşmanlarının boğazlarını dişleriyle parçalardı. Onu kızdırmak çok tehlikeli bir şeydi. Madrigal hiç gelmeyecek darbenin beklentisiyle gözlerini kırpıştırdı.

Thiago ona arkasını döndü.

Belki de izlemesini istemişti. Ve belki yalnızca içgüdüseldi. Rakibini yok etmek isteyen bir alfa erkeğinin dizginlenemeyen saldırganlığı.

Çok kan vardı.

Madrigal'in gördükleri boğucu bir dumana ve diri diri kızaran sürüngen kuşların çığlıklarına karışıyordu. Aslında bu, Madrigal'in anısıydı, ama Karou'nun da zihninin derinliklerinde bir yere kazınmıştı. Her şeyi hatırlıyordu. Akiva yerdeydi. Kanı kutsal pınara akıyordu. Thiago'nun yüzü bir heykelden farksızdı. Gözleri dışında. Onları kan bürümüştü. Yerdeki Melek'e ardı ardına yumruklar indirirken beyaz saçlarına kanlar sıçrıyordu.

Akiva'yı öldürebilirdi, ama aklı başında bir askeri onu durdurdu. Melek'in cezası henüz bitmemeliydi. Madrigal, sonrasında Loramendi hapishanesindeki hücresinde idamını beklerken günlerce aşığının çığlıklarını dinledi.

Yıllar sonra, Loramendi'nin yıkıntıları arasında, Karou'nun gördüğü Thiago buydu. Bir katil, bir işkenceci, bir vahşi.

Ama şimdi her şey ne kadar da farklı görünüyordu. Yaşananlardan sonra Thiago'yu hâlâ suçlayabilir miydi?

Akiva o gün ölmeliydi. O da öyle. Aşkları ve planları düpedüz vatana ihanetti. Daha da kötüsü, aptalca merhameti yüzünden Melek'in hayatını bir değil, tam iki kez kurtarmıştı. Bugünkü hâline dönüşebilsin diye. Onlarca adından biri de, Piçler Prensi'ydi. Thiago, hepsini duymasını sağlamıştı. Canavar Katili, Ölüm Meleği. Ve her bir ismin ardında bir suçlama vardı: *Senin yüzünden, senin yüzünden.*

O olmasaydı, Kimeralar hâlâ yaşıyor olacaktı. Loramendi hâlâ ayakta olacaktı. Brimstone dişlerini ipe dizecek, Issa, tatlı Issa onun sağlığı üzerine dırdır edip, dükkanın bekleme odasında insanların boyunlarına yılanlar dolayacaktı. Şehrin çocukları bambaşka şekillerde oradan oraya koşuşturacak, hepsi

büyüyünce asker olacaktı. Savaş devam ettikçe o da kim bilir kaç bedene sürüklenecekti?

Sonsuza dek.

Karou şimdi geriye dönüp baktığında kendi saflığına şaşırıyordu. Dünyanın bambaşka bir yer olacağına ve bunu onun yapacağına gerçekten inanmış mıydı?

16

Mirasçılar

Karou kapıdan elini uzattı. "Bana dişi ver, Thiago."

Thiago biraz daha yaklaşınca göğsü Karou'nun parmaklarına değdi ve Karou elini çekmek zorunda kaldı. Nabzı hızlanmıştı. O kadar yakınındaydı ki. Geri çekilmek istiyordu, ama bu Beyaz Kurt'a içeri girmek için kolladığı fırsatı verecekti. Karou onunla yeniden buluştuğundan beri, Thiago'yla yalnız kalmamaya çalışıyordu. Onun yakınlığı kendini küçük, güçsüz ve fazlasıyla insan hissetmesine sebep oluyordu.

Thiago, bir sihirbaz edasıyla avucunu açtı. Kaplan dişi davetkarca pırıldadı. Beyaz Kurt ona meydan okuyordu. Karou dişi almaya kalkışınca ne yapacaktı? Elini mi yakalayacaktı?

Karou duraksadı.

"Amzallag için mi?" diye sordu Thiago.

Karou kafasını salladı. Thiago, ondan Amzallag için bir beden istemişti ve bunu alacaktı. *Ben onun küçük, uysal yardımcısı değil miyim*, diye düşündü.

"Güzel. Onu getirdim." Diğer elinde bir buhurdan vardı. Bunu hafifçe kaldırıp Karou'ya gösterdi.

Karou'nun içi hop etti. Demek hâlletmişti. İşlemin bu kısmının onu neden rahatsız ettiğini bilmiyordu. Galiba iki yaratığın molozların arasına girip sadece birinin çıkması fikriydi onu ürküten. Çukuru hiç görmemişti. Görmek de istemiyordu. Ama bazen kokusunu alıyordu. Çürümüşlüğün kokusunu. Buhurdanlar temiz ve basitti. Ve Karou'nun yarattığı yeni bedenler, Thiago'nun kıyafetleri kadar lekesizdi. Onu asıl huzursuz eden diğer vücutlardı. Bir kenara atılanlar.

Ne var ki, diğer her bakımdan olduğu gibi, bu bakımdan da yalnızdı. Thiago hiç de etkilenmişe benzemiyordu. Amzallag'ın buhurdanını sallarken bir silah arkadaşını öldürüp çürüyen cesetlerle dolu bir çukura attığının farkında değil gibiydi. Sonuçta silah arkadaşı bir askerdi. Bir dava adamıydı. Eski vücudu da bir işe yaramadığına göre, Karou yerine yenisini yapabilirdi.

Beyaz Kurt solgun bakışlarını gözlerine dikmişti. Ona o kadar ısrarla bakıyordu ki, Karou bir adım gerilemek istedi. "Başladı, Karou," dedi. "İşte nihayet çabamızın karşılığını alacağız."

Karou kafasını salladı. Omurgasından aşağı bir ürperti yayıldı. İsyan. İntikam. "Yeni bir haber var mı?"

"Hayır. Ama daha erken."

Birkaç gün önce, Thiago her biri altı askerden oluşan beş keşif birliği yollamıştı. Karou görevlerinin detaylarını bilmiyordu. Bunu sormuş ve Thiago "Sen bunları dert etme, Karou. Bundan sonra bütün enerjini diriltmeye sakla," dediğinde üstelememişti.

Brimstone da böyle yapmıyor muydu? Savaşı Hükümdar'a bırakmamış mıydı? Şimdi Karou da isyanı Kurt'a emanet ediyordu.

"İtiraf etmeliyim ki, uyuyamadım. Odamda dolanıp duruyordum." Thiago, dişi havaya atıp tuttu. "Yukarı çıkmak için bir bahane bulduğuma sevindim. Sana yardım edemez miyim acaba?"

"Yardıma ihtiyacım yok."

"Bir şeylerle oyalanmak bana iyi gelecek." Bununla birlikte, kararlı bir tavırla ileri atıldı. Karou, ya kucaklaşma riskini göze alacak ya da geçmesine izin verecekti. Beyaz Kurt istediğini almıştı işte. Odasına girmişti ve heybetiyle neredeyse tamamını kaplamıştı.

Güzel bir odaydı. Ya da bir zamanlar öyleydi. Yüksek tavan mozaiklerle ışıldıyordu. Duvarlarda açık pembe, ipek panolar vardı. Bir çift pencerenin oymalı kepenkleri geceyi kucaklamak ister gibi dışarı doğru açılmıştı. Yerden birkaç santim yükseklikteki geniş pervazlardan duvarların kalınlığı belli oluyordu. Büyük sayılmazdı; Karou'nun yaptığı iş için daha uygun odalar vardı ama kapısındaki sürgüden ötürü o bunu seçmişti. Gerçi şimdi Thiago kapının yanlış tarafında olduğuna göre sürgü hiçbir işe yaramayacaktı.

Aptal, diye söylendi içinden. Hâlâ açık kapının önünde dikiliyordu. "Yalnız çalışmayı tercih ederim," dedi.

Thiago, onun tezgâhına yaklaştı. Kaplan dişini elinden bıraktı. *Tık*. Ve ona baktı. "Ama yalnız değilsin. Bu işte birlikteyiz." Israrcı bakışları ve aşırı samimiyeti dayanılacak gibi değildi. "Biz onların mirasçılarıyız, Karou. Babamın ve Brimstone'un. Geriye yalnızca sen ve ben kaldık."

Ve bu ne ağır bir mirastı. Kimera ırkının devamı ve tüm kurtuluş umutları onlara bağlıydı.

Kimeralar dünya üzerinden silinmek üzereydi. Koca Kimera ordusundan geriye Thiago'nun bir avuç askeri kal-

mıştı. Ancak Karou'nun işbirliğiyle düşmana karşı bir şansları olabilirdi.

Karou onlara katıldığında altmış kişiyi geçmiyorlardı. Armasin Burnu'nu savunurken yaralanan ve bir şekilde hayatta kalmayı başaranlar kömür ocaklarını kullanarak ötedeki ıssız ve çorak araziye kaçmıştı. Çoğu askerdi. Birkaç tane de işe yarar sivil vardı. Demirci, Aegir ve yemek işini hâlleden bir çift çiftçi karısı. Altmış bir isyan gücü için yetersiz bir rakamdı, ama bir umutları vardı.

Buhurdanlar. Ruhlar.

Karou'nun tahminine göre, bu gümüş araçlarda yedi yüz tane asker vardı ve savaşmak için hayata dönmeyi bekliyorlardı.

"Bu işte birlikteyiz," demişti Thiago. Karou ona bakarken her zamanki tiksintiyi duymayı bekledi, ama öyle bir şey olmadı. Belki de çok yorgundu.

Ya da belki kaderin, yatağına bırakılan bir elbiseydi ve ya onu giyecektin, ya da çıplak dolaşacaktın.

Thiago, odanın karşısında alet edevat kutusunu bulmuştu. Güzel bir parçaydı. Safran renginde ve deriydi. Üzerinde kabartma desenler vardı. Tıpkı bir makyaj kutusuna benziyordu.

Ama değildi.

Thiago içindekileri tezgâha döktü. Bazıları her gün rastlanabilecek eşyalardı. Toplu iğneler, küçük bir bıçak, bir çekiç, bir pense. Ama en çok kıskaçlar vardı. Öyle gösterişli şeyler değillerdi. Brimstone'un kullandıklarına benzeyen basit, pirinç vida kıskaçlarıydı. Bu basit aletlerin ne yaptığını bilen birinin elinde korkunç bir işkence aletine dönüşebileceğini düşünmek tuhaf geliyordu. Karou onları Marakeş'te bir demirciye sipariş etmişti. Adam soru sormamış, ama belli ki, amacını tahmin etmişti. Onu öylesine bilmiş ve pis bir sırıtış-

la süzmüştü ki, Karou kendini kirli hissetmişti. Sanki bundan zevk alıyormuş gibi.

"Bedeli ben ödeyeceğim," dedi Kurt ve Karou bir türlü gelmeyen tiksintisinin yarattığı boşluğu derin bir rahatlamanın doldurduğunu hissetti.

"Ciddi misin?"

"Elbette. Beni içeri alsaydın, daha önce de yapardım. Burada tek başına acı çekmen hoşuma mı gidiyor sanıyorsun?"

Evet, diye düşündü Karou, ama aynı anda içine bir şüphe düştü. Thiago, sihre acısını katmayı teklif ediyordu. Böylece onun acı çekmesine gerek kalmayacaktı. Buna nasıl hayır diyebilirdi? Kurt beyaz gömleğinin düğmelerini açmaya başlamıştı bile. "Gel." Gülümsedi ve Karou onda kendininkine benzer bir bitkinlik gördü. "Bir an önce bitirelim şu işi."

Karou pes etti. Ayağıyla kapıyı kapayıp ona doğru yürüdü.

17

Acı Bedeli

Acının samimi bir yanı vardır. Acı çeken birini rahatlatmaya çalışan herkes bilir bunu. O faydasız şefkat, kucaklaşma, mırıltılar, birlikte hafif hafif sallanma, düşmana karşı tek vücut olma ve acı çekme.

Karou, Thiago'yu rahatlatmaya çalışmadı. Acı bedenini işgal ettiğinde ona gerektiğinden fazla dokunmadı. Ama onunla mum ışığında yalnızken ve Kurt'un yakışıklı yüzü dayanma gücünün sınırlarını zorlamasıyla kasılırken kesinlikle beklediği gibi hissetti. Ona çektirdiği ıstırabın birazını onun da çektiğini görmenin zevkini duydu. Ama hepsi bu kadar değildi.

Bir de minnet vardı. Arkalarında, yerde yeni bir beden yatıyordu. Dişlerden ve acıdan doğan bir beden ve ilk kez acı, Karou'nunki değildi. "Teşekkürler," dedi isteksizce.

"Benim için zevkti," dedi Thiago.

"Umarım değildir. Bu hastalıklı bir şey olurdu."

Thiago'nun yüzünde yorgun bir gülümseme belirdi. "Acı çekmekten zevk almadım. Seni acıdan kurtardığım için aldım."

"Ne asilce." Karou, Kurt'un kolundaki kıskaçları çıkarmaya koyuldu. O kadar kaslıydı ki, kıskaçları takarken de zorlanmıştı, şimdi de zorlanıyordu. Bir tanesini hafifçe çekiştirince ardında koyu bir kırmızılık kaldı. Thiago irkildi ve Karou otomatikman "Affedersin," diye mırıldandı. Sonra hemen pişman oldu. *Adam senin kafanı kestirdi*, diye hatırlattı kendine. "Neden özür diliyorum ki? Bunu fazlasıyla hak ettin."

"Galiba haklısın," dedi Kurt kolunu ovuştururken. Hafifçe gülümseyerek ekledi. "Ödeşmiş olduk."

Karou havlarcasına güldü. "Sen öyle san."

"Sadece bir umut, Karou. Sadece bir umut."

Karou'nun gülümsemesi dudaklarında donup kaldı. Elinde kıskaçlarla doğruldu, ama Thiago'nun sesi onu durakssattı. "Düşündüm de, belki sana yaptığımı telafi edebilirim."

Karou ona hayretle baktı. *Telafi etmek mi?*

Kurt başını eğdi. "Biliyorum, aslında bir telafisi yok."

Benim aklıma bir yol geliyor, diye düşündü Karou. "Ben sadece şaşırdım. Bunu düşünmen bile garip geldi."

"Pekâlâ." Thiago derin bir nefes aldı. "Belki bazı şeyleri geri getiremem, ama bana başka seçenek bırakmadın, Karou. Bunu biliyorsun. Yine de belki farklı davranabilirdim. Ruhunun tamamen yok edilmesi kabul edilemez bir cezaydı." Ona yalvarırcasına baktı. "Ama kendimde değildim, Karou. Sana âşıktım. Seni onunla öyle görmek beni çılgına çevirdi."

Karou'nun yanakları kızardı ve kendini yine çırılçıplak hissetti. En azından, Thiago insan bedenini görmemişti. Yine de, Thiago ona öyle bir bakıyordu ki, o geceye dair hiçbir detayı unutmadığı belliydi.

Karou kıskaçları kılıflarına koydu.

"Sana söylemek istediğim bir şey var, ama bugüne dek hazır olmadığını düşündüm." Sesindeki belli belirsiz bir tını Karou'yu panikletmişti. Thiago bir itirafa hazırlanır gibiydi sanki.

"Artık gitsen," dedi çabucak. "İşimi bitirmeliyim."

"Karou, bu... Brimstone'la ilgili."

Brimstone'un adını duymak onda her zamanki etkiyi uyandırdı. Hayali eller boğazına sarıldı. Acıdan nefes alamadığını hissetti.

"Birbirimizden ne kadar farklı olduğumuz sır değil," dedi Thiago. "Ama seni kurtardığını, ruhunun kaybolmadığını öğrendiğimde... Belki emirlerime karşı geldiği için ona kızgın olduğumu düşünüyorsun, ama gerçek bu değil. İnan bana, her sabah uyandığımda ona dua ediyorum." Duraksadı. "Sana her bakışımda onu minnetle anıyorum."

Bakalım daha neler duyacağız? diye düşündü Karou. "Eh, elinde bir diriltici olması işine yaradı tabii."

"Yalan söylemeyeceğim. Seni yıkıntıların arasında gördüğümde neredeyse dizlerimin üzerine yığılacaktım. Bu şanstan da öteydi. Bizim kurtuluşumuzdu. Nitid'e dua ediyordum. Gözlerimi açtığımda, sen oradaydın. Bir an hayal gördüğümü sandım. Ama Nitid yakarışımı duymuştu. Bana Brimstone'un tek öğrencisini yollamıştı."

Karou, kendini Brimstone'un öğrencisi olarak görmüyordu. Diriltici onu ileride yerine geçsin diye eğitmemişti. Ona kalsa bu yükü sonsuza dek kendi taşırdı. *Brimstone.* Gittiğini kabullenmişti, ama bazen içine tuhaf bir şüphe düşüyordu. Hatta şüphe bile değil. Neredeyse bundan emin oluyordu. Brimstone'un ruhu sabit bir yerde bekliyordu. Gizlenmişti ve Karou'nun onu bulmasını bekliyordu.

Böyle anlarda içi umutla doluyor ama sonra ezici bir vicdan azabına kapılıyordu. Brimstone'a yükünü geri vermeyi ne kadar istediğini kendine bile itiraf etmekten kaçınıyordu, ama gerçek buydu. *Bencil.*

Brimstone için sevinmeliydi. Nihayet kurtulup huzur bulduğu için. Yükünü başka birine devredebildiği için. Sıra ondaydı ve kim bunu daha çok hak ederdi ki? Bu çirkinliği ve sefilliği, çukurun leş kokusunu, yalnızlığı, kederi ve acıyı? Brimstone onu eğitmemişti ama Karou kendi başına idare edebilecek kadarını biliyordu. Sağ olsunlar, ne tanrılar, ne ay, ne de başka bir güç yardım ediyordu ona. Ama Karou her geçen gün sararıp solarken, aynı zamanda da işinde ustalaşıyordu. "Nitid'in bununla bir ilgisi yok," dedi Thiago'ya çatallı bir sesle.

"Belki yok, ama önemli değil. Ben sadece sana teşekkür etmeye çalışıyorum." Buz mavisi gözlerinde huzursuz edici bir merhamet vardı. Bu anın yakınlığı Karou'yu sarsmıştı. Titrek mum ışığında yalnız olmaları, çıplak teni. Birden tiksintisi geri döndü. Neredeyse öğürecekti.

"Rica ederim," dedi. Gömleğini iskemlenin arkasından alıp ona attı. "Artık giyinebilirsin."

Huzursuzluğunu gizlemek için ona arkasını döndü. Odadaki tek ses masadan aldığı buhurdanın uzun zincirinin şıngırtısıydı. Bunu Amzallag'ın yeni vücudunun üzerine gelecek şekilde bir kancaya astı.

Yarattığı beden tam önünde duruyordu. Dev gibiydi. Brimstone'un onunla gurur duyacağını hiç sanmıyordu, ama Thiago'nun dediği gibi, bunlar tuhaf zamanlardı. İsyancıların yeni birliklerinin gücünü arttırması şarttı. Düşmanın sayıca üstünlüğünü ancak böyle telafi edebilirlerdi.

En azından Amzallag'ın alışık olduğu vücutlara benziyordu. İnsan gövdeli bir geyik ve kaplan. Ama eski hâlinden çok daha büyüktü. Demir parçaları büyüklük ve ağırlık içindi. Loramendi'nin kafesinden koparılmışlardı. Bu vücuda hiçbir zırh olmazdı. Her bir kas belirgindi ve cildinin griye çalan bir rengi vardı. Bunun da sebebi yine demirdi. Kafası kaplandı ve dişleri et bıçakları kadar uzundu. Ve bir de kanatları vardı.

Ah o kanatlar.

Kanatlar yaşayan askerlerin bile yeni vücutlara ihtiyaç duymalarının sebebiydi. Hepsi Karou'nun hatasıydı. Buraya gelmek onun fikriydi. Pencereden görünen tek aya baktı. Aklını mı kaçırmıştı? Aptal mıydı? Belki. Ama Eretz'te sürekli hareket hâlinde olmak, harabelerde ve kömür ocaklarında saklanıp Seraf devriyelerinin korkusuyla durmadan gökyüzüne bakmak canına tak etmişti. Eğer orada kalsalardı, büyük olasılıkla şimdiye dek yakalanırlardı. Yine de bu planın sonuçlarını çok da iyi değerlendirdiği söylenemezdi.

Özellikle de, çukuru hiç düşünmemişti.

Askerlerin gökyüzündeki geçitten kolayca girip çıkabilmeleri gerekti. Dolayısıyla kanatlara ihtiyaçları vardı. Buraya gelirken uçabilenler uçamayanları taşımıştı. Kimileri iki dünya arasında defalarca gidip gelmek zorunda kalmıştı. Büyük ve ağır olanları güçlükle taşımışlardı. Karou o günü asla unutmayacaktı ve işte şimdi buradaydılar. Kanatsızlar, Karou onlar için yeni bedenler yapana dek muhafızlık edeceklerdi. Yeni bedenlerine kavuşunca da, Eretz'teki baskınlara katılacaklardı.

Bu kadar basitti. *Basit, ha?* Karou, sırf yerdeki vücuda bakarken bile titriyordu. Amzallag'ın eski bedeni, Brimstone'un onun için yaptığı vücut, eski bir paçavra gibi çukura atılmıştı. Amzallag artık buydu. Bir an onu kurbanının gözlerinden

gördü. Dehşetini ve çaresizliğini hissetti. Yaratığın kanatları kapalıydı, ama açıldıklarında gökyüzünü kaplayacaklardı. Karou, nemli avuçlarını birbirine sürttü. *Ne yapıyorum ben?*

Ne yaratıyorum?

Ve... insanların dünyasına nasıl bir bela getirdim?

Tıpkı bir rüyadan uyanıp soğuk gerçekle yüzleşmek gibiydi. Ama sonra Karou'nun dehşeti yavaşça yatıştı. Askerleri silahlandırıyordu. Tek yaptığı buydu. Aksi takdirde Seraflar cezalarını nasıl çekecekti?

Onları insanların dünyasına getirmeye gelince... Burası ıssız ve unutulmuş bir yerdi. İnsanlarla karşılaşma olasılığı sıfıra yakındı. Kafasının içindeki ufak ses onu durmadan uyarsa da, Karou artık o sesi kısmayı öğrenmişti.

Derin bir nefes aldı. Şimdi geriye bir tek Amzallag'ın ruhunu yeni bedenine aktarmak kalmıştı. Tütsüyle bunu kolayca yapacaktı. Thiago'ya döndü. Neyse ki, gömleğini giymişti. Çok yorgun görünüyor, gözleri kapanıyordu. Yine de ona gülümsedi.

"Hazır mısın?" diye sordu.

Karou kafasını sallayıp bir tütsü yaktı.

"Akıllı kız."

Thiago'nun fısıltıyı andıran sesi Karou'nun tüylerini diken diken etmişti. *Gerçekten öyle miyim?* diye düşündü ölüyü diriltmek için diz çökerken.

18

Küllerinden Doğanlar

Köle kafilesi ıssız köyden geçiyordu. Köle tacirleri ilerideki su kemerinin girişine tünemiş leşçil kuşları görünce şaşırmadı. Asıl onların yokluğu şaşırtıcı olurdu. Bu kuşlar yaptıkları işin bir parçasıydı.

Ama bu seferkilerde bir tuhaflık vardı. Çok geçmeden de gördükleri bu kuşların aslında leşcil kuşlar olmadığını anladılar.

Cesetleri su kemerinin girişine asmışlardı: Kanatları açık, sekiz Seraf. Uzaktan gülümsüyor gibi görünüyorlardı. Yakından, bir köle tacirini bile dehşete düşürecek bir manzaraydı. Yüzleri...

"Kim yapmış bunu?" diye bağırdı biri, ama cevabı hepsi için gayet açık ve netti. Kemerin taşlarından birine kanla bir cümle yazılmıştı.

Küllerimizden doğduk.

Panikleyip Astrae'ye haberciler yolladılar. Savunmasız oldukları için cesetleri indirmekle oyalanmadılar ve Kimera köleleri kırbaçlarla gütmeyi sürdürdüler. Ama ölü Serafları

görmek köleleri canlandırmıştı. Yüzleri heyecanla parlıyordu. Kanlı yazı, düşmanın ardında bıraktığı tek mesaj değildi. Gülümsemeler de bir mesajdı.

Ölü meleklerin ağızlarının kenarları özenle yırtılmıştı. Sırıtıyor gibi görünmelerinin sebebi buydu. Köle tacirleri bunun ne anlama geldiğini iyi biliyordu. Köleler de öyle. Birinci grup dikkatli ve korku dolu gözlerle etrafı süzerken, diğerleri umutla birbirlerine bakıyordu.

Gece oldu ve kafile kamp kurup etrafına gözcüler dikti. Karanlık, en ufak sesleri bile ürkütücü gürültülere dönüştürüyordu. Bir tıpırtıyı ya da çıtırtıyı. Gözcülerin elleri kılıçlarının kabzasındaydı. Gözlerini karanlığa dikmiş, kıpırdamadan duruyorlardı.

Sonra köleler şarkı söylemeye başladı.

Bunu daha önce hiç yapmamışlardı. Köle tacirleri onların iniltilerine alışkındı. Canavarların sesleri bir savaş yarası kadar derin ve ilkel, ama bir o kadar da korkusuzdu. Seraflar onları susturmaya çalıştı. Kölelerden biri kuyruğunu savurarak muhafızlardan birini yere devirdi.

Ve sonra kamp ateşinin ardında karanlık gölgeler belirdi. Meleklerin kâbusu, kölelerin kurtarıcıları. Gökyüzünden tepelerine binmişlerdi. Köle tacirleri önce onları destek kuvveti sandı. Ama bunlar melek değildi. Dikenli boynuzlar, pullu kuyruklar, ayılarınki gibi kambur sırtlar, pençeler ve sert kıllı postlar geceyi yardı.

Kılıçlar ve dişler.

Hiçbir melek kurtulamadı.

Özgür kalan köleler düşmanın kılıçları, baltaları ve kamçılarıyla araziye dağıldı. Kararlıydılar; bir daha o kadar kolay lokma olmayacaklardı.

Kampa derin bir sessizlik çökmüştü. Buraya da kanla bir mesaj bırakıldı. Sonraki günlerde melekler aynı tür yazılarla sık sık karşılaşacaktı.

Küllerimizden doğduk. Ölme sırası sizde.

19

Cennet

Bir varmış bir yokmuş, bir melekle bir şeytan birbirlerine âşık olmuş ve yeni bir dünya hayal etmiş. Katliamların olmadığı, boğazların parçalanmadığı, ölenlerin şenlik ateşlerinde yakılmadığı, dirilenlerin piç ordularıyla savaşmadığı, çocukların öldürmek ve ölmek için annelerin kollarından koparılmadığı bir dünya.

Âşıklar, ayın gizli tapınağında sarmaş dolaş yatarken, mücevhersiz bir mücevher kutusu hayal etmiş. Kendilerinin keşfedeceği ve içini mutluluklarıyla dolduracakları bir cennet.

Ama bu, o dünya değildi.

20

Hayaletler Ülkesi

Akiva, Hazael ve Liraz, ölü meleklerin arasında dolaşıyordu. Konuşmuyor, sadece bakıyorlardı. Cesetler parçalanmıştı. Bir kedinin bir fareye yapacağı gibi. Akiva onları tanıyamıyordu. Leşçiller işlerini iyi yapmıştı. Ama bazı yüzlerde düşmanın mesajını görmek mümkündü. Bu iğrenç sırıtışlara nesillerdir rastlanmamıştı. Yine de bütün Seraflar ve Kimeralar bunun Hükümdar'ın imzası olduğunu bilirdi.

Bin yıl önce bir köle isyanı başlatıp dünyayı değiştirdiğinde, Seraf, efendilerinin yüzlerine aynı sırıtıştan oturtmuştu. Bu, isyanın sembolüydü.

"Canavarlarla uyum içinde yaşayabilirdik, öyle değil mi?" diye mırıldandı Liraz. Akiva kaskatı kesildi. Bu laf onaydı, ama ne cevap verebilirdi ki? Seraf askerlerin düzinelerce köyü yaktığını ve o kadar da masum olmadıklarını mı? O zaman bunu hak ettiklerini düşünüyormuş gibi görünecekti. Hayır, düşünmüyordu, ama öfke de duyamıyordu. İçi yakıcı bir kederle kavruluyordu o kadar. Bu askerler yapacaklarını yapmış ve karşılığını almıştı. Dünyanın düzeni buydu.

Katliam döngüsünde bir misilleme diğerine sebep olurdu. Ama şimdi felsefe yapmanın sırası değildi. Leşçil kuşlar tepelerinde turluyordu. Ziyafetlerine kaldıkları yerden devam edebilmek için gitmelerini bekliyorlardı. Akiva, düşüncelerini kendine sakladı.

Güneş doğuyordu. Ağaçların yaprakları ilahi bir ışıltıyla parlıyor, rüzgârla birer kanat gibi titreşiyorlardı. Yeşil ve altın rengi, altın rengi ve yeşil. Yerde yeni biten otlar hiçbir zaman büyüyemeyecekti. Askerler ateş yakmıştı. Tarla kavurucu sıcakta çabucak tutuşacaktı. Daha güneş tam doğmadan katliamın izleri tamamen yok olacak, alevler ölüleri yutacaktı. Askerler için bir cenaze töreni düzenlenmeyecekti.

Birden yukarıdan bir ses geldi. "Hey sen! Ne yapıyorsun?"

Akiva kafasını kaldırdı. Sabah ışığı kehribar rengi gözlerine vurdu ve havadaki Seraf onu tanıdı. "Affedersiniz, efendim. Ben burada olduğunuzu bilmiyordum."

Akiva onu karşılamak için havaya sıçradı. Kardeşleri de onu izledi. "Armasin Burnu'ndan gelen destek kuvvetlerine katıldık," dedi.

Eski hür toprakların en büyük garnizonu, Armasin saldırıları bastırmak için bu küçük güney birliğine bir destek kuvveti yollamıştı.

Birliğin Noam adındaki genç komutanı, karşısında Canavar Katili'ni bulunca biraz sersemlemişti doğrusu. "Burada olmanız bize güç verdi, efendim."

İkinci *efendim*. Liraz alayla homurdandı. Akiva böyle çağrılmayı hak etmiyordu. Ünü bütün orduya yayılsa da, o hâlâ bir piçti. Rütbesi hep düşük kalacaktı. "Rapor ver," dedi Akiva.

Asker gözlerini kocaman açarak anlatmaya koyuldu. "Olay geçitte olmuş. Su kemerinde, efendim." Su kemeri tam

arkalarındaydı. Kocaman, eski taşlarıyla heybetli bir yapıydı. Taşların arasında biten otlar zamanla gelişip onu adeta bir ormana çevirmişti. Akiva, buranın İmparator'un ilk akınında Seraflar tarafından inşa edildiğini biliyordu. Yüzyıllarca önce melekler bu ilkel topraklara gelip buradaki vahşi canavar kabilelerini *medeniyetle* tanıştırmıştı. Ya da onların deyişiyle, kontrolleri altına almıştı.

Kontrol altına almak. Koca bir halkın köleleştirilmesini tanımlamak için ne kadar da kibar kelimelerdi. Kimeralar itaate zorlanmış ve İmparator'un boyunduruğu altına girmişlerdi. Hükümdar o boyunduruğu kırmış, ama Seraflar bir kez daha onları esir etmişti. Ve Akiva da bunun sorumlularından biriydi.

"Pusu kurmuşlar," dedi Noam. "Geçitte öldürülüp buraya asılmışlar." Su kemerinin girişindeki kırmızı yazıyı işaret etti.

Küllerimizden doğduk.

Akiva bu cümleyi birkaç kez okudu. *Kim?*

"Köylüler yapmış olabilir mi?" diye sordu Liraz.

Noam, ölülere baktı. "Bir keçi köyüydü," dedi omuz silkerek. Akiva onun ne demek istediğini biliyordu. Çobanlıkla geçinen aptal ve zavallı yaratıklar, bırak böyle bir katliamı gerçekleştirmeyi, cesetleri oraya asamazdı bile.

"Ölen düşman askeri var mı?" diye sordu.

"Hayır, efendim. Sadece bizimkiler. Silahlarında kan bile yok."

Demek kendilerini savunmaya vakitleri bile olmamıştı. Üstelik bunlar büyük savaştan sağ çıkan tecrübeli askerlerdi.

"Sadece bu da değil, efendim." Noam, tepelerin arasından güneye giden yolu işaret etti. "Köle kafilesi de saldırıya uğramış."

Akiva, Noam'ın gösterdiği yere baktı. Kusursuz bir kır manzarasıydı. Yumuşak kıvrımlı vadiler, birbirini gölgeleyen tepeler. Bir kuşun cıvıltısı kadar dingindi. Ve ufuk çizgisinin hemen üzerinde Ellai asılı duruyordu. Şafakta kaybolan hayalet ay. *Hepsini gördüm*, diyordu belki de alayla. *Ve güldüm.*

"Köleler?" dedi Akiva.

"Ormana kaçmışlar, efendim. Köle tacirlerine de zincirleri yedirmişler."

"Yedirmişler mi?" diye tekrarladı Hazael.

Noam kafasını salladı. "Evet, kölelerin zincirlerini."

Akiva dikkatle kardeşlerine baktı, ama herhangi bir tepki yakalayamadı. *Biri bizim halkımızı zincire vursa siz ne yapardınız?* diye sormak istedi onlara.

Köleler imparatorluk için bir zorunluluk kabul ediliyordu, ama Akiva bu görüşü paylaşmıyordu. Dolayısıyla köle tacirlerinin kaybına yas tutacak değildi. Ama askerler başkaydı. İşte burada sekiz tanesi daha öldürülmüştü. Toplamda beş saldırı olmuştu. Tek bir gecede. Duncrake'te, Ruh Duvağı'nda, Fısıltılar'da, Iximi Kırı'nda ve burada, Marazel Tepeleri'nde. Seraf devriyeleri hazırlıksız yakalanmış, hunharca katledilmiş ve İmparator'a bırakılan iğrenç mesajların elçileri olmuştu.

Savaştan daha kötü, diye düşündü Akiva. *Sen burada can verirken uzaklarda halkın zafer türküleri söyleyip barışa kadeh kaldırıyor.*

Tabii ya. Barış.

Akiva aşağı baktı. Alevler tarlanın yarısına kadar gelmişti. İlk askerler çoktan aralarında kalmıştı. Dalgalanan sıcakta bulutlar hâlinde böcekler havalanıyordu. Her yanı dumanlar sarmıştı.

"Efendim?" dedi Noam. "Sizce bunu kim yaptı?"

Hayaletler, diye düşündü Akiva. Yeterince savaş görmüştü. Böylesi bir katliamı ancak en büyük, en gaddar ve en sıra dışı Kimeralar yapabilirdi. Ama hayaletler artık yoktu. "Savaştan sağ kurtulan birileri olmalı," dedi.

"Ortalıkta söylentiler dolaşıyor," dedi Noam sıkıntıyla. "Yaşlı canavarların aslında ölmediğini söylüyorlar."

Hükümdar'la Brimstone'dan söz ediyordu. "İnan bana, öldüler," dedi Akiva ikisinin de son anlarını hatırlayarak. "Bir daha dirilmemek üzere öldüler."

Karşısındaki genç asker, Canavar Katili'nin içinden onlara üzüldüğünü bilseydi ne düşünürdü acaba?

"Ya mesaj? Küllerimizden doğduk ne demek? Basbayağı dirildik diyorlar."

"Sadece bizi sindirmek için oynanan bir oyun." Hükümdar'la Brimstone'un öldüğünden emindi. Sonsuza dek yok oluşlarını izlemişti.

Ama Madrigal'in de ölümünü izlemişti.

İçine bir şüphe düştü. Bu mümkün müydü? Bir an nefesini tuttu. Bulduğu buhurdanı ve üzerindeki notu düşündü. *Karou*, yazmıştı biri. Eğer başka bir diriltici varsa, belki de bu kelime düşündüğü kadar korkunç bir anlama gelmiyordu.

Hayır. Boşuna umutlanmayacaktı. "Brimstone'dan başka kimse yapamaz bunu," dedi planladığından daha sert bir sesle.

Liraz gözlerini hafifçe kısmış, onu izliyordu. Aklından geçenleri tahmin edebilir miydi? Buhurdanı biliyordu tabii. "Artık sır yok," demişti. Ufacık bir umut kırıntısı sır sayılır mıydı? Öyle bile olsa, onu saklamaya hakkı vardı.

Noam kafasını salladı. Sonra asla inanmayacağı bir ahmaklığı dile getiriyormuşçasına "Bazıları da hayaletlerin yap-

tığını düşünüyor," dedi. Ama gözleri korkusunu ele veriyordu ve Akiva onu suçlayamazdı. Brimstone'un son sözleri onu da dehşete düşürüyordu.

Tüm savunma kalkanları düştüğünde Joram'ın sesinin Loramendi Meydanı'nda nasıl yankılandığını hatırladı. Hükümdar'la Brimstone dizlerinin üzerindeydi. Herkesin ölümüne tanık olmaları için sona bırakılmışlardı.

Herkesin.

"Onları sen lanetledin," diye tıslamıştı Joram, Hükümdar'ın kulağına. "Asla kazanamazdın. Siz basit hayvanlarsınız. Dünyayı yönetebileceğinize inanmış olamazsınız."

"Bizim hayalimiz o değildi," demişti Hükümdar asaletle.

"Ya neydi, canavar? Sana benimkinin ne olduğunu söylememi ister misin?" Sanki Eretz'in tamamını yönetmek istediğini bilmeyen vardı da.

Hükümdar'ın geyik boynuzları kırılmıştı. Kötü dayak yemişti. Başını güçlükle dik tutuyordu. Yanındaki Brimstone bunu bile yapamıyordu. Kamburunu çıkararak, öne doğru yığılmıştı. Ağırlığını yere koyduğu eline vermişti. Diğer kolunu göğsündeki derin yaraya bastırmıştı. Geniş omuzları nefes almakta zorlamıyormuşçasına inip kalkıyordu. Fazla vakti kalmamıştı. Buna rağmen, kafasını kaldırıp cevap verebildi.

O ses. Akiva onu ilk kez duyuyor, yarattığı hissi ilk kez tadıyordu ve o ses bir daha onu asla terk etmeyecekti. Bir fırtına avcısının kanat çırpışı kadar derindi. Sanki Akiva'nın kafasının içine kazındı ve orada kaldı.

"Ölü ruhlar sadece ölümü hayal eder," dedi Diriltici, İmparator'a. "Küçük adamların küçük hayalleri. Dünyaları dolduran hayatın kendisidir. Seni ya hayat yönetir, ya ölüm. Kendine bir bak. Sen küllerin efendisisin. Kirli zaferinin ta-

dını çıkar, Joram, zira başka bir zafer göremeyeceksin. Sen bir hayaletler ülkesinin kralısın ve sonsuza dek öyle kalacaksın."

Bu bir lanet mi? diye düşünmüştü Akiva ve Joram çılgına dönmüştü. "Ah, sana hayaletlerle dolu bir ülke sözü verebilirim. Bir cesetler ülkesi. Bir daha hiçbir canavar prangalarının ağırlığını taşımadan yürüyemeyecek. Bir daha hiçbiri bir kırbacın acısını hissetmeden kafasını kaldıramayacak!"

Joram, dıştan bakıldığında sakin biri gibi görünürdü ama kalbinin kor gibi yandığını söylerlerdi. Doymak bilmez bir iştahı vardı. Kendi yarattığı cehennemler bile açgözlülüğünü dindiremezdi. Ve bazen de gerçekten öfkelenirdi. Mantık dışı ve kontrol edilemez bir şekilde.

Brimstone'u oracıkta öldürdü. Kılıcını tek bir kez savurdu. Şüphesiz kafasını kesmek istemişti. Ama Brimstone'un boynu kalındı. Kanlar içinde yere yığıldı. Joram bir kez daha denedi. İşte o zaman Hükümdar, o kadim yaratık kırık boynuzlarıyla İmparator'a saldırdı. İki asker onu zor durdurdu. Ama İmparator'u hafifçe de olsa yaralamayı başarmıştı. Belki önemsenmeyecek bir kesikti ama zafer gününde ondan itibarını çalmıştı.

Joram o günden beri sözünü tutmak için çabalıyordu. Bir hayaletler ülkesi yaratmak için.

"Eğer canlılar dururken hayaletler öldürmeye başladıysa," dedi Akiva, Noam'a "çoktan birbirimizi yok etmiş olurduk."

Noam, bu bilgece sözleri kabullenerek yine kafasını salladı. "Efendim?" dedi. "Yeni emirler var mı?"

Liraz daha fazla dayanamadı. "Ona *efendim* demek zorunda değilsin. Kim olduğumuzu bilmiyor musun?" Gayrimeşru çocuklar. Piçler. Koca bir hiç.

Noam hayretle gözlerini kırpıştırdı. "Ama o..."

"Boş ver," dedi Akiva. "Hayır, başka emir yok. Size ne söylendiyse o. İsyancıları takip mi edeceksiniz?"

Noam kafasını iki yana salladı. "Takip edecek bir iz yok ki. Ortadan kaybolmuşlar. Onlara cevaplarını vermeliyiz."

"Cevap?"

"Mesajlar, gülümsemeler. İmparator..." Duyulur şekilde yutkundu. Dikkatli olmaya çalışıyor, Akiva'ya saygısından kelimelerini tartarak seçiyordu. "İmparator da onlara bir mesaj yollayabilir."

Akiva bunu düşündü. Armasin Burnu'nda şanslıydı. Kuzeyde öldürecek kimse kalmamıştı. Burasıysa bambaşka bir hikâyeydi. Kaçan köylüler, özgür kalan köleler, uzaklardaki Issız Kayalar'da yeni bir hayat kuracaklarına inanan Kimeralar. Onları mı avlayacaktı? Onları düşmana gözdağı vermek için mi kullanacaktı?

Canavar Katili. O bunun için yetiştirilmemiş miydi?

Üzerine müthiş bir çaresizlik ve bitkinlik çöktü. Joram'ın mesajının bir parçası olmak istemiyordu.

Tarladan cesetlerin dumanı yükseldi. Melekler kanat çırparak uzaklaştı ve su kemerinin üzerine kondu. Noam, askerlerin asıldığı yerdeki kanları ve kopmuş tüyleri gördü. Ve daha fazla dayanamadı. O ciddi asker duygusuzluğu kayboldu. "Tüm bunlar ne için?" diye bağırdı çılgınca. "Artık onu bile unuttum. Ya da belki asla bilmedim." Gözlerini Akiva'ya dikti. "Efendim," dedi Liraz'ın uyarısını boş vererek "söyleyin, bunlar ne zaman bitecek?"

Hiçbir zaman, diye düşündü Akiva. Karşısındaki genç askerin gözlerinin içine baktı. Bugün *neden* diye sorgularken, yarın içindeki canavar ortaya çıkacaktı. Ruhundan arınacak ve bir zalime dönüşecekti. Marakeş'teki yaşlı kambur böyle

dememiş miydi? Orduların canavarlara ihtiyacı vardı. Bunu Akiva'dan daha iyi kim bilebilirdi? Hazael'le Liraz'a baktı. Onlar için çok mu geçti? Ya kendisi için?

Akiva yorgundu, çaresizdi. Silah arkadaşlarının yanan etlerinin kokusu genzini doldururken, uzun zamandır yapmadığı bir şeyi yaptı. Madrigal, Ellai tapınağında kollarından alındığından beri yapmadığı bir şeyi.

Eretz için iki gelecek hayal etti. Biri Joram'ın yaratmaya çalıştığıydı. Diğeri...

Farklı bir dünyaydı. Yaşamanın farklı bir yolu.

21

Yeterince Korkmuş

Sveva gök gürültüsünü andıran bir sesle uykusundan sıçradı. Gözcülük ederken uyuyakalan herkes gibi hızla doğrulup dehşetle etrafına bakındı. Aklının ve zihninin her bir molekülü bir rüyadan sertçe çekilip gerçeğe döndü. Gök gürültüsü kadar yüksek duyduğu ses aslında bir dal çıtırtısından ibaretti.

Gözlerini kırpıştırdı. Şafak sökmüştü. Ağaçların arasından görünen gökyüzü solgun ve yumuşaktı. Ne kadardır uyuyordu? Dalın çıtırtısını gerçekten duymuş muydu, yoksa hayal mi etmişti?

Kıpırdamadan oturup kulak kesildi. Etraf sessizdi. Birkaç dakika sonra rahat bir nefes aldı. Güvendeydiler. Sarazal hâlâ uyuyordu. Sveva'mn uyuyakaldığını bilmesine gerek yoktu. Zaten ondan yeterince azar işitmişti. Sveva iç çekerek altına topladığı bacaklarını öne uzattı. Bir ceylan yavrusunun bacakları kadar inceydiler. Tüyleri hâlâ hafifçe benekliydi. İki kız kardeşin küçüğü oydu. Şımarmasına göz yumulan ve çoğu zaman sorumluluklarından kaçan da oydu.

Ama bu eskidendi.

Eve döndüklerinde kusursuz bir evlat olacaktı. Artık hayallere dalmayacaktı, annesinden saklanmayacaktı. Annesi. Kim bilir ne kadar meraklanmıştı? Bütün kabile deliye dönmüş olmalıydı. Köle tacirlerinin eline düştüklerini biliyorlar mıydı acaba? İki kardeş dokuma tezgâhının başında geçen bir günün ardından saçlarında rüzgârı hissetmek için koşmaya gitmişti. Sveva hızlıydı. Onları bu kadar uzağa getiren de oydu. Ablasına onu izlemekten başka çare bırakmamıştı. Sarazal onu yalnız bırakamazdı. Ablalar böyle şeyler yapmazdı. Hepsi Sveva'nın suçuydu.

Kabile öldüklerini mi sanıyordu? Onlar için yas tuttuklarını düşünmek Sveva'yı hasta ediyordu. *Biz iyiyiz*, diye düşündü. Bu mesajın uzaktaki annesine ulaştığını hayal etti. Anneler böyle şeyleri hissetmez miydi?

İyiyiz, anne. Kurtulduk. Bizi kurtardılar!

Onlara bütün olanları anlatmak için sabırsızlanıyordu. Gökyüzünden intikam için inen hayaletleri. Ne kadar büyük, ne kadar korkunçlardı. Gerçi biri öyle değildi. Uzun boyluydu. Dikenli boynuzları vardı. Ölü bir meleğin bıçağını alıp eline tutuşturmuştu. O yakışıklıydı.

Ah, böylesine heyecanlı bir hikâye herkese nasip olmazdı. Hepsini bir çırpıda anlatacaktı. Sarazal'ın lafa karışmasına bile izin vermeyecekti. Hem o hikâye anlatmada daha ustaydı. Bütün detayları hatırlıyordu. Kölelerin ayağa kalkıp şarkı söylemeye başlayışını. Hepsi farklı kabilelerdendi, ama Hükümdar'ın türküsünü biliyorlardı. Sveva birbirine karışan sesleri dinlerken bunun dünyanın sesi olduğunu düşünmüştü. Hava ve toprak, ağaç ve dere, diş ve pençe. Hepsinin sesi. Sonra bir hırlama ve bir çığlık duymuştu. Kölelerin bazıları onu köle tacirleri kadar korkutuyordu. Ama zincirler kırıl-

dığında herkes kendi yoluna gitmişti. Çoğu çalıntı kırbaçlar ve kılıçlarla güneye kaçmıştı. Yollarına çıkanları uyaracaklardı. Sveva bıçağını sıkıca kavramıştı. Eline büyük gelse de, bu onun ilk silahıydı. Ablasıyla kuzeybatıya doğru koşmuşlardı.

Ev. Bekle bizi, geri dönüyoruz.

Tabii önce Sarazal'ın biraz daha iyileşmesi gerekti.

Sveva, yanağının iç tarafını dişleyerek ablasının bacağına baktı. Hazırladığı merhemin güzel kokusuna rağmen çürümüşlüğün kokusunu alabiliyordu. Sonra birden bir dal çıtırtısı daha duydu. Endişeyle ormanın derinliklerine doğru baktı. Sık gelin ağaçlarının arasında hâlâ gecenin karanlığı hüküm sürüyordu.

Bir ağaç sürüngeni olmalı, diye söylendi.

Başka ne olabilirdi?

Kalbi küt küt atıyordu. Keşke Sarazal uyanık olsaydı. Ablalar bazen fazlasıyla can sıkıcı olabilirdi, ama eğer gölgelerin oynaştığı tuhaf bir ormanda yalnızsanız onların tesellisine ihtiyaç duyardınız.

Sveva, usulca geyik bacaklarının üzerinde doğruldu. Bedeni bir perininki gibi incecik ve zarifti. Dama'lar Kimera kabilelerinin en küçüğüydü. Hızlarıyla tanınan narin yaratıklardı. Hem de ne hız! Ve Sveva kabilesinin en hızlısı olduğu için dünyanın en hızlı yaratığı olmakla övünürdü. Sarazal bundan emin olamayacağını söyleyip hevesini kırsa da, Sveva koşmayı seviyordu. Şimdiye dek yolu yarılamış olabilirlerdi. Dama'ların vahşi bir hayat sürdüğü dikenli ezerin ormanlarına ve Aranzu Düzlükleri'ne doğru koşuyor olabilirlerdi.

Sarazal'ın bacağı bu hâlde olmasaydı.

Sarazal hâlâ kıpırdamadan yatıyordu. Yumuşacık eğrelti otlarının üzerine kıvrılmıştı. Gözleri kapalı, yüzü sakin

ve huzurluydu. Sveva her ne kadar uyanık olmasını tercih etse de, ablasına dokunmaya kıyamıyordu. Sarazal günlerce acıdan uyuyamamıştı. Hepsi o lanet prangalar yüzündendi. Şimdi işkence sona erdiği için Sveva nefretine odaklanabilmişti. Küçük bir kıvılcımın seni tamamen ele geçiren bir nefrete dönüşmesi ne tuhaftı. Şimdi köle tacirlerini düşünüyordu da -tabii hepsi ölmüştü- onlardan sonsuza dek nefret edecekti. Ve hayatta hiçbir şey onu Sarazal'ın prangası kadar öfkelendiremezdi.

Kimeralar şekil ve boyut itibarıyla birbirlerinden çok farklı olduğu için, köle tacirleri yanlarında farklı büyüklüklerde prangalar taşırdı. Her ebatta demir kelepçe ve zincirler. Köleleri bacaklarından, bellerinden ya da boyunlarından bağlarlardı. Ama asla kollarından değil. Nedenini başka bir köleden öğrenmişlerdi. Adı, Rath'tı ve uzun, beyaz dişleriyle Sveva'yı korkudan titreten toy bir Dashnag delikanlısıydı.

"Kolunu kesip kaçmaman için," demişti. "Sonuçta kolsuz da yaşayabilirsin."

Ah.

"Ben asla kolumu kesip kaçmazdım," demişti Sveva. *Vahşiler*, diye düşündüğünü hatırlıyordu. Rath'ı uzuvları konusunda bu kadar duyarsızca konuşmaya iten de kabalığı olmalıydı.

"Seni neyin beklediğini bilmediğin için."

"Sen biliyor musun?" diye yapıştırmıştı. Bunu yapmamalıydı. Rath istese bir ısırışta suratını paramparça edebilirdi, ama kendini tutamamıştı. Onu korkutmaya mı çalışıyordu? Sanki yeterince korkmuyormuş gibi.

Belki de yeterince korkmadım, diye düşündü. Ama şimdi korkuyordu. Ablasından gelen tatlı iltihap kokusu içini deh-

şetle dolduruyordu. Sarazal ateşler içinde yanıyordu. Merhem işe yaramamıştı.

Bitkileri Sveva toplamıştı. Ateş otu bile bulmuştu. Yani öyle sanıyordu. Ne yazık ki, pek emin değildi. Sarazal bacağını eğrelti otlarından yaptıkları mindere uzatmıştı. Hiç de iyi görünmüyordu. Sveva parmak uçlarıyla kendi hafif yaralarına dokundu. Hak etmediği kadar şanslı olduğu için vicdan azabı çekiyordu.

Köle tacirleri Sveva'yı incecik belinden, büyük olasılıkla dev bir Kimera'nın bacaklarına uyacak şekilde yapılan demir bir prangayla bağlamıştı. Sarazal sona kalmıştı ve şanssızdı. Ona uygun bir şey bulamadıkları için sol ayak bileğine demir bir halka geçirmişlerdi. Demir etini kesmiş, yara şişmiş ve Sarazal'ın her adımında halka yaraya biraz daha gömülmüştü. Sarazal o kadar kötü topallıyordu ki, hayaletler gelmeseydi köle tacirleri ondan vazgeçecekti. Rath başka bir Kimera'yı çoktan gözden çıkaracaklarını söylemişti, ama Dama'lar değerliydi. Sveva onların hiçbir köleyi arkalarında sağ bırakmayacaklarını tahmin edebiliyordu. Bunu Rath'tan duymaya ihtiyacı yoktu.

Sonra hayaletler gelmişti. Tam zamanında. Nereden geldiklerini bir tek aylar bilirdi. Sveva hayatında hiç bu kadar ürkütücü bir manzara görmemişti. Sarazal artık yürüyemiyordu. Dolayısıyla fazla uzağa gidememişlerdi. Sveva da ona yardım edemeyecek kadar küçüktü.

İç çekti. Gölgelerden başka ses gelmemişti. Gün ışıyordu. Sarazal'ı uyandırmalıydı. Sveva isteksizce ablasının omzuna dokundu. Teni sıcacıktı. Sarazal hafifçe kıpırdanıp ona baktı. Gözleri çakmak çakmaktı. Sveva'nın vicdan azabı canlı bir yaratık gibi midesini tırmaladı. Ablasının kafasını kucağına

alıp tarçın rengi saçlarını okşamak, ona şarkı söylemek istiyordu. Hükümdar'ın türküsünü değil, içinde ölüm kelimesi geçmeyen neşeli bir şarkı. Ama tek yapabildiği "Kalkman gerek, Sara," diye mırıldanmak oldu.

Ablası inledi. "Yapamam."

"Tabii ki, yapabilirsin." Rahat görünmeye çalışıyordu, ama aslında içi içini yiyordu. Sarazal gerçekten hastaydı. Ya... *Hayır.* Sveva zihnini bu düşünceye kapadı. "Annem merak etmiştir. Bizi bekliyordur."

Sarazal yine inleyip yüzünü eğrelti otlarına gömdü. Sveva ne yapacağını bilmiyordu. Ablası daima ona patronluk taslardı. Planları hep o yapardı. *Belki biraz daha uyumasına izin vermeliyim,* diye düşündü. *Belki merhem zamanla etkisini gösterir.*

Tabii ateş otu diye başka bir şey toplamadıysa. Ya yanıldıysa ve bacağına sürdüğü şey ablasına yarardan çok zarar veriyorsa?

Arkasından bir ses geldiğinde Sveva bunları düşünüyordu. Bu kez dallar çıtırdamadı. Birdenbire kulağının dibinde biri konuştu ve Sveva korkudan arkasını bile dönemedi. "Ne duruyorsunuz? Kaçsanıza."

Sveva bütün cesaretini topladı ve kocaman bıçağıyla hızla döndü. Dashnag Rath, uzun, beyaz dişleriyle karşısında duruyordu. Yüzünün yarısı gölgedeydi. Tüm korkutuculuğuna ve iri cüssesine rağmen hâlâ bir çocuk sayılırdı. Sveva, tuttuğu nefesini bıraktı. Rath gözlerini ona dikmişti. Sveva hayvansı yüzünde hiçbir ifade okuyamadı. Çocuğun kocaman bir kaplan kafası vardı. Kedi gözleri ışığı yakaladığında gümüşi bir renk alıyordu. O bir avcıydı... Bir iz sürücü... Bir etçil... Sveva ondan kolayca kaçabilirdi, ama Sarazal'ı bırakamazdı.

"Burada ne işin var senin?" diye bağırdı. "Bizi mi izliyordun yoksa?"

"Hayaletleri arıyordum," dedi Rath boğuk bir sesle. "Ama gitmişler. Sizi ikinci kez kurtaracaklarına güveniyorsanız, hiç ümitlenmeyin."

Bu bir tehdit miydi? "Bizi rahat bırak," dedi Sveva kendini Sarazal'ın önüne atarak.

Rath sabırsızca homurdandı. "Korkmanız gereken ben değilim. Arada bir yukarı baksaydın anlardın."

Sveva'nm kalbi deli gibi çarpmaya başlamıştı. "Ne demek istiyorsun?"

"Melekler geliyor. Köle tacirleri değil, askerler. Yaşamak istiyorsanız, buradan gitmelisiniz."

Melekler. Sveva'nm kalbi nefretle tutuştu. "Bizi bulamazlar," dedi. Sık ağaçlar onları gizliyordu. İki Dama kızı bu koca ormanda iki meşe palamudundan farksızdı.

"Sizi öldürmek için bulmalarına gerek yok," dedi Rath. "İnanmıyorsan, kendin bak." Çalıların arasındaki küçük bir patikayı işaret etti. Tepelere doğru gidiyordu. Sveva, Sarazal'a baktı. Ablası yine huzursuz bir uykuya dalmıştı. Göz kapakları titreşiyordu. Rath sabırsızca homurdandı. Sveva daha fazla oyalanmadı. Temkinli adımlarla Rath'ın yanından geçip patikanın yukarısına koştu.

Ve dumanları gördü.

Vadinin karşısında, onlarla evlerinin yolu arasında, ormanın değişik yerlerinden dumanlar yükseliyordu. En az yarım düzine varlardı ve mürekkep siyahıydılar. Ağaçların arasından kızıl alevler görünüyordu ve yukarılarında ısının oluşturduğu serapları andıran melekler uçuyordu.

Onları yakacaklardı. Bütün ormanı. Bütün dünyayı.

Sveva dehşetle Rath'ın yanına geri döndü. "Gördün mü?" diye sordu Rath.

"Evet," dedi Sveva öfkeyle. Sanki tüm bunlar onun suçuymuş gibi nedense hıncını Rath'tan çıkarıyordu. Öfke ardındaki panikten daha iyiydi. Sveva ablasını kaldırmaya çalıştı, ama Sarazal yine ona direndi.

"Bırak," diye mırıldandı cılız bir sesle. "Yürüyemem."

Sveva ablasını hiç böyle görmemişti. Onu koltuk altlarından tutup çekiştirdi. "Haydi," dedi nefes nefese. "Kalkman gerek."

Ama Sarazal kafasını salladı. "Svee, lütfen." Yüzünü buruşturup gözlerini sıkıca yumdu. "Canım acıyor." Bunu ilk kez itiraf etmişti. Sesi yüreğinden kopup gelen bir yakarış gibiydi. "Sen git," dedi. "Buraya kadarmış. Beni bırak. Kimse seni suçlamaz. Ah, Svee belki de dünyanın en hızlısı sensindir." Gülümsemeye çalıştı. Svee, Sveva'nm bebeklik adıydı. Bunu duymak içini burkuyordu. "Git!" diye bağırdı Sarazal son gücüyle.

Sveva onu sarstı. "Hayır! Kaçmaktansa burada seninle ölürüm. Anlıyor musun? İstediğin bu mu? Annemi delirtmek mi istiyorsun?" Mahsus bağırıyor, ablasını harekete geçirmek için giderek şirretleşiyordu. "Sakın bir daha beni bırak deme! Sen beni asla bırakmazdın. Ben de bırakamam!"

Sarazal kalkmaya çalıştı, ama ağırlığını şişen ayağına verdiği anda tekrar yere yığıldı. "Yapamayacağım," diye fısıldadı. Gözleri dehşetle irileşmişti.

Sonra birden Rath ona doğru atıldı. Sveva onu neredeyse unutmuştu. Sıçrayışının başlangıcını görmedi, ama Rath iri cüssesinden beklenmeyecek kadar zarifçe eğrelti otlarının üzerine indi. Sarazal'ı incecik ceylan belinden kavrayıp om-

zuna attı. Sarazal acı ve korkuyla inledi. Rath, hiçbir şey demeden yaklaşan alevlerin ve meleklerin aksi yönüne doğru koşmaya başladı.

Sveva bir anlık şaşkınlıktan sonra onu izledi.

22

Diş Hayaleti

"Neden diş çalıyor?" diye sordu Mik, Zuzana'ya. "Gerçekten hiç anlamıyorum."

Zuzana kaldırımda önünde yürüyordu. Zınk diye durup ona döndü. El arabasında onun dev kuklasını taşıyan Mik, az kalsın Zuzana'ya çarpıyordu. Zuzana ufacık boyuna aldırmadan ona çıkıştı. "Ne bileyim ben!" dedi kaşlarını çatarak. "Olay o değil zaten. Buradaymış. Prag'da!"

Şimdi yüzünde kederli bir ifade belirmişti. Belli ki, Karou ya da şimdiki adıyla, Diş Hayaleti hırsızlıklar silsilesinde Ulusal Müze'yi de ziyaret etmişti. Tabii kimse onun Köprüdeki Kız olduğunu bilmiyordu. Müze müdürü haberlerde yer yer güvelerin yediği, içi doldurulmuş bir Sibirya kaplanının ağzına bir el feneri tutmuştu.

"Gördüğünüz gibi, sadece azı dişlerini almış," demişti kendini savunurcasına. "Köpek dişlerini alsaydı, fark ederdik. Sergilediğimiz hayvanların ağızlarının içine bakmıyoruz."

Hayalet şüphesiz, Karou'ydu. Kayıttaki görüntü net olmasa da, Zuzana'nın elinde poliste olmayan bir kanıt vardı:

Arkadaşının eskiz defterleri. Doksanı da Mik'in odasının bir köşesindeydi. Karou, eli kalem tutmaya başladığından beri canavarların, gizli kapıların ve dişlerin resimlerini yapıyordu.

Mik'inki iyi bir soruydu: Neden diş? Zuzana'nın hiçbir fikri yoktu. Ama şimdi, asıl endişesi bu değildi.

"Buraya gelir de nasıl bizi görmez?" dedi. Tek kaşını kaldırıp dudaklarını büzmüştü. Platform topukları, vintage tütüsü, oyuncak bebek makyajı ve takma kirpikleriyle Karou'nun ona taktığı *kuduz peri* adına pek uyuyordu doğrusu.

Mik eğilip onu omuzlarından tuttu. "Neler çevirdiğini bilmiyoruz. Belki acelesi vardı. Ya da izleniyordu. Sonuçta mutlaka bir sebebi olmalı, öyle değil mi?"

"Beni kızdıran da bu ya zaten," dedi Zuzana. "Sözde onun en yakın arkadaşıyım, ama ne yaptığını bilmiyorum."

"Mutlu olduğunu söylemiş ya? Bu kadarı yetmez mi?" Mik'in sesi yumuşaktı. Yüzünde sevecen bir ifade belirmişti.

Karl Köprüsü'nün kenarındaydılar. Bugün biraz geç kalmışlardı. Orta Çağ'dan kalma köprü ressam ve müzisyenlerle dolmaya başlamıştı bile. Tabii bir de dünyanın sonunun geldiğine inanan kıyamet çığırtkanları vardı. Mik, müzik aletlerinin kılıflarını sürüyerek yanlarından geçen yaşlı müzisyenlere endişeyle baktı. Biraz daha oyalanırlarsa onlara yer kalmayacaktı.

Zuzana bunu zerre kadar umursamıyor gibiydi. "Of! O mesajı hatırlamak bile istemiyorum. Benimle dalga mı geçiyor? Ne o Monty Python göndermeleri filan? Kumdan kale de ne demek? Akiva'dan söz etmemiş bile."

"İlginç," dedi Mik.

"Sence hâlâ birlikteler mi? Ama öyle olsaydı, Karou ondan söz etmez miydi?"

"Herhâlde. Sonuçta sen her mesajında beni anlatıyorsun, değil mi? Ne kadar esprili, zeki ve yakışıklı olduğumu. Eminim her cümlenin sonuna gülen surat koyuyorsundur."

Zuzana alayla homurdandı. "Yaaa ne demezsin! Hepsini Bayan Mikolas Vavra diye imzalıyorum. İ'nin noktası yerine de kalp koyuyorum."

"Güzel. Bak bu hoşuma gitti."

Zuzana, Mik'in omzuna bir tane patlattı. "Ah, lütfen. Eğer bir gün evlenirsek, sakın kendimi senin bir ilavenmiş gibi tanıtmamı bekleme. Tıpkı kira çekini kocasının adıyla imzalayan yaşlı bir teyze gibi..."

"Ama benimle evlenirsin, öyle mi?" Mik'in mavi gözleri parladı.

"Ne?"

"Yine kendi adını kullanırsın, ama benimle evlenirsin?"

Zuzana'nın yanakları kızardı. "Ben öyle bir şey demedim."

"Yani evlenmezsin?"

"Saçmalama. Daha on sekiz yaşındayım!"

"Ah, demek yaş takıntın var?" Mik kaşlarını çattı. "Yarın öbür gün bana ilişkimize ara verelim saçmalığıyla gelmeyeceksin, değil mi? Mesela 'Daha genciz, Mik. Başkalarıyla da çıkmalıyız,' dermişsin"

Zuzana elini Mik'in ağzına bastırdı. "Sus. Duymak bile istemiyorum."

Mik onun avucunu öptü. "Güzel."

Zuzana topuklarının üzerinde dönüp yürümeye başladı. Mik el arabasını çekerek onu izledi. "Sırf meraktan soruyorum, acaba kaç yaşında evliliği düşünürsün?"

"Sen bunu kolay bir iş mi sanıyorsun?" dedi Zuzana omzunun üzerinden. "Peri masalı gibi bir düğün isterim."

"İşte şimdi korktum."

"Ona göre, iki kere düşün."

"Gerek yok," dedi Mik. "Sen her türlü zahmete değersin." Zuzana'nın yüzü mutlulukla aydınlandı.

Köprünün sonundaki Eski Şehir'de boş bir yer bulduklarında kuklayı indirdiler. Siyah trençkotuyla ürkütücü bir köprü muhafızına benziyordu. Ötesindeki beyaz cüppeli insanlarla tezat oluşturan karanlık bir figür. Bunlar melek tarikatı mensuplarıydı. Polis günde birkaç kez onları dağıtana kadar mumlar yakıp ilahiler söylüyorlardı. Meleklerin buraya tekrar geleceklerine dair sarsılmaz bir inançları vardı.

Dünyadan haberiniz yok, diye düşündü Zuzana. Sabrının giderek taştığını hissediyordu. Meleklerden biriyle tanışmıştı işte. Bunda bu kadar büyütülecek ne vardı?

Karou. Şehre gelip de ona bir merhaba bile dememesi ne anlama geliyordu? Ya o yazdıklarına ne demeliydi? O kadar tuhaf ve esrarengizlerdi ki, arkadaşının kafasına bir tane patlatmak istiyordu. Ama bir de onu rahatsız eden bir yanları vardı.

İşte o zaman Zuzana'nın zihninde bir şimşek çaktı.

Mutluyum... mutluyum...

Karou mutlu değildi. Zuzana birden kendini hasta hissetti. Emin olmak için telefonunu çıkardı. Videoyu hemen buldu. Ne de olsa bir klasikti. "El arabasıyla taşınmak istemiyorum!" Bu bir ipucuydu. *Monty Python ve Kutsal Kase.* Karou'yla on beş yaşındayken bu cümlenin geçtiği sahneyi belki yirmi kere izlemişlerdi. 'Ölülerinizi dışarı çıkarın' sahnesini.

"Mutluyum... mutluyum..."

Çaresizlikle söylenen bir tekerlemeydi. Yaşlı bir adam vebadan ölenlerin taşındığı el arabalarına atılmamak için böyle

diyordu. Sonra kafasına vurup onu yine de arabaya atıyorlardı. Tanrım. *Kutsal Kase* aracılığıyla bir mesaj vermek ancak Karou'dan beklenirdi zaten. Tehlikede olduğunu mu söylemeye çalışıyordu? Ama Zuzana bu konuda ne yapabilirdi ki? Kalbi deli gibi çarpmaya başlamıştı.

"Mik," diye seslendi kemanını akort eden erkek arkadaşına. "Mik!"

Kumdan kalenin rahibesi? Bir toz ve yıldız ışığı diyarında?

Bu da bir ipucu muydu?

Karou bulunmak mı istiyordu?

23

Kumdan Kalenin Rahibesi

Kasbah'lar topraktan inşa edilen kalelerdi. Fas'ın güneyinde bunlardan yüzlercesi vardı. Yüzyıllar boyunca güneşte pişip, bugünkü hâllerini almışlardı. Bir zamanlar savaşçı kabilelere ev sahipliği yapıyorlardı. Yılan dişlerini andıran mazgallı siperleri, yüksek duvarlarına işlenen Berberi desenleri ve kendilerine özgü kızıl renkleriyle ilkel fakat görkemli yapılardı.

Kasbah'ların çoğunda savaşçı atalarının hayatlarını sürdüren küçük gruplar vardı. Ama burası akreplerle leyleklere terk edilmişti.

Birkaç hafta önce, Karou, diş toplamak için insanların dünyasına geldiğinde Eretz'e dönmek istememişti. Eninde sonunda döneceğinden en ufak bir şüphesi yoktu, ama zorlanmıştı işte. Ölümün kol gezdiği o dünyadan nefret ediyordu. Özellikle de kömür ocağı tünellerinden. Melek yarasalarının flüt sesini andıran, tüyler ürpertici çığlıkları, pislik, karanlık, kan damarları gibi zonklayan ağaç kökleri,

asla yalnız kalamaması, silah arkadaşlarının huysuz bakışlarını daima üzerinde hissetmesi... Bunlar yeterince korkunç değilmiş gibi, bir de yer altında olmanın klostrofobik hissi vardı. Ama en kötü yanı, bir kapıyı kapatamamak, kendini güvende hissedememekti. Özellikle de çalışırken, çünkü sihir yaparken kendi içinde bir yolculuğa çıkıyor ve bütün savunma kalkanlarını indiriyordu. Uyumayı bile unutmuştu. Bir şeyler yapmalıydı. Bir alternatif bulmalıydı.

Giderek büyüyen bir Kimera ordusunu insanların dünyasında saklamak kolay değildi. Büyük ve ıssız bir yer bulmalıydılar. Ayrıca iki dünya arasında kolayca seyahat edebilmeleri için Razgut'un ona gösterdiği Atlas kapısına yakın olmalıydı. Tabii elektrik ve suyu olması da işlerini büyük ölçüde kolaylaştırırdı ama bu kadarını beklemiyordu doğrusu.

Kasbah onlar açısından büyük bir şans olmuştu.

Tıpkı Zuzana'ya yazdığı mesajdaki gibiydi. Uzaktan kumdan bir kale gibi görünüyordu. İçine girdiğinizde koca bir şehirle karşılaşıyordunuz. Sokaklar, meydanlar, bir kervansaray, bir tahıl ambarı. Hepsinin duvarlarında ıssızlığın sesi yankılanıyordu. Kaleyi inşa edenler efsanevi bir yapı hayal etmişti ve kaldırım taşlı meydanında durduğunuzda kendinizi ötücü bir kuş kadar küçük hissediyordunuz.

Gerçekten muhteşemdi. Pencerelerdeki demir parmaklıkların kıvrımlı süslemeleri, mücevher gibi parlayan mozaikler, Mağribi kemerleri, zümrüt yeşili kiremitler ve oya gibi ahşap oymaları kim bilir hangi usta zanaatkarların yadigârıydı?

Ve yıkılmak üzereydi. Bazı bölümlerde çatı tamamen çökmüştü. Kulelerin sadece biri ayaktaydı. Çoğu merdiven hiçbir yere çıkmıyordu. Kapılar boşluğa açılıyordu. Dev kemerlerde derin çatlaklar göze çarpıyordu.

Yukarıda ve arkasında kuzeye doğru ilerleyen tepeler vardı. Atlas Dağları'nın gökyüzünü ısıran dişleri. Önlerinde ve altta, arazi uzaklardaki Sahra Çölü'ne doğru meylediyordu. Manzara o kadar dingindi ki, kilometrelerce ötede ki bir akrep kuyruğunu sallasa, insanın dikkatini çekebilirdi.

Karou, kalenin en yüksek noktasındaki dairesinden hepsini görebiliyordu. Aşağıda etrafı duvarlarla çevrili, geniş bir avlu vardı. Birkaç Kimera, ana kapıya bakan kemerli galeride toplanmıştı. Karou aşağı süzüldüğünde sustular. Pencereden atlamasının sebebi, merdivenlerin tehlikeli olmasıydı. *Uçmak varken neden yürüyeyim?* diye düşünmüştü. Kanatlarının olmaması ve havada sessizce kayması Kimeraları huzursuz ediyordu. Şimdi de kartal, boğa ve kertenkele gözleriyle onu izliyorlardı. Hiçbiri onu selamlamadı.

Çöl sıcağı öylesine yoğundu ki, sanki bir el yüzünü kızgın kumlara bastırıyordu. Karou yine de çürüklerini saklamak için uzun kollu bir tunik giymişti. Belini bir bıçak kemeriyle sıkmıştı. Hilal şeklindeki bıçakları kalçalarından sarkıyordu. Bunlara ihtiyaç duymamayı isterdi doğrusu. Kimeralar sürekli silahlı olduğu için bu hâlini yadırgamıyordu. Karou da silah arkadaşlarına asıl onlardan korktuğunu belli etmiyordu tabii.

Büyük salona adımını atar atmaz birinin "Hain," diye tıslադığını duydu.

Ses arkasından gelmişti. Kim olduğunu anlayamayacak kadar alçaktı. Karou, iliklerine kadar ürpermesine rağmen yürümeye devam etti. Bunu kendine yemek alan Hvitha söylemiş olabilirdi. Ya da masada oturan Lisseth. Ya da Nisk. Ama Karou parasını Ten'e yatırırdı. Ten kurt görünümlü bir dişiydi ve Thiago'nun maiyetinden bir tek o kalmıştı. Kimeralardan

Karou'ya tek arkadaşça davranan oydu. Bu da Karou'yu şüphelendiriyordu tabii.

Ne heyecanlı bir hayatım var, diye düşündü acı bir alayla.

Fısıldayan Ten'se bile, dişi kurt Karou'yu selamlayıp ona bir tabak uzatırken son derece masum görünüyordu. "Ben de yemeğini getirecektim," dedi.

Karou tabağa şüpheci bir bakış fırlattı.

Bu Ten'in gözünden kaçmadı. "Seni zehirleyeceğimi mi sanıyorsun? Bir sonraki ölüşümde buna pişman olmaz mıyım?" Kurt dişlerini göstererek boğuk bir kahkaha attı. "Thiago seninle ilgilenmemi istedi. Kumandanlarıyla toplantısı var. Yoksa eminim bunu kendi yapardı."

Karou, kuskus pilavı ve sebzelerle dolu tabağı aldı. Burada olmanın bir başka iyi yanı da buydu. Eretz'te yiyecek kısıtlıydı. Genelde kayış gibi orman bitkileriyle yetinmek zorunda kalıyorlardı. Ama burada Karou eski bir kamyonetle civar kasabalardan tahıl, süt ürünleri ve sebze alabiliyordu. Küçük avluda tavuk bile besliyorlardı.

"Teşekkürler," dedi Karou. Birkaç gecedir çalışması bölünmesin diye Thiago akşam yemeğini odasına getiriyordu. İtiraf etmeliydi ki böylesi, silah arkadaşlarının düşmanca bakışlarına maruz kalmaktan daha iyiydi. Ayrıca Kurt ona yardım ediyordu. Artık onun da kolları, en açık sarıdan en koyu mora dek sürekli yer değiştiren, ama asla iyileşmeyen çürüklerle doluydu.

"Özgün bir sanat eseri," demiş ve Karou'ya hayatının en tuhaf, en tiksinç iltifatını etmişti: "Acı vermekte ustasın."

Ne var ki, bu akşam gelmemişti ve işte o zaman, Karou onu beklediğini fark etmişti. Kurt'u! Kararlı adımlarla pencereye gidip kendini boşluğa bırakmıştı.

Ten'in onu masaya götürmesine izin verdi. Salon bu saatte kalabalık değildi. Çabucak etrafına bakındı. Askerlerin yarısı onun elinden çıkmaydı. Onları kanatlarından ve ebatlarından kolayca ayırabiliyordu. Amzallag: onundu; Oora: değildi. Nisk ve Lisseth: onundu; Hvitha ve Bast: değildi. En azından, şimdilik. Ama *hain* kelimesini yüzüne haykıramamalarının bir sebebi vardı. Hepsi ilerideki günlerde, haftalarda ya da belki saatlerde ruhlarının onun eline düşeceğini biliyordu. İçlerinden biri bu gece Thiago'yla çukura gidebilirdi. Sırada kim olduğunu hangisi bilebilirdi ki? Tek bildikleri, eninde sonunda ölecekleriydi. Buna alışkınlardı.

Alışık olmadıkları *hain* diye adlandırdıkları bir dirilticiye güvenmekti.

"Ballı meyve kokteyli?" dedi Ten. Şaka yapıyordu. Nehir suyuyla dolu testiyi işaret etti ve Karou'ya bir kupa doldurdu. Yerlerine oturduklarında "Bugün Razor'ı gördüm," dedi.

"Öyle mi?" Karou anında dikkat kesilmişti. Razor, bir Heth kemik rahibiydi ve o sabah yeniden diriltilmişti. Thiago'nun özel isteğiyle gerçekleşen, zorlu bir işlemdi.

Ten kafasını salladı. "Aklını kafasına takmış."

"Zamanla alışır."

"Bir Heth'e neden aslan kafası yaptın?"

Sanki Heth'lerin eski kafaları pek güzeldi de! Kocaman gözleri ve yengeç kıskaçlarını andıran, karınca çeneleriyle aynı ölçüde korkutucuydular. Brimstone bunu nasıl beceriyordu? Karou'nun stokunda hiç böcek dişi yoktu. Brimstone'da da olduğunu sanmıyordu. "Thiago onun yeniden dirilmesini istedi. Kısa sürede ancak bu kadarını yapabildim." *Aslan kafasını öpsün başına koysun*, diye düşündü. Razor'ı tanımıyordu ama onunla çalışırken karanlık bir ka-

rakter olduğunu hissetmişti. Her ruh Karou'nun zihninde bir izlenim bırakırdı ve onunki adeta bir kaypaklık timsaliydi. Thiago onu neden ön sıraya almasını istemişti bilmiyordu. Hiç sormamıştı. Diğerlerini de sormamıştı. Her zamanki gibi işine bakmıştı.

"Kabul, şu anda daha sevimli görünüyor," dedi Ten.

"Aynen. Razor bana teşekkür etmeli."

"Tırnaklarını erken çıkarma," dedi Ten. Bu bir Kimera sözüydü. *Fazla beklenti içinde olma* demeye getiriyordu. İyi tavsiye, diye düşündü Karou.

Lokmasını çiğnemeye başlamıştı ki, Ten "Thiago sana yardım etmemi istedi," dedi.

Kuskus pilavı Karou'nun ağzında oyun hamuru gibi büyüdü, büyüdü. Yutkunmaya çalıştı. Başaramadı.

"Kimse bunu tek başına kaldırmanı beklememeli, öyle değil mi?" dedi Ten.

Karou nihayet oyun hamurunu yuttu. *Brimstone tek başınaydı*, diye düşündü, ama yüksek sesle söylemedi. Bu kıyaslamaya girmenin onu bir yere götürmeyeceğinin farkındaydı. Ayrıca Brimstone tek başına değildi, öyle değil mi?

"Senin yardımcın olacağım," dedi Ten. "Tıpkı şu Naja kadını gibi. Neydi adı?" Issa'dan böylesine gamsızca bahsedilmesi Karou'yu rahatsız etmişti. Ama Ten bunu fark etmeden konuşmayı sürdürdü. "Getir götür işlerini yaparım. Böylece sen de asıl görevine odaklanabilirsin."

"Olmaz," dedi Karou sertçe. *Sen Issa değilsin.* "Thiago'ya teşekkür ettiğimi söyle, ama..."

"Ah. Eminim, senin kabul edeceğini düşünüyordu."

Elbette öyle düşünüyordu. Thiago herkesin emirlerine sorgusuz sualsiz uymasını beklerdi. Ve Karou'nun gerçekten

de yardıma ihtiyacı vardı. Ama Ten? Karou dişi bir kurdun daima onu gözlediğini düşünmek bile istemiyordu.

Ten'in vahşi bir yanı vardı. Hoş, aslında hepsinin vardı. Karou, eskiden Kimeralar hakkında ne düşündüğünü hatırlamaya çalışıyordu. Sonuçta o da onlardan biriydi. Ama şimdi farklıydı. Mesela şu tatlı arza ağacı olayı. Onlara katılalı pek az olmuştu. Ağaç artık tatlı falan değildi. Loramendi'deki diğer her şey gibi yanmıştı. Topraktan fırlayan bir iskelet elini andırıyordu. Dallarında ne olduklarını anlayamadığı, yuvarlak nesneler sallanıyordu. Sonra bir gün askerlerin okçuluk talimi sırasında onlara *arza meyvesi* dediğini duymuştu.

O zaman bile anlayamamıştı. *Aptal!* "Ah, onlar meyve mi? Ne kadar büyükler."

Ona bir bakışları vardı. Karou o anı utançla hatırlıyordu. "Meyve değil, kafa," demişti Ten.

Karou'nun beti benzi atmıştı. "Kafalara mı nişan alıyorsunuz?" Tek düşünebildiği *ama onlar bizden* olmuştu. Kafalar Kimeralara ait olmalıydı. İşte o zaman Ten, "Başka ne işe yarayacaklar ki?" demişti.

Karou, bir anlık şaşkınlıktan sonra "Bir işe yaramaları şart mı?" diye sormuştu. "Neden onları gömmüyorsunuz?"

"Öçlerini almayı tercih ederim," demişti Ten ürkütücü bir kararlılıkla.

Karou, iliklerine dek ürpermişti, ama içinde ufacık bir hayranlık uyandığını da gizleyecek değildi. Ne var ki, daha sonradan bunu düşündüğünde hayranlığı uzun sürmemişti. Neden ikisini birden yapamıyorlardı? Ölülerini gömüp öçlerini alamıyorlardı? Cesetleri ortada bırakmak barbarlıktı. Bunun tamamen insanca bir his olması gerekmiyordu, öyle değil mi?

Bugünlerde kendi içinde bir çatışma yaşıyordu. Genelde Karou'ydu ama bazen Madrigal ortaya çıkıyordu. İki benliği tuhaf bir titreşimle uzlaşmaya çalışıyordu. Aslında tamamen uyumsuz değillerdi. Sonuçta Karou, Madrigal'di ama insan hayatıyla edindiği tepkiler Madrigal'in sıradan kabul ettikleriyle bağdaşmıyordu. Karou, yıllardır barış içinde yaşıyordu. Oysa Madrigal savaşın içine doğmuş, onunla yaşamış ve onunla ölmüştü.

Ama Madrigal'in zamanında Kimeralar ellerinden geldiğince ölülerini gömüyordu. Bu her zaman mümkün olmuyordu. Defalarca ruhları sıyırıp bedenleri savaş meydanlarında bırakmak zorunda kalmışlardı. Ama o zorunluluktandı. Öte yandan ölülerin kafalarına nişan almak barbarlıktan başka bir şey değildi. Karou'nun insan zihni bunu kabullenemiyordu. Kimeralar son on sekiz yılda neden medeniyetin en temel kaidelerinden vazgeçmişti?

Ten, Karou'ya doğru eğildi. "Thiago'nun daha çok askere ihtiyacı var. Zamanımız çok kısıtlı. Öyle kafana göre karar veremezsin."

"Sana ne yapılacağını öğretmek işimi yavaşlatır."

"Eminim, faydalı olabileceğim bir şeyler vardır."

Evet vardı. Hatta bir sürü şey vardı. Tütsü yapıp kalıplara dökebilirdi. Dişleri temizleyebilirdi. Acı bedeli ödeyebilirdi. Karou birden gerildi. *Hayır, Ten olmaz.* Yıllardır Beyaz Kurt'un yanındaydı. Onun özel muhafızlarından biriydi. Savaş meydanında ve diğer her yerde daima gölgesinde gezinen sürünün bir üyesiydi.

Ağıt ormanında da oradaydı.

"Bir demirci daha çok işime yarayabilir," dedi Karou. "Gerektiğinde dişleri gümüşte eritir."

"Aegir'in işi başından aşkın. Biliyorsun, silah yapıyor." Ten'in ses tonuna bakılırsa, dişlerle uğraşmayı Aegir'in saygınlığına yakıştıramamıştı.

"Ben ne yapıyorum? Mücevher mi?" Aynı kararlılıkla Ten'in gözlerinin içine baktı. Thiago'nun hiçbir hayvanda görmediği soluk mavisinin aksine, Ten'in gözleri bal sarısıydı. *General'e Beyaz Sibirya Kurdu demeliydiler*, diye düşündü Karou aksice.

"Aegir'i uğraşından alıkoyamayız," dedi Ten. Sesi giderek sertleşiyordu.

"Thiago'nun senden vazgeçebilmesine şaşırdım doğrusu." Şimdi saçlarını kim tarayacak?

"Bunun önemli olduğunu düşünüyor."

Karou, yavaş yavaş pes etmeye başlamıştı. Bu tartışmayı kazanamayacağı ortadaydı. Ayrıca Ten'in yardımına ihtiyacı vardı. Thiago'yu anlayabiliyordu. O Brimstone değildi. Thiago bir isyan başlatmıştı. Hâlâ kanatsız bir sürü asker vardı. Odasındaki düzinelerce buhurdan da cabasıydı. Elini çabuk tutmazsa ruhlar kaybolabilirdi.

Ve keşif birlikleri hâlâ isyanın ilk dalgasından dönmemişti.

Eğer başlarına bir şey geldiyse... Bunun düşüncesi bile Karou'yu perişan ediyordu. O otuz askeri daha yeni diriltmişti. Et ve kandan oluşan vücutları için ödediği bedelin izleri kollarından hâlâ silinmemişti.

Bir de aralarında Ziri vardı. Karou, idamına bir tek onun sevinmediğini hatırlıyordu.

Ziri.

Thiago'nun dediği gibi henüz erkendi. Karou iç çekip şakaklarını ovuşturdu. Ten bunu bir kabulleniş olarak algılayıp kurt gülümsemesiyle sırıttı.

"O hâlde anlaştık," dedi. "Yemekten sonra işe koyuluruz."

Ne? Hayır. Karou tam itiraz etmeye hazırlanıyordu ki, göz ucuyla kapıdaki silueti gördü. Bu şekli tanıyordu. Nasıl tanımazdı? Onu daha yeni yapmıştı.

Gelen, Razor'dı.

24

Melek Sevici

Salon birden sessizleşti. Bütün başlar eşikte durup gözlerini Karou'ya diken Razor'a çevrildi.

Karou nefesini tuttu. En kötüsü buydu. Bir Amzallag gibiler vardı: Çukura kendi ayaklarıyla gidip uyandıklarında nerede ve kiminle olduklarını, Eretz'te neler olduğunu bilenler. Bir de, buhurdanlardaki ruhlar vardı: Armasin Burnu'nda ölüp, değil başka bir dünyada olduklarını, Loramendi'nin düştüğünü bile bilmeyenler.

Bunlar hiç istisnasız, Karou'ya boş gözlerle bakarlardı. Onu tanımazlardı. Nereden tanıyacaklardı ki? Karou, onlar için kanatları ya da boynuzları olmayan, mavi saçlı bir kızdı. Bir yabancıydı.

Tabii sonrasında, gerçeği öğrendiklerinde ne yorum yaptıklarını da bilmezdi. Çoğu zaman birinin onun tarafını tuttuğunu hayal ederdi: *O bizden biri; yeni dirilticimiz; sizi o geri getirdi, bizi buraya o getirdi. Bakın, artık yemeğimiz bile var!* Ama şu daha akla yatkın bir seçenekti: *Başka şansımız yok; ona ihtiyacımız var.* Ya da bazen, daha karamsar olduğu

anlarda, Kimeraların aralarında geçen konuşmayı tamamen bambaşka hayal ederdi: *Hepimiz bunu istesek de, şimdilik onu öldüremeyiz.*

Ne var ki, gözlerindeki ifadeden kimsenin Razor'a bu mesajı vermediği anlaşılıyordu.

"Sen," diye tısladı.

Ve birden havaya sıçradı.

Karou, Ten'i iterek masadan kalktı. Razor saniyeler içinde onun az önce oturduğu yerdeydi. Bir çatırtı koptu ve masa Razor'ın ağırlığıyla ikiye bölündü. Su testisi devrilip yere yuvarlandı. Herkes harekete geçti, ama Heth rahibi olduğu yerden kıpırdamadan ölümcül bakışlarını Karou'ya dikti.

"Melek sevici," diye bağırdı tükürükler saçarak. Karou utançla dondu kaldı.

Karou'nun insan dillerinin hiçbirinde bunun karşılığı olabilecek bir hakaret yoktu. Bu iki kelime öylesine büyük bir nefret ve tiksintiyle söylenmişti ki, doğru olmasa bile insanı küçük düşürmemesi imkansızdı.

İlk kez biri bunu bu kadar açıkça dile getiriyordu.

Razor, kuyruğunu sallayarak ileri atıldı. Vücudu bir sürüngenin vücuduydu. Bir Komodo ejderi ve bir kobranın karışımı. İri cüssesine rağmen otları yalayan rüzgâr kadar hızlı hareket ediyordu.

Bunu Karou yapmıştı. Ona bu hız ve zarafeti o vermişti. Çevik bir sıçrayışla Razor'ın yolundan çekilirken *bunu yaz bir kenara*, diye düşündü. O da hızlı ve zarifti. Hiç düşünmeden, hilal şeklindeki bıçaklarını çekmişti. Önünde, yerde ruhsuz yatarken vahşi güzelliğiyle göz kamaştıran aslan kafası Razor'ın nefretiyle çirkinleşmişti. Ağzını açtı ve sesi ıstıraplı bir kükreme gibi çıktı.

"Senin yüzünden neler kaybettim biliyor musun?"

Bilmiyor, bilmek de istemiyordu. *Senin yüzünden, senin yüzünden...* Kulaklarını kapamak istedi ama elleri doluydu. "Özür dilerim," diye mırıldandı cılız ve kendine bile inandırıcı gelmeyen bir sesle.

Ten telaşla Razor'a bir şeyler mırıldandı, ama her ne dediyse, etkili olmuşa benzemiyordu. Razor onu itti. Bast'ın yanından geçti ve Bast onu durdurmaya bile çalışmadı. Tabii Razor'ın yarı boyundaydı. Ama onu kolayca engelleyebilecek Amzallag bile kararsızca kıpırdanıyordu. Karou yine bir dansçı gibi zarif adımlarla geri çekildi. Diğerleri öylece durmaya devam etti. Karou'nun göğsünde bir nefret kıvılcımı çaktı. *Nankör pislikler*, diye düşündü ve birden aklına en olmadık şey geldi. Zuzana'yla her şeye *pislik* derlerdi. Çocuklara, güvercinlere, Karou'nun saçlarını tuhaf bakışlarla süzen yaşlı kadınlara. *Pislikler, kaçıklar, çatlaklar.* Bir aslan-ejder ona saldırmak üzereydi ve Karou suratının duruma en uymayacak ifadeyle buruştuğunu hissetti. Sırıtıyordu. Evet, resmen sırıtıyordu.

Hilal bıçakları kadar keskin bir gülümsemeydi bu. Razor'ın bir sonraki hamlesiyle bıçaklarını kaldırdı. Dişlerini gıcırdatarak onları birbirine vurdu. Razor, kısacık bir an tereddüt etti ve Karou şimdi ne olacak diye düşündü. *Onu öldürmem mi gerekecek? Bunu yapabilir miyim?*

Evet.

Sonra bir beyazlık gördü ve her şey bitti. Thiago aralarına girdi. Karou'ya sırtı dönüktü. Razor'a derhâl durmasını emretti ve Karou kimseyi öldürmek zorunda kalmadı. Heth, beyaz Kurt'un dediğini yaptı ama öfkeyle salladığı kuyruğu birkaç iskemleyi daha devirdi.

Lisseth'le Nisk onu sakinleştirmeye koştu. Karou ellerinde bıçakları, kalbi çarparak öylece durdu. Bir an kendini yeniden Madrigal gibi hissetmişti. Bir hain değil, bir asker gibi.

Sadece bir an.

"Onu odasına götür."

Thiago, bunu Ten'e söylemişti. Sanki Karou, kaçak bir akıl hastasıymış gibi. Gülümsemesi soldu. "Daha yemeğimi bitirmedim," dedi.

"Bana öyle gelmedi." Thiago kederle kırık masaya ve yere saçılan yemeklere baktı. "Sana bir şeyler getiririm. Buna katlanmak zorunda değilsin." Sesi Karou'nun içini bayıltacak kadar şefkatliydi. Bu da yetmezmiş gibi, Beyaz Kurt ona yaklaşıp "İyi misin?" diye sordu usulca. Karou onun suratını tırmalamak istedi.

"Tabii iyiyim. Sen beni ne sanıyorsun?"

Thiago hiç oralı olmadı. "En değerli varlığımı korumama izin verirsin herhâlde?" Karou'nun kolunu tutmak için uzandı, ama Karou hızla çekilince teslim olurcasına ellerini kaldırdı.

"Ben kendimi koruyabilirim," dedi Karou deminki cesaretini yeniden toplamaya çalışarak. *Ben Madrigal'im*, dedi içinden ama Beyaz Kurt'un karşısında tek düşünebildiği Madrigal'in bir kurban olduğuydu. "Zayıf ve savunmasız biri olduğumu sanıyorsan yanılıyorsun." Ama tereddütlü sesiyle değil Kurt'u, kendini bile ikna edemezdi. Hiç düşünmeden kollarını gövdesine doladı. Sonra yaptığının çocukça ve aptalca olduğunu fark edip ellerini hemen indirdi, ama bu sefer de huzursuzluğu iyice meydana çıktı.

Thiago'nun sesi yumuşaktı. "Ben savunmasızsın demedim ki. Ama sana bir şey olursa, mahvoluruz. Güvenliğini sağlamak zorundayım."

Güvenlik. Onu düşmandan değil, kendi türünden koruyacaktı. Gece gündüz varıyla yoğuyla zaferleri için çalıştığı halkından. Acı bir kahkaha attı.

"Zamana ihtiyaçları var," dedi Thiago. "Hepsi bu. Sana güvenmeyi öğrenecekler. Tıpkı benim gibi."

"Sen bana güveniyor musun?" diye sordu.

"Tabii ki. Ah Karou." Üzgün görünüyordu. "Bunları aştığımızı sanıyordum. Böyle bir zamanda eski defterleri açacak değilim. Hepimiz tüm benliğimizle kendimizi davamıza adamalıyız."

Karou, idam edilişinin kolayca unutulabilecek bir olay olmadığını söyleyecekti ki, vazgeçti. Beyaz Kurt haklıydı. Tüm enerjilerini davalarına vermeliydiler. Thiago'nun ona şapşal bir okul kızı gibi davrandığını hatırlatmasından nefret ediyordu. Ve adrenalin patlaması dindiğinde bütün vücudunu bir titreme almasından daha da çok nefret ediyordu. Thiago'nun emriyle odasına götürülmesi ne kadar aşağılayıcı olsa da, şu anda yalnızlığa ihtiyacı vardı. Bıçaklarını kılıflarına koyup odasına gitmek kendi fikriymiş gibi birden dönüp kapıya doğru yürümeye başladı. Başını dik tutuyordu ama her adımında kimseyi kandıramadığını daha da iyi hissedebiliyordu.

25

Düşman Burada Yaratılıyor

Ten, Karou'ya odasına kadar eşlik etti. Karou'nun sessizliğini hoşgörü olarak algılamış olmalıydı ki, fütursuzca konuştu. Son diriltmeleri hakkında olur olmaz yorumlar yaptı. Dolayısıyla Karou odasının kapısını suratına kapayıp sürgüyü indirdiğinde tamamen hazırlıksız yakalandı.

Hayret dolu bir sessizliğin ardından kapıyı yumruklamaya başladı. "Karou! Sana yardım etmem emredildi. Lütfen, içeri girmeme izin ver. *Karou!*"

"Sürgümü seviyorum," diye mırıldandı Karou tahta çubuğu okşayarak.

Ten'in sesi giderek yükseldi. Önce yalvarıyordu, sonra şirretleşmeye başladı. Karou onu duymazdan gelerek bıçak kemerini çıkardı. Tezgâhında yarısı dizilmiş bir kolye duruyordu, ama bunu eline almak bile istemedi. Yanında birini de istemiyordu. Hele birinin ona dadılık etmesini asla. Razor'ın yüzündeki ifadeyi çizebilmek için bir kâğıt ve

kalem istiyordu o kadar. Kırık masayı, devrilen sandalyeleri ve kimsenin ona yardım etmeyişini resmetmek istiyordu. Resim yapmak küçüklükten beri Karou için bir şeyleri özümsemenin yolu olmuştu. Gördüklerini bir kere kâğıda döktü mü, üzerinde ne gibi bir etki yarattıklarını kolayca saptayabiliyordu.

Eskiz defterini alıp özenle açtı ve sayfaları düzeltti. Aralarındaki kopmuş sayfa acı hatıraları canlandırdı. Bir zamanlar, orada Akiva'nın resmi vardı. Evinde uyuyakaldığında çizmişti. Karou tabii ki, daha sonra o resmi yırtıp atmıştı. Hepsini yırtmıştı.

Keşke aynısını anılarına da yapabilseydi.

Melek sevici.

Bu kelimeyi düşünmek bile onu utandırıyordu. Nasıl yapabilmişti? Akiva'yı nasıl sevmiş, onu sevmeyi aklından nasıl geçirebilmişti? Çünkü şimdi aralarındaki her ne idiyse hiç de aşk gibi gelmiyordu. Belki şehvetti. Gençliğin ve asiliğin verdiği pervasızlık. Adeta bir sapkınlık. Onu doğru düzgün tanımazken, ona âşık olduğunu nasıl düşünebilmişti? Acaba bir gün kendini affedebilecek miydi?

Halkının onu kabullenmesi için kaç Kimera daha diriltmesi gerekecekti?

Hepsini. Kaç kişiyseler. Çünkü her biri onun yüzünden ölmüştü. Yüz binlercesi ve daha fazlası.

Tabii bu imkansızdı. En yakınları da dahil, o ruhlar sonsuza dek yok olmuştu. Kaybolmuşlardı. O hâlde belki de yaptıklarının hiçbir telafisi yoktu.

Onun hayatı buydu. Onun kâbusu. Bazen bir gün biteceğini düşünmezse delirecek gibi oluyordu. Eğer bu bir kâbussa uyandığında Brimstone'un ve diğer herkesin hâlâ

hayatta olduğunu öğrenecekti, öyle değil mi? Ve eğer bu bir kâbus değilse, er ya da geç bir gün bütün hayatlar gibi son bulacaktı.

Razor'ın tıslaması hâlâ kulaklarında çınlıyordu.

Neyin peşinde olduğumu gerçekten öğrenmek istiyor musun, Zuzana? Al öyleyse. Ölü canavarlarla kumdan bir kaleye kısılıp kaldım. Onları bir bir diriltirken, bir yandan da onlara yem olmamaya çalışıyorum.

Ünlülerin yaşam mücadelesi verdiği şu yarışma programlarından birine benziyordu. Karou, dayanamayıp güldü. Ten, kapının diğer tarafından bunu duyunca öfkeyle hırladı. Dişi kurt onunla alay ettiğini sanmış olmalıydı.

Düşman burada yaratılıyor, diye yazdı Karou resminin altına.

Ah, Zuze.

Diş tepsilerine göz attığında içi sıkıldı. Amma doluydular. Diş toplama gezileri o kadar verimli geçmişti ki, bir daha uzun bir süre buradan dışarı adımını atamayacaktı. Ama ne kadar hızlı çalışırsa, zaman da o kadar hızlı geçerdi, öyle değil mi? Ve o zaman, Zuzana'ya e-posta atmaktan daha fazlasını yapabilirdi. Onu bulabilirdi. O ve Mik'le Zehir Mutfağı'nda çay içip gulaş yiyebilirlerdi. Onlara her şeyi anlatır ve arkadaşlarının onun tarafını tutmasını keyifle dinleyebilirdi.

Nankör Heth rahipleri asil aslan kafalarını hiç mi hiç hak etmiyordu. Şüphesiz, Zuzana'yla Mik de ona hak verirdi. Bir dahaki sefere belki onları Hint domuzu ya da Pekinez yapardı.

Zuzana'nın *ya da daha iyisi hepsini cehenneme gönder gitsin*, dediğini hayal etti.

Bunu onlar için yapmıyorum, derdi Karou. *Brimstone için yapıyorum.* Ve meleklerin henüz öldüremediği tüm Kimeralar için. Görevinin önemini kavraması için Loramendi'yi hatırlaması yeterliydi. Bunu ondan başka kimse yapamazdı.

Dışarıdan nöbetçinin uyarı sinyali geldi. Tek bir ıslık. Karou, yerinden sıçrayıp pencereye koştu. Bir keşif birliği dönüyordu. Beş birlikten biri. Karou pencereden sarkıp gökyüzüne baktı. İşte! Dağların üzerindeki hayalet geçidin oradaydılar. Bu uzaklıktan hangileri olduğunu kestirmek olanaksızdı. Karou altı kişi saydı. Neyse, en azından birliklerden biri kayıpsız dönmüştü.

Yaklaştıklarında *onu* gördü. Uzun boylu ve dimdikti. Boynuzları uçları kıvrık bayrak direklerini andırıyordu. Ziri. Göğsünde varlığını bile bilmediği bir düğüm çözüldü. Ziri iyiydi. Şimdi diğerlerini de görebiliyordu. Çok geçmeden Kasbah'ın üzerinde bir tur atıp avluya indiler. Hiçbiri büyüklük ve şekil açısından birbirine benzemiyordu, ama hepsi aynı ölçüde ürkütücüydü. Üzerlerinde silahları, tüylerinde kan ve is lekeleri vardı. Karou, Balieros'u gördüğü için de sevinmişti, ama asıl önemlisi Ziri'ydi.

Ziri, Kirin'di. Onun halkındandı.

Karou ona baktığında, Madrigal'in hatıraları canlanıyordu. Onları uzun zamandır görmemesine rağmen kabilesinin erkeklerini hatırlıyordu. Melekler tarafından yetim bırakıldığında daha yedi yaşındaydı. O gün evden uzaktaydı. Vahşi dünyada özgür bir çocuktu. Sonrasında eve döndüğünde bir köle baskınının korkunç manzarasıyla karşılaşmıştı. Yaşadıkları mağaralarda ölüm sessizliği vardı. Kan ve kayıpların ardında bıraktığı boşluk. Bir avuç yaşlı en küçük bebekleri kurtarmayı başarmıştı.

Ziri o bebeklerden biriydi. Daha gözleri bile açılmamıştı. Karou'nun daha sonra Loramendi'de ona dair bölük pörçük anıları vardı. Ziri utançtan kızaran yanaklarıyla küçük bir köpek yavrusu gibi peşinden ayrılmazdı. Üvey kız kardeşi, Chiro kıkırdayarak Ziri'nin ona abayı yaktığını söylerdi. Ona "Küçük, Kirin gölgen," derdi.

Madrigal bunu asla kabul etmezdi. "Beni akrabası gibi görüyor. Ziri kimsesiz. Halkından birinin yakınlığına ihtiyacı var."

Onu tüm kalbiyle anlardı. Ziri de onun gibi yetimdi, ama Madrigal'in aksine, evini ve halkını hatırlamıyordu bile. Yaşlılardan bazıları hâlâ hayattaydı ve bir de Ziri'nin yaşında yetimler vardı. Madrigal bir istisnaydı.

Şimdi durum tam tersine dönmüştü. Ziri'ye bakıp kaybettiklerini hatırlayan oydu. Ziri artık bir yetişkindi. Antilop boynuzları olmadan bile yeterince uzun boyluydu. Bacakları tıpkı Madrigal'inkiler gibi insan bacağından antiloba dönüşüyordu. Geniş yarasa kanatları sayesinde bütün Kirin'ler gibi zarifçe, adeta kayarcasına yürüyordu. Hafifçe sekerek ve her an havalanacakmış gibi.

Ama şimdi Ziri'de böyle bir hafiflik yoktu. Adımları sert, yüzü ciddiydi. Keşif birliği rapor vermek için generali beklerken sadece o Karou'nun penceresine göz attı. Karou elini kaldırdı. Bu ufacık hareket bile çürükler içindeki kolunu acıtmaya yetmişti. Ziri selamına karşılık vermedi. Karou orada değilmiş gibi başını eğdi.

Karou'nun eli düştü.

Nereden geliyorlardı? Ne görmüşlerdi? Ne yapmışlardı?

Gidip öğrensene, dedi içinden bir ses, ama onu duymazdan geldi. Yarattığı canavarların kanla ıslanan o küller diyarında

ne yapıp ettiği onu ilgilendirmezdi. Karou ruhları diriltiyordu o kadar.

Daha ne yapabilirdi ki?

26

Ağır Kayıp

Kurt, Karou'nunkinin tam altındaki penceredeydi. Ziri Karou'yu görme umuduyla penceresine baktığında bir beyazlık fark edip hemen başını eğmişti. Ama Karou'nun onu selamlamak için kalkan elini ve yüzündeki umudu görmüştü. Yalnızlığını.

Ondan hep uzak durmuştu.

Kurt, Karou'yla kesinlikle konuşmamalarını tembihlemişti. Aslında bu uyarıyı hepsine yapmıştı, ama Ziri üzerinde diğerlerinden biraz daha fazla oyalanan soluk mavi gözlerden, Thiago'nun asıl onu kastettiğini anlamıştı. Bir Kirin olduğu için miydi? Sırf bunun bile aralarında bir bağ kuracağını mı düşünmüştü? Yoksa Ziri'yi çocukken hatırlıyor muydu? Hükümdar'ın balosundan?

İdamdan?

Ziri onu kurtarmaya çalışmıştı. Küt kenarlı talim kılıçlarıyla meydandaki oturma yerlerinin altında sürünüşünü hatırlıyordu. Bunlar halk idamı rahatça izlesin diye oraya yerleştirilmişti. Herkes için büyük bir gündü. İçlerinden

birinin ölümünü kanlı bir eğlence olarak görüyorlardı. Madrigal, dimdik ve o kadar güzeldi ki, ayaklarını hoyratça yere vuran kalabalık kontrolsüz hayvanlar gibi görünüyordu. Ziri o zaman on iki yaşında, tıfıl bir oğlan çocuğuydu. İdam sehpasına sıçrayıp ne yapmayı hayal etmişti? Kelepçelerini mi kesecekti? Kanatlarındaki bağları mı? Şehrin kendisi bir kafesti. Madrigal'in kaçacak hiçbir yeri yoktu.

Zaten ne önemi vardı? İdam sehpasına adımını atar atmaz bir askerin kılıcının kabzasıyla yere serilmişti. Madrigal, Ziri'nin bu aptalca kahramanlık gösterisini görmemişti. Gözleri aşığınınkilerden bir an olsun ayrılmamıştı.

Tüm bunlar uzun zaman önceydi. Ziri, Madrigal'in ihanetinin sonuçlarını düşünmemişti. Ama artık aşktan gözleri kararan o küçük çocuk değildi ve Karou onun için hiçbir şey ifade etmiyordu.

Öyleyse gözleri neden onun penceresine kaymıştı? Nadiren yüzünü gördükleri dirilticiye neden bakmıştı?

Belki de ona acımıştı. Ne kadar yalnız olduğunu anlamak için tek bir bakış yetmişti. Karou, Eretz'teki ilk günlerinde dalgın ve solgundu. Durmadan titriyordu. Belli ki, şoktaydı. O zamanlar yanına gidip tek kelime bile edememek daha zor olmuştu. Ziri'nin aslında onunla konuşmak istediğini, ama kendini tuttuğunu o da fark etmiş olmalıydı. Ne zaman rastlaşsalar, yüzünde ufacık bir umut kırıntısı belirmesinin sebebi buydu belki. Belki de onu arkadaşı sanıyordu.

Ve Ziri ona sırt çevirmişti. Thiago'nun emri açıktı. İsyancılar ona muhtaçtı ama ona güvenmek gibi bir hataya düşmeyeceklerdi. Karou bir haindi ve onunla yalnızca Thiago ilgilenecekti.

Beyaz Kurt nihayet keşif birliğini karşılamak için aşağı inmişti.

"Hoşgeldiniz," dedi Thiago evin beyi edasıyla. Ya da belki de, harabelerin efendisi daha uygun bir tanım olurdu. Eğer bu çamurdan kale Thiago için bir hayal kırıklığıysa bile, onu da diğer her şey gibi sahiplenmesini bilmişti. Beyaz Kurt ona ait olanları daima yüceltirdi. Daha iyisini bulana dek. Bir gün Astrae'de bir tahtı olacağını söylemişti. Melekleri köle yapacaktı. Bu şartlar altında, bunlar her ne kadar komik iddialar gibi görünse de, Ziri, Kurt'u hafife almamak gerektiğini biliyordu.

Thiago, askerlerin askeriydi. Birlikleri ona tapıyordu. Onun için yapmayacakları yoktu. Beyaz Kurt savaş yer, savaş içer ve savaş solurdu. Karargâh çadırında, önünde haritalarla strateji belirlerken, ya da dişleriyle meleklerin boğazını parçalarken kendini evinde gibi rahat hissederdi.

"Düşüncesiz," diye kükremişti Hükümdar, oğlu yine ölüp yeni bir bedende dirildiğinde. "Bir general en ön safta ölmez!" Ama Thiago güvenliği için arkada kalıp askerlerinin onun için can vermesini izleyebilecek bir komutan değildi. O askerlerine öncülük ederdi. Ziri, beyaz Kurt'u cephede görmüştü. Korkusuzluğuyla halkına cesaret aşılardı. Onu bu kadar büyük bir lider yapan da buydu.

Ne var ki, şimdi Kimeralar varlık mücadelesi verirken, Thiago nihayet babasının sözünü dinlemeye karar vermiş gibiydi. Keşif birlikleriyle Eretz'e girmek yerine arkada kalmıştı. Ziri, Kurt'un bunda zorlandığını tahmin edebiliyordu. Gelişmeleri kaçırmak ona göre değildi. Onun günlerdir, kafese kapatılan bir kurt gibi, odasında bir aşağı bir yukarı dolaştığını görür gibiydi. Şimdi askerlerinin dönüşüyle birden canlanmıştı.

Balieros'un önünde durana dek tek tek kollarını sıktı.

Umarım düşmanı ağır bir kayba uğratmışsınızdır," dedi gülümseyerek. Bundan hiç şüphesi yok gibiydi.

Ağır kayıp.

Yaptıkları kıyımın kanıtlarını üzerlerinde taşıyorlardı. Ne çok kan vardı. Zırhlı eldivenlerinde, çizmelerinin topuklarında, toynaklarında. Kurumuş, siyahlaşmış kan. Ziri'nin hilal şeklindeki bıçaklarının üzeri kanla kaplıydı. Bunları temizlemeye can atıyordu. Ölüleri kesmişlerdi. Belki gurur duymalıydılar. Ne de olsa, bu sırıtışlar Hükümdar'ın sembolüydü. Ama Ziri kendini kirli hissediyordu. Bir an önce nehre gidip yıkanmak istiyordu. Boynuzları bile kan içindeydi. Meleklerden biriyle boğuşurken bir diğeri üzerine atılmış ve Ziri boynuzlarıyla onun karnını deşmişti. Keşif birliği gerçekten de düşmanı ağır bir kayba uğratmıştı.

Caprine çiftçileri düşman baskınından kurtarmışlar, bir köle kafilesini serbest bırakıp silahlandırmışlar ve onları köylerine haberci yollamışlardı. Ama Thiago bunları sormadı. Onu duyan dünyada askerlerden başka kimse kalmadığını sanırdı. Ya da öldürmekten başka bir amaç kalmadığını.

"Anlatın," dedi heyecanla. "Yüzlerinin ne hâle geldiğini bilmek istiyorum. Nasıl bağırdıklarını duymak istiyorum."

27

Büyük Vahşi Kalp

Öğleyin bir ara, Dashnag Rath sırtında Sarazal'la, Sveva'yı dik bir yokuştan derin bir vadiye indirdi. Vadi o kadar dardı ki, ağaçlar tepelerinde doğal bir gölgelik oluşturuyordu. Sveva gelin ağaçlarının soluk renkli dallarını dans eden genç kızların kollarına benzetti. Aralarından güneş ışığı sızıyordu. Bazen parlak huzmeler, bazen de bir dantelin karışık desenleri hâlinde. Yeşil ve altın renkleri birbirine karışıp yanardöner pırıltılar saçıyordu. Bu küçük vadiden başka dünya bilmeyen minik, kanatlı yaratıklar etraflarında uçuşuyordu. Aşağıdan bir derenin melodik şırıltısı geliyordu.

Hepsi yanacak, diye düşündü Sveva. Önüne çıkan sarmâşıkları iterek Rath'ın peşinden koştu.

Yangın hâlâ arkalarındaydı ve güneyden esen rüzgâr, dumanı uzaklara sürüklüyordu. Kokusunu alamıyorlardı ama birkaç kez tepeciklerden gökyüzünün siyaha boyandığını görmüşlerdi.

Melekler bunu nasıl yapabilmişti? Birkaç Kimera yakalamak ya da öldürmek için bütün ormanı yakmaya değer miydi? Madem yakıp yıkacaklardı burayı neden istiyorlardı ki?

Neden bizi rahat bırakmıyorlar? diye bağırmak istedi, ama yapmadı. Bunun çocukça olduğunu biliyordu. Dünyanın bütün savaşları ve nefreti onun anlayamayacağı kadar büyüktü. Sveva, bu düzende ışık huzmeleri arasında dolanan şu pervaneler ya da yusufçuklar kadar önemsizdi.

Hayır, önemliyim, diye söylendi. Sarazal da öyleydi. Pervaneler, yusufçuklar, sarmaşıklar, şu minicik ve kusursuz yıldız çiçekleri, hatta etini ısıran, bit gibi böcekler bile önemliydi. Yaşamaya çalışan her şey.

Rath da önemliydi. Nefesi ömrü boyunca yediği kanlı ve kemikli yemekler gibi koksa da öyleydi.

Rath onlara yardım ediyordu. Sarazal'ı kucakladığında, Sveva onu kaçırıp yiyeceğini düşünmemişti tabii, ama sırf görüntüsü bile kanını dondurmaya yetiyordu. Dashnag'ler et yerdi. Doğaları buydu. Minik kan emici böcekleri, kanla beslendikleri için suçlayabilir miydi? Ama bu onları sevmesi gerektiği anlamına da gelmiyordu.

Yola çıktıklarında "Dama'ları yemeyiz," demişti yüzüne bile bakmadan. Sveva ona kolayca yetişmişti. Zaten ondan daha hızlıydı. Ayrıca Rath, Sarazal'ı taşıyordu. "Ya da diğer yüce yaratıkları. Herhâlde biliyorsundur?"

Sveva biliyordu ama bir türlü inanamıyordu. "Aç olsanız bile mi?" diye sormuştu şüpheyle. Nedense Rath'ın kötü biri olduğuna inanmak daha kolay geliyordu.

"Şu anda ne kadar aç olduğumu imkanı yok tahmin edemezsin! Ama siz hâlâ yaşıyorsunuz," demişti Rath. Sonra hızlı adımlarla yürümeye devam etmişti. Sveva artık ondan korkmuyordu. Sarazal, Rath'ın omzunda derin bir uykuya dalmıştı. Hem Dashnag'in niyeti iyi olmasa, ablasını kolayca bir kenara fırlatıp türünün avlanırken yaptığı gibi hız-

la koşabilir ve onları kaderlerine terk edebilirdi. Ama Rath bunu yapmamıştı.

Onları buraya getirmişti. Yokuşun sonuna yaklaşmışlardı. Sveva, Rath'ın keskin yırtıcı duyularıyla kilometrelerce öteden duyduğu ve kokusunu aldığı şeyi duyabiliyor ve kokusunu alabiliyordu. Yakınlarda birileri vardı. Caprineler.

Caprineler mi? Rath bu yavaş ve sarsak çobanlara yetişmek için mi doğuya yönelmişti? Kokuya bakılırsa yanlarında hayvan sürüleri de vardı.

Rath yokuşun dibinde durdu. "Su kemerinin oradaki köyden olmalılar. Orayı hatırlıyorsun, değil mi?"

Nasıl unutabilirdi ki? Seraf askerleri kırmızı Hükümdar sırıtışlarıyla kemerin girişine asılmıştı. O manzarayı yaşadığı sürece unutmayacaktı. O dehşetle karışık kurtulma umudunu. Köy boştu. Sveva orada yaşayanların öldüğünü sanmıştı. Şimdi ölmediklerini öğrendiğine memnundu, ama Rath'ın onları neden izlediğini de anlamış değildi.

"Caprineler çok yavaştır," dedi.

"Onun için yardıma ihtiyaçları var," dedi Rath. Sveva utançla kızardı. Yalnızca kendini düşünmüştü.

"Aralarında bir şifacı da olabilir," diye ekledi Rath. Sarazal başını göğsüne dayamış, uyuyordu. Yaralı bacağı Rath'ın kolunun altından sarkıyordu. Avını taşıyan yırtıcı. Öylesine tuhaf ve uyumsuz bir görüntüydü ki, Sveva gözlerini kırpıştırdı. Kendi sığ derinliğinin dibine vurduğunu hissediyordu.

Aslında bu hayatta ne biliyordu ki?

Arazi uçsuz bucaksızdı. Akiva'ya ne kadar yükselirse yükselsin sonsuz bir yeşillikten başka hiçbir şey göremeyecekmiş gibi geliyordu. Ama gerçeğin bu olmadığını biliyordu. Doğuda

toprak yükselip dikleşiyordu. Yeşilliğin yerini kırmızı bir kil deryası ve dikenli bitkiler alıyordu. Orada kendilerini toprağa gömüp bir av için aylarca bekleyebilen, savaş kalkanları kadar büyük, zehirli böcekler vardı. Bu gök adalarında yaşayan göçmenler olduğu söyleniyordu. Çakal kafalı Sab'lar. Ama o tarafa giden Seraf devriyeleri ya hiçbir hayat belirtisine rastlamamış ya da gördüklerini anlatmak için geri dönememişti.

Batıda, Range Kıyısı ve onun ötesinde Gizli Kıyı vardı. Burası hem karada, hem suda yaşayabilen türlere ev sahipliği yapıyordu. Düşmanı gördükleri anda balık hızında gözden kaybolurlar ve tehlike geçene dek sualtındaki sığınaklarında saklanırlardı.

Güneyde, Eretz'in en yüksek dağları, Issız Kayalar vardı. Üçü birlikte belki de bütün dünyaların en geniş dağ zincirini oluşturuyorlardı. Doğal mazgalları, gri surları, sarp kayaların göbeğindeki geçitleri ve şelaleleriyle masalsı bir görünüme sahiptiler. Bunların arasında öte taraftaki yeşil vadilere uzanan tüneller olduğu söyleniyordu ama genelde karanlıkta yaşayan kurbağa derili kabilelerin rehberliği olmadan onları bulmak imkansızdı. Dağların en yüksek noktalarındaki buzullar uzaktan kristal şehirleri andırıyordu. Yakından bakıldığındaysa, birkaç kanat çırpışta avlarının tepesine binen fırtına avcılarının yuvaları dışında hiçbir hayat belirtisi yoktu.

Bunlar bu Güney Eyaleti'nin doğal sınırlarıydı. Seraflar uzun yıllar önce bu vahşi toprakları ehlileştirmeye çalışmıştı ve şimdi Akiva'nın altında uzanan uçsuz bucaksız yeşillik, İmparator'un ordusundaki her bir askerin rüyalarını süslüyordu. Tarlaları ve köyleri yakabilirlerdi, ama burada yaşayan Kimeraların çoğu çiftçi değil, göçebeydi. Onları ele geçirmek

kolay değildi. Seraflar istedikleri kadar yangın çıkarsın, hepsini yok edemeyecekti.

Araziyi saran alevlerin asıl amacı kaçakları ormanların seyreldiği, kayalıkların Kir Nehri'yle birleştiği güneydoğuya sürmekti. Böylece onları açık arazide yakalayabileceklerdi. Ya sonra?

Akiva kaçakları asla bulamayacaklarını umuyordu. Hatta ummaktan fazlasını yapıyordu. Bir iz sürücü olarak tüm yeteneklerini *iz sürmemek* için kullanıyordu. Ne zaman Kimeraların saklanabileceği bir geçit ya da sık bir ağaçlık fark etse, yanındakileri farklı bir tarafa yönlendiriyordu. O Canavar Katili'ydi. Kimse ondan şüphelenmezdi. Belki bir tek Hazael... Ama o da sesini çıkarmıyordu.

Liraz onlarla değildi. Bölükleri yeterince güçlü olduğu için o başka bir tanesine atanmıştı. Akiva gün içinde pek çok kereler kız kardeşinin işini nasıl da şevkle yaptığını düşündü.

"Eee, ne düşünüyorsun?" diye sordu Hazael birden. Akşam oluyordu. Henüz ne kaçak kölelere, ne de köylülere rastlamışlardı.

"Ne konuda?"

"Sence bu saldırıların arkasında kim var?"

Ne mi düşünüyordu? Bilmiyordu. Akiva bütün gündür içindeki umutla mücadele ediyordu. Boş ümitlere kapılmamalıydı. Hele de bir katliam sahnesinden sonra. Üstelik umudunun hiçbir dayanak noktası da olmayabilirdi. Yine de düşünmeden edemiyordu. Bir diriltici daha mı vardı?

"Hayaletler olmadığı kesin," dedi en güvenebileceği cevabı seçerek.

"Öyle," diye mırıldandı Hazael. "Ama tuhaf. Askerlerin kılıçlarında hiç kan olmaması. Kaçaklara dair hiçbir iz bulama-

mamız. Bir gecede beş baskın. Kaç kişiler ki? Bunu yapabilmeleri için çok güçlü olmaları gerek. Arkalarında iz bırakmadan kaybolabildiklerine göre kanatları da var. Ve hamsaları. Yoksa askerlerimiz onlara saldırırdı. Ayrıca içimden bir ses bunun daha başlangıç olduğunu söylüyor." Akiva tüm bunları defalarca düşünmüştü zaten. Hazael gözlerini yüzünde dolaştırdı. "Sence neyle karşı karşıyayız?"

Akiva sonunda söyledi. "Geri döndüler. Aklıma başka bir açıklama gelmiyor."

"Başka bir diriltici mi var?"

Akiva duraksadı. "Belki." Hazael başka bir dirilticinin onun için ne anlama geldiğini biliyor muydu? Karou'nun yaşadığına dair umudunu hissetmiş olabilir miydi? Ve ona anlayış gösterme olasılığı var mıydı? Yoksa onu Karou'nun öldüğünü ve Akiva'nın çılgınlığının geride kaldığını düşündüğü için mi affetmişti? Yine eskisi gibi olacaklarını mı sanmıştı?

Akiva için *eskisi gibi* diye bir şey yoktu. Olamazdı.

"İşte oradalar!" diye seslendi devriye birliğinin lideri. Kala adındaki kadın Seraf İmparator'un birliklerinin en büyüğü ve bazen halk ordusu olarak adlandırılan, İkinci Lejyon'da yüzbaşıydı. Ağaçların gizleyemediği bir derenin kenarını işaret ediyordu. Akiva hemen o tarafa baktı. Gerçekten de bir hareket vardı. Kalabalıklardı. Bir sürü. Caprineler. Nefesini tuttu ve ilk hissettiği öfke oldu. *Ahmaklar! Koca arazide saklanacak bir yer bulamamışlar mı?*

Dikkati başka bir tarafa çekmek için çok geçti. Birliği ağaçlara yönlendiren Kala'yı izlemekten başka çaresi yoktu. Kala tuzak ihtimaline karşı Akiva'yla Hazael'e korunun diğer tarafına gitmelerini işaret etti. Ağaçlardan aşağıyı net göremiyorlardı. Yalnızca bir hareket vardı o kadar.

Akiva, kılıçlarının kabzalarını sıkıca kavradı. Aldığı eğitim aklının bir köşesine kazınmıştı: Silahın nasıl senin aracınsa sen de davanın aracı ol. Ana damarları bul ve kes. Uzuvları buda. Yaşayan ne varsa öldür. Aksi takdirde bir silahı tutmanın ya da bir silah olmanın hiçbir anlamı kalmaz.

Akiva, artık bir silah olmak istemiyordu. Keşke şimdi ortadan kaybolabilseydi. Bunun bir parçası olmasaydı. Ama onun Kimera öldürmekten vazgeçmesi yeterli değildi. Akiva'nın bundan daha büyük bir hayali vardı.

O ve Hazael diğerleriyle birlikte alçalırken, kafasının içinde daha önce duyduğu bir ses yankılandı. *Dünyaları dolduran hayatın kendisidir. Seni ya hayat yönetir, ya ölüm.* Brimstone bunları söylediğinde, Akiva için hiçbir şey ifade etmemişlerdi. Şimdi ne demek istediğini anlıyordu. Ama bir asker komutanını nasıl değiştirebilirdi?

İki elinde de kılıçlar olan biri kan dökülmemesini nasıl umut edebilirdi?

28

En Kötü Sessizlik

Sessizliğin türlü çeşidi var, diye düşündü Sveva yüzünü Rath'ın omzuna bastırıp nefes bile almamaya çalışarak. Bu en kötüsüydü. Ses-çıkarırsan-ölürsün türü sessizlik. Gerçi ilk kez tecrübe ediyordu ama bunu ne kadar çok ruhla paylaşırsan o kadar korkutucu oluyordu. Kendine güvenebilirdin, ama otuz yabancıya?

Bebeklere?

Bir toprak çıkıntısının altına büzülmüşlerdi. Önlerinden dere geçiyordu. Toynaklarını ve Rath'ın kocaman pençelerini ıslatıyordu. Suyun şırıltısı inlemeleri ya da burun çekişleri bastırıyordu. Ama Sveva hiçbir şey duymuyordu zaten. Gözleri kapalıydı. Bir yanında Rath'ın, diğer yanında Nur'un sıcaklığı olmasa, kendini yalnız bile sanabilirdi. Nur bebeğini göğsüne bastırmıştı. Sveva, Lell'in ağlamasını bekledi. Neyse ki, bebek şimdilik gıkını bile çıkarmıyordu. Sveva bu sessizliğin fevkalade bir şey olduğunu düşündü. Öyle narin, öyle kusursuzdu ki. Tıpkı cam gibi bir kırıldı mı, bir daha geri dönüşü yoktu.

Lell ağlarsa, ya da birinin toynağı kayarsa, ya da bu masum topluluktan herhangi bir ses çıkarsa, hepsi ölecekti.

Sveva'nın içindeki ürkek çocuk her ne kadar Rath'a onları buraya getirdiği için sitem etmek istese de, yapamadı. Bir günah keçisi bulmak kolaydı, ama geçmişe dönüp baktığında aslında tek suçlu kendisiydi. Saçlarında rüzgârın dansıyla Sarazal'ın önünde koşarken ablasının geri dönme çağrısına kulak asmamıştı. Hele Rath tamamen masumdu. O olmasaydı, Sarazal'la birlikte zaten çoktan ölmüş olacaklardı. Ve Caprineler de şimdi ölecekti. Şu anda.

Bunu bilmek ne korkunçtu.

Rath Caprinelerin kokusunu alıp onları izlemeseydi ve onlara yetişmeseydi bu narin sessizlik hiç var olmayacaktı. Aynı hava korkunç çığlıklarla yarılacak, Lell, o küçük, sevimli bohça son kez ağlayacaktı.

"Koyunlar!" dedi Hazael gülerek. Akiva'ya o da rahatlamış gibi geldi. Gördükleri yalnızca bir koyun sürüsüydü. Caprineler ortada yoktu.

"Sen ve sen," dedi Kala iki askere. "Öldürün şunları. Siz..." Yarım daire şeklinde dizilen askerlerine tepeden bakabilmek için havalandığında kanatları toprak çıkıntısının kenarındaki ağaçlara çarptı. "Sahiplerini bulun."

Sveva, koyunların canhıraş melemelerini duyduğunda yüzünü Rath'ın omzuna biraz daha gömdü. Rath, köylüleri hayvanlarını bırakıp dere yatağına saklanmaya ikna etmişti. Çok kalabalıklardı. Yanlarındaki gürültücü hayvanlarla kolay bir hedef hâline geleceklerini söylemişti ki, haklıydı.

Şimdi koyunlar ölüyordu.

Sveva, ablasının gevşek elini tuttu. Koyunların sesleri korkunçtu ama fazla uzun sürmedi. Meleklerin işlerini bitirip yeniden havalandığını tahmin etti. Onları arıyorlardı. Çalıntı bıçağının sapma yapıştı ama bu ona bir meleğin zalimliği yanında ne kadar savunmasız olduğunu hatırlatmaktan başka bir işe yaramadı.

Belki birini bıçaklayabilirdi. Acaba nasıl bir histi? Onlardan o kadar nefret ediyordu ki, neredeyse biriyle karşılaşmayı dileyecekti. Sveva, meleklerden nefret ederek büyümüştü zaten ama bir zamanlar onun için masallardaki canavarlardan ibarettiler. Yakalanana dek nasıl göründüklerini bile bilmiyordu. Hükümdar'ın ordusu sayesinde halkı yüzyıllarca bu topraklarda güven içinde yaşamıştı. Ama Sveva şanssızdı. Birden Seraflar gerçek olmuştu. O müthiş güzellikleriyle güzelliği bile iğrençliğe dönüştüren bu zalim yaratıklar artık hayatının bir parçasıydı.

Bir de Rath vardı. Korkunçluğuyla korkunçluğu güzelliğe değil, ama en azından asalete dönüştüren kahraman. Onun gibi bir yırtıcının göğsünde güven aramak ne komikti ama Sveva şu anda tam da bunu yapıyordu. Bir kez daha sığlıklarından arındığını hissetti. Köle alındığından beri dünyası paramparça olmuştu. Serafları ve dirilenleri yakından görmüştü. Ölümü koklamıştı. Bugün, sadece bugün, on dört yıllık hayatının en büyük tecrübesini edinmişti. Önce Rath, şimdi de Caprineler. Kolayca ölüme terk edebileceği çiftçiler, koyun çobanları. Nur, Sarazal'a merhem yapmıştı. Ateşini düşürmek için ona baharatlı bir su içirmişti. Onlarla yiyeceklerini paylaşmışlar ve çimen kokulu, küçük Lell bir süre Sveva'nın sırtında yolculuk etmişti. Küçük kollarını günler önce köle zincirlerinin dolandığı beline sarmıştı.

Sveva'nın gözleri kapalıydı. Yüzünü Rath'ın omzuna gömmüş, kalçasını Nur'unkine dayamıştı. Sessizlik onları bir arada tutuyordu. En kötü sessizlikten güzel bir yakınlık doğmuştu. Bunlar onun halkı değildi, ama belki de herkes herkesin halkı olabilirdi. Dünya yıkılırken bu umuda tutunmak iyi hissettiriyordu. Acaba bir gün eve dönüp annesiyle babasına bunları anlatabilecek miydi?

Dua etmeye çalıştı ama o yalnızca geceleri dua ederdi. Hem Melekler gündüz avlanıyordu. Aylar onları koruma konusunda çok güçsüz kaçardı.

Sonunda onları ele veren Lell değil, Sarazal oldu.

Ablası irkilerek uyandı. Gevşek elini Sveva'nın avucundan çekti. Ateşi düşmüştü. Nur'un merhemiyle baharatlı su işe yaramıştı. Sarazal'ın kocaman, siyah gözleri Sveva'nın onları son görüşünden daha sağlıklı bakıyordu. Ah, bir de Rath'ın korkunç yüzü bu kadar yakınında olmasaydı.

Sarazal'ın dudakları hayretle aralandı ve çığlığı bastı.

29

Şeytanların Bir Yere Kaçacağı Yok

"Şunu dinle bir," dedi Zuzana. "Dişi şeytan Güney İtalya'da görüldü..."

"Saçları mavi miymiş?" diye sordu Mik boğuk bir sesle. Yastığı suratına bastırmış, uyumaya çalışıyordu.

"Hayır, pembe. Galiba satanistler tarz değiştirdi." Zuzana kucağında dizüstü bilgisayarıyla yatakta oturuyordu. "Bir katedralin orada görülmüş. Görgü tanığı dilinin çatallı olduğunu söylemiş. Aralarında otuz metre olmasına rağmen gayet net görmüş."

"Milletin ne keskin gözleri var."

"Sorma!" Zuzana yanaklarını şişirip üfledi. "Gerizekalılar."

Mik yastığı yüzünden çekti. "Ofl Amma aydınlık. Gel, inimize girelim."

"İn mi? Burası in denemeyecek kadar hoş bir yer bayım."

"Tam da kafalarımızın sığacağı kadar," dedi Mik yastığa vurarak.

"Ya, ne demezsin," diye mırıldandı Zuzana dalgın bir yüzle. "Bak, bu da dünden. Bakersfield, California. Mavi saçlar, uzun bir palto. Üstelik uçabiliyormuş. Oley! Karou'yu bulduk! Ama Bakersfield, California'dan neden okul çocuklarını kovaladığı bir muamma." Öfkeyle homurdanıp yeniden ekrana döndü.

Dünyada mavi saçlı şeytan patlaması yaşanıyordu. Aynı haber siteleri meleklerin de insanların arasında dolaştığını yazıyordu. Karl Köprüsü'ndeki olaydan sonra, herkes şeytanın mavi saçlı, siyah trençkotlu ve avuçları göz dövmeli bir genç kız olduğuna inanıyordu.

Karou, kıyametin habercisiydi. Belki başkaları için rezilce bir şöhret olabilirdi, ama Zuzana'ya bakılırsa, acayip havalıydı. Karou "Şeytan bu mu?" başlığıyla *Time*'a bile çıkmıştı. Muhteşem bir fotoğraftı. O gün köprüde meleklerle karşılaşmasını izleyenlerden biri tarafından çekilmişti. Saçları rüzgârda dalgalanıyordu ve yüzünde vahşi bir zevk vardı. Zuzana o ifadeyi iyi hatırlıyordu. Biraz ürkütücüydü doğrusu. *Time* haber için Zuzana'yla röportaj yapmaya çalışmış, ama nedense buna verdiği cevabı yayınlamamıştı. Kaz tabii ki onları hayal kırıklığına uğratmamıştı.

"Uyu artık," dedi Mik. "Şeytanların bir yere kaçacağı yok."

"Bir dakika," dedi Zuzana, ama bir saat sonra hâlâ yatakta dimdik oturuyordu. Sonunda kendine çay yapıp yatağın kenarındaki koltuğa kuruldu. Sanal ortamdaki mesaj panoları onu bir yere götürmüyordu. Ortalıkta dolaşan saçma söylentilerin başlıca kaynağı onlardı zaten. Zuzana araştırmasını daraltti. Karou'nun e-postasının IP adresini araştırmıştı zaten. Fas onun için çok da sürpriz olmamıştı. Arkadaşından en son haber aldığında Karou, Fas'taydı. Gerçi şimdi Marakeş'te de-

ğil, Ouarzazate adında bir şehirdeydi. Vor-za-zat diye okunuyordu. Sahra Çölü'nün kıyısında palmiye ağaçlarının, develerin ve Kasbah'ların olduğu bir yerdi.

Toz ve yıldız ışığı? Neden olmasın?

Kumdan bir kalenin rahibesi? Kasbah'lar kumdan kalelere benzerdi. Belki elli milyon tanesinin yüzlerce kilometrelik bir alana yayılması işini kolaylaştırmıyordu tabii. Zuzana yine de heyecanlanmıştı. 'Rock the Casbah' adındaki aptal şarkı diline dolanmıştı. Çayını içip turistleri göçebeler gibi yaşamaya davet eden Kasbah otellerinin ilanlarına baktı. Gerçi çölde safir gibi parlayan yüzme havuzlarıyla pek de göçebe hayatına uygun görünmüyorlardı ya neyse.

Sonra Fransız bir gezginin Atlas Dağları'na yaptığı yolculuğu anlattığı yazısını okumaya başladı. Sadece birkaç gün öncesine aitti ve bir sürü de fotoğraf koymuştu. Çöl manzaraları, yol kenarında incik boncuk satan çocuklar, develer. Ama özellikle biri, Karou'nun fincanını bırakıp dimdik oturmasına sebep oldu. Fotoğrafı büyütüp ekrana doğru eğildi. Gece gökyüzünde asılı duran yarımay, uzaklardaki bazı şekilleri hayal meyal aydınlatmıştı. Dikkatli bakmasa, onları hayatta fark etmezdi. Ama şimdi yıldızların arasında altı tane kanatlı yaratık görüyordu. Fransız gezgin resmin altına şöyle not düşmüştü:

Aman melek avcıları duymasın, ama burada acayip büyük gece kuşları var.

30

Canavarları Tanıyamamak

Karou, yıkanmaya nehre gitmişti. Nedense şampuanlanmaya kararlıydı. Bir de saçlarını kızgın bir kayaya serip kurutmakla zaman harcamıştı. Tam on beş dakika. Kaleye geri döndüğünde kapıdaki sürgünün yerinde yeller esiyordu.

"Sürgüye ne oldu?" diye sordu Ten'e.

"Nereden bileyim? Seninleydim ya."

Evet, öyleydi. Karou bunu istemese de. Thiago yalnız dolaşmasını tehlikeli buluyordu. Dağlardan dökülen suların oluşturduğu sığ nehir Kasbah'ın hemen aşağısında ve gözcü kulesinin dibinde olmasına rağmen, tedbirli olmak lazımdı. Neyse ki, kıyıda çıplaklığını meraklı gözlerden gizleyebileceği birkaç büyük kaya vardı. Kimeralar tıpkı Issa ve Yasri gibi, onu pek merak ediyordu. Ama onların aksine, buradakiler Karou'nun insanlığını fazlasıyla yadırgıyordu.

"Ne kadar da yalın bir yaratıksın," demişti Ten nehrin kıyısında. Karou'nun kuyruksuz, pençesiz ve toynaksız bedenini baştan aşağı süzerken gözlerinde küçümseyici bir ifade vardı.

"Teşekkürler," demişti Karou suya dalmadan önce. "Öyle olmaya çalışıyorum."

Suyun altındaki akıntının onu sürüklediğini hayal etmişti. Dişi kurttan yarım saatçik de olsa kurtulabilmek için neler vermezdi? Ten birdenbire hayatının demirbaşı hâline gelmişti. Sürekli tepesindeydi. Karou'ya yardım ediyor, onu gözlüyor ve bir gölge gibi takip ediyordu.

"Diş toplamaya gittiğimde ne olacak?" diye sormuştu Karou o sabah Beyaz Kurt'a. "O da benimle mi gelecek?"

"Ten mi? Hayır," demişti ve Karou hemen anlamıştı.

"Ne? Sen mi geleceksin?"

"Bu dünyayı merak ettiğimi gizleyecek değilim. Sadece çölü görmek istemiyorum. Sen bana başka yerleri de gösterirsin."

Gayet ciddiydi. Karou'nun boğazına bir el yapışmıştı. Ten konusunda dalga geçebiliyordu, ama Thiago? "Olmaz. Sen insan değilsin. Hemen fark edilirsin. Hem uçamıyorsun." *Ve bir de pisliğin tekisin. Seni yanımda istemiyorum.*

"Bir yolunu buluruz."

Biz? Karou, Thiago'yu Zehir Mutfağı'nda hayal etti. Kurt pençelerini bir tabuta dayayıp, zalim ve şehvetli ağzıyla gulaşını şapırdatırken. Acaba Zuzana, Akiva'ya yaptığı gibi onun da güzelliğini göklere çıkarır mıydı? *Yok canım. Zuze onun ne mal olduğunu hemen anlar.*

Ama bir dakika. Zuzana Akiva'nın ne mal olduğunu anlamış mıydı? Ya o anlamış mıydı? Belli ki, Karou canavarları tanıyamıyordu. Şimdiki durumu göz önünde bulundurulursa, bu hiç hoş değildi doğrusu.

"Son kez soruyorum. Sürgüye ne oldu?" diye diretti. Kalbi deli gibi çarpmaya başlamıştı.

"Amma büyüttün. Sadece bir tahta parçası."

"Güvenliğimi düşünmek zorundayım."

Temiz saçların bedeli bu muydu? Birinin odasına habersizce girebileceğini bile bile nasıl uyuyacaktı? Zaten buraya geldiğinden beri tavşan uykusu uyuyordu. Sonra birden aklına bir şey geldi. Etine batan bir iğne kadar küçük, ama can acıtıcı bir düşünce. O gece, Prag'daki evinde Akiva sadece birkaç adım ötesindeyken nasıl da rahat uyumuştu. Neden onunla kendini güvende hissetmişti? "Bu fikir senden çıktı değil mi? Geçen gün kapıyı suratına kapadım diye?" Duvardaki menteşeler bile sökülmüştü. Karou yeni bir sürgü bulsa bile oraya takamazdı. "Birinin uykumda beni öldürmesini mi istiyorsun?"

"Sakin ol, Karou," dedi Ten. "Kimse seni öldürmek iste..."

"Ah, emin misin? Kimse istemez mi, yoksa öldürmez mi?"

Ten'in ona yalan söylemesini mi beklemişti? Gerçeği allayıp pullamasını? "Pekâlâ. Kimse öldürmez," dedi dişi kurt. "Sen Beyaz Kurt'un koruması altındasın. Bu bir tahta parçasından daha etkili. Haydi, işe koyulalım. Emylion'u bitirmemiz gerek. Hvitha bu gece çukura gidiyor."

Bu kadar mıydı yani? Odasında kaderini beklerken Kurt'un diriltme listesini tamamlamaya çalışacaktı öyle mi? Kâbus gibi. Karou, tekrar merdivenlere yönelecekti ki, Ten yolunu kesti. Bunun üzerine hızlı adımlarla odasına girip pencereye doğru yürüdü. Thiago onu gözlemek istiyorsa, kendine kanatlı bir gölge tutmalıydı.

Ten, Karou'nun ne yapacağını geç fark etti. Arkasından seslendiyse de, Karou çoktan aşağı atlamıştı. Hızla düştü ve yumuşak bir iniş için son anda ayaklarını topladı.

Ah! Dört katlık yolculuğun ardından ayak tabanları sertçe yere çarptı. Ten kafasını pencereden uzatmıştı. Karou ona ha-

reket çekmemek için kendini zor tuttu. Aslında orta parmağını kaldırmaktansa zafer işareti daha havalı görünürdü. Ama sonra ikisinin de saçma olacağına karar verdi. *Bu kadar insan olma*, diye söylenip Kurt'u aramaya gitti.

Thiago, karargâhında olmalıydı. Komutanlarıyla buluştuğu yıkık dökük binada. Toprağa haritalar çizip etraflarında dolaştığını ve planlar yaptığını görür gibiydi. Karou o tarafa yöneldi ve ona başıyla sertçe selam verip adımlarını bile yavaşlatmayan Hvitha'nın yanından geçti. *Seninle sonra görüşürüz*, diye düşündü acımayla karışık. Hvitha ona yakınlık göstermemişti ama kabalık da etmemişti. Birkaç saat içinde boğazının kesileceğini bildiğin birinin yanından geçmek her hâlükârda pek hoş değildi. Yazık. Brimstone'un bir eseri daha çukuru boylamak üzereydi.

Bana ne?

Karou, güneşte kuruması için bir duvara serilen kıyafetlerin yanından geçti. Onun sayesinde burası günden güne yaşanan bir yere dönüşüyordu. Son birkaç gün içinde dokuz asker daha diriltmişti. Ten'in yardımıyla hızlanmıştı ama kolları feci durumdaydı. Yine de Kasbah'taki hayat canlanmıştı işte. Demir ocağından Aegir'in çekicinin sesi geliyordu. Dev kazanlarda haşlanan kuskusun belli belirsiz kokusunu alabiliyordu. Tabii askerlerin işeme duvarı olarak belledikleri sütunun kokusu pek de belli belirsiz değildi. Neden zahmet edip Kasbah'ın dışına çıkmıyorlardı ki?

Madem iki adım atmaya bu kadar üşeniyorlar kanatlarını kullansalar ya.

İki kişi tartışıyordu. Biri kahkaha attı. Büyük avludan yeni dövülen kılıçların taze ellerde hayat buluşunun kanıtı metal çınlamaları geldi. Yeni dirilenler vücutlarına ve kanatlarına

alışmak için talim yapıyordu. Karou, bir kemerin altında durup onlara baktı ve gözleri anında Ziri'yi buldu. Ixander'la birlikteydi. Karou'nun şimdiye dek yaptığı en büyük canavarla. Onun yanında cüce gibi kalmıştı.

Ixander zaten iri yarıydı. Bir Akko'ydu. Akko'lar en büyük kabilelerden biri ve ordunun temel taşıydı. Ama şimdi boyu belki üç metre vardı. Thiago'nun özel isteğiyle bir dev olarak üretilmişti. Kanatları neredeyse bir fırtına avcısınınki kadardı. Onları kolayca hareket ettirebilmesi için ayılarınki gibi kambur ve güçlü bir sırtı vardı. Karou, Ixander için bu kadar hayvansı ve kaba bir vücut yarattığına üzgündü. Zira ruhuyla kısacık teması, otçulluğa yatkınlığıyla onu hayrete düşürmüştü.

Ruhların bıraktığı izlenim sinestezikti: Renkleri duyuyor, sesleri görüyordu. Ixander'ın ruhu otoburdu. Şimdi sahip olduğu ve Ziri'nin yardımıyla alışmaya çalıştığı yıkıcı vücudun aksine bir ışık huzmesi ya da bir tomurcuk kadar narindi.

Ziri, sessiz ve zarifçe havaya sıçrayıp Ixander'ın onu izlemesini bekledi. Dev bunu onun aksine gürültülü ve kaba bir şekilde yaptı. Kanatları toz bulutlarını onlardan uzakta duran Karou'ya kadar sürüklüyordu. İkili havada dövüş teknikleri üzerinde çalışmaya başladı. Karou bir süre sonra Ixander'ı unutup, Ziri'ye odaklandı. Nefreti, görevi, hepsi silindi ve dövüşen bir Kirin'i izlemek onu yıllar öncesine götürdü.

Her seferinde Madrigal'in vücuduna geri yuvarlanmak gibiydi. Hiçbir zaman kendini Ziri'yi ilk gördüğündeki kadar Kimera hissetmemişti. Ve sonraki an da kendini hiç o kadar insan hissetmemişti. Sinir bozucu değildi. Sonuçta o şimdi Karou'ydu. Ama biraz sersemleticiydi. İki benliği arasında kısa bir titreşim olmuştu. Bir kabuktaki iki yumurta sarısı gibi daima ayrı duracak iki benliği arasında.

"Yine bir Kirin olabilirsin," demişti Ten ona nehirde.

"Efendim?" Karou saçlarını duruluyordu. Yanlış duyduğunu düşünmüştü.

"Bir Kimera olabilirsin. Diğerleri seni daha kolay kabullenir." Karou'yu yine baştan aşağı süzüp insan bedenine burun kıvırmıştı. "İstersen sana yardım ederim."

"Yardım mı?" Dalga geçiyor olmalıydı. "Ne yani beni öldürecek misin? Sağol kalsın."

Ama Ten dalga geçmiyordu. "Ah, hayır. Öldürme işini Thiago yapar. Ben seni diriltirim. Bana nasıl yapacağımı gösterirsin."

Ha tamam o zaman. "Bak aklıma ne geldi?" demişti Karou otuz iki diş sırıtarak. "Gel, seni baştan yaratalım. Bir sonraki bedenin için çok değişik fikirlerim var." Ten bundan pek hoşlanmamıştı ama Karou, Ten'in neden hoşlanıp hoşlanmadığına aldırmıyordu. Hâlâ kızgındı. Acaba Thiago'yla Ten bunu konuşmuş muydu? Belki bir Kimera gibi görünürse onu aralarına almaları kolaylaşırdı, ama Karou şimdilik bunu düşünmek bile istemiyordu. Hem isyancılara erzak tedarik etmek için bir insan gibi görünmeliydi. Aksi takdirde, Aegir'in ocağına kim malzeme alacaktı? Kim diş toplayacaktı? Ama belki eninde sonunda ondan bunu bekleyeceklerdi.

İstediklerini bekleyebilirlerdi. Avuçlarındaki hamsalara baktı. Bir imza gibi görünüyorlardı. Bu vücudu Brimstone yapmıştı ve Karou ondan vazgeçmeyecekti.

Gülüşmelerle daldığı düşüncelerden uyandı. Ziri'yle Ixander dövüşüyordu. Ixander, dengesini kaybedip havada dönerek düşmeye başladı. Yeniden dengesini bulmaya çalışırken dev kanatları avlunun kenarındaki yıkıntılara çarptı. Ixander tek eliyle taş duvarlardan birine asılı kaldı. *Gülüyordu.*

Ziri ve diğerleri de gülmeye başlamıştı. Bu ses o kadar yabancı ve hoştu ki. Karou, birden onları gizlice izlediğini hatırladı, çünkü onun yanında asla gülmezlerdi. Neşelerini bozmamak için usulca geri çekildi.

Ziri tekrar havaya sıçrayıp kılıcının yassı yüzüyle Ixander'ın eline vurdu. Ixander ağır bir kaya parçası gibi yere düştü. Ziri hâlâ kahkahalar atıyordu. Alçalıp bu kez de Ixander'ın miğferine vurdu ve hızla yükseldi. Etraflarına seyirciler toplanmıştı. Ixander hantalca Ziri'yi takip edince yine gülüşmeler, tezahüratlar ve ıslıklar duyuldu.

Beş keşif birliği de Eretz'ten eksiksiz dönmüştü. Kimsenin burnu bile kanamamıştı. Thiago'nun keyfi yerindeydi. Kasbah'da zafer havası esiyordu. Gerçi Karou neyin zaferini kutladıklarını, görevlerinin ne olduğunu hâlâ bilmiyordu. Yemeklerini pişiren çiftçi kadınlardan biri Thiago'ya Loramendi'de yananın yerine yeni bir sancak dikmişti. Bu seferki daha mütevaziydi. İpekten değil, branda bezindendi. Ama üzerine beyaz bir kurt resmiyle Thiago'nun sloganı *Zafer* ve İntikam kelimeleri işlenmişti. Hoş, şimdi hepsi bu ikisi için yaşıyordu.

Karou, Hükümdar'ın armasını tercih ederdi. Bir çift boynuzda filizlenen yapraklar gelişimin ve ilerlemenin sembolüydü. Karou intikam hırsına her ne kadar aşina da olsa, ona ilkel bir dürtü, bir diş çıkarma gibi geliyordu. Ama Thiago'nun sloganının bir isyan çığlığını daha iyi temsil ettiğini de kabul etmek zorundaydı.

Sancak avlunun başındaki salonun girişinde asılıydı. Adeta Thiago'nun hükümdarlığını ilan ediyordu. *Hani benimki?* diye düşündü Karou ani bir gülme isteğiyle. Neden olmasın? Thiago bunu birlikte başaracaklarını söylememiş miydi? O

hâlde Karou'ya da bir sancak yaptırıp kendininkinin yanına asmalıydı. Üzerinde ne olacaktı? Bir sıra diş mi? Ya da bir pense? Hayır. Bir mengene ve sloganı da *Ahhh!* olmalıydı.

Kendi kendine gülümsedi. Gerçekten komikti, ama şakasını paylaşacak biri olmadığını hatırlayınca suratı asıldı. Avludaki askerler hâlâ gülüyordu. Karou gölgelerde saklanmak zorundaydı ve asla bunun bir parçası olamayacaktı.

Ixander şimdi daha rahat hareket ediyordu. Karou bunun sebebini ancak birkaç dakika sonra anlayabildi. Kendini zorlamadığı içindi. Vücutlar böyle hareket ederdi. Hiç düşünmeden. Ixander'ın ayı sırtıyla havada bir kuş gibi süzülüşünü izlerken içi gururla doldu. Ziri'nin şakaları Ixander'a yeni bir bedende olduğunu unutturmuştu. Karou, Ziri'nin bunu özellikle yaptığını tahmin etti, ama şimdi bedelini ağır ödüyordu. Koca dev onu boynundan yakalayıp sözde boğmak istermiş gibi silkeledi. Sonra Ziri'yi hızla yere çaldı. Ziri ayrık toynakları taş zemine değer değmez koşmaya başladı ve birlik komutanı, dev boğa sentor, Balieros'la burun buruna geldi.

Balieros gülerek kafasını iki yana salladı ve kolunu Ziri'nin omzuna attı. İkisi birlikte Ixander'ın uçuşunu izlemeye koyuldu.

Karou'nun boğazı düğümlendi. Birbirleriyle ne kadar iyi anlaşıyorlardı. Bir zamanlar o da askerlerin bu yakınlığının bir parçasıydı. Aynı çadırda kalıyor, birlikte yiyip içiyor, şarkılar söylüyorlardı. Nice hayatlar kurtarmış, nice ruhlar toplamıştı. Bir zamanlar o da onlardan biriydi.

Ama artık seçimlerini yapmıştı ve şimdi bunlarla yaşamak zorundaydı.

Gülüşmeler bıçak gibi kesildiğinde Karou askerlerin onu fark ettiğini sandı, ama ona bakmıyorlardı. Bir saniye sonra

Thiago görüş alanına girdi. Karou sürgüsünü geri istemeye geldiğini hatırladı, ama şimdi öfkeden doğan cesareti kaybolmuştu. Kurt'tan korktuğunu saklamıyordu zaten, ama sadece o da değildi. Bu kez yanında başkaları da vardı.

Yaşayan Gölgeler.

Güzel ve sinsiydiler. Tangris ve Bashees dış görünüş bakımından tıpatıp aynıydı. Sfenkse benzer, panter yaratıklardı. Siyah, parlak tüyleri ve mükemmel bir kemik yapıları vardı. Kadın başlıydılar ve siyah baykuş tüylerinden kanatları uçarken hiç ses çıkarmazdı. Büyük ya da korkunç değillerdi, ama Thiago onlara hiçbir askere göstermediği saygıyı gösterirdi. Bunda da şaşılacak bir yan yoktu. Zira kimse onların yaptığını yapamazdı. Karou'nun avuçları terledi. Beyaz Kurt onları bir göreve mi yollayacaktı?

Görünüşe bakılırsa, evet.

Karou, bu kez görevin detaylarını merak etmiyormuş gibi davranmayacaktı. Yaşayan Gölgeler bir efsaneydi ve çok, çok özellerdi. Dolayısıyla görevleri de özel olmalıydı.

İki ölümcül yaratık havalandı ve arkalarında derin bir sessizlik bırakarak uzaklaştı. Kimse onlara veda etmedi ya da şans dilemedi. Şansa ihtiyaçları yoktu. Ama Eretz'te bir yerde, bazı meleklerin şansa ciddi şekilde ihtiyacı olacaktı. Ve onlar her kimse, şimdiden ölü sayılırlardı.

31

Çentikler

Akiva o gece kampta ateş yakmasa da olurdu. Bir gün için yeterince ateş görmüştü. Gökyüzü hâlâ kaçak Kimeraları ormanın güvenli kollarından koparmak için çıkardıkları yangınların dumanıyla kaplıydı. Kafasını kaldırdığında tek bir yıldız bile göremedi. Ama ateş bir kamp geleneği ve bir buluşma noktasıydı. Askerler onun etrafında toplanıp silahlarını temizler, yer içerdi. Akiva'nın iştahı yoktu ama susamıştı. Matarasını üçüncü kez doldurmuştu ki, bir sesle irkildi.

"Ne yapıyorsunuz?"

Bu sert soru Liraz'dan gelmişti. Akiva kafasını kaldırdı. Kız kardeşi ateşin karşı tarafındaydı. Yüzüne kızıl bir ışık vurmuştu.

"Neye benziyor?" Bunu söyleyen de Akiva'nın tanımadığı bir İkinci Lejyon askeriydi. Yanında iki kişi daha vardı. Akiva ellerindekileri görünce yumruklarını sıktı.

Dövme aletleri. Ölümleri deriye kazımak için bir bıçak ve mürekkep yeterliydi.

"Çentik atmayı düşünmüyorsunuz herhâlde? Kendine saygısı olan hiçbir asker bugün dövme yapmaz."

Bugün. Liraz'ın birliği bugün ne yapmıştı? Akiva bilmiyordu. Hazael'le birlikte onunla buluştuklarında Liraz'ın gözlerinde bunu sormalarını bekler gibi bir ifade vardı ama Akiva duymak istememişti. Birlikten bazı askerler yaralanmıştı. Kamçı izleri, ısırıklar. Hiçbiri ciddi değildi, ama yeterince anlamlıydılar. Akiva da güneydoğudaki o dere yatağında ne yaptığını anlatmamıştı. O ve Hazael bunu konuşmamıştı bile.

Liraz'ın söylemek istediği açıktı. Çentikler cephedeki ölümler içindi. Askerler için. Kaçan, masum halk için değil.

"Ama silahlılardı," diye omuz silkti asker.

"Halk ordusunda işler böyle mi yürüyor?" dedi Liraz. "Bir kölenin eline bıçak tutuştur ve senin rakibin olsun, öyle mi?" Askerin parmaklarındaki siyah çentikleri işaret etti. "Kaç tanesi seninle savaştı?"

Asker birden ayağa fırladı. Liraz'dan bir kafa uzundu, ama bunun ona avantaj sağladığını sanıyorsa yanılıyordu. Akiva da doğruldu. Kız kardeşinin yardıma ihtiyacı olacağını düşündüğü için değil, Liraz'ın öfkesi onu şaşırttığı için.

"Hepsini bileğimin hakkıyla kazandım," diye gürledi asker.

Liraz geri adım atmadı. Dişlerinin arasından "Bugünküleri değil," diye tıslamakla yetindi.

"Sen kim oluyorsun da buna karar veriyorsun?"

Liraz'ın dudaklarına tehlikeli bir gülümseme yayıldı. "Beni istediğine sorabilirsin."

Belki gülümsemesi yüzündendi. Ya da gözlerindeki ifadeden. Ama asker deminki kadar kararlı görünmüyordu. "Korkmalı mıyım?"

"Benim ödüm patlardı," dedi birdenbire yanlarında biten Hazael. "Dinlemek istersen sana birkaç hikâye anlatabilirim. Onu kendimi bildim bileli tanırım."

"Ne şanslısın," dedi başka bir asker ve aptal aptal güldü.

"Ah, evet," dedi Hazael hiç istifini bozmadan. "Yanında hayatını kurtaracak biri olması güzel. Kaç kez yaptın, Lir? Dört mü?"

Liraz cevap vermedi. Akiva yanlarına gitti. "Yeni arkadaşlar mı edindin, Lir?"

"Huyum kurusun."

Akiva, askerlere döndü. "Haklı olduğunu gayet iyi biliyorsunuz. Bugünkü işle gurur duyduğunuz için kendinizden utanmalısınız."

"Sadece emirleri uyguluyorduk," dedi Liraz'a diklenen asker. Akiva'nın varlığından huzursuz olmuştu.

"Size bundan keyif almanız mı emredildi?"

"Yürü gidelim," dedi diğerlerinden biri arkadaşını kolundan çekiştirerek. Üçü uzaklaşırken "Piçler," diye mırıldandıklarını duydular.

Liraz arkalarından seslendi. "Yarın elinizde taze mürekkep görürsem parmaklarınızı keserim."

Ona kabadayılık taslayan asker arkasına bakıp bir kahkaha patlattı.

"İstersen bir dene," dedi Liraz.

"Onunla oyun olmaz," dedi Hazael. "Parmak koleksiyonunu genişletmesini istemezsiniz, öyle değil mi?"

Askerler gittiğinde Liraz oturup Akiva'ya ters bir bakış fırlattı. "Anlaşmazlıklarımı kendim çözebilirim. Canavar Katili'nin yardımına ihtiyacım yok."

Hazael gücenmiş gibi surat astı. "Ya ben? Asıl benden çekindikleri için gittiler."

"Doğru. Kız kardeşinin kaç kez hayatını kurtardığını anlatman bayağı korkutucu oldu."

"Ama benim senin hayatını kaç kez kurtardığımı bilmiyorlar, öyle değil mi? Son saydığımda eşittik."

"Yardım etmeye ya da araya girmeye çalışmıyordum," dedi Akiva. "Sadece senin tarafında olduğumu göstermek istedim." Bir an duraksadı. "Liraz, bugün neler oldu?"

"Sence?" dedi Liraz. Akiva onların kafileden kaçan bazı kölelere rastladıklarını ve askerin dediği gibi, emirleri uyguladıklarını düşünüyordu. Liraz'ın kamp ateşine diktiği gözlerine bakılırsa bundan hoşlanmamıştı. Akiva bunu tahmin ediyordu zaten. Liraz savaşı severdi, ama ağzına layık bir düşman bulursa. Katliamlar asla ona göre değildi. Asıl soru onun emirlere ne kadar bağlı olduğuydu. Belki o da Hazael gibi Akiva'yı şaşırtabilirdi.

Akiva, erkek kardeşine baktığında onunla göz göze geldi. Bugün dere yatağında yaptıklarını birbirlerine ilk kez ima ediyorlardı.

Ya da *yapmadıklarını.*

Akiva çığlığı duymuştu. Kısacık bir andı. Hemen kesilmişti ama emindi. Çığlığın kaynağına Hazael'den daha yakındı. Sadece birkaç kanat çırpışta oraya ulaşabilirdi, ama Hazael yine de ondan önce davranmıştı. Birden kanatlarını kapayıp taşlı dere yatağına inmişti. Akiva saniyeler sonra yanındaydı. Hazael'in gördüğünü o da görmüştü. İzini sürdükleri çobanlar bir toprak çıkıntısının altında birbirlerine sokulmuş, korkuyla bekleşiyordu.

Caprineler, Kimera kabilelerinin en ağırkanlı ve en güçsüzleriydi. Savaşmaya hiçbir yatkınlıkları olmadığı için orduya alınmazlardı. Ya çok küçüklerdi, ya yapıları silah tutmaya elverişli değildi, ya fazla büyük ve hantallardı, ya da suda yaşıyorlardı. Velhasıl asker olamamaları için kum kadar sebep

vardı. Brimstone, yıllardır yaptığını bundan yapıyordu ya. Halkının çoğu Seraflarla savaşmaya uygun değildi.

Kimera ordusunun ana gücü daha sert ve zorlu kabilelerden oluşuyordu. Akiva çobanların arasında böyle birini görünce şaşırmıştı. Caprinelerin arasında bir Dashnag. Henüz bir yetişkin sayılmazdı, ama yeniyetme bir Dashnag bile yeterince ürkütücüydü. Kalın kollarında dal gibi incecik bir geyik kız vardı. Eliyle ağzını kapamıştı. Belli ki, bağıran oydu. Geyik gözleri küçük, tatlı yüzünde kocaman duruyordu. Başka bir geyik kız, Dashnag'e sokulmuş, korkuyla onlara bakıyordu. Akiva, onları bir araya neyin getirdiğini bilmiyordu, ama tablo açık ve netti. Meleklerin Eretz'te yaptığının bir minyatürüydü adeta. Dehşet onları birleştirmişti.

Dashnag geyik kızı usulca yere bırakmıştı. Korkusu gözlerinden okunuyordu ama belli ki, kanının son damlasına kadar savaşacaktı. Akiva'nın elinde kılıçları vardı ama onları kullanmak istemiyordu.

Biz bu olmak zorunda değiliz. "Hazael," diye mırıldanmıştı.

Kardeşi ona döndüğünde şaşkın ve kararsız görünüyordu. "Ne tuhaf. Bir ses duyduğumdan emindim," demişti Hazael.

Akiva, ancak birkaç saniye sonra anlayabilmiş ve derin bir nefes almıştı. İçi büyük bir rahatlama ve minnetle dolmuştu. "Ben de," demişti temkinli bir sesle. Kardeşini doğru anladığını umuyordu. Dashnag, onları dikkatle izliyordu. Her an üzerlerine atılmaya hazırdı. Bütün Caprineler ve Dama kızları gözlerini bile kırpmadan onlara bakıyordu. Sonra bir bebek hafifçe vızıklamıştı. *Bir bebek!* Annesi onu susturmak için sıkıca göğsüne bastırmıştı. "Bir kuş olmalı," demişti Akiva.

"Evet, bir kuş," diye onaylamıştı Hazael ve kaçaklara arkasını dönmüştü. Sonra rahat ve biraz da komik bir tavırla su-

yun kenarındaki çiçeklerden birini koparıp zırhına takmıştı. Çiçek hâlâ oradaydı.

Hazael, onu çıkarıp Liraz'a uzattı. Akiva gerildi. Bir an Liraz'a bütün hikâyeyi anlatacağını sandı. Koca bir Kimera köyünü ve büyüyünce asker olacak bir Dashnag'i kurtardıklarını. Kim bilir Liraz ne düşünecekti? Ama Hazael "Sana bir armağan getirdim," demekle yetindi.

Liraz çiçeği alıp ifadesiz bir yüzle Hazael'e baktı. Ve onu yedi. Çiçeği çiğnedi ve yuttu.

"Hımmm," dedi Hazael. "Pek yaygın bir tepki değildi doğrusu."

"Ah, bir tek bana çiçek vermiyorsun?"

"Ne sandın?" dedi Hazael. Belki de doğruyu söylüyordu. Hayatlarındaki baskılara rağmen, Hazael'in yaşam sevinci çoğunu kıskandıracak cinstendi. "Umarım zehirli değildir," diye ekledi gülerek.

Liraz omzunu silkti. "Ölmenin daha beter yolları var."

32

Hepsini Ölüm Yönetiyordu

"Demek buradasın?" dedi Ten hâlâ avluyu gözetleyen Karou'nun koluna yapışarak. Dişi kurt nefes nefese kalmıştı.

"Bravo, beni yakaladın," dedi Karou ona ters bir bakış fırlatarak. "Nereye gidiyorlar?"

"Kim?"

"Sfenksler. Onları nereye yolluyor? Ne yapmaya?"

"Bilmiyorum. Herhâlde Eretz'e. Artık işimize dönebilir miyiz acaba?"

Karou tekrar avluya baktı. Askerler Thiago'nun etrafını sarmıştı. Hepsi Yaşayan Gölgeler'in ardından bakıyordu. Karou kendini gaza getirmeye çalıştı. *Ne bekliyorsun? Gidip sorsana.* Ama tüm o gözleri üzerinde hissedeceğini, onu dikkatle izleyeceklerini bilmek cesaretini kırıyordu.

Ten kolunu tutup "Gel, daha koca bir ordu yaratacağız. Emylion'u bitirelim ki, Hvitha'yla ilgilenebilelim," dediğinde neredeyse rahat bir nefes aldı. *Korkak.*

Ve Ten'in onu bir koyun gibi gütmesine izin verdi.

*

Nur'un iki günlük yoğun bakımının ardından Sarazal ayağının üzerine basmaya başladı. Onu hâlâ Rath taşıyordu. Kolay hareket edebilsin diye Sarazal'ı kalın bir bezle Dashnag'in sırtına asıyorlardı. Sveva'nın omuzlarından büyük bir yük kalkmıştı. Ablası yaşayacaktı. Sarazal iyileşecek, yeniden kabilelerini bulacaklardı, ama hemen değil. Ters tarafa doğru ilerlemek zordu, ama kuzeye gitme riskini göze alamazlardı. Onlarla ev arasında bir sürü Seraf vardı.

İyiyiz, anne. Yaşıyoruz. Sveva, düşünce gücüyle annesine bu mesajları iletmeye çalışıyordu. Rüzgârın ona küçük not kâğıtları sürüklediğini ve annesinin bunları açıp okuduğunu hayal ediyordu. Gerçeği kabullenmek istemiyordu ama kabileleri onların çoktan öldüğünü düşünüyor olmalıydı. *Melekler canımızı bağışladı*, diye söylendi. Bu bir mucizeydi. Hâlâ inanamıyordu. Yeniden doğmuş gibiydi. Hayatını kaybetmiş ve bulmuştu.

Eğer gözleri ateş gibi yanan ve zırhında bir bataklık zambağı olan iki melekle karşılaşırsanız onları öldürmeyin, diye mırıldandı annesine.

Sürü güneye, dağlara doğru ilerliyordu. Orada bir sığınak olduğu söyleniyordu. Yolda başkalarına rastlamış, onları da uyarmışlardı. Aralarına bir çift Hartkind katılmıştı ama konvoyun büyümesini istemiyorlardı. Büyük gruplar hâlinde dolaşmak güvenli değildi. Aslında hiçbir şey güvenli değildi, ama ellerinden geleni yapmak zorundaydılar. Kafalarının tepelerinde onları gizleyecek sık ağaçlar olmadıkça sadece gece hareket ediyorlardı. Karanlıkta ateş gibi yanan kanatlarıyla Serafları görmek kolaydı.

Lell, Sveva'yla yolculuk ediyordu. Ne zaman harekete geçseler bebeği sırtına atıp Rath'ın peşine takılmak Sveva'ya dün-

yanın en doğal şeyiymiş gibi geliyordu. Hem böylece bir gözü de Sarazal'da oluyordu.

"Tekrar koşmaya can atıyorum," diye fısıldadı ablası bir sabah. Caprinelerin hızıyla bir tepeye tırmanıyorlardı.

"Biliyorum," dedi Sveva. Ve sonra tepede Issız Kayalar'ı gördüler. İnanılmayacak kadar heybetliydiler. Karlı zirveleri bulutlara karışıyordu. "Yine de yaşamak güzel."

Seraf devriyelerinin işleri kesattı. Arazi çok geniş ve vahşiydi. Giderek daha az Kimera'ya rastlıyorlardı.

"Biri onları uyarıyor," dedi Kala bir sabah. Yine ıssız bir köydeydiler. Zaten köyler pek azdı. Genelde hep küçük ailelerin yaşadığı basit çiftlikler vardı. Ama bunlar bile terk edilmişti. Akşamları askerler ateşin başında silahlarını gereklilikten değil, sırf alışkanlıktan temizliyordu. İlerideki topraklar da boş gibiydi. Günlerdir kan dökmemişlerdi. Hayaletlerle ilgili söylentiler kuru otları saran alevler gibi hızla yayılıyordu. Bazıları köleleri suçluyordu. Ama hepsi birkaç kaçağın bu uçsuz bucaksız topraklardaki herkesi uyaracak kadar planlı hareket edemeyeceğini biliyordu.

Vardıkları tek mantıklı sonuç bir isyanın başladığıydı. Ama ellerinde bu varsayımı destekleyecek hiçbir kanıtları yoktu.

"Neden kendilerini göstermiyorlar?" diye bağırdı İkinci Lejyon'dan bir asker. "Korkaklar!"

Akiva da aynısını merak ediyordu. İsyancılar neredeydi? Zira halkı uyaranın onlar olmadığını biliyordu.

Onları uyaran *oydu*.

Geceleri, kamptaki herkes uyurken bir sihirle kendini gizliyor ve usulca çadırından dışarı süzülüyordu. Yollarının üze-

rindeki bütün köy ve çiftliklere uğrayıp kendini gösteriyor ve korkup kaçmalarını sağlıyordu.

Belki çabası hepsini kurtarmaya yetmiyor ve çok yoruluyordu ama başka ne yapacağını bilmiyordu. Merhametin vatan hainliği sayıldığı bir dünyada bir asker tek başına ne yapabilirdi ki? Yine de en azından güneyli halkın bir kısmının Issız Kayalar'a ulaştığını tahmin ediyordu.

Ama hepsi boşunaydı.

Çünkü bir gece karanlıkta, Akiva bir düşman ailesini kurtarmaya çalışırken, isyancılar Joram'a tüm barış umutlarını yok eden bir mesaj yolladı.

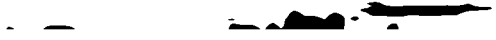
"Seni ya hayat yönetir, ya ölüm," demişti Brimstone, ama bu kanlı günlerde seçme şansları yoktu.

Hepsini ölüm yönetiyordu.

Bir varmış bir yokmuş, gökyüzü melek ordularının ağırlığıyla tanışmış,

Ve rüzgâr kanatlarının ateşiyle sıcak esmeye başlamış.

33

Yasayan Gölgeler

Thisalene'deki Seraf garnizonu uzak bir kıyıya ya da meleklerin Kimera kovaladığı uçsuz bucaksız araziye değil, Mirea Kıyısı'ndaki kayalıklara kuruluydu. İmparatorluğun kalbine. Bir asker gözcü kulesinden denizin üzerinde doğan güneşi izliyordu. Silah arkadaşlarından ses yoktu. Şafağın ilk ışıklarıyla uyanmak üzere eğitilmiş yüz askerden çıt çıkmıyordu. Kışlaya olağanüstü ve tüyler ürpertici bir sessizlik hakimdi. Sessizlik geceye özgüydü. Oysa şimdi avluda, talim yapan askerlerin kılıç sesleri çınlamalıydı. Yemekhanenin bacasından dumanlar tütmeliydi.

Gözcü görevini çoktan devretmesi gerektiğini biliyordu ama kuleden ayrılmaya cesaret edemiyordu. Korku onu olduğu yere mıhlamıştı. Deniz kıpırtısızdı. Sanki onun dışında dünyadaki bütün canlılar donup kalmıştı. İlk leşçil kuşu gördüğünde nihayet kıpırdandı. Kulesinden aşağı atlayıp kışlaya gitti ve ranzalarında bir daha hiç uyanmayacak silah arkadaşlarını buldu.

Tam yüz boğaz bir mektup gibi özenle açılmıştı. Yüz kırmızı gülümseme. Duvarda kanla yazılmış bir mesaj vardı:

MELEKLERE ÖLÜM.

Bunlar İmparator'un sözlerinin bir benzeriydi. Fetih Kulesi'nin tepesinden yankılanır, halk ya da asker her bir Serafın zihnine kazınırdı. *Canavarlara ölüm.*

O asker arkasına bile bakmadan kaçmalıydı, zira cezası ölümdü. Söyledikleri harfiyen doğru olsa da, yaptığının affı yoktu. Garnizonun kuzeyindeki Thisalene şehri imparatorluğun ana köle limanıydı. Karadan başkente yarım günlük mesafedeydi. Uçarak bir saat bile yoktu. Şehir yüksek kale duvarları ve silahlı muhafızlar tarafından korunuyordu. Garnizondan gelen asker denizin kenarındaki duvarlarda nöbet tutan silah arkadaşlarını görünce rahat bir nefes aldı. Onların da öldüğünden korkmuştu. "Yıldız tanrılarına şükürler olsun! Nöbetçileri arttırın. Yaşıyorlar. Geri döndüler. Hepimizi öldürecekler!"

Derhâl kumandana haber yollandı. Geldiğinde, asker ilk şoku atlatmıştı. Ağzından dökülen ilk cümle "Hiç uyumadım, efendim, yemin ederim, gözümü bile kırpmadım," oldu.

"Uyuduğunu kim söyledi? Ne oldu, asker? Üstünün başının hâli ne? Neden kan içindesin?"

"Ne olur inanın bana. Nöbet tutarken asla uyumam. Onlar yaşıyor. Başka biri olsa görürdüm..."

"Kendine gel, asker. Neler saçmalıyorsun? Kim öldü? Kim yaşıyor?"

"Hepimiz öldük, efendim. Gözümü bile kırpmadım! Yaşayan Gölgeler. Başka kimse olamaz. Geri döndüler."

34

Kutlama

Karou, pek çok konuda başarılıydı ama araba kullanmak bunlardan biri değildi. Birden henüz ehliyet alacak yaşta bile olmadığını fark edip kendi kendine güldü. Fas'ı bilmiyordu ama Avrupa'da on sekiz yaş zorunluluğu vardı. Karou, on sekizine bir ay sonra girecekti. Tabii iki hayatının toplamını saymazsa. Kasbah'a erzak almaya giderken kullandığı eski mavi kamyonetle engebeli yolda zıplarken *haksızlık* diye düşündü. *Bana bir kolaylık yapmalılar.*

Yoldaki bir taşa çarpınca kamyonetin bütün ağırlığı iki tekerleğe bindi. Kamyonet bir süre bu şekilde ilerledikten sonra diğer iki tekerlek sertçe yola çarptı. Karou, şoför koltuğunda en az beş santim havalandı. *Of!* "Affedersin," diye seslendi arkaya. Ten kimselere görünmemek için arka koltuğa uzanmıştı.

Karou kamyoneti özellikle bir hendeğe doğru sürdü.

"Eğer burada olmak istemeseydim, çoktan gitmiştim," demişti yola çıkmadan önce Thiago'ya. "Bir gardiyana ihtiyacım yok."

"Ten senin gardiyanın değil," demişti Beyaz Kurt. "Karou. Ah Karou." Israrcı bakışları her zamanki kadar sinir bozucuydu. "Tek başına gitmene gönlüm razı olmuyor hepsi o. İstersen benimle alay edebilirsin, ama eğer sana bir şey olursa, ben mahvolurum." *Biz* mahvoluruz değil, *ben* mahvolurum.

Iyyy.

Tabii daha kötüsü de olabilirdi. Thiago kendi de gelebilirdi. Karou, bir an bundan korkmuştu. Ama Beyaz Kurt Yaşayan Gölgeler'i beklemek için Kasbah'da kalmayı tercih etmişti.

"Kutlama için bir şeyler al," demişti Karou'ya.

Karou'nun ensesindeki tüyler diken diken olmuştu. "Neyi kutluyoruz?"

Thiago, cevap vermek yerine gülümseyerek sancağı işaret etmişti. Zafer ve İntikam.

Doğru ya.

Karou ne alacağını düşündü. Zafer ve intikam neyle kutlanırdı ki? İçkiyle mi? Fas'ta alkol bulmak kolay değildi. Ayrıca askerlere vereceği en son şey içki olurdu.

Pekâlâ, belki de en son şey değil.

Uzun ve tozlu ana caddesiyle bin bir gece masallarındansa vahşi batıyı andıran Agdz'a girdiğinde kuzey uçtaki dükkana özellikle gitmedi. Ten'in dükkanın penceresine asılı tüfekleri görüp ne olduklarını merak etmesini istemiyordu.

Kutlama için ne hoş olurlardı değil mi? Şüphesiz!

Silahlar Karou'nun hiç aklından çıkmıyordu. Onları düşündüğünde eli gayriihtiyari karnındaki üç küçük yara izine gidiyordu. St. Petersburg'daki o gemiyi, etrafındaki tüm o dişsiz ağızlarından kanlar süzülen kadınlarla kızları hatırlıyordu. Karou orada vurulmuştu.

Silahlardan nefret ederdi ama isyan için ne anlama geleceklerini biliyordu. Defalarca Thiago'ya insanların adam öldürme teknolojilerinden söz etmeye yeltenmiş ve defalarca kendini tutmuştu. Onu durduran bir sürü sebep vardı. Silah tedarik etmek için olmadık insanlarla bağlantıya geçmek zorunda kalacaktı. Zaten kollarındaki çürüklerle zor baş ediyordu, bir de hayatına silah kaçakçılarını mı sokacaktı? Ama asıl sebep başkaydı.

Brimstone, Eretz'e hiç ateşli silah sokmamıştı.

Karou bunun nedenini ancak tahmin edebiliyordu. Bir silah nesli yaratmak oradaki tüm dengeleri değiştirecek ve dirilmeler ölümlerin hızına yetişemeyecekti. Madrigal'in idamından dakikalar önce ona yüzyıllardır halkını, başka bir yol bulunana dek hayatta tutmaya çalıştığını anlatmıştı. Daha güzel bir yol. Bir hayat ve barış yolu.

Hayat ve barış. Zafer ve intikam.

Ne yazık ki, bu ikisinin yolu asla kesişmeyecekti.

Karou, kasabadan kasayla kayısı, soğan ve sakız kabağı aldı. Mavi saçlarına pamuklu bir başörtüsü takmış, yerli halkın arasında dikkat çekmemek için kotunun üzerine uzun kollu bir tunik giymişti. Belki onu bir Faslı sanmazlardı ama siyah gözleri ve kusursuz Arapçasıyla bir Batılıya da benzemiyordu. Hamsa dövmelerini gizlemeye özen göstererek birkaç top kumaş, deri, çay, bal, badem, zeytin, hurma, tavuklara yem ve yöreye özgü yassı ekmeklerden aldı. Et uzun dayanmadığı için birkaç butla yetindi. Kuskus çuvallarını taşımak kolay olmadı ama kamyonetin arkasındaki Ten yüzünden dükkandaki adamların yardım teklifini reddetmek zorunda kaldı.

Meraklı bir kadına bir seyahat acentesi adına çalıştığını söyledi. "Obur turistler," dedi kadın. Karou, küçük bir or-

duyu doyuracak kadar yiyecek aldığını fark ettiğinde gülemedi bile.

Aklı sfenkslerde ve ne yaptıklarındaydı.

Askerlere kutlama yapmaları için bir şeyler alma hevesi tamamen kırılmıştı. Ten'e bir şişe su fırlatıp kamyonetin arkasını kapadı. Ama kasabadan çıkarken bunu bir daha düşünmesine sebep olan bir dükkan gördü. Darbuka satıyorlardı. Seferdeyken bazen kampta bunlardan çalıp şarkı söylerlerdi. Kasbah'da kimse şarkı söylemiyordu, ama Ziri'yle Ixander'ın avludaki şakalaşmalarını hatırlayınca on tane darbuka aldı. Kasbah'a döndüklerinde karanlık basmıştı.

Karou, kamyonetin boşaltılmasına gözcülük ederken Yaşayan Gölgeler geri döndü.

"Ben, Yaşayan Gölgeler'in Ölü Gölgeler olduğunu sanıyordum," dedi Liraz.

Thisalene'den haberler gelmişti. Akiva o andan itibaren sersem gibiydi. Olayın dehşetini, ölü sayısını ve saldırının cüretini aklı hayali almıyordu. Aslında belki de aptalca bir hamleydi. Astrae'nin bu kadar yakınına saldırmak İmparator'un sığınağına tecavüz etmek demekti. İsyancılar neye bulaştıklarını biliyorlar mıydı?

Hazael derin bir iç çekti. "Farkında mısın bilmiyorum, ama Kimeralar ölmekten pek hoşlanmıyor."

"En azından bir ortak noktamız var," dedi Liraz.

"Daha çok var," diye mırıldandı Akiva.

Liraz ona döndü. "En çok da senin var," dedi ve Akiva kız kardeşinin onu yine aşağılamaya başlayacağını düşündü. Ama Liraz sesini alçaltıp ona sokuldu. "Mesela istediğinde görünmez olabiliyorsun." Akiva kaskatı kesildi.

Gecelerdir ne yaptığını biliyor muydu, yoksa yalnızca büyücülüğünden mi söz ediyordu? Liraz, hâlâ dikkatle onun yüzüne bakıyordu. "Babamız ne haltlar karıştırdığını bilseydi..." Uzun bir ıslık çaldı. "Belki de kendi Yaşayan Gölge'sine sahip olduğu için sevinirdi."

Akiva etrafına baktı. Kampta büyücülüğünden söz etmek istemiyordu. İmparator'a *baba* demeleri bile yasaktı. Hem bu hitabın samimiyeti, hem de piçlerin hiçbir miras hakkı bulunmaması yüzünden. Onlar birer silahtı. Silahların babaları ya da anneleri olmazdı. Bir kılıcın yaratıcısı demirciydi, metalinin çıkarıldığı maden damarı değil. Tabii bu Joram'ı kendi maden damarından kaç silah çıktığıyla ilgili övünmekten alıkoymuyordu. Kahyalar listeler tutuyordu. Harem'de doğan üç binden fazla piç asker vardı.

Geriye yalnızca üç yüz tane kalmıştı, ki bunların da çoğu yakın zamanda ölmüştü.

Akiva kimsenin onları duyamayacağından emin olduğunda "Sen de yapabilirsin," dedi Liraz'a. Kız ve erkek kardeşine insanların dünyasına geçebilmeleri için görünmezlik büyüsü yapmayı öğretmişti. Böylece Brimstone'un kapılarına siyah el izleri bırakmasında ona yardım etmişlerdi. Hazael'le Liraz görünmez olmayı başarmış ama bunu uzun süre devam ettirememişti.

Liraz, küçümseyici bir ifadeyle homurdandı. "Gerekmez. Kurbanlarımın onları kimin öldürdüğünü bilmesini tercih ederim."

"Neden? Sonsuz uykuları boyunca güzel yüzünü hayal edebilmeleri için mi?" diye sordu Hazael.

"Güzel birinin elinde ölmek şanstır," dedi Liraz.

"O hâlde Jael'in elinde ölenlere acıyorum," dedi Hazael.

Jael. Akiva gökyüzüne baktı. Bu isim kısa bir süre sonra yüzleşecekleri acı gerçeği hatırlatmıştı.

"Yıldız tanrıları aşkına, hayır." Liraz titredi. "Onun kurbanlarına hiçbir şey yardım edemez. Piç olduğuma iki sebepten şükrediyorum ve ikisi de Jael'le ilgili."

"Ne sebebi?" Akiva, bir meleğin, özellikle de, kız kardeşinin İmparator'un piçi olduğuna şükretmesi için hiçbir sebep göremiyordu.

Piçler, İmparator'un güçleri arasında en etkilisi ve en az saygı göreniydi. Aralarından hiç kimse orduya kumanda edemezdi. Kirli işleri yapmak için İkinci Lejyon'a ödünç verilirlerdi. Emekli maaşları yoktu. Ölene dek hizmet etmeleri beklenirdi. Evlenmelerine ve çocuk yapmalarına izin verilmezdi. Mal mülk edinemezler, kışla dışında hiçbir yerde yaşayamazlardı. Aslında bu da bir nevi kölelikti. Öldüklerinde gömülmek yerine yakılır, külleri ortak kaplarda saklanırdı. İsimleri ödünç olduğu için onları bir taşa ya da metal bir levhaya kazımak anlamsızdı. Bir piçin yaşamına dair ardında bıraktığı tek kayıt kahyaların listeleriydi. Biri öldüğü zaman adı, yakında annesinin kollarından koparılacak bir bebeğe verilirdi.

Bir sır olarak yaşa, sana emredileni öldür ve adsız öl. Piçlerin sloganı bu olmalıydı ama değildi. *Kan güçtür* idi.

"Birincisi, bir piç olduğum için," dedi Liraz, "Jael'e asla hizmet etmeyeceğim."

"İyi bir sebep," dedi Akiva. Jael, İmparator'un erkek kardeşiydi. Ayrıca imparatorluğun saygın asker birliği ve piçlerin ana nefret kaynağı, Dominyon'un kumandanıydı. Sıradan bir piç en iyi Dominyon askerleriyle bile başa çıkabilirdi ama Dominyonlar her bakımdan üstün tutulurdu. İmparatorluğun önde gelen ailelerinin çocuklarıydı ve kılıkları kıyafetleri,

malları mülkleri hep ona göreydi. Savaş sonunda ganimetten hatırı sayılır bir pay alırlardı. Hür topraklarda kaleler ya da arazilerle ödüllendirilirlerdi.

Vaktiyle üvey ablalarından biri, Melliel, Joram'a haklarını alıp alamayacaklarını sormaya cesaret etmişti. İmparator bunu bile cinsel gücü hakkında böbürlenme fırsatına dönüştürmüştü. "Bütün Eretz'te piçlerime yetecek kadar kale yoktur."

Yine de, bir Dominyon askeri olmanın bütün avantajlarına rağmen Jael'e hizmet ediyorlardı ve bu her bakımdan iğrenç bir işti.

"Devam et," dedi Hazael. "İkincisi ne?"

Liraz'ın cevabı hazırdı. "Bir piç olduğum için asla Jael'in altına yatmayacağım."

Akiva, ağzı beş karış açık ona bakakaldı. Kız kardeşinden ilk kez cinselliğine dair bir yorum duyuyordu. Hem de bu kadar açıkça. Liraz, zalimliğini bir zırh gibi üzerinde taşır ve bu onu tamamen cinsiyetsiz birine dönüştürürdü. Liraz dokunulmazdı. Onu Jael'in altında hayal etmek Akiva için hem tiksindirici, hem de imkansızdı.

Hazael de şaşkın görünüyordu. "Yok artık," dedi bariz bir iğrenmeyle.

Liraz gözlerini devirdi. "Neden şaşırdınız? Amcamızın şöhretini bilmiyor musunuz? Yıldız tanrılarına şükürler olsun ki, akrabasıyım. Yoksa asla güvende olamazdım."

"Yıldız tanrılarının canı cehenneme," dedi Hazael. "Güvendesin, çünkü sana dokunmaya kalkışırsa, ellerinle bağırsaklarını sökersin. Bunu senin için ben de yaparım ama gerek kalmaz diye düşünüyorum."

"Haklısın," dedi Liraz düşünceli bir tavırla. "Ya diğer kızlar? Sizce onlar da bağırsaklarını sökmek istemiyor mudur?

Sonra ne olacak? Doğru idam sehpasına. Asıl soru da bu ya zaten. Hayat ne olursa olsun yaşamaya değer mi?" Akiva'ya baktı. Ona mı soruyordu?

"Efendim?"

"Hayat diyorum, ne olursa olsun yaşamaya değer mi?"

Büyük bir kayıpla hayatına devam etmenden mi söz ediyordu? Hiç dinmeyecek bir acıyla? Gerçekten bilmek mi istiyordu, yoksa bir şey mi ima ediyordu? Akiva, bazen kız kardeşini hiç tanımadığını hissediyordu. "Evet," dedi buhurdanı ve Karou'yu düşünerek. "Yaşadığın sürece hep bir umut vardır."

"Ya her şey daha da kötüye giderse?" diye sordu Liraz.

"Olabilir tabii. Hatta bu daha güçlü bir ihtimal."

Hazael araya girdi. "Günışığı kız kardeşim ve Işık erkek kardeşim, sohbetinizi bölmek istemezdim, ama biraz dinlenmezseniz sabaha hepimiz ölebiliriz."

Sabah. Hepsi sabah ne olacağını biliyordu.

Liraz ayağa kalktı. "Fırsatım varken uyuyacağım. Size de aynısını tavsiye ederim. Buraya geldiklerinde günlerce yatak yüzü göreceğimizi sanmam."

Yürümeye başladığında Hazael onu izledi. "Geliyor musun?" diye seslendi Akiva'ya.

"Bir dakika."

Akiva, gökyüzüne baktı. Hâlâ karanlıktı ama havanın dalgalandığını görür gibi oldu. Bir sürü kanadın çırpınışıyla titreştiğini. Belki bir yanılsamaydı ya da korkudan hayal görüyordu.

Bu gece kurtaracak çok Kimera'sı vardı. Dinlenmekle vakit harcayamazdı. Dominyon yoldaydı. Yakında burada olacaklardı.

35

Rol Dağılımı

Sfenksler inişe geçerken zarif kediayaklarını öne uzattı ve yere değmeleriyle küçük bir toz bulutu havalandı. Kimeralar avluda toplanmıştı. Thiago, sert adımlarla karargâhından çıktı. Karou merakla yaklaştı. Acaba ne yapmışlardı? Sadece sfenksler değil, bütün keşif birlikleri? Belki de bu kadar aralarına girmesi doğru değildi ama ayaklarına söz geçiremiyordu.

"Karou," diye seslendi Ten arkasından ama Karou yürümeye devam etti.

Thiago onu gördüğünde duraksadı. Askerler ve sfenksler de bakışlarını ona çevirmişti. Hepsi Karou'yu ifadesiz yüzlerle süzüyordu ama Thiago gülümsedi. "Karou," dedi. "Kasabada bir terslik olmadı, değil mi?"

"Ah, hayır." Avuçları terlemişti. "Siz bana bakmayın. Sadece dinlemek istemiştim."

Kurt hafifçe kafasını yana eğdi. Şaşkın görünüyordu. "Dinlemek mi?"

"Sana rapor verecekler ya onu," dedi Karou. Giderek büzülüyordu. "Ben neler yaptığımızı öğrenmek istedim."

Thiago'dan nasıl bir tepki beklemesi gerektiğini bilmiyordu ama kesinlikle bu değildi: "Merak ettiğin özel biri mi var?"

Karou'nun yanakları yanmaya başladı. "Ha-hayır," diye kekeledi. Ağzından çıkan her kelimenin bir endişe belirtisi olarak algılanacağını fark etmişti. Hâlâ Akiva'yı düşündüğünü sanacaklardı.

"Güzel. Seni ilgilendirmeyen meselelere kafa yormanı istemiyorum," dedi Kurt gülümseyerek. "Zaten bütün bir günü kaybettin. Yarına yeni bir ekibe ihtiyacım var. Hâlledersiniz, değil mi?"

"Elbette," diye atıldı Ten, Karou'yu kolundan çekiştirerek. "Biz de gidiyorduk zaten."

"Teşekkürler," dedi Thiago ve sfenkslere dönmeden önce uzaklaşmalarını bekledi.

Karou, yeni uykudan uyanmış gibiydi. Thiago onun neler yaptıklarını bilmesini istemiyordu. Ten onu çekiştirirken bir an Ziri'yle göz göze geldi. Temkinli ve mesafeli görünüyordu. Hâlâ Akiva'yı sevdiğini mi sanıyorlardı? Üstelik Marakeş ve Prag'daki buluşmalarından haberleri bile yoktu. Onunla yeniden karşılaşıp... *Hayır.* Hiçbir şey olmamıştı. Onu arkasında bırakmıştı. Bu kez doğru bir seçim yapmıştı.

Avludan çıktıklarında Karou kolunu sertçe çekti. Canı yanmıştı. "Bu da neydi böyle?" diye bağırdı suratını buruşturarak. "Bu kadar acıyı neden çektiğimi bilmeye hakkım yok mu?"

"Çocuklaşma. Hepimizin farklı rolleri var."

"Ah. Seninki de bebek bakıcılığı, öyle mi? Affedersin. Belki de *hain bakıcılığı* demeliydim."

Ten'in gözlerinde meydan okuyan bir ifade belirdi. "Thiago isterse onu da yaparım."

"Yani Thiago'nun bir dediğini iki etmezsin?"

Ten bir an ona baktı. "Elbette," dedi. "Sen de öyle yapmalısın. Hatta özellikle sen yapmalısın. Bunu halkına borçlusun."

Karou utançla sarsıldı, ama bu kez ardından derin bir öfke geldi. İhanetini asla unutmayacaklar mıydı? Buraya kendi isteğiyle gelmişti. Hem de onların aksine, bir seçme şansı varken. Prag'daki hayatına, arkadaşlarına, resimlerine ve çay sohbetlerine geri dönebilirdi. Tek endişesi midesindeki kelebekler -*papilio mideus*, diye düşündü acıyla gülümseyerek- olabilirdi. Şimdi o hayat ne kadar da küçük görünüyordu. Sanki bir kar küresinin içine sığabilecekmiş gibi.

Hayır, burada kalacaktı. Ten haklıydı. Onlara borçluydu. Ama bir koyun gibi güdülmekten sıkılmaya başlamıştı. Brimstone burada dönüştüğü bu itaatkar yaratığı tanımakta güçlük çekerdi. Zira Karou onun emirlerini asla harfiyen uygulamazdı.

Merdivenlerden odasına çıktıklarında, Karou daha önce başladığı kolyeyi eline aldı. Ten sabırsızca malzemeleri tezgâha döktü. Pirinç kıskaçlar dört bir yana dağıldı. Karou birini aldı, ama takmadı. Şimdi bir vücut yaratacak durumda değildi.

Ondan ne saklıyorlardı?

"Acı bedelini benim ödememi ister misin?" diye sordu Ten. Karou kafasını kaldırdı. Dişi kurt bunu nadiren teklif ederdi, ama Karou "Sağol, gerek yok," diyerek onu şaşırttı. Ancak kendi yanıtını duyduğunda bir şeyler yapması gerektiğini fark etti.

Ne yapacaktım?

Ah.

Kıskaçla oynuyor, vidasını gevşetip sıkıyordu. Gözlerinin önünde bir hatıra canlandı. Uzun zaman olmuştu.

Acı için ne yapacağım?

Hiçbir şey. Sana acı yok, sadece zevk var.

Kıskacı elinden bırakmadan Ten'e döndü. "Mavi Sakal'ın hikâyesini bilmezsin, değil mi?"

"Mavi Sakal mı?" Ten'in gözleri Karou'nun saçlarına kaydı. "Kim o? Akraban mı?"

Karou güldü. "Benim hiç akrabam yok," dedi, "Unuttun mu yoksa?"

"Artık kimsenin yok," dedi Ten ve Karou bunun doğru olduğunu fark etti. Buradaki herkes yakınlarını kaybetmişti. Hatta kaybedecek hiçbir şeyleri kalmamıştı.

"Dinle bakalım," dedi kıskacı başparmağıyla avucunun arasındaki ince deriye takarak. Burası hassas bir yerdi. "Mavi Sakal çok zengin bir soyluymuş. Yeni karısını şatosuna getirdiğinde ona bütün kapıların anahtarlarını vermiş ve nereye isterse gidebileceğini söylemiş. Ama bodrum katındaki küçük kapıdan uzak durmasını tembih etmiş." Kıskacın vidasını sıkıştırınca acısı bir tomurcuk gibi açıldı.

"Herhâlde kız soluğu ilk orada almış," dedi Ten.

"Hem de ilk fırsatta."

Ten çaydanlığı almak için arkasını dönmüştü. Karou'nun dediğini duyar duymaz tekrar ona döndü ve küfrü bastı.

Karou, dişi kurdun tepkisinden sihrin işe yaradığı anladı. Demek Akiva'nın öğrettiklerini unutmamıştı. Acı o zamanlar onu korkutuyordu, ama artık alışmıştı. Kalbiyle birlikte zonkluyor ve aynı ölçüde doğal geliyordu.

Ten, Karou'nun oturduğu yerden bile kalkmadığını nereden bilecekti? Yine pencereden atladığını düşünmüştü. İlk şoku atlattıktan sonra pencereye koştu. Bu sırada Karou kapıdan dışarı süzüldü. Çalındığına o kadar üzüldüğü sürgünün

olmayışı bu kez işini kolaylaştırmıştı. Hızla merdivenlerden aşağı koştu. Ten ortalığı velveleye vermeden bir şeyler öğrenmek istiyordu.

Ama evdeki hesap çarşıya uymadı.

Karou'yu ele veren gölgesi değildi. Sihir gölgeleri gizlemediği için çıtını bile çıkarmamaya çalışıyordu. Avluya gireli birkaç dakika bile olmadan isyancıların Seraflara gönderdiği mesajın iğrenç içeriğini öğrendi. Ve İmparator'un cevabı gecikmemişti. Dominyon yola çıkmıştı. İmparatorluğun büyük ve zalim gücü. Karou, kimse gölgesini fark etmesin diye kalabalığa sokulmuştu. Sonra birden Thiago başını kaldırıp havayı kokladı.

Ve doğruca ona baktı.

Karou nefesini tutup o soluk mavi gözleri dehşetle izledi. Thiago yine havayı kokladı. Belki Beyaz Kurt onu göremiyordu, ama onun ve diğer herkesin gözlerini şüpheyle kısışından belliydi. Yakında olduğunu biliyorlardı. *Aptal! Sersem!*

Onların hayvan olduğunu unutmuştu. Onun *kokusunu* alabiliyorlardı.

36

Sırtmak İstersem

Karou, nehrin kıyısında kıskacı çıkarıp sihrin onu terk etmesine izin verdi. Yine görünür olmuştu. Kıskacı taktığı yere kan oturmasına aldırmadı bile.

Thiago, sihir yaptığını tahmin edebilir miydi? Acaba aptallık mı etmişti? Eğer ondan şüphelendiyse, o ve casusu gözlerini üzerinden hiç ayırmayacaktı. Bu durumda Thiago bunu nasıl yaptığını da öğrenmek isteyecekti. Tabii sonra da bütün askerlerine öğretmesini söyleyecekti. Belki Karou da bunu istemeliydi. Bunun onlara yardımı olacaksa neden olmasındı?

Daha çok meleği uykularında öldürmelerine neden yardım etmesindi?

Tangris'le Bashees bunu yapmıştı. Ayrıntıları kimse bilmiyordu. Gölgelere sarınıp düşmanın arasında görünmeden dolaşabiliyorlardı. Ama toplu bir katliam için sihir yeterli değildi. Yanındakilerin boğazı kesilirken kim mışıl mışıl uyuyabilirdi ki? Ama o kışladakiler katillerinki dışında, her bir nefes kesilene dek uyumuştu.

Karou bunun onu neden bu kadar rahatsız ettiğini bilmiyordu. Aslında acısız bir ölüm olmuştu. O askerler kim bilir kaç Kimera'yı daha zalimce katletmişti?

Artık cinayetleri birbiriyle mi kıyaslamaya başlamıştı? Hangisi acılı, hangisi acısız, hangisi adil, hangisi değil diye?

Konuşacak birine öyle ihtiyacı vardı ki. İçindeki çatışmayı bir türlü dindiremiyordu. Kendisinin de bir parçası olduğu bu zalimliği hazmedemiyordu. Hatta bazen kötü bir rüyada olduğunu düşünmezse nefes bile alamayacakmış gibi geliyordu.

Ne yaparsa yapsın, savaşı kabullenemiyordu.

Karou olarak yaşadığı hayat onu buna hazırlamamıştı. Savaş haberlerdeki bir şeydi ve Karou haber bile izlemezdi. Madrigal'in ona yardım edeceğini, bu çirkin gerçekle yüzleşmesini sağlayacağını düşünmüşse bile, yanılıyordu. Sonuçta Madrigal de Akiva'yla barışın hayallerini kurmamış mıydı? Hayatında artık savaş istemediği için bir hain olmamış mıydı? O uslanmaz bir hayalperestti.

İsyancılar Eretz'teki olayları iyice alevlendirmişti. Eşekarısı kovanına çomak sokmuşlardı. Kanlı gülümsemeler, kesik boğazlar ve kanla yazılan mesajlar, yüzyıllardır süregelen kavgaya tuz biber ekmişti. Thiago ne demeye İmparator'la dalga geçmişti? İmparator hemen harekete geçmişti tabii. Dominyon, Eretz'de kasırga estirecek, olan yine masum sivillere olacaktı.

Thiago ne bekliyordu ki? O ne bekliyordu?

Karou, bunu hiç düşünmemişti ve şimdi sonuçlarına katlanmak zorundaydı.

Mutluyum... mutluyum...

Ayakkabılarını çıkarıp ayaklarını soğuk suya soktu. Kasbah'da onu arıyor olmalıydılar. Yakında burada olduğu-

nu fark ederlerdi. Karou özellikle saklanmadı ve çok geçmeden üzerine bir çift kanadın gölgesi düştü. Sonra başının üzerinde boynuzların gölgesi belirdi. Bir an onun boynuzları gibi göründüler.

Ziri.

Kendi birliğinin kasabı Ziri'ydi. Karou'nunkilerin aynısı hilal bıçakları bu işe uygundu. Bileğinin tek bir hareketiyle bir cesede kızıl bir gülümseme kazıyabilirdi. *Küçük Kirin gölgem bir canavara mı dönüştü?* Dönüp ona baktı. Güneş Ziri'nin sırtına vuruyordu. Karou elini gözlerine siper etti. Ziri'nin ne yapacağını bilmez bir hâli vardı. Bakışları Karou'nun kollarındaki morluklara kaydı. Sonra yine yüzüne baktı. "Sen iyi misin?" diye sordu tereddütle.

Onunla ilk kez konuşmuştu. Bunu daha önce sorsaydı, Karou sevinirdi. İsyancıların arasındaki ilk günlerinde Ziri'nin arkadaşı olduğunu sanmıştı. Onun tarafında olduğunu. Onda tanıdık bir şeyler vardı. Belki bir sevecenlik ya da masumiyet. Ya da belki ona yakınlık duymasının sebebi çocukluğunu bilmesiydi. Ziri'nin kahverengi, yuvarlak gözlerinde hâlâ o mahcubiyeti görebiliyordu. Ama Ziri haftalardır ondan uzak duruyordu ve şimdi nihayet onunla konuştuğunda, Karou hiçbir şey hissedemedi.

"Sen..." Duraksadı. "İyi görünmüyorsun."

"Sahi mi?" Karou neredeyse gülecekti. "Neden acaba?" Ayağa kalkıp kotundaki tozları silkeledi. Ayakkabılarını aldı. Kafasını kaldırıp tekrar Ziri'ye baktı. Boyu uzundu zaten. Bir de boynuzları vardı. Bunlardan birindeki derin kesik dikkatini çekti. Boynuzu olmasaydı o öldürücü darbeyi kafasına alacaktı. Şanslıydı. Karou, diğer Kimeralardan da duymuştu. Ona Şanslı Ziri diyorlardı.

"Beni merak etme," dedi Karou. "Bir gün sırıtmak istersem kimi arayacağımı biliyorum."

Ziri suratına tokat yemiş gibi gözlerini kırpıştırdı. Karou onun yanından dolaşıp tozlu patikadan Kasbah'a doğru yürüdü. Özellikle uçmamıştı ve yürümüştü. Geri dönmek için acelesi yoktu.

İmparator'un kardeşi yarıya bölünmüş gibi görünüyordu. Kafasının tepesinden yüzünün ortasına inen, çenesinden tam boynunun başlangıcına kadar uzanan derin bir yara izi vardı. Bu izin kenarları buruş buruştu ve burnuyla dudaklarından geri kalanlar sert deri tümörleriyle kaplıydı. Dudakları yarı aralık durduğu için kırık dişleri hep meydandaydı. Kimse nasıl yaralandığını bilmiyordu. Kendisine bakılırsa bir savaş yarasıydı, ama söylentiler öyle demiyordu. Öte yandan, ortalıkta o kadar çok hikâye dolaşıyordu ki, hangisinin doğru olduğunu kestirmek imkansızdı. Sırları öğrenmekte usta Hazael'in bile hiçbir fikri yoktu.

Sebebi her ne olursa olsun, yara izi Jael'in yemek yemesini katlanılmaz bir manzaraya dönüştürüyordu. Ağzından çıkan sesler poposunu yalayan bir köpeğinkini andırıyordu.

Akiva, suratındaki donuk ifadeyi korumakta zorlanıyordu. Pek az şey midesini Dominyon'un Kumandanı kadar bulandırabilirdi.

"Bunu bir av partisi gibi düşün," dedi Jael tütsülenmiş bir ötücü kuşu neredeyse hiç çiğnemeden mideye indirirken. Sonra birasından bir yudum aldı ve ağzının kenarından sarkan salyaları silme zahmetine bile katlanmadı. "Büyük bir av partisi. Sen avlanır mısın?" diye sordu Akiva'ya.

"Hayır."

"Tabii ya. Askerlerin spora ayıracak vakti yok. Ama düşman ava dönüşürse o başka. Bence çok hoşuna gidecek."

Ne demezsin? diye düşündü Akiva.

Dominyon'un birkaç bin kişiden oluşan birlikleri bu uzak Güney Eyaleti'ne konuşlanmıştı. Issız Kayalar'a kaçan Kimeraların yolunu kesip sonra kuzeye doğru ilerleyecekler ve önlerine çıkan her canlıyı katledeceklerdi.

"Ana gücümüzü geri çekmekte erken davrandık," dedi Jael. "Ama ağabeyim güneyi bir tehdit olarak görmedi."

"Değildi zaten," dedi İkinci Lejyon Komutanı, Ormerod. Jael'in onun yerine Akiva'yla konuşması canını sıkmış gibiydi. Ormerod'un çadırında yemekteydiler. Bu Akiva için alışıldık bir durum değildi, zira piçler üstleriyle aynı sofraya oturmazdı. Çadıra Jael'in isteğiyle ve gerçekte hiç istemeden gelmişti.

"Piçler Prensi," diye bağırmıştı Dominyon Komutanı sabah kampa geldiğinde. Akiva geçmişte onun için çalışmak zorunda kalmıştı. Tutkuları ortakken bile -örneğin Loramendi'nin yıkımında- onu hor görürdü ve hislerinin karşılıklı olduğunu düşünüyordu. Yine de, Jael "Bu ne sürpriz," demişti. "Seni burada bulmayı beklemiyordum. Kahvaltıda bize katıl, lütfen. Eminim, mevcut durumumuz hakkında değerli fikirlerin vardır."

Ah, elbette vardı, ama o masada bunlardan söz edecek kadar aptal değildi.

"Güney daha önce de bir tehdit değildi, şimdi de değil," dedi Ormerod ve Akiva, komutanın açık sözlülüğüne hayran kaldı.

"Seraflara saldıranlar buradaki sıradan halk değil," dedi Ormerod'u onaylarcasına.

"Ama isyancılar bir yerde saklanıyor, öyle değil mi?" diye iç çekti Jael. "Ağabeyimin ateşi yeni sönmüştü. Tam diğer savaşı planlamaya başlayacaktık ki, eskisi yeniden alevlendi. Kim derdi ölüler geri dönecek diye?" Bir kahkaha patlattı ama Akiva gülmedi.

Diğer savaş mı? Bu kadar çabuk mu? Ama soru sormayacaktı. Merak zayıflıktı. Joram da, Jael de etraflarındakileri meraklandırmaktan zevk alırdı.

Ormerod, belli ki, bu dersi öğrenmemişti. "Ne savaşı?"

Jael gözlerini Akiva'dan ayırmadı. "Sürpriz," dedi yaralı dudaklarını yırtık gibi gösteren nahoş bir gülümsemeyle.

İşte Kimeraların güzelleştirebileceği bir gülümseme, diye düşündü Akiva. Ama Jael onu kışkırtmak istiyorsa bundan daha fazlasını yapmalıydı. Sürpriz filan değildi tabii ki. Joram'ın bir sonraki hedefi yıllardır onu bağımsızlıkları ve büyücülükleriyle öfkelendiren dönek Seraflardan başka kim olabilirdi?

Stelyalılar.

Akiva'ya göre, annesinin halkı birdenbire ortaya çıkan isyancılardan daha esrarengizdi. Yine de bu konuyu bir kenara bırakarak Jael'e beklediği tatmini yaşatmadı. Şu anda tek endişesi hâli hazırdaki savaştı. Seraf ateşi henüz güneyin bu yeşil eyaletini tamamen kül etmemişti. Nefes alan, serpilip tomurcuklanan her hayvan ya da bitkiyi. Ya şimdi? Çaresizlik ve keder tüm bedenine dalga dalga yayılıyordu. Uyardığı halkı düşündü. Tuzağa düşürülecekler, yakalanacaklar ve öldürüleceklerdi. Nasıl engel olabilirdi ki? Binlerce Dominyon'a karşı ne yapabilirdi?

"Joram bu isyanı bir baş belası olarak görmüş olabilir ama bana eğlence çıktı," diyordu Jael. "En azından oyalanacak bir

şeylerimiz var. Avarelik askerliğin doğasına aykırıdır. Sence de öyle değil mi, Prens?"

Prens. "Doğa deyince aklıma yalnızca bizi görünce ağlamaya başlayan tabiat ana geliyor."

Jael gülümsedi. "Haklısın. Ormanlar yanıyor, hayvanlar ölüyor ve gökyüzünde aylar ağlıyor."

"Dikkatli olun," diye uyardı Akiva hafifçe gülümseyerek. "Kimeraları yaratan da ayın gözyaşlarıydı zaten."

Jael, onu sakin bakışlarla inceledi. "Canavar efsaneleri anlatan bir canavar katili. Yoksa kurbanlarını öldürmeden önce onlarla sohbet mi ediyorsun?"

"Düşmanını tanımak önemlidir."

"Kesinlikle." Yine aynı bakış. Direkt, hafifçe alaycı ve samimi. Bu ne anlama geliyordu? Jael için Akiva sadece ağabeyinin piç lejyonundan bir askerdi.

Ama nihayet yemek sona erdiğinde, *belki de öyle değildir,* diye düşünmeden edemedi.

Jael, iskemlesini arkaya itip ayağa kalktı. "Misafirperverliğiniz için teşekkür ederim, Komutan," dedi Ormerod'a. "Bir saate yola çıkarız." Akiva'ya döndü. "Yeğen. Seni görmek daima bir zevk." Gitmek için döndü, ama sonra duraksadı. "Artık bir kahraman olduğun için belki de bunu hiç söylememeliyim ama vaktiyle senin öldürülmen gerektiğini savunmuştum. Umarım bunu öğrenmek bana diş bilemene sebep olmaz."

Vaktiyle mi? Akiva, Jael'i donuk bakışlarla süzdü. Hayatı ne zaman bir tartışma konusu olmuştu?

Ormerod huzursuzca kıpırdanıp birkaç kelime geveledi ama ne Akiva, ne Jael ona aldırdı.

"Bilirsin işte, kanının kirliliği yüzünden," dedi Jael dünyanın en normal şeyinden bahseder gibi. *Ah.* Demek söz dönüp

dolaşıp yine annesine gelmişti? Akiva yine suratına ruhsuz bir ifade oturttu. Annesini hayal meyal hatırlıyordu. "Başına gelenler çok korkunçtu," demişti Joram. Jael'in amacı neydi? Neyin peşindeydi? "Ağabeyim kendi kanının ağır basacağına inanıyordu. Kan güçtür, öyle değil mi? Şimdi de haklılığının kanıtlandığını söylüyor. Sınavı geçtin, yeğen ve artık kimse sana tek laf edemez. Çok yazık, zira yanılmak hiç hoşuma gitmez."

Bununla birlikte, Dominyon Komutanı ve imparatorluğun ikinci en güçlü Serafı, Jael gitmek için döndü. Ormerod'un önünden geçerken "Çadırıma bir kadın yollayın," dedi fütursuzca.

Ormerod kıpkırmızı kesilmişti. Ağzını açtı ama ses bile çıkaramadı. Akiva ayağa kalktı. Liraz'ın sözlerini hatırlamıştı. Adlarına konuştuğu tüm o kızları. Şimdi kız kardeşinin bir korkusunu dile getirdiğini görebiliyordu. Liraz asla bunu doğrudan yapmazdı. Akiva onun için korktu. Ve tüm diğer kızlar için. Sadece korku da değildi. Öfkeydi. "Burada kadın yok," dedi. "Sadece askerler var."

Jael durup iç çekti. "Savaşta müşkülpesentliğin lüzumu yok. Biriyle idare edeceğiz artık."

Başka bir dünyada, Beyaz Kurt birliklerini hazırlıyordu. Karanlık bastığında onları avluda toplayıp gruplara ayırdı. Bütün kanatlıları. Altışar askerden oluşan dokuz birlik vardı. Ve bir de, sfenksler. Elli altı Kimera. Karou, bunca acı bedeli ödemiş, kolları çürük içinde kalmıştı ama şimdi penceresinden onları izlerken ne kadar az oldukları fark etti. Dominyon'larla dolu bir gökyüzünde ne şansları vardı ki? Kalkanlara vuran güneş ışığını, alevler saçan Seraf kanatlarını

ve düşmanın o korkunç heybetini hatırlıyordu. Birden bütün vücudu uyuştu. Ne başaracaklarını umuyorlardı? Bu düpedüz intihardı.

Hava filoları kanatlarını çırparak yükseldi.

Ziri bu kez onun penceresine bakmadı.

37

İntihar

Hayır, intihar değildi.

Hava filoları geçitten geçtiğinde güneye yönelmedi. Elli altı kanatlı Kimera ağaçların arasından gökyüzüne bakıp havanın neden birdenbire karardığını merak eden canavarların yardımına koşmadı. Elli altı kişi binlerce Dominyon'a karşı ne yapabilirdi? İntihar etmek Thiago'nun doğasına aykırıydı. Boşuna asker kaybıydı.

İsyancılar, kaçarken düşen, kalkıp yine koşan ve yine düşen, bebeklerini göğüslerine bastırıp yaşlıları sırtlarına alan Kimeraları görmedi bile. Kendi türlerinin çaresizliğine tanık olmadı. Ağaçları saran alevlerden kurtulayım derken düşman askerlerinin elinde hunharca katledilen yüzlerce masumun acısına ortak olmadı. Onları savunurken ölmediler, çünkü orada değillerdi.

O sırada onlar imparatorlukta kendi katliamlarını yapmakla meşguldü.

"Şimdi iki misli avantajlıyız," demişti Thiago. "Birincisi, nerede ya da kim olduğumuzu hâlâ bilmiyorlar. Onlar için

birer hayaletiz. İkincisi, artık kanatlı hayaletleriz. Yeni diriltimiz sayesinde, hareket kabiliyetimiz arttı. Uzun mesafeleri bir çırpıda kat edebiliriz. Onlara kendi bölgelerinde saldıracağımız akıllarının ucundan bile geçmez." Bir an susup sonra tehlikeli bir fısıltıyla devam etmişti. "Meleklerin de evleri var. Kadınları ve çocukları var."

Ve şimdi onlardan pek azı sağ kalmıştı.

Birliklerden sadece birinin lideri Beyaz Kurt'un emrine karşı geldi: Balieros. Gözüpek boğa sentor halkına sırt çevirmeyecekti. Birlikler aralarında paylaştıkları bölgelere gitmek için ayrıldığında Balieros askerleriyle konuştu. Onlara seçme hakkı tanıdı ve hepsi gururla onu izledi. Ayı Ixander; kartal başlı, aslan gövdeli ejderha, Minas, tıpkı Hükümdar gibi birer Hartkind olan Viya'yla Azay ve Ziri. Tozu dumana katarak güneye doğru uçtular. Bir zamanlar savundukları topraklar adeta bir yıkım abidesine dönüşmüştü. Bir günlük uçuşun ardından ufukta Issız Kayalar göründü.

Düşman kanatlarının arasında altı asker. Gerçekten de, intihardı. Başka türlüsü düşünülemezdi bile.

Hepsi biliyordu. Yine de ölüme uçtular. Kan ve ateşe. Ve korkunç akıbetlerinin beklentisiyle çarpan kalpleriyle, ters yöne giden ve belki de hiçbir ölüm tehlikesi bulunmayan silah arkadaşlarından çok daha canlıydılar.

"Eee?" dedi Hazael. Havalanma emrini beklerlerken usulca Akiva'ya yanaşmıştı. Bugün Ormerod'un komutasındaydılar. Devriye birlikleri Issız Kayalar'a doğru yola çıkan Dominyon'u izleyecekti. "Şimdi ne yapacağız, kardeşim? Bugün yine kuşlara rastlar mıyız dersin?"

Kuşlar mı?

Akiva ona döndü. Hayatlarını bağışladıkları Kimeralardan hiç bahsetmemişlerdi. "Bir kuş olmalı," demişlerdi tam önlerindeki canavar halkını görmezden gelerek.

"İstediğimiz kadar çoğuna değil," dedi Akiva.

"Haklısın." Hazael elini Akiva'nın omzuna koydu. "Ama belki birkaç tane görürüz." Sonra çabucak başını çevirdi. Liraz geliyordu. Akiva'yı düşünceleriyle baş başa bırakarak onun yanma gitti.

Belki birkaç tane. Akiva hafiften umutlandı.

Uçma emri geldiğinde, kederini kampta bırakıp amacına odaklandı. Kendini kandırmıyordu. Bugün pek çok Seraf askeri üstlerinin gözüne girmek için kahramanlığa kalkışacaktı. Ölüm ve panik ortalıkta kol gezecekti. Tıpkı diğer savaş günleri gibi. Ve bir ya da belki iki dönek Seraf yeterince hayat kurtaramayacaktı.

Ama belki birkaç kişinin umudu olabilirlerdi.

38

Kaçınılmaz

Buhurdanların şıngırtısı, dişlerin tıkırtısı.

Karou'nun parmakları tepsilerinde huzursuzca dolaşıyordu. İpler, elekler. Dişler, dişler. İnsan dişleri. Boğa dişleri. Yeşim taşı boncuklar. Demir parçaları. Minik ve sivri iguana dişleri, yarasa kemikleri. Yine ipler, elekler. Antilop dişlerini bulduğunda arkasına yaslanıp onlara baktı.

"Bunlar kimin için?"

Karou bu soruyla irkildi. Hemen elini dişlerin üzerine kapadı. Bir an Ten'i unutmuştu. Ama Ten oradaydı. Onu izliyordu. Her zamanki gibi.

"Hiç kimse," dedi elini çekerek.

Ten omzunu silkip tütsü yapmaya geri döndü.

Londra'daki Doğa Tarihi Müzesi'nde, Karou güzeller güzeli bir Afrika antilobunun yanında duraksamıştı. Elini uzun, kıvrık boynuzlarında dolaştırıp bu ağırlığı kafanda taşımanın nasıl bir his olduğunu hatırlamaya çalışmıştı.

"Yeniden bir Kirin olabilirsin," demişti Ten, ama Karou bunu daha önce hiç düşünmemişti. Antilop dişleri onun için

değildi. Ziri içindi ve onları almak bile istememişti. Nedense içinde kötü bir his vardı. Hazırlığın Ziri'nin ölümünü çağıracağına dair batıl bir inanç. Tıpkı yaşayan biri için mezar kazmaya benziyordu. Evet, ölüm beklenen bir şeydi. Bir rutindi ama Ziri için değil.

Şanslı Ziri.

Ziri mucizevi bir şekilde, hâlâ kendi bedenindeydi. Hızı ve yetenekleri sayesinde, hoş ona sorsanız şans derdi, hiç öldürülmemişti. Ve belki *saflığını* önemsemek aptallık ve ikiyüzlülüktü ama Karou kendini bundan alamıyordu. Ziri, kabilesinin son üyesiydi. Onun türüne ait son orijinal beden. Bunda kutsal bir yan vardı. Ziri o ilk saldırıda Eretz'e gittiğinde Karou'nun içinde soğuk bir endişe filizlenmiş ve ancak dönüşüyle rahatlamıştı.

Şimdi yine bekliyordu. Sırf onu görmek, Kirin'lerin dünyadan tamamen silinmediğini bilmek için. Ama bu sefer farklıydı. Bu sefer Ziri bir intihar görevine gitmişti. Karou ona haksızlık etmişti. Sanki tüm yaşananlar onun suçuymuş gibi davranmıştı. Ziri'den özür dileyebilecek miydi?

İpler, elekler, dişler, dişler.

Saatler geçtikçe endişesi arttı. Güneş doğdu. Buradaki hiçbir gün bu kadar sıcak olmamış, bu kadar ağır geçmemişti. Alacakaranlık çöktüğünde Karou kendini yaşlanmış hissediyordu. Defalarca o antilop dişlerinin üzerine elini kapadı.

Londra'daki gece, sonunda kararını vermiş ve pensesiyle antilobun dişlerini sökmüştü. Kendini Ziri'nin ölümünü çağırmadığına ikna etmişti. Ama bir bakıma, kaçınılmaza hazırlanıyordu. Bütün Kimera askerleri illa ki bir gün ölürdü. Belki Ziri'nin de vakti gelmişti. Onun Kasbah'a bir buhurdanda döndüğünü hayal etti. Eretz'teki son Kirin'in

cansız bedeninin savaş meydanında terk edildiğini. Tamam, bunu kaldırabilirdi.

Öte yandan, diğer seçeneği düşünmek bile istemiyordu: Ziri'nin hiç geri gelmeyeceğini.

39

Bir numaralı gören

Güney Fas'ta, asfaltsız bir yolda, bir araba lastiklerinden gıcırtılar yükselerek durdu. İki yolcu bagajdan sırt çantalarını aldı. Araba tozu dumana katarak uzaklaşmadan önce şoförü onlara Berberice şans diledi. Zuzana'yla Mik, öksürerek ağızlarını kapadı. Motor gürültüsü uzaklaştığında, tozlar yere indi ve etraflarını görebildiler. Uçsuz bucaksız bir çölün tam ortasındaydılar.

Zuzana kafasını kaldırdı. "Tanrım. Mik. Şu ışıklar ne?"

Mik yukarı baktı. "Nerede?"

Zuzana gökyüzünü işaret etti. Mik daha dikkatli baktı. "Yıldızları mı diyorsun?"

"Hayır. Bunlar yıldız olamaz. Onlar uzaktır. Baksana, bunlar ne kadar yakın."

Günışığınm haşin çöl manzarası, yerini yıldızlarla bezeli bir gece yarısı tablosuna bırakmıştı. Mik güldü. Zuzana da güldü. Yarı hayranlık, yarı hayretle küfrettiler. "Bu piçleri meyve gibi toplayabilirsin," dedi Zuzana elini havaya kaldırıp parmaklarını oynatarak.

Sonunda susup ıssız ve engebeli araziye baktılar. Filmlerden fırlamış gibiydi ama ürkütücü bir yanı da vardı. "Burada ölmeyeceğiz, değil mi?" dedi Mik.

"Hayır," dedi Zuzana kesin bir dille. "O sadece filmlerde olur."

"Doğru. Gerçek hayatta salak şehirliler çölde geberip güneşin kavurduğu iskeletlere dönüşmez."

"Ve develerin toynakları altında un ufak olmazlar," dedi Zuzana.

"Develerin toynakları mı var?" diye sordu Mik şüpheyle.

"Boş ver onu da, şu anda bir deveyle öpüşebilirdim. Belki de deve kiralamalıydık."

"Haklısın. Haydi, geri dönelim."

"Şu çöl kaşifine bakın hele. Daha geleli beş dakika olmadan havlu attı."

"Pekâlâ. Şu anda tam olarak neredeyiz? Doğru yere geldiğimizi nereden biliyorsun?"

Zuzana cebinden bir harita çıkardı. Üzeri kırmızı kalemle çizilmişti ve bir sürü not kâğıdıyla kaplıydı. "Bana güvenmiyor musun?"

Mik duraksadı. "Tabii ki, güveniyorum. Burayı bulmak için ne kadar uğraştığını biliyorum ama yabancı bir ülkedeyiz."

"Lütfen. Artık Fas'ı avucumun içi gibi biliyorum." Zuzana biraz alınmıştı doğrusu. Güney Fas'ı karış karış ezberlemişti ve biraz takdiri hak ettiğini düşünüyordu. "Karou burada. Eminim. Mızıkçılık etme! Pusula kullanmayı bile öğrendim. Suyumuz var. Yemeğimiz var. Telefonumuz var." Telefonuna göz attı. "Gerçi çekmiyor ama. Ne diyordum? Hah! Suyumuz var, yemeğimiz var, insanlara nereye gittiğimizi söyledik. Çöl bizim için en ufak bir risk faktörü taşımıyor."

"Canavarları unuttun galiba?"

"Aman!" Zuzana *boş ver* dercesine elini salladı. "Karou'nun defterlerini gördün. Onlar iyi canavarlar."

"İyi canavarlar," diye tekrarladı Mik yıldızların aydınlattığı geceye bakarak.

Zuzana beline sarıldı. "Bunca yol geldik," dedi. "Görevlerinden biri de bu olabilir."

Mik dikkat kesildi. "Peri masalı görevleri mi?"

Zuzana kafasını salladı.

"Tamam. O hâlde yola koyulalım." Sırt çantasını yüklenip Zuzana'nın çantasını takmasına yardım etti.

Yürümeye başladılar.

"Belki bunu daha önce sormalıydım," dedi Mik "ama kaç tane görev var?"

"Hep üçtür. Gel. Karou'nun kaldığı yer, aşağı yukarı yirmi kilometre sonra." Suratını buruşturdu. "Maalesef arazi biraz eğimli. Yokuş çıkacağız."

"Yirmi kilometre mi? Hayatım, sen hiç yirmi kilometre yürüdün mü?"

"Tabii," dedi Zuzana. "Toplamda evet."

Mik gülerek kafasını salladı. "İyi ki, platform topuklarını evde bıraktın."

"Kim demiş? Senin çantandalar."

"Benim mi?" Mik omuzlarını indirip kaldırdı. Keman kılıfını çantasına asmıştı. "Ben de bu kadar ağır olamaz diyordum."

Zuzana tüm masumiyetiyle ona baktı. Uzun bir süre düşündükten sonra çöle uygun bir spor ayakkabı giymeye karar vermişti. Yine de tabanları normal spor ayakkabılara göre oldukça kalındı ve bir de zebra desenliydiler. Mik'i elinden tutup çekiştirdi. İkisi de yeni bir maceraya atılmanın heyeca-

nı içindeydi ama özellikle Zuzana. Nasıl olmasın? Arkadaşını görecekti.

Canavarlarla dolu, kumdan bir kaleden hiç bahsetmiyordu bile.

40

Yanılsak

Kasbah'ın üzerine başka bir gece çökmüştü. Hayatlar söz konusuyken yıldızlar hiç bu kadar donuk görünmemişti.

Karou, kendini işiyle oyalamaya çalıştı. Yeni bir hevesle vücutlar yaratmaya koyuldu. Sıfırdan başladığını düşünmemeye çalışıyordu ama içinde bulundukları şartlarda bunu yapmakta zorlanıyordu.

Günlerce haber alamayabilirlerdi. Issız Kayalar uzaktı. Arada hür topraklar ve uçsuz bucaksız Güney Eyaleti vardı. Karadan gitmek haftalar alırdı. Neyse ki, artık askerlerin kanatları vardı. Karou, Madrigal'ken taburunun ağır aksak ilerleyişine ayak uydurmakta ne kadar zorlandığını hatırlıyordu. Ama kanatlarla, devriyeler günler içinde dönebilirdi. Tabii bu neler olduğuna bağlıydı.

Belki hiç dönmezlerdi.

Kimsenin geri dönmeme ihtimali ve beklemek, hiçbir şey bilmeden beklemek savaşın kendisi kadar eski bir ıstıraptı. Karou, başka hiçbir acının insanı bu kadar tüketemeyeceğini düşündü.

Şafak söktükten hemen sonra, nöbetçinin sesini duydu. Elindeki dişlerle soluğu pencerenin kenarında aldı. Parmaklarının ucuna basarak pervazda dikildi. Sonra kendini boşluğa bıraktı. Otuz altı saat bile olmadan ufukta bir keşif kolu belirmişti. Üstelik de eksiksiz. Mucize gibiydi.

Yaklaştıklarında Amzallag'ı gördü.

Ziri, Amzallag'ın birliğinde değildi.

Umudunu kaybetmemeye çalıştı. O da gelecekti. Keşif birliklerinden biri eksiksiz dönebiliyorsa, hem de bu kadar çabuk, diğerleri de başarabilirdi. Yeşil çatıya inip onları beklemeye başladı. Thiago, her zamanki gibi avluya çıktı ama şaşkın ya da aşırı sevinçli görünmüyordu. Karou neler konuştuklarını duyamadı. Askerlerin kılıçlarındaki kanları gördü o kadar.

Keşif kolları birbiri ardına döndü.

Güneş yükseldi. Karou birlikleri gördükçe şüphelenmeye başladı. Hiçbirinin ölmemesi tuhaf değil miydi? Öğlene dek Balieros'unki dışında bütün birlikler dönmüştü. Karou'nun boğazına bir yumru oturdu.

"Nereye gitmişler?" diye sordu Ten'e odasına döndüğünde.

"Nasıl yani? Tabii ki, Issız Kayalar'a," dedi dişi kurt, ama Karou yalan söylediğini hemen anladı. Bu kadar çabuk ve yarasız dönmeleri. Thiago'nun kayıtsızlığı. Bunda bir yanlışlık vardı.

Karou, pencereden, kıvrık koç boynuzlarıyla hafiften Brimstone'u andıran asker Virko'nun çiş duvarının arkasına geçip dizlerinin üzerine çöktüğünü ve kustuğunu gördü. Öğürme sesleri avluya kadar ulaştı. Diğer askerler birbirlerinin yüzüne bile bakamıyordu. Zaten sessizlerdi, şimdi çıtları çıkmıyordu.

Amzallag bir kemerin altına oturup kılıcını temizlemeye koyuldu. Karou bir saat kadar sonra ona baktığında hâlâ öfkeyle kılıcını siliyordu.

Ne var ki, Karou'nun ağzını kusmadan önceki o, iğrenç tatlı salyayla dolduran Razor oldu. Birlikler son bir buçuk gündür her ne yaptıysa, ki bu kesinlikle Issız Kayalar'a gidip gelmeye yetecek bir zaman değildi, Razor'ın sürüngen yürüyüşüne yeni bir kasıntılık gelmişti. Sırtında bir çuval taşıyordu. Ağır ve dolu bir çuval. Kahverengi kumaş lekelerle doluydu. Neyse ki, renkleri belli olmuyordu. Ama Karou o lekelerin ne olduğunu ve renklerini biliyordu. Ve sadece birkaç gün önce kendini kayıtsızlıkla suçlasa da, daha fazlasını öğrenmek istemiyordu.

Eli yine antilop dişlerine gitti ve gün içinde defalarca pencereden baktı. Ten'in onu tembellikle suçlamasına bile aldırmadı. Bir yanlışlık vardı.

Bir yanlışlık.

Bir yanlışlık.

Ve sonra, günün en sıcak saatinde nöbetçi yine bağırdı. *Ziri.* Karou hiç düşünmeden pencereden atladı. Gökyüzü kobalt mavisiydi. Bulutsuz, aydınlık bir hava vardı.

Karou hiçbir şey göremeyince gözcü kulesine döndü. Orada nöbet tutan Oora geçide bakmıyordu bile. Kurt yanma gittiğinde, Oora uzaklardaki bir tepeyi işaret etti. Karou gözlerini kıstı. Ve birden nefesini tuttu. "Olamaz!"

İki insan bir kum tepeciğinden kaydı.

Kasbah'a doğru ilerliyorlardı.

41

Çılgın Simya

Bu kez melekler üzerlerine geldiklerinde, Sveva gözlerine baktı. Ateş gibi yanmıyorlardı. Zırhlarına baktı. Çiçek göremedi. Bunlar farklıydı. Ne şanssızlık.

Hem de bu kadar yaklaşmışken...

Başaracaklarına inanmıştı. Dağlar öyle büyüktü ki, olduklarından daha yakın görünüyorlardı. Tam son tepeye geldik, tam o dev kayalara vardık derken, ayaklarının dibinde bir vadi daha beliriyordu. Aşılacak başka bir düzlük, tırmanılacak başka bir tepe. Hep aynı kısır döngü.

Ama bu seferki gerçekten sonuncuydu. Sveva, çayırın kenarındaki kocaman taşları görebiliyordu.

"Büyük şişman bir ayağın başparmaklarına benziyorlar," demişti daha iki dakika önce. Hep birlikte gülmüşlerdi. Bebek Lell bile kıkırdamıştı. "Dağın başparmakları," diye şarkı söylemeye başlamıştı Sveva. "Dağın başparmakları!" Minik Caprine'i göğsüne bastırmış hâlâ aptal aptal şarkı söylüyordu ki, -"*Acaba kokuyor mudur araları?*"- Sarazal bağırdı. "Svee!"

Kafasını kaldırdığında onları gördü. Melekleri. Yanlış melekleri.

Yine de, Sveva birkaç gün öncesine dek var olamayan bir duyguyla bekledi. Nefretle umut arasında bir yerde. Bir kere onlara merhamet etmişlerdi. Belki şimdi de aynısını yaparlardı. Merhametin çılgın bir simyası olduğunu fark etmişti. Bir damlası bir nefret gölünü bulandırabiliyordu. Dere kıyısında yaşadıklarından sonra melekler artık onun için yalnızca köle tacirleri ve kanatlı katiller değildi.

Yine de Seraflar şimdiden kandan kızıla boyanan kılıçlarıyla üzerlerine doğru uçtuğunda Sveva "Öldür onları!" diye bağırmaktan geri durmadı.

Rath ileri atıldı.

Melekler onu görmemişti. Parlak zırhlı iki Seraf haince sırıtıyordu. Tek gördükleri, bir grup Caprine, iki Dama ve iki yaşlı Hartkind'dı. Kolay hedefler. Ama bir Dashnag öyle değildi. Rath onları hazırlıksız yakaladı. Daha kılıçlarını savuramadan, üzerlerine atlayıp onları yere çaldı.

Melekler acı çığlıklar atmaya başlamıştı.

Sveva bu sahneyi izlemek istemiyordu ama kendini zorladı. Meleklerden birinin kılıcını kaldırıp Rath'ın sırtına indirmeye hazırlandığını bu sayede gördü. Lell'i Sarazal'a verip koştu ve köle tacirlerinden yadigar bıçağını Melek'in zırhının arasındaki boşluğa sapladı. Onu tam koltuk altından bıçaklamıştı. Melek kılıcını düşürdü.

Ve öldü.

Demek böyle oluyormuş, diye düşündü Sveva cesareti yerini titremeye bırakırken. *Korkunçmuş*. Bıçağı vıcık vıcıktı. Birkaç kez öğürdü. Sonra Sarazal omzuna yapıştı. "Svee, yürü!" Hep birlikte gölgelerde yüzüyorlardı. Tepeleri meleklerle doluydu.

Çok fazlaydılar.

Rath kükredi. Sveva ablasına, Lell'e, kollarını uzatmış, bebeğini almaya çalışan Nur'a, diğer Caprinelere ve yaşlı Hartkind çifte baktı. Bıçağıyla dağın başparmaklarını işaret etti. "Koşun!" diye bağırdı var gücüyle. Kimse tereddüt etmedi.

Sveva, Rath'la birlikte geride kalmıştı.

İşte bu, diye düşündü tuhaf, soğuk bir gururla. Her şey açık ve netti. Birini bıçaklamak korkunçtu ve Sveva koşabilecekken durmayı seçeceğine asla inanmazdı. Koşmaya bayılırdı, ama durmak da güzeldi. Rath'a baktı. Göz göze geldiler. Rath'ın onu kaçmaya zorlayabileceğini düşündü ama Dashnag böyle bir şey yapmadı. Belki de kurtulamayacağını bildiği içindi. Ya da belki yalnız kalmak istememişti. Ne de olsa, daha çocuk sayılırdı.

Sveva ona gülümsedi. Yolun sonuna gelmişlerdi. Sislerin arasından şelaleler bile görünüyordu. Çok az kalmıştı. Eğer meleklerin gölgesi üzerlerine vurmasaydı...

Hiç umut yoktu. Tabii başka bir mucize olmadıkça.

Ağaçların kıyısında birkaç kişi belirdiğinde, Sveva gözlerine inanamadı. Eğer onları daha önce görmeseydi, onlardan melekler kadar korkardı. Hatta meleklerden bile daha korkutucuydular.

Hayalet Kimeralar.

Kurtarıcıları. Köle kampını bastıklarında geceydi ama şimdi, aydınlıkta onları açıkça görebiliyordu. Bazılarını tanıdı: zincirini çözen ejderhayı, Sarazal'ın demir halkasını kıran boğa sentoru. Sveva'nın gözleri eline bıçağı tutuşturan yakışıklı askeri aradı. Geyik boynuzları olanı. Ama onu göremedi.

Sadece beş kişiydiler. Onca meleğe karşı. Ama kâbus gibi üzerlerine çöktüler.

İlk çarpışma anından sonra, düşman askerlerinden bazıları düştüğünde, Rath, Sveva'ya döndü. "Geri döneceklerini biliyordum," dedi heyecanla. "Bizi bırakmayacaklarını biliyordum. Git. Diğerlerine yetiş. Onlara iyi bak ve benden selam söyle." Pençesini Sveva'nın omzuna koydu. "İyi şanslar."

"Sen ne olacaksın?"

"Demiştim ya, zaten isyancıları arıyordum." Rath mutlu görünüyordu. Hayali gerçek olmuştu. "Onlara katılacağım."

Ve dediğini yaptı. Sveva kaçtı. Rath kalıp isyancılarla omuz omuza dövüştü.

Ve onlarla öldü. Tam da dağların başparmaklarında.

Ve onlarla büyük bir yığına sürüklendi.

Ve yakıldı.

42

Şanslı Ziri

"Gel," dedi Hazael. "Yapabileceğimiz daha fazla bir şey yok."

Daha fazla mı? Sanki bir şey yapmışlardı da. Hiç fırsatları olmamıştı ki. Açık arazide çok fazla Dominyon vardı. Akiva, kafasını iki yana sallamakla yetindi. Belki gece uçuşu halkı dinlenmek için saklandıkları kuytulardan çıkarmıştı. Belki bazıları onun sayesinde derin vadilere ya da mağaralara kaçmıştı. Bunu asla bilemeyecekti. Tek bildiği karşısındaki manzaraydı.

İlkbahar mavisi gökyüzü bulutsuzdu. Tertemiz. Hâlâ yer yer dumanlar tütüyordu. Tünedikleri bu yüksek kaya çıkıntısından, dünya yeşil bir dantel gibi görünüyordu. Kıvrılarak ilerleyen nehirler güneşte parlayan yüzeyleriyle ışık damarlarını andırıyordu. Dağlar ve gökyüzü, ağaçlar ve dereler ve bir de, Dominyon askerlerinin kanatlarının kıvılcımları. Burası nemli bir bölgeydi. Şelaleler ve su kaynaklarıyla doluydu. Kolay yanmamalıydı.

Böyle bir yerde, bu manzarada bugün olanları kabullenmek neredeyse imkansızdı. Ama şu lanet olası leşçil kuşlar acı gerçeği ele veriyordu.

Çok fazlaydılar. Leşçil kuşlar kan kokusunu kilometrelerce öteden alırdı. Sayılarına ve havada hevesle daireler çizişlerine bakılırsa bugün havada yoğun bir kan kokusu olmalıydı.

"İşte kuşlarımız da teşrif etti," dedi Akiva kederle.

Hazael, ne demek istediğini anlamıştı. "Eminim, bazıları kurtulmuştur." Akiva birden Liraz'ın yanlarında olduğunu fark etti. Onlara bakıyordu. Bir şey söylemesini bekledi ama Liraz başını çevirip kafasını kaldırdı.

"Kayaların üzerinde uçmak imkansız diyorlar. Rüzgâr çok kuvvetliymiş. Sadece fırtına avcıları becerebilirmiş."

"Diğer tarafta ne var acaba?" diye sordu Hazael.

"Belki de bu tarafın aynısıdır. Orada da Seraflar Kimeraları kovalıyordur. Karanlık tünellerde karşılaşıp dünyada güvenli bir yer ya da mutlu bir son olmadığını anlıyorlardır."

"Ya da," dedi Hazael gülümseyerek "belki o tarafta hiç Seraf yoktur ve mutlu sonlar vardır."

Liraz birden ona döndü. Deminki kayıtsız ses tonu bir anda sertleşmişti. "Artık bizden biri olmak istemiyorsunuz değil mi?" Bakışları Akiva'ya kaydı. "Bunu fark etmediğimi mi sanıyorsunuz?"

Hazael dudaklarını büzüp Akiva'ya baktı. "Ben hâlâ *bizden biri* olmak istiyorum."

"Ben de öyle," dedi Akiva. "Daima." Diğer dünyanın gökyüzünü düşündü. Kardeşlerinin Karou'nun izini sürmelerini engelleyip nihayet onlara gerçeği söyleyişini. Bir Kimera'yı sevdiğini ve farklı bir hayat düşlediğini... Bir kumar oynamıştı. Kız kardeşinin sadece bir imparatorluk silahı olamayacağına güvenmişti. Ve Liraz onu onaylamasa da, en azından ona sırt çevirmemişti. Akiva ölümden yalnızca kendisinin mi bıktığını sanmıştı yoksa? Hazael de onun gi-

biydi. Daha kaç kişi vardı acaba? "Ama istersek, daha iyi olabiliriz."

"Daha iyi mi?" dedi Liraz. "Bize bir bak, Akiva." Ellerini kaldırıp dövmelerini gösterdi. "Olmadığımız gibi davranamayız. Yaptıklarımızın izlerini üzerimizde taşıyoruz."

"Sadece öldürdüklerimizin. Merhamet ettiklerimiz için çentik atmıyoruz."

"Bir gün birine acısam bile bunu unutmayı yeğlerdim," dedi Liraz. Akiva, kız kardeşinin gözlerine baktı ve içinde kopan fırtınaları gördü.

"Bir dene, Lir. Zalimlik nasıl zalimlik doğurursa, merhamet de merhamet doğurur. Dünyanın bizim yarattığımızdan daha iyi bir yer olmasını bekleyemeyiz."

"Doğru," dedi Liraz usulca. Akiva bir an onun daha fazlasını söyleyeceğini, sırlarını öğrenmek isteyeceğini sandı. Ya da belki kendininkileri itiraf edeceğini. Ama Liraz "Haydi gidelim buradan," dedi. "Cesetleri yakıyorlar. Kömür kokusunu daha fazla solumak istemiyorum."

Ziri bir tepeden alevleri izliyordu. Sık ağaçların arasında daha güvendeydi.

Güven. Ne kadar da tuhaf bir kelimeydi. Öyle bir şey yoktu. Kimse güvende değildi. Melekler tüm dünyayı yakabilirdi. Son aylarda ne çok şeyin yandığını görmüştü. Bir meşale gibi tutuşan çiftlikler, yüzeyleri yağ gibi parlayan nehirler. Yanarken çığlıklar atarak koşan çocuklar. Ve şimdi de arkadaşları.

Bıçaklarının saplarına öyle sıkı yapışmıştı ki, bir an parmaklarının metalin içine geçeceğini sandı. *Güven*, diye düşündü yine. Tuhaftan da öte, kirli bir kelimeydi. Zira bu görevde, ondan güvende olması beklenmişti.

Balieros ona *saklanmasını* emretmişti.

Her savaşta onun gibi biri seçilirdi. Kılıçtan geçirilecekle-rin ruhlarını toplaması için. Bu şerefli bir görevdi. Bir güven meselesiydi. Silah arkadaşlarının ölümsüzlüğünü elinde tut-mak demekti. Ve bir işkenceydi.

Şanslı Ziri, diye düşündü kederle. Balieros'un onu neden seçtiğini biliyordu. Bir askerin hâlâ orijinal bedeninde olması nadir rastlanan bir olaydı. Komutan Ziri'ye bedenini koru-ma şansı vermişti. Sanki Ziri'nin umurundaymış gibi. Herkes ölürken hayatta kalmak korkunçtu. Katliamı izlemiş ve hiçbir şey yapamamıştı. O Dashnag delikanlısı bile yiğitçe savaşmış-tı. Ama Ziri tüm kalbi ve ruhuyla arkadaşlarının yanma uç-mak istese de, orada öyle durmuştu.

Kendine sadece bir konuda izin vermişti. Dama kızın pe-şinden giden Serafı kesmişti. Küçük geyik sentoru hemen tanımıştı. Oyuncak bir bebek kadar sevimliydi. Marazel Tepeleri'nde kurtardıkları kölelerdendi. Kızın elinde hâlâ Ziri'nin ona verdiği bıçak vardı. Buraya kadar gelip de ölme-sine dayanamazdı. Neyse ki, Dama ve Caprineler kayaların arasındaki bir yarıkta gözden kaybolmuştu. Ziri, silah arka-daşlarının ölüşünü izlerken en azından tutunabileceği ufacık bir umut vardı. Bir hiç uğruna can vermediklerini bilmek yü-reğine biraz su serpmişti.

Beş isyancı ve Dashnag delikanlısı verdikleri canların beş mislini almıştı. Ziri, Serafların ölülere hayretle baktığını gör-müştü. Özellikle de, Ixander'a. Onu üçü zor sürüklemişti. Cesetleri üst üste yığmış ve yakmadan önce ellerini kesmiş-lerdi. *Lanet kasaplar!* Neden yapmışlardı bunu? Zafer hatırası olarak saklamak için mi? Ziri şimdi arkadaşlarının kokusunu alıyordu. Otların tatlı kokusuna karışan post, boynuz ve ya-

nık et kokusunu. Ruhlarının açıklığın üzerinde dolaşıp yanan vücutlarıyla bağlarını mümkün olduğunca korumaya çalıştıklarını hayal etti.

Daha fazla bekleyemezdi. Yanmak yok oluşu hızlandırırdı. Şimdiden saatler olmuştu. Elini çabuk tutmalıydı. Eğer arkadaşlarını kurtarmak için bir umudu varsa, bunu şimdi yapmalıydı.

Melekler sabahtan öğleden sonraya kadar oyalanmıştı ama şimdi gidiyorlardı. O tiksinç zarafetleriyle gökyüzüne yükselip kuzeye doğru kanat çırpıyorlardı.

Ziri, ağaçların arasında kalmaya dikkat ederek yokuştan aşağı indi. Açıklığın kıyısına geldiğinde düşman ufukta kaybolmak üzereydi. Çabucak etrafına bakındı. Seraf ateşi cehennemden çıkmaydı. Cesetlerden geriye neredeyse hiçbir şey kalmamıştı. Rüzgâr külleri savurmaya başlamıştı. Ziri eliyle yüzünü kapadı. Acele etmezse ruhların tutunduğu en küçük zerrecikler bile yok olacaktı. Buhurdanında dört tane tütsü yaktı ve onu sallamamaya gayret ederek küllerin üzerine doğru tuttu. Beş asker ve bir gönüllü. Hepsini toplamayı umuyordu.

Ziri elinden geleni yapmıştı. Buhurdanı bileğinin ani bir hareketiyle kapayıp sırtındaki kılıfa koydu. Gökyüzüne baktı. Boştu ama uçmak için karanlığı beklemesi gerektiğini biliyordu. Yine saklanacaktı. Dominyon askerleri her yerdeydi. İmparator'un mesajını yaymak için *zevkle* çalışıyorlardı.

Ziri, isyancıların saldırısında ölülere Hükümdar'ın gülümsemesini kazımaktan nefret etmişti. Ama şimdi tek düşünebildiği meleklerin iğrenç sevincinin cezasız kalmamasıydı.

Ya misillemelerine misillemeyle karşılık verdiklerinde? O zaman ne olacaktı? Karou buna ne diyecekti? *Hayır.* Ziri bunu

düşünmemeye çalıştı. Belki cesetleri kesmekten hoşlanmamıştı ama Karou'yu da suçlayamazdı. O gün nehir kıyısında canı acımıştı. Karou'nun ona nefretle bakışını unutamıyordu. Ziri utancını öfkeyle bastırmaya çalışmıştı. *Beni ne hakla suçlar?* diye düşünmüştü. Ama artık kendini kandıramazdı. Balieros birliğini bir kenara çekip düşman halkı kesmek mi, yoksa kendi türlerine yardım mı etmek istediklerini sorduğunda, Ziri'nin ilk düşüncesi Karou olmuştu. Onun öfkesini silmek istemişti. Karou'nun ona saygı duymasını sağlamak.

Belki de hâlâ o küçük, âşık çocuktu.

Ziri, kafasını iki yana sallayıp ağaçların arasına geri döndü. Ve karşısında onları buldu. Üç melek kollarını göğüslerinde kavuşturmuş, onu izliyordu.

43

Eğlenceli Bir Hikâye

"Sen," dedi Ziri.

Kimeralar bütün meleklerin birbirine benzediğini söylerdi, ama bu meleği ilk bakışta tanımayacak hiçbir Kimera yoktu. Yüzünün ortasından geçen yara izi diğerlerinden kolayca ayırt edilmesini sağlıyordu.

Ziri ıslık çaldı. "Arkadaşlarım Dominyon'un Kumandanı'm öldürdüğümü duyunca kim bilir ne diyecek?"

Jael ıslak bir sesle güldü. Sonra bir adım yaklaştı ve askerleri Ziri'nin iki yanına geçti. Üç melek gözünü korkutamazdı. İçlerinden biri İmparator'un kardeşi olsa bile. Üç kişi kolaydı. Arkasından bir ses geldi ve döndüğünde altı tanesinin daha ağaçların arasından çıktığını gördü. *Ah.* Ve tekrar Jael'e baktığında arkasında üç asker daha belirmişti. *Etti bir düzine.*

Kesin ölecekti.

Bir mucize olmazsa.

"Biliyor musun," dedi Ziri, Jael'e "bütün Kimera askerleri seni yaralayanın kendileri olduğunu iddia eder. Sıkıldığımızda

bu oyunu oynarız. En iyi hikâyeyi kim anlatacak diye. Benimkini duymak ister misin?"

"Bütün Kimera askerleri mi?" dedi Jael. "Onlardan kaç tane kaldı? Dört mü? Beş mi?"

"Ah. Bir Kimera," Ziri parmağıyla onları saydı, "en az bir düzine Seraf eder. Bunu da hesaba katmalısın." Ziri bıçaklarını onları ilk gördüğünde çekmişti. Şimdilik ondan uzak duruyorlardı ama üzerine kapanıp onu haklamaya çalışacaklarını tahmin ediyordu. Ziri buna hazırdı. Son birkaç saatin tüm öfkesi parmaklarında zonkluyordu. "Şimdi dinle bak," dedi. "Sen ve ben akşam yemeği yiyormuşuz. Ara sıra yaptığımız gibi. Ormantavuğu. Bol baharatlı. Biraz fazla acı. Sen bunun için aşçıyı öldürmüşsün. Ah, şu öfken! Her zaman başına bela olmuştur zaten. Her neyse, bilirsin hikâye ne kadar detaylı olursa, kulağa o kadar inandırıcı gelir. Senin bıyığına küçük bir kemik takılmış. Bir bıyığın olduğunu söylemiş miydim?"

Jael'in bıyığı yoktu. Ziri, Dominyon askerlerinin etrafını kuşattığını ve ona giderek sokulduklarını hissedebiliyordu. Jael, kıpırdamadan duruyordu. Yüzünde hesaplı bir hoşgörü vardı. "Bak sen," diye mırıldandı.

"Birkaç cılız tüy, ama boş ver. Kemiği kesmek için senin kılıcını kullanayım derken kocaman şeye alışmamışım tabii." Hilal şeklindeki bıçaklarını kaldırdı. "Elim kayıvermiş. Ama hep derim, keşke elim diğer tarafa kaysaymış diye." Boğazını işaret etti. "Sakın yanlış anlama. Asla kişisel bir şey değil."

"Tabii değil." Jael parmağını uzun yara izinde gezdirdi. "Gerçekte nasıl olduğunu öğrenmek ister misin?"

"Hayır, teşekkürler. Tam da kendi hikâyeme inanacakken." Bir hareket hissetti. Arkasındaki asker kıpırdamıştı. Hızla

döndüğünde bıçakları güneşi yakalayıp parladı. Bıçakları kan istiyordu. Ziri de öyle. Asker bir adım geriledi.

"Silahlarını indirebilirsin," dedi Jael. "Seni öldürmeyeceğiz."

"Biliyorum," dedi Ziri. "Çünkü ben sizi öldüreceğim."

Bunu komik bulmuşlardı. Birkaçı güldü ama uzun sürmedi.

Ziri adeta bir girdaba dönüştü. Önce gülenleri indirdi. Diğerleri silahlarını bile çekemeden iki melek ölmüştü. Boğazlarından kanlar akarak bir an oldukları yerde dikildiler ve sonra yığıldılar.

Eğer içlerinden biri daha önce bir Kirin'le dövüşseydi, kılıçları kınındayken Ziri'nin yanma bile yaklaşmazlardı. İki melek daha baştan aşağı kana boyandı ve sonra ortalık karıştı. Seraflar buna *nithilam* derdi. Kargaşa.

Ziri tek başınaydı, ama bunu bir avantaja dönüştürmesini bildi. O kadar hızlı hareket ediyordu ki, Seraflar nereye bakacaklarını şaşırmıştı. Birbirlerinin hamlelerinin hedefi oldular. Ziri'nin işi daha kolaydı. Herkes düşmanıydı. Herkes hedefti. Hilal bıçakları havayı yırtıyordu. Onlar bunun için yapılmıştı. Cesetlerin yüzlerine gülümsemeler kazımak için değil. Aynı anda birden çok düşmanı alt etmek için. Hamlelerini savuştururken onlara saldırmak için. İki melek daha düştü. Karınları deşilmiş, bacakları kesilmişti.

"Öldürmeyin!" diye kükredi Jael. Ziri onca karmaşanın arasında komutanı duydu ve bundan hiç hoşlanmadı.

Bıçaklarının saplarını sıkıca tutarak tekrar ileri atıldı. Kandan kayganlaşmalarını engellemek için böyle yapıyordu. Hızla havaya sıçrayarak üzerlerine kapandı. Kesti, biçti, öldürdü. Hiçbir yaşama umudu yoktu. Bunlar Seraf askerleriydi. Ne kadar hızlı olsa da, eninde sonunda yakalanacaktı. Ziri bir kez daha hamsa dövmeleri olmasını istedi. Belki o zaman

bir şansı olurdu. Silahlarını aldıklarında Ziri ufak tefek yaraları dışında sapasağlamdı, ama düşman askerlerinin yarısı ölmüştü. Onu canlı istiyorlardı ve istedikleri olmuştu işte.

Ziri şimdi dizlerinin üzerindeydi ve kimse gülmüyordu. Jael ona yaklaştı. Suratındaki kendini beğenmiş ifade kaybolmuştu. Yarası, öfkesinin kırmızılığında bembeyaz parlıyordu. Ziri tekmenin gelişini gördü ve darbeyi karşılamak için iki büklüm oldu. Yine de tekme karnını buldu ve bir an nefesi kesildi.

Kendini çabucak toparlayarak bir kahkaha attı. "Bu ne içindi?" diye sordu doğrulurken. "Eğer sizi gücendirecek bir şey yaptıysam..."

Jael onu yine tekmeledi. Ve yine. Ziri'nin kahkahaları tükenmişti. Ağzına dolan kanı tükürmeye çalışırken Jael, sırtındaki ruh toplama malzemelerinin kayışlarını kesti. Bakışları zaferle sertleşmişti. Ziri ilk kez korktu.

"Benim de eğlenceli bir hikâyem var, ama seninkinin aksine, benimki gerçek. Geçenlerde Hükümdar'la ve Brimstone'la tanıştım. Onları da silah arkadaşların gibi yaktım. Dolayısıyla öldüklerinden adım gibi eminim." Buhurdanı kaldırdı. "Bu başka birinin işi. Söyle kimin?"

Ziri'nin kanı kulaklarında uğuldamaya başladı. Tuzağa düştüğünü şimdi anlıyordu. Seraflar biri ruh toplamaya gelecek mi diye özellikle geride kalmıştı. İsyancılar birer hayaletti. Tıpkı Kurt'un söylediği gibi. Ama şimdi gerçek olmuşlardı. Ziri onları ele vermişti. "Affedersin ama anlamadım," dedi. "Kimi soruyorsun?"

Jael başını eğip kılıcının ucuyla yerdeki külleri karıştırdı. "Diriltici kim? Ne kadar çabuk ötersen senin için o kadar iyi. Gerçi biraz eğlenmeye de hayır demem."

Ziri'nin işkence konusunda hiç tecrübesi yoktu, ama şimdi bununla karşı karşıyayken aklına tek bir yüz geldi.

Akiva'nınki.

Ziri o günü asla unutmayacaktı. Bütün Loramendi izlemeye gelmişti. Madrigal'in aşığı da oradaydı. Seraf tıpkı Ziri gibi dizlerinin üzerindeydi. Dayaktan, hamsalardan ve kederden bitap düşmüştü. Kurt onu pes ettirebilmiş miydi? Ziri hiç sanmıyordu ve bu, tuhaf bir şekilde ona cesaret aşılıyordu. Melek işkenceye dayanabilmişse, o da dayanacaktı. Karou'yu ve onunla birlikte Kimeraların umudunu korumak için her türlü acıya katlanacaktı.

"Kim?" diye sordu komutan yine.

"Yaklaşsana biraz," dedi Ziri kanlı bir sırıtışla. "Kulağına söyleyeceğim."

"Ah, güzel." Jael kendinden pek memnundu. "Ben de işimi kolaylaştıracaksın diye korkmuştum." Askerlerine işaret etti ve ikisi Ziri'nin kollarını yakaladı. "Sıkı tutun," dedi Jael. Buhurdanı toprağa saplayıp kollarını kıvırmaya başladı. "Birden ilham geldi."

44

Bazı Lüksler

"Anlaşmıştık. İnsanlara zarar verilmeyecekti." Karou'nun sesi tartışmaktan çatallanmıştı. Bir kükremeyi andırıyordu. "İlk şartım buydu. Hiçbir insana zarar verilmeyecek. Nokta." Avluda bir aşağı bir yukarı yürüyordu. Kimeralar etrafında toplanmıştı. Bazıları güneşte bekleşiyordu, bazıları gölgeye sığınmıştı.

Thiago, ona bir hayat dersi veriyormuş edasıyla konuştu. "Savaşta bazı lükslerimizden vazgeçmeye mecbur kalırız, Karou."

"Lüks mü? Masum insanları öldürmemeyi mi kastediyorsun?" Thiago cevap vermedi. Tabii ki, bunu kastediyordu. Karou'nun boğazına bir yumru oturdu. "Ah, Tanrım, hayır. Kesinlikle olmaz. Oradaki iki kişinin savaşınızla..." Bir an duraksadı. "...*savaşımızla* hiçbir ilgileri yok."

"Ama eğer buradaki durumumuzu tehlikeye atıyorlarsa, önlem almalıyız. Ne kadar kritik bir süreçten geçtiğimizi sen de biliyorsun, Karou."

Gerçekten biliyor muydu? Maalesef, evet. Beyaz Kurt haklıydı. Tek bir otostopçunun anlattıkları bile bir medya or-

dusunu Kasbah'a çekerdi. Ya sonrası? Bunu düşünmek bile istemiyordu. Tabii işe ordu karışacaktı. Eskiden çölde canavarlarla karşılaştıklarını iddia eden iki gezgini kimse ciddiye almazdı. Herkes otu fazla kaçırdıklarını düşünürdü. Ama artık zaman değişmişti. O hâlde?

"Belki buraya gelmezler," dedi Karou ama bunun zayıf bir olasılık olduğunu o da biliyordu. Dışarısı yüz dereceydi ve en yakın yerleşim bölgesi kilometrelerce uzaktaydı. Ayrıca o ikisinin ne kadar perişan olduğu uzaktan bile belliydi.

Yokuş aşağı kayıyorlar, her iki adımda bir durup ellerini dizlerine koyuyorlar ya da boş mataralarındaki son su damlalarını suratlarına serpiyorlardı. Az sonra kısa boylusu yere yuvarlandı. Sesleri duyulmuyordu ama sıcaktan bitap düştükleri anlaşılıyordu. Çift tekrar hareket etmeden önce bir süre birbirlerine yaslandı. Karou, avluda aşağı yukarı dolaşmayı sürdürdü. Yardıma ihtiyaçları vardı ama o yardımı burada bulamayacakları kesindi. Onları neyin beklediğini bir bilselerdi. Ama ne fark ederdi ki? Her hâlükârda geri dönecek durumda değillerdi.

Thiago sakindi. Her zamanki gibi, çıldırtacak kadar sakin. Sırt çantalı gezginler acil bir tehlike oluşturmuyordu. Yaklaşmalarını bekleyecekti. Ya sonra?

Onları çukura mı götürecekti?

Karou'nun boğazı düğümlendi. Çukurun kokusunu alabiliyordu. Belki de yeni kurbanına kavuştuğu içindi. Bast nihayet Kurt'la birlikte çukura gitmişti. Karou onun yeni vücudunu çoktan yapmıştı. Şimdi bile odasında yerde duruyordu. Ya da belki rüzgâr ısrarla o taraftan estiği içindi. Çukur adeta *beni kokla* diyordu.

Karou, yürümekten vazgeçip Kurt'un önünde durdu. Omuzlarını dikleştirdi ve titrememeye çalıştı. "Oraya gidip

onlara yardım edeceğim. Sonra da onları arka kapıdan tahıl ambarına götüreceğim." Tahıl ambarı serin ve tenhaydı. Kamyonet orada duruyordu. "Onlara su vereceğim. Biraz dinlendikten sonra da onları kasabaya bırakacağım." Duraksadı. Kendini dinlemişti. İstediği kadar ikna edici değildi. "Sen karışma," diye devam etti çatlak bir sesle ve içinden kendine küfrederek. Sesi tam da ergen bir oğlan çocuğu gibi çıkacak zamanı bulmuştu. "Bu işi bana bırak."

"Pekâlâ," dedi Thiago ölçülü bir yüz ifadesiyle. Karou, bu sakin maskeyi Kurt'un yüzünde tutan ipleri bile görür gibiydi. Kendini bir duvarla konuşuyormuş gibi hissediyordu. "Git öyleyse."

Karou, şımarık bir çocuk gibi ayaklarını yere vurmadan yürümek için kendini zorladı. Kapıdan çıktığında saçları savruldu. Rüzgâr burada daha kuvvetliydi. Ve çürük kokusu daha baskındı. Gezginler de kokuyu alacak mıydı? Ama başka çaresi yoktu. Denemek zorundaydı. Yoksa o ikisinin sonu çukur olacaktı. Şimdi isyancıları insanların dünyasına getirmekle ne büyük bir hata yaptığını anlıyordu.

Sonra Eretz'i düşündü. Orada kalmaları imkansızdı. Eretz'teki şartlar Kimeralar için uygun değildi. İçlerinde biraz olsun insanlık taşıdıklarına güvenmekten başka çaresi kalmamıştı. Onlar askerdi, zalim katiller değil. İştahları mantıklarının önüne geçen vahşi hayvanlar da değillerdi. Amzallag haklı bir sebebi olmadan kimseyi öldürmezdi. Balieros, Ziri ya da diğerleri de öyle. Bir tek Razor... Karou kanlı çuvalı hatırlayınca ürperdi.

Kasbah'dan çıktığında ayaklarını yerde tutmak için bütün gücünü harcadı. Artık uçmaya o kadar alışmıştı ki, kumlara bata çıka yürümekte zorlanıyordu.

Birden saçlarını örtmediğini fark etti. Ya gezginler onu tanırsa? İşte o zaman, büyük bir tehlike oluşturabilirlerdi. Ama şu anda ne yapabilirdi ki?

Gezginlerin onu görmesi uzun sürmedi. Kumlardan başka hiçbir şeyin olmadığı uçsuz bucaksız bir arazide başka türlüsünü beklemiyordu zaten. Hâlâ uzaktaydılar ama kulağına bir çığlık geldiğinde, Karou, bir duvara çarpmış gibi durdu. Ses kayalıklarda ve çölün küçük taşlarında çınladıktan sonra hiçliğe karıştı.

Ama bu ses...

İmkansız. Öte yandan, ona "Karou!" diye bağıranın Zuzana'nın sesi olduğundan emindi ve Karou artık imkansız diye bir şey olmadığını öğrenmişti. Uzaktaki iki insana baktı ve bu kez onları tanıdı. Bunlar Zuzana'yla Mik'ti. *Aman Tanrım!*

Hayır.

Nasıl? Beni nasıl buldular?

Ne önemi vardı? Buradaydılar ve tehlikedeydiler. Güneş çarpması bir taraftan, Kimeralar diğer taraftan. Karou'nun kalbi deli gibi çarpıyordu. Duyguları karmakarışıktı. Mutluydu ama korkuyordu. Çok korkuyordu. Akıllarını mı kaçırmışlardı? Gözleri yaşlarla doldu. Sonra yokuş aşağı uçtu ve kollarını açarak arkadaşlarına sıkıca sarıldı.

Gerçekten onlardı. Karou, geri çekilip Zuzana'yla Mik'e baktı. Zuzana derin bir oh çekerek kendini yere attı. Kırmızı yanaklarından yaşlar süzülüyordu. Karou'nun ellerini sıkıca tutarken yarı ağlıyor, yarı gülüyordu. Karou, ellerindeki çürüklerin acısından hafifçe irkilse de bozuntuya vermedi.

"İnanamıyorum," dedi Zuzana ağlamaktan kısılmış bir sesle. "Çölün ortasında ne işin var ki? Ne bileyim Paris'te falan saklanamaz mıydın?"

Karou da yarı ağlayıp yarı gülüyordu ama Mik ikisini de yapmıyordu. Elini endişeyle Zuzana'nın sırtına dayadı. "Ölebilirdik," dedi ve kızlar birden suspus oldu. "Seni asla dinlememeliydim, Zuze. Gelmeyi asla kabul etmemeliydim."

"Doğru söylüyor," dedi Karou. "Buraya gelmemeliydiniz." Çöl manzarasını ilk kez farklı bir gözle görüyordu. Onca yolu nasıl yürümüşlerdi? "Aklınızı mı kaçırdınız?"

"Ne?" Mik hayretle bir ona, bir Zuzana'ya baktı. "Buraya gelmemizi sen istemedin mi?"

Karou şaşırmıştı. "Tabii ki, hayır. Ben asla... Hem siz beni nasıl buldunuz?"

"Nasıl mı?" Mik'in ağzı beş karış açık kalmıştı. "Zuze bilmeceni çözdü."

Bilmece mi? "Hangi bilmece?"

"Kumdan bir kalenin rahibesi," dedi Zuzana. "Bir toz ve yıldız ışığı diyarında."

Karou, gözlerini kırpıştırdı. O mesajı yazdığını hatırlıyordu. Kimeraları Kasbah'a yeni getirmiş ve erzak almaya Ouarzazate'a gitmişti. "Beni böyle mi buldun? Ah, Zuze. Özür dilerim. Ben buraya gelmeni istememiştim. Bunu yapabileceğin aklıma bile gelmedi..."

"Şaka ediyor olmalısın!" Mik ellerini kafasını arkasına koyup onlara sırtını döndü. "Tanrı'nın unuttuğu bu çöle bir hiç uğruna mı geldik?"

Zuzana damdan düşmüş gibiydi. Karou kendini berbat hissetti. "Sizi istemediğimden değil!" Arkadaşına bir kez daha sarıldı. "İstiyorum. Hem de çok. Ama sizi bu işe asla bulaştırmazdım." Eliyle Kasbah'ı işaret etti.

"Burası neresi?" diye sordu Zuzana. "Karou, sen burada ne yapıyorsun?"

Karou bir balık gibi ağzını açıp kapadı. "Uzun hikâye," dedi sonunda.

"O hâlde bekleyebilir," dedi Mik sertçe. Karou onu ilk kez öfkeli görüyordu. Mik'in gözlerinde suçlayıcı bir ifade belirmişti. "Önce Zuze'yi gölge bir yere götürebilir miyiz?"

"Tabii," dedi Karou derin bir iç çekerek. "Gelin."

Sırt çantalarından birini omzuna atıp diğerini sürüklemeye başladı. Mik, Zuzana'nın yokuşu tırmanmasına yardım etti. Karou, onları tahıl ambarının etrafından dolaşan uzun yol yerine doğruca ana kapıya götürdü. Arkadaşları eşikte donup kaldı.

Karou günlerdir birlikte yaşadığı yaratıkların, insanlara nasıl göründüğüne ilk kez tanık oluyordu.

Thiago'nun eğleniyormuş gibi bir hâli vardı. Ten hemen arkasındaydı. Belki Beyaz Kurt insana benziyordu ama kurt kafası ve kambur sırtıyla Ten bambaşka bir alemdi. Avlunun geri kalanıysa tam bir korku filmi sahnesiydi. Askerler onları karşılamak için toplanmıştı. Hatta kimileri çatılara tünemişti. Her yerde bir kuyruk, bir kanat ya da toynak göze çarpıyordu. Bu da yetmiyormuş gibi, hepsi canavar boyutlarındaydılar. Karou, Razor'ın sürüngen dilini titreterek onlara sokulduğunu fark edince kaskatı kesildi.

Mik hırıltılı bir sesle soluyordu. "Karou," diye fısıldadı. "Önce şunu bir açıklığa kavuşturalım da rahat bir nefes alayım. Arkadaşların bizi yemez, değil mi?"

Hayır, diye düşündü Karou. *Yemezler.* "Sanmam," diye mırıldandı. "Ama siz yine de lezzetli görünmemeye çalışın, olur mu?"

Zuzana alayla homurdandı. "Valla orası biraz zor." Birden duraksadı. "Dur bir dakika. Çekçe anlamıyorlar, değil mi?"

"Yok, merak etme," dedi Karou. Gözlerini bir an olsun Thiago'dan ayırmamıştı. Beyaz Kurt da ona bakıyordu. Havada çukurun kokusu vardı. Birden yaşadığı kâbus dolu hayatın gerçek dışılığı kayboldu ve her şey yeniden ete kemiğe büründü. Bu onun dünyasıydı, az sonra uyanacağı korkunç bir rüya değil. Ve şimdi arkadaşları da bu dünyanın içindeydi.

Artık her şey farklıydı.

"Bu insanlar benim misafirim," dedi. Sözleri kalbinde ve zihninde bir saat önce var olmayan demirden bir kararlılığın dışavurumuydu. Bağırarak konuşmamıştı ama sesindeki değişiklik hemen fark ediliyordu. Söyledikleri ağır ve gerçekti. İkna edici, çaresiz ya da düşmanca değillerdi. Karou, Kurt'a yaklaştı. Kendini onun fiziksel varlığına katlanmaya zorladı. Başını arkaya attı ve "Onların hayatı bir lüks değil," dedi. "Bunlar benim arkadaşlarım ve onlara güveniyorum."

Thiago, kusursuz bir centilmenlik örneği sergiliyordu. "Elbette," dedi gülümseyerek. "Bu her şeyi değiştirir." Başıyla Mik ve Zuzana'yı selamladı ama gülümsemesinde bir tuhaflık vardı. Bir terslik. Sanki onu bir kitaptan öğrenmiş gibi, sahteydi.

45

Öldü

"Kimdi o damızlık kurt adam?" diye fısıldadı Zuzana. Karou, Mik'le onu canavarların toplandığı büyük avludan yeni çıkarmıştı.

Karou boğuk bir kahkaha attı. "Ah Tanrım," dedi tekrar nefes alabildiğinde. "Bundan sonra onu her gördüğümde aklıma bu gelecek. Önüne bak."

Moloz taşlarıyla dolu bir patikada yürüyorlardı. Mik, Zuzana'nın dirseğini tutuyordu. Yıkık bir duvarın üzerinden atlamak zorunda kaldılar. Zuzana etrafına bakındı. Uzaktan bakıldığında, Kasbah kumdan kale tarzıyla pek bir asil duruyordu ama içerisi viraneydi. Ve bir de tehlikeli. Zuzana çürük bir kalastan fırlayan paslı çivilere basmamaya çalıştı. Üstüne üstlük bir de leş gibi kokuyordu. Çiş ve bir şey daha. Neydi bu koku? Karou neden burada yaşıyordu ki acaba? Hele de şu yaratıklar... Karou'nun resim defterindekileri andırıyorlardı ama tıpatıp aynıları da değillerdi. Çok daha büyük ve Zuzana'nın hayal ettiğinden bin kat daha korkutucuydular.

Kurt adama gelince, neredeyse insan gibi görünüyordu. Acayip seksiydi. O gözler, o omuzlar. Bir aşk romanının kapağından fırlamış gibiydi. Ama çöl sıcağına rağmen, Zuzana'nın içinin ürpermesine sebep olan buz gibi yanı da vardı.

"Thiago," diye açıkladı Karou. "Burayı o yönetiyor."

Zuzana adamın evin beyi havasından o kadarını tahmin etmişti. "Burası ne ki?" diye sordu. "Neyi yönetiyor?" Zınk diye durdu. "Bir dakika. Brimstone nerede?"

Karou da durdu ve suratındaki ifade Zuzana'ya beklediği cevabı verdi. "Ah, olamaz. Yoksa öldü mü?"

Karou kafasını salladı.

Öldü. Bu kelime onların macerasının bir parçası olmamalıydı. Zuzana dehşetle sordu. "Ya Issa? Yasri?"

Karou hiçbir şey demedi.

"Ah, Karou. Çok üzgünüm." Zuzana buraya geldiğinden beri ilk kez arkadaşına gerçekten bakıyordu. Ne kadar zayıflamıştı. Dudakları şişip çatlamıştı. Dolaşık saçlarını gelişigüzel bir örgü yapmıştı. Fas işi, beyaz, pamuklu tuniği sanki onun içinde yaşıyormuşçasına bumburuşuktu. Gözlerinin altında mor halkalar vardı. Sadece yorgun değil, resmen tükenmiş görünüyordu.

Zuzana tekrar ürperdi. Mik'le kendini neye bulaştırmıştı böyle? Karou'nun bir şeyler çevirdiğini biliyordu. Kendini işin esrarına öyle kaptırmıştı ki, hareketlerinin sonuçlarını düşünmemişti bile. Karou'nun sözlerinin ardındaki bilmeceyi çözmeye çalışırken ölümü hiç hesaba katmamıştı. Ve şimdi havadaki bu kokunun da ne olduğunu biliyordu. Çürük ceset kokusu.

Güçlükle yutkundu. Başı çatlıyor, ayakları kopacakmış gibi sızlıyordu. Duşa ihtiyacı vardı ve burada dondurma bula-

mayacağını kesinlikle anlamıştı. Birden henüz sormadığı biri olduğunu fark etti. Arkadaşının suratında yine aynı ifadeyi göreceğinden korkarak bir an tereddüt etti. "Ya Akiva?"

Karou'nun yüzünde bir cevap belirmişti, ama Zuzana'nın beklediği türden değil. Karou'nun kederi öfkeye dönüştü. Çenesini sıktı, gözlerini kıstı. "Ne olmuş ona?" dedi sertçe.

Zuzana gözlerini kırpıştırdı. "O yaşıyor mu?"

"Bildiğim kadarıyla, evet," dedi Karou ve başını çevirip adımlarını sıklaştırdı. "Haydi."

Zuzana'yla Mik, şaşkınlıkla birbirlerine bakıp Karou'yu izledi. Belki Karou'nun gerginliği çenesini kapaması için bir uyarıydı ama Zuzana bunu görmezden gelmeyi tercih etti. Doğrusu sinirlenmişti. Bunca yol tepmişti. Aslında bir bilmece olmayan bir bilmeceyi çözmüştü. Karou'yu Sahra Çölü'nün ortasında bulmuştu. Pekâlâ, tam olarak Sahra Çölü'nde sayılmazlardı ama yakınlardı. Bu hikâyeyi başka birine anlatacak olsa, zebra desenli spor ayakkabılarla Sahra Çölü'nü aştığını söylerdi. Her neyse. Sonuçta bir duvara toslamayı hak ettiğini hiç sanmıyordu. "Ne oldu, anlatsana," diye seslendi.

Karou, omzunun üzerinden baktı. "Yürü, Zuze. Her şeyi anlatacağım ama ondan bahsetmek istemiyorum."

Sesi ne kadar acıydı. "Karou." Zuzana arkadaşının koluna dokundu. Karou irkilerek kolunu çekti. "Ne oldu? Canını mı acıttım?" diye sordu Zuzana.

Karou durup yerde sürüklediği sırt çantalarını bıraktı ve kollarını gövdesine doladı. Kaybolmuş bir çocuktan farksızdı. Ve bu hâliyle bile çok güzeldi. Hiçbir çaba harcamadan bu kadar güzel görünebilmesi haksızlıktı. "Hayır, iyiyim," dedi gülümsemeye çalışarak. "Arabistanlı Lawrence olmaya özenen iki arkadaşım için endişeleniyorum o kadar. Artık sussan da,

bir an önce içeri girsek nasıl olur, Zuze?" Karou destek için Mik'e baktı ve Mik tabii ki, ona arka çıktı.

"Gel, Zuze. Her şeyin bir sırası var."

Zuzana iç çekti. "Tamam, öyle olsun. Meraktan ölürsem sorumlusu sizsiniz."

"Ben sağ oldukça kılınıza zarar gelmeyecek," dedi Karou. Zuzana gayriihtiyari Mik'in elini sıktı, çünkü Karou'nun hiç de şaka eder gibi bir hâli yoktu.

Kasbah'ın içindeki saraya geldiklerinde Karou hâlâ Akiva'yı aklından çıkarmaya çalışıyordu. Adını duymak bile kalbinin taş kesmesine yetmişti. Her neyse. En azından taş, hamurdan daha iyiydi. Bir daha kimsenin ona böyle hissettirmesine izin vermeyecekti.

Arkadaşlarının kapıdan geçebilmesi için yana çekildi. Kasbah'ın diğer her yeri gibi, burası da tozlu ve eskiydi ama aynı zamanda, hiç beklenmeyecek kadar gösterişliydi. Bina bir zamanlar kabile reislerinin sürmeli gözlü karılarına ev sahipliği eden ve birbirine açılan geniş odalardan oluşuyordu. Kaymak taşından sütunların bazıları devrilmişti. İpek panolarla kaplı duvarlarda anahtar deliği şeklinde gaz lambası oyukları vardı. Tavanlar arı kovanları gibi delikliydi. Büyük, spiral merdiven, Karou'nun saçlarının renginde, kırık dökük taşlarla kaplıydı.

Zuzana, hiçbir ayrıntıyı kaçırmamak için kendi etrafından döndü. "Burada yaşadığına inanamıyorum," dedi. "Bana bit kadar evi kakala, gel burada keyif çat. Oh, ne ala memleket."

Karou dayanamayıp güldü. "Orayı ne kadar özlediğimi bir bilsen." *Ve o hayatı.*

"Haydi oradan," diye söylendi Zuzana.

"Seni maddiyatçı," dedi Karou gülerek ve tam merdivenlerden çıkmaya başlayacaktı ki, durup Zuzana'ya kolunu uzattı. Mik de Zuzana'nın diğer koluna girdi. Birlikte Thiago'nun dairesiyle Ten'in kaldığı küçük odaya çıkan koridorun bulunduğu sahanlıktan geçtiler. İkinci katın merdivenlerini çıkarken Karou "Burada olduğunuza hâlâ inanamıyorum," dedi. "Biraz dinlendikten sonra bana her şeyi anlatacaksınız. Benim yatağımda uyuyabilirsiniz."

"Sen nerede uyuyacaksın?" diye sordu Mik.

"Ah, ben pek uyumuyorum."

Zuzana tek kaşını kaldırdı. "Belli ki, yemek de yemiyorsun. Ve galiba saçlarını da taramıyorsun." Karou, arkadaşının tek kaşını kaldırdığını görünce içinin sevgiyle dolduğunu hissetti. Zuzana buradaydı. Ani bir dürtüyle ona sıkıca sarıldı. Zuzana yine de sorusunu esirgemedi. "Sen burada ne yapıyorsun?"

Karou onu bıraktı. "Her şeyi anlatacağım," dedi içtenlikle. Konuşacağı, dertleşeceği biri olmasını ne kadar da istemişti. Şimdi Zuzana'yla Mik buradaydı. Bir rüya gerçek olmuştu.

Karou birden odasını ne hâlde bıraktığını hatırlayıp derin bir nefes aldı. Elini sedir ağacı tahtasından, ağır kapının koluna koyarken "Bilmek istediğinizden emin misiniz?" diye sordu.

Zuzana'nm tek kaşı kalktı.

"Benden günah gitti," dedi Karou ve kapıyı itti. "Gelin bakalım." Sonra tüm saflığıyla ekledi. "Aman yerdeki vücuda takılıp düşmeyin."

46

Yaşamayan

Karou'nun Prag'da Zuzana'ya ilk kez gerçeklerden söz edişinin üzerinden birkaç ay geçmişti. O zaman gizli hayatından bahsetmek ona o kadar yabancıydı ki, nereden başlayacağını bilememişti. Hepsini, melekleri ve Kimeraları bir çırpıda anlatmıştı ve eğer Kishmish o anda ortaya çıkmasaydı, belki de arkadaşını sonsuza dek kaybedecekti.

Şimdi anlatacaklarıysa o ilk itiraf dalgasını bile gölgede bırakacak cinstendi. Mik'le Zuzana canavarlarla dolu bir Kasbah'a geldiklerini biliyordu. Yine de, diriltme fikrini kabullenmek kolay değildi.

"Amantanrımnedenodandaölübircanavarvar?" Bast'ın yeni bedenini gördüğünde bir solukta soruvermişti Zuzana.

"Öncelikle, o ölü değil," dedi Karou.

Zuzana toza bulanan spor ayakkabısının burnuyla Bast'ın vücudunu hafifçe dürttü. "Ama canlı da değil."

"Doğru. En iyisi ona *yaşamayan* demek."

Bununla birlikte, Zuzana'yla Mik yaşamayan, ama ölü de olmayan diye bir kavramla tanıştı. "Bunu yeni yaptım,"

dedi Karou, sanki bere örmekten ya da pasta yapmaktan söz ediyormuş gibi.

Zuzana, sakinliğini korumaya çalışıyordu. Karou'nun yatağının kenarına tüneyip ellerini kucağında kavuşturdu. "Sen yaptın, öyle mi?"

"Evet."

"Biraz açar mısın, lütfen?"

Karou, elinden geldiğince açıkladı. Onlara diş tepsilerini gösterdi ama acı bedelinden özellikle söz etmedi. Sonra arkadaşlarının yüzlerini ve ayaklarını yıkayabilmesi için -şakadan bir ciddiyetle bu sıraya bağlı kalmalarını tembihledi- bir leğene su doldurdu. Onlara nane çayı yapıp taze badem ve hurma ikram etti. Leğenle işleri bittiğinde Karou bunu pencereden aşağı boşalttı. Thiago ya da Ten'in aşağıdan geçiyor olabileceğini umuyordu ama su sesinin ardından ne bir şaşkınlık nidası ne de öfkeli bir haykırış geldi. Karou içeri güneş girmesin diye kepenkleri kapadı.

Diriltme işini çabucak tamamladı. Anlatmaktansa göstermek daha kolay gelmişti. Ayrıca arkadaşlarının dinlenebilmesi için odayı boşaltmak istemişti.

Uyandırma, işin kolay kısmıydı. Sihir zaten yapılmıştı. Dolayısıyla acı bedeli ödenmişti ve Karou, kollarındaki çirkin morlukları arkadaşlarına göstermek zorunda kalmayacaktı. Onlardan utanıyor ve Zuzana'nın ne yaptığını öğrenmesini istemiyordu. Neyse ki, şimdilik tek yapması gereken Thiago'nun getirdiği buhurdanı asıp bir tütsü yakmak ve yerdeki vücudun alnına koymaktı. Zuzana'yla Mik, bütün işlemi gözlerini bile kırpmadan izledi. Gerçi görülecek fazla bir şey yoktu ya neyse. Kükürt kokusu, bir zincir şıngırtısı, tek belirtiler bunlardı. Buhurdandan çıkan ve yeni vücuduna

girmeden önce sadece bir an havada oyalanan ruhu yalnızca Karou hissetti.

Bast, bir Mısır kedi tanrıçasını andırıyordu. İnce bir insan gövdesi, dik göğüsleri ve büyük kulaklı bir kedi kafası vardı. Karou, kedi özelliğini mümkün olduğunca korumaya çalışmış, ama Thiago'nun isteğiyle insanlığını azaltmıştı. Yeni vücudu tamamen güçlü kaslardan oluşuyordu. Diğerleri kadar büyük değildi ve daha çok çeviklik için tasarlanmıştı. Silahlara uyum sağlaması açısından kollarla gövdenin üst kısmı insan olarak bırakılmıştı. Bast iyi bir okçuydu. Ama kalçaları yükseğe sıçrayabilmesi için leopar kalçası olarak tasarlanmıştı. Tabii en önemlisi de, artık kanatları vardı. Karou Zuzana'yla Mik'in iyiliği için bunun dev yaratıklarından biri olmadığına seviniyordu.

Bast'ın ruhu bir askere hiç uymayacak şekilde zarif ve narindi. Karou, başka bir dünyada nasıl bir hayatı olacağını düşünmeden edememişti. Ama Bast gözlerini açarken bunu asla öğrenemeyeceğini biliyordu.

Zuzana hafifçe inledi. Mik dikkatle izlemekle yetindi.

Bast kafasını kaldırdı ve karşısında tanımadığı insanlar bulunca gözlerini hayretle açtı. Ama bir şey söylemek yerine yeni vücuduna odaklandı. Şimdi elleriyle ayaklarının yerinde pençeler vardı.

"Olmuş mu?" diye sordu Karou.

Asker kafasını sallayıp gerindi. Bu hareketi tamamen kedivariydi. "Gayet güzel olmuş," dedi yeni boğazından mırıltı gibi yükselen bir sesle. "Teşekkürler."

Karou'nun boğazı düğümlendi. Daha önce kimse ona teşekkür etmemişti. "Rica ederim," dedi. "Merdivenlerden inmene yardım edeyim mi?"

Bast kafasını iki yana salladı. "Gerek yok," dedi tekrar gerinerek. "Dediğim gibi, iyi iş çıkarmışsın." Ona iltifat ediyordu. Karou nefesini tuttu. Bu kadarcık bir iyi niyet gösterisine bile öyle ihtiyacı vardı ki. Bast, odadan çıkıp kapıyı arkasından kapadığında arkadaşlarına döndü.

"Hım," dedi Mik dirseğine yaslanarak. "O kadar da tuhaf değilmiş."

"Öyle mi?" Karou kendini bir sandalyeye atıp suratını ovuşturdu. "Ben daha çok etkilenirsiniz sanmıştım."

"Yine yapalım," dedi Zuzana.

"Ne?" Karou ellerini indirip hayretle arkadaşına baktı.

Zuzana heyecandan yerinde duramıyordu. "Yine, yine." Yatakta küçük bir çocuk gibi zıpladı. "Ben ne zaman yapabilirim? Bana da öğreteceksin, değil mi? Tabii öğreteceksin. Beni buraya bunun için çağırdın."

"Ben mi çağırdım?"

Ama Zuzana oralı olmadı. "Bu kuklacılıktan çok daha heyecanlı. Ah, Karou. Canlı yaratıklar yapıyorsun. Tıpkı Frankenstein gibi!"

Karou gülerek kafasını iki yana salladı. "Hayır." Bu kıyaslama üzerinde düşünecek zamanı olmuştu. "Frankenstein'ın bütün olayı ruhlardı." İnsan yaratımı bir hayatın ruhu ve dolayısıyla dünyada bir yeri olamazdı. Bir cenneti ve cehennemi de olamazdı. Karou farklıydı. "Bende ruhlar var zaten." Buhurdanları işaret etti. "Sadece vücutları yapıyorum."

"Ah, hepsi bu kadar mı?" diye homurdandı Mik. "Ben de bir şey sanmıştım."

Zuzana hayretle irileşen gözlerini düzinelerce buhurdana dikmişti. "Bunların hepsi ruh mu yani?" Birden yerinden fırlayıp buhurdanlardan birini eline aldı. "Haydi, bir tane daha

yapalım. Lütfen. Nasıl yapıyorsun bana da göster." Hâlâ zıplıyordu. Karou bir an yere kapaklanacağından korktu. "Senin Igor'un olacağım. Lütfen, lütfen. Bak." Kamburunu çıkarıp ayağını sürümeye başladı. "Emriniz nedir, Herr Doktor?" Sonra yine kendi oldu. "Lütfen. Bu kimin ruhu? Adını biliyor musun?"

Zuzana'nın binlerce sorusu vardı ve Karou'nun hiçbirini cevaplayacak zamanı yoktu. Çaresizce Mik'e baktı. Mik *bana ne* dercesine omuzlarını silkmekle yetindi.

"Aman Tanrım." Zuzana birden durdu. "Bir sergi hayal et." Abartılı jestlerle anlatmaya başladı. "Balthus Galeri'de. Yarım düzine Kimera. Biz Mona Lisa gülümsemelerimizle kibarca şaraplarımızı yudumlarken herkesten 'Ne kadar da gerçekçiler!' çığlıkları yükseliyor. Herkes onları nasıl yaptığımızı soruyor. Ama dur! Daha iyi bir fikrim var. Onları canlandırabiliriz. Bu Alaaddin'in lambası kılıklı şeyleri suratlarına doğru sallarız ve hokus pokus! Birden kafalarını kaldırırlar. Herkes bir sihirbazlık numarası yaptığımızı sanır ve gerçek canavarlarla poz verir."

Zuzana nefes bile almadan konuşuyordu. Karou güleрek onu susturmaya çalıştı. "Böyle bir şey asla olmayacak. Anlıyorsun, değil mi? Asla."

Zuzana gözlerini devirdi. "Biliyoruz, gıcık ama harika olmaz mıydı?"

"Evet," dedi Karou. Şimdiye dek yaptığı işi bir sanat olarak düşünmemişti ama gelişimi Bast'a tasarladığı bedende açıkça görülüyordu. Madrigal hayatından bir anıyı hatırladı. Daha çocuktu. Brimstone'a yardım etmeye yeni başlamıştı. Her gün yeni bir çizimle karşısına çıkıp fikirlerini ona kabul ettirmeye çalışırdı. Acaba Issa onu -Karou'yu- resim çizmeye bu sebepten mi yönlendirmişti? Tatlı Issa. Onu ne kadar da özlüyordu.

"Ama sana yardım etmeme izin vereceksin, değil mi?" diye sordu Zuzana. Buhurdanı Karou'nun eline tutuşturdu. "Önce bunu yapalım. Kim bu?"

Karou, ona kimi ne zaman dirilteceğine Thiago'nun karar verdiğini söylemek istemiyordu. "Zuze," dedi "olmaz."

"Neden?"

"Bana yardım edemezsin. Burada kalamazsınız."

"Ne? Neden?" Zuzana bir rüyadan uyanmış gibi gözlerini kırpıştırdı.

"İnan bana, burada kalmak istemezsiniz. Biraz dinlenin, sonra sizi kamyonetle kasabaya bırakacağım. Oradan da bir otobüse..."

Zuzana'nın suratı sanki korkunç bir ihanete uğramış gibi dehşetle çarpıldı. "Ama daha yeni geldik."

"Biliyorum," dedi Karou iç çekerek. "Sizi gördüğüme ne kadar sevindim anlatamam, ama kendi iyiliğiniz için buradan gitmek zorundasınız."

"Sen ne olacaksın? Sen burada güvende misin?"

"Evet," dedi Karou. Kendini her an tehlikede hissettiğini söylemeyecekti. "Çünkü bana ihtiyaçları var."

"Ah, tabii," diye mırıldandı Zuzana. "Peki, neden sen? Neden burada onlarlasın? Bunu neden *sen* yapıyorsun?"

Karou, bütün gerçekleri anlatmamayı tercih ederdi. Eski kimliğini. Acı bedellerini. Bu utancı neden taşıdığını. Ama başka çaresi yoktu galiba. Derin bir nefes aldı.

"Çünkü ben de onlardan biriyim," dedi.

"Hangi türdensin?"

Karou, gözlerini kırpıştırdı. Bunu Mik sormuştu ve ses tonu öyle rahattı ki, Karou bir an yanlış duyduğunu sandı. "Efendim?"

"Hangi tür Kimerasın? Yeniden dirildin, öyle değil mi? Sende de şu göz dövmelerinden var." Karou'nun avuçlarını işaret etti.

Karou, Zuzana'ya baktı. O da Mik kadar kayıtsız görünüyordu. "Bu mu yani?" dedi. "Size insan değilim diyorum ve oralı bile olmuyorsunuz."

"Affedersin," dedi Mik. "Ama artık hiçbir şeye şaşıramıyoruz. Bence önce bununla başlamalıydın, sonra ölüleri dirilttiğini söylemeliydin."

"Zaten belliydi," dedi Zuzana.

"Nasıl?" diye sordu Karou. O hayatı boyunca insan olduğuna inanmıştı. İlk kez biri bundan şüphe ettiğini söylüyordu.

"Auran yüzünden." Zuzana omuzlarını silkti. "Bir tuhaflık vardı."

"Demek auram tuhaftı," diye mırıldandı Karou.

"İyi anlamda tuhaf," dedi Mik.

"Eee, ne türsün?"

Zuzana bunu o kadar teklifsiz bir tavırla sormuştu ki, Karou'nun avuçları terledi. Sonuçta ona kabilesini soruyorlardı. Uzun zaman önce ondan zorla alınan ailesini. Zihnine o günün anıları üşüştü. Mağaranın ağzına sürüklenip üst üste yığılan cesetlerin yerde bıraktığı uzun kan izlerini görür gibi oldu. Derin bir nefes aldı. Mik'le Zuzana bunu anlayamazdı tabii. Onların hayatında, birine ailesini sorarken bir köle baskınında öldürüldüklerinden endişelenmene gerek yoktu.

Bir zamanlar, onun da bir ailesi vardı. Bir evi. Akrabaları. Bir zamanlar, bir yere aitti. "Bir Kirin'dim," dedi usulca. *Hâlâ öyleyim*, diye düşündü. Gerçi Kirin'le ilgili her şey ondan sökülüp alınmıştı. Kabilesini ve evini melekler yok et-

mişti. Bedenini Thiago yok etmişti. Ve şimdi belki Ziri de... "Durun, göstereyim," dedi.

Defteriyle kalemine uzandı ve bir an onları sıkıca tutarak bunu nasıl yapacağını düşündü. Daha önce Madrigal'i çizmeye çalışmış ama eli kaleme direnmişti. Korkuyordu. Eski hâlini yanlış çizmekten. Ya da belki doğru çizmekten. Onu doğru çizerse kendini yine Madrigal gibi hissetmekten. Onu özlemekten. Aksi de aynı oranda ürkütücüydü. Madrigal'i hiç hatırlamamak, bir zamanlar o kız olduğunu hissedememek.

Yine de, artık zamanı gelmişti. Çizmeye başladı. Kavisli bir çizgi çekti. Sonra bir tane daha. Boynuzlar yavaşça şekillendi. Zuzana'yla Mik, dikkatle izliyordu. Karou da kendini bir izleyici gibi hissediyordu. Sanki önündeki kâğıda resim çizen kendi eli değildi. Birden beyaz sayfadan ona bakanın kim olduğunu fark edip şaşırdı.

"Eskiden erkek miydin?" diye sordu Zuzana.

Karou tuttuğu nefesini bırakıp güldü. "Ah, hayır. Kusura bakmayın. Bu ben değilim. Ziri'yi çizdim." Onun kabilesinin tek yaşayan üyesi olduğunu söylemek zalimce geliyordu. "O da bir Kirin," demekle yetindi.

"Oh, rahatladım. İnsan değilken bir kız olman neden bu kadar önemli bilmiyorum ama öyle işte."

"O da burada mı?" diye sordu Mik.

"Ziri mi? Birliğiyle Eretz'e gitti. Şimdiye dek dönmeleri gerekti."

Zuzana sesindeki endişeyi hissetmiş olmalıydı. "Neden geciktiler acaba? Haber almanın bir yolu yok mu?"

"Ne yazık ki, hayır. Umarım, iyilerdir. Belki sadece geç kalmışlardır."

Ya da ölmüşlerdir.

47

Katiller Ve Gizli Aşıklar

Karanlık çöktüğünde Karou, Zuzana'ya tuvaletle ilgili acı gerçeği açıklamak zorunda kaldı. Kasbah'da bir tuvalet olmadığını.

Zuzana, bunu şaşılacak bir olgunlukla karşıladı. "Kokudan belli."

Artık hiçbir şeye şaşıramadıkları doğruydu galiba. Karou arkadaşlarını nehir kıyısına götürmeye karar verdi. Böylece hem banyo yapabilirler, hem de ihtiyaçlarını karşılayabilirlerdi. Ama Karou'nun Mik ve Zuzana'yla yalnız kalma umutları suya düştü. Yolda Thiago'ya rastladılar ve Beyaz Kurt her zamanki aşırı korumacı tavırlarıyla Ten'in onlarla gelmesinde ısrar etti. "Güvenliğiniz için," dedi.

Tabii ya, güvenlik, diye düşündü Karou. "Merak etme, kaçmayacağız," dedi.

"Elbette." Thiago *istesen bile yapamazsın* dercesine gülümsedi. Karou, kendi yarattığı yaratıklardan kaçamazdı. Onların kanatları vardı. Güçlüydüler. Keskin hayvan duyularıyla onu şıp diye bulurlardı. Karou peşlerinde dişi kurtla yokuştan inerken *aferin bana*, diye düşündü. Gündüzün sıcağı geçmiş-

ti. Soğuk su şimdi o kadar da cazip gelmiyordu. Hem Ten'in yanında soyunmak da istememişlerdi. Yüzleriyle boyunlarına su çarpmakla yetinip kurumak için bir kayaya uzandılar.

"Yıldız banyosu," dedi Karou.

"Gerçekten öyle." Zuzana yıldızlara dokunmak istercesine elini kaldırdı. "Böyle fotoğraflar görürdüm de inanmazdım."

"Tıpkı o kocaman dolunay fotoğrafları gibi," dedi Mik.

Karou onlara döndü. "Size Eretz'te iki tane ay olduğunu söylemiş miydim? Bir tanesi dev gibidir."

"İki ay mı?"

"Evet. Biz Kimeralar onlara taparız." Gerçi o artık aylara tapmıyordu. Bir zamanlar evrenin bir düzeni olduğuna inanırdı, ama Ellai tapınağında güvendiği tüm güçler onu terk ettiğinde bambaşka birine dönüşmüştü. "Büyük olanın adı, Nitid," dedi. "Her şeyin tanrıçası odur."

"Ya diğeri?"

"Ellai," dedi Karou tapmağı hatırlayarak. Kutsal pınarın şırıltısını duyar gibi oldu. Burnuna kan kokusu çarptı. "O, katillerin ve gizli âşıkların tanrıçasıdır."

"Süpermiş," dedi Zuzana. "Ben olsam ona tapınırdım."

"Ah, öyle mi? Sen hangisisin? Katil mi, gizli âşık mı?"

"Aşkım gizli olmadığına göre," dedi Zuzana sırnaşık bir sesle "galiba katil oluyorum." Mik'in yanağına bir öpücük kondurduktan sonra tekrar Karou'ya döndü. "Ya sen?"

Karou'nun boğazı düğümlendi. "Ben katil değilim," dedi ve bunu söylediğine anında pişman oldu.

Kısa bir sessizlik oldu ve öylesine Akiva'yla doluydu ki, Karou bir an onun kokusunu duyduğunu hayal etti. *Aptal*, diye azarladı kendini. Bu konuyu neden açmıştı ki? Sanki ondan konuşmak istiyormuş gibi. Sessizlik uzadı ve Karou bir

an Zuzana'nın bunun geçip gitmesine göz yumacağını umdu. Akiva'dan bahsetmek istemiyordu. Onu düşünmek istemiyordu. Onu tanımamış olmayı dilerdi. Bullfinch'te onu hiç görmemiş olmayı ve Akiva'nın oracıkta can vermesini.

"Bana neler olduğunu anlatmayacak mısın?" diye sordu Zuzana.

"Konuşmak istemiyorum."

"Karou, berbat görünüyorsun. Arkadaşlar böyle günler için değil midir? Bırak, sana yardım edeyim."

"Keşke edebilseydin, ama imkansız."

"En azından deneyeyim."

Karou'nun bütün vücudu kaskatı kesilmişti. "Pekâlâ," dedi yıldızlara bakarak. "*Romeo ve Juliet*'in sonunu bilirsin, değil mi? Juliet uyandığında Romeo çoktan ölmüştür. Onun öldüğünü sandığı için intihar etmiştir."

"Evet, müthiş bir son." Kısa bir duraksamanın ardından Mik'in koluna dirsek atmasıyla "Ahhh!" diye bağırdı.

Karou onu duymazdan geldi. "Bir de şöyle olduğunu düşün. Juliet uyanır ve Romeo hâlâ hayattadır, ama..." Sesinin titremesini engellemek için yutkundu. "Juliet'in bütün ailesini katletmiş, şehrini yakmıştır. Halkını ya öldürmüş, ya da köleliğe mahkum etmiştir."

Uzun bir sessizliğin ardından Zuzana "Ah," diye mırıldandı.

"Ya," dedi Karou ve yıldızlara son kez baktıktan sonra gözlerini kapadı.

Yokuşu tırmanırken nöbetçinin sesi duyuldu. Karou, Amzallag'ın boğuk hırıltısını hemen tanıyıp havalandı ve geçide doğru baktı. Başta hiçbir şey görmedi. Yoksa başka insanlar mı geliyordu? Hayır. Amzallag gökyüzünü işaret ediyordu.

Sonra yıldızlar yanıp söndü. Tek bir Kimera geceyi yararak Kasbah'a doğru ilerliyordu. Sadece bir kişi mi? Kanatlarında bir orantısızlık vardı. Her bir hareketinde acı çekiyormuş gibi, bazen birkaç metre alçalıyor, duraksıyor ya da zorla ileri atılıyordu. Askerlerden bazıları ona yardım etmek için havalandı. Karou onu tanımıştı. Ziri'ydi. Yaşıyordu. O da gitmek istiyordu, ama arkadaşları yerdeydi. Hem Ziri bu hâldeyken ona görünmek istemeyebilirdi. Karou aşağı inip "Haydi, çabuk," dedi.

Ten ne gördüğünü sordu. Karou söylediğinde dişi kurt koşmaya başladı. Karou da arkadaşlarını kollarından çekiştirdi. Az kalsın, onlarla birlikte uçacaktı.

"Neler oluyor?" diye sordu Zuzana. "Karou, bir şey söyle."

"Şimdi anlatamam. Gelin," dedi Karou. Avluya vardıklarında Emylion'la Nisk, Ziri'yi Thiago'nun önünde yere yatırıyordu. Ziri kanatlarını bile kapayamamıştı. Kurt ona destek olmak için eğildi. Karou, kulakları uğuldayarak kanın kaynağını aradı. Thiago'nun üstü başı kan içindeydi. Nereden geliyordu? Ziri başı önde iki büklüm duruyordu. Kollarını gövdesine yapıştırmıştı. Ellerinde bir terslik vardı. Kandan yapış yapış olmuşlardı. İki pençe gibi kıvrık duruyorlardı. *Tanrım, ellerine ne olmuş?* Sonra başını kaldırdı ve yüzü...

Karou nefesini tuttu.

Arkasından Zuzana'nın çığlığı geldi.

Ziri şoktan bembeyaz kesilmişti. Karou yalnızca bunu fark edebildi. Gördüğü diğer şeyleri bir türlü anlamlandıramıyordu. Ziri'nin yüzü beyazdı, ama aynı zamanda kül rengiydi. Çenesi, ağzı, dudakları pıhtılaşmış kanla kaplıydı. Ama en kötüsü bu değildi. Karou'nun gözleri odaklarını yitirdi, ama kendini yeniden bakmaya zorladı.

Ona ne yapmışlardı?

Tabii ya. Ziri'nin onları kestiği gibi kesmişlerdi onu. Ama hâlâ yaşıyordu ve o korkunç gülümsemeyi yüzünde taşıyordu. Kanaması vardı ve kan kaybından kireç gibi bembeyaz kesilmişti. Ziri'nin gözleri onu aradı ve bulduğunda birdenbire göz göze geldiler. Karou'nun gözleri dehşetle irileşti ama Ziri bir şey söylemeye çalışıyordu. Bakışları telaşlı ve ısrarcıydı.

Birden öne doğru düştü. Thiago onu yakaladı ama uzun boynuzlarından biri yassı taşlara çarpıp silah patlamasını andıran bir sesle kırıldı. Ten ileri atılıp diğer kolunu yakaladı. Şimdi Ziri ikisinin arasında gevşekçe sallanıyordu. Karou, kırılan boynuz parçasını aldı. Bunu neden yaptığını bile bilmiyordu. Zuzana'yla Mik'e onu izlemelerini işaret ederek önden giden üçlünün peşine takıldı.

"Durun," dedi Thiago'yla Ten'i askerlerin kaldığı odanın kapısında yakaladığında. "Ziri'yi benim odama götürelim. Belki onu iyileştirebilirim."

Thiago başını salladı ve yön değiştirdiler. Karou, birden ensesinde bir ürperti hissederek arkasına baktı. Patikada kimse yoktu. Ötesindeki yüksek duvardan ve gökyüzünde parlayan yıldızlardan başka bir şey görmedi.

Önüne dönüp hızlı adımlarla yürümeye devam etti.

Akiva, dizlerinin üzerine düştü. Onu gördüğünden beri nefes almamıştı. Şimdi derin derin soluyordu. Görünmezlik büyüsünün etkisi geçmişti. Karou hâlâ arkasına bakıyor olsaydı havada siluetini ve kor gibi yanan kanatlarını görürdü. Aralarında altı metre var yoktu.

Karou'ya bu kadar yakındı.

O yaşıyordu.

Az sonra, gördüğü her şey zihnine üşüşecekti. Düşen bir adamın yerin ona yaklaştığını görmesi gibi, hep birlikte çarpacaklardı yüzüne. Bu yer. Yanındakiler. Karou'nun sözleri. Akiva'nın dünyasını altüst edecek bunca gerçek. Ama şimdi dünya aydınlık ve huzurlu bir yerdi. Akiva tek bir şey biliyordu. Sonuna tek tutunabileceği bir umut yakalamıştı.

Karou yaşıyordu.

Bir varmış bir yokmuş, kumdan bir kalede
bir kız yaşarmış

ve gökyüzündeki bir delikten, öte tarafa canavarlar yollarmış.

48

İlgi Çekici Bir Konuk

"Komutanım, bir şey bulduk, efendim."

Jael, bunu söyleyen keşif birliği askerine adamlarının iyi bildiği uğursuz bakışlarından birini fırlattı. Dominyon'un Kumandanı, ağabeyi gibi çabuk sinirlenmezdi. Onun öfkesi sakin ve planlıydı ama en az Joram'ınki kadar yıkıcıydı. Hatta belki Jael daha bile zalimdi. Zira en büyük günahlarını aklı başındayken işler, bunlardan keyif alırdı. "Doğru mu anladım?" dedi usulca. "Bir şey derken isyancıyı kastetmiyorsun herhâlde?"

"Hayır, efendim, o değil." Askerin bakışları Jael'in kafasının üzerinden çadırın ipek duvarına kaydı. Geceydi ve hafif bir rüzgâr çıkmıştı. Kumaşın kıvrımları bu serin esintide çırpınıyordu. İçerde yanan fenerlerin ışığı ipeğin üzerinde sürekli değişen gölgeler oluşturuyordu. Büyüleyici bir manzaraydı bu. Jael bunu biliyordu, çünkü emir eri askeri içeri almadan önce, o da bu manzarayı izliyordu. Anlaşılan o ki, asker bir anlığına da olsa, komutanının suratını unutmaya çalışıyordu.

"Ne öyleyse?" dedi Jael sabırsızca. O, isyancıyı istiyordu. İnanılmaz bir şekilde elinden kurtulan Kirin'i. Şu anda başka bir şey düşünebileceğini hiç sanmıyordu.

Ya da belki yanılıyordu.

"Ne olduğundan emin değiliz, efendim," dedi asker. Şaşkın görünüyordu. Bozguna uğramış gibi. Jael bu bakışa alışkındı; onlardan yeterince görmüştü. Saklamaya çalışırlardı ama her zaman kendilerini ele verirlerdi. Bir tik, kaçamak bakışlar, dudakların hafifçe seğirmesi. Jael bazen o kadar rahatsız olurdu ki, akıllarını başlarına toplamaları için onlara ceza verirdi. Ama yüzünden iğrenen herkesi cezalandırmaya kalksa ne işini yapabilir, ne de hayatını yaşayabilirdi. Ayrıca şu anda karşısında duran askerin tiksintisi onunla ilgili değildi. Bunu fark ettiğinde merakı arttı.

"Onu Karnaval Kemeri'nin yıkıntılarında saklanırken bulduk."

"Neymiş?" dedi Jael. "Bir hayvan mı?"

"Hayır, efendim. Hayatımda hiç öyle bir hayvan görmedim. O... o bir Seraf olduğunu söyledi."

Jael tükürükler saçarak güldü. "Siz bunu anlayamıyor musunuz? Etrafım kendi türünü tanımaktan aciz ahmaklarla mı çevrili?"

Asker huzursuzca kıpırdandı. "Affedersiniz, efendim. Başta ona inanmamıştım, ama sonra... yani... eğer doğru söylüyorsa..."

"Onu buraya getirin," dedi Jael.

Dediğini yaptılar.

Jael daha onu görmeden sesini duydu. Serafim dili konuşuyordu, ama sesi boğuk bir inilti gibi çıkıyordu. "Kardeşlerim, kuzenlerim, acıyın bana. Ne olur merhamet edin."

Jael'in emir eri çadırın girişine doğru yürüdü ve yaratığı ilk o gördü. Adam yıllardır Jael'in yanındaydı. En korkunç manzaralar karşısında suratında tek bir kas bile oynamazdı. Jael onun bembeyaz kesildiğini görünce şaşırdı.

İki asker yaratığı kollarından tutarak içeri sürükledi. Vücudu balon gibi şiş, kolları ip gibi incecikti. Ve suratı...

Jael gözlerini kaçırmadı. Başkalarını iğrendirenler onu büyülerdi. Sandalyesinden kalktı. Yaratığa doğru yürüdü ve ona daha yakından bakabilmek için önünde diz çöktü. Yaratık ona bir an baktı ve dehşetle irkildi. Bir canavarın ondan tiksinmesi komikti, ama Jael gülmedi.

"Lütfen!" diye cıyakladı yaratık. "Yeterince ceza çektim. Nihayet evime geldim. O mavi saçlı fıstık tekrar uçabilmemi sağladı. Meğer ne hain şeymiş. Ben onu bir peri masalı prensesi sanmıştım ama o külden şehrinde ölü canavarlarına yas tutmayı seçti. Beni aldattı. Dileklerim tükendi. Daha kaç kez düşeceğim? Bin yıl oldu. Ben cezamı çektim!"

Jael o an bir efsaneye baktığını anladı. "Düşmüş melek," dedi hayretle. Yaratığın gözlerinin içine baktı; mor yüzünde kayboldu. Sonra bakışları gevşekçe sallanan, işe yaramaz bacaklarına kaydı. Kürek kemikleri sırtından fırlamıştı. Çok eskiden, daha çocuklara anlatılan destanlar bile yazılmamışken kanatlarının koparıldığı yerlerdi bunlar.

"Demek gerçeksin," dedi Jael. Bunca acıdan sonra hâlâ hayatta olması inanılır gibi değildi.

"Benim adım, Razgut, kardeşim. Yalvarırım, merhamet et. O melek zalimdi. Ateş gözleri nasıl da parlaktı, ama içi buz gibiydi. Bana yardım etmedi."

Ateş gözler. Jael birden yaratığın anlamsız sözlerini de geçmişi kadar büyüleyici buldu.

Razgut dal gibi incecik kollarından beklenmeyecek bir kuvvetle onu tutan askerleri itip Jael'in eline yapıştı. "Beni en iyi sen anlarsın, kardeşim. Böyle olmanın ne demek olduğunu en iyi sen bilirsin."

Jael gülümsedi. Her gülümseyişinde suratına oturan dehşet maskesini iliklerine kadar hissederdi. Etrafındakileri korkutmayı umursamıyordu. Önemli olan yaşamaktı. Onu kesen kadın yaptığının cezasını çekecek kadar uzun yaşamıştı. Ve sonra bir o kadar da dünyaya geldiğine pişman olacak kadar yaşamıştı. Jael her anlamda çirkindi ve birine merhamet etmenin ne demek olduğunu bile bilmezdi. Yine de, Razgut'un elini tutmasına izin verdi. Yaratığı ondan uzaklaştırmaya çalışan askerlerini durdurdu ve emir erine yemek getirmesini söyledi.

"Konuğumuz için," dedi.

Ne de olsa, konuk ilgi çekiciydi.

49

Gerçek Bir Gülümseme

Karou'nun çürüklerini saklama çabaları, kollarını sıvayıp malzeme çantasını tezgâhına koyduğu anda boşa gitti. Başka bir zaman olsa daha büyük bir tepki alacağı kesindi, ama Zuzana hiçbir şey söylemedi. Karou da ona bakmadı. Arkadaşının yüzünü görmek istemiyordu. Bütün dikkatini Ziri'ye verdi.

Thiago ve Ten, Ziri'yi onun yatağına yatırmıştı. Zuzana'yla Mik'in bu gece orada uyuyamayacağı belli olmuştu. Ten, yaraları temizlemek için su kaynatmaya gitti. Ziri hâlâ baygındı ki, bu iyiydi. Zira, Karou'nun onun acısını dindirmeye yarayacak bir ilaç ya da karışımı yoktu. Nasıl olacaktı ki zaten? O bir şifacı değildi.

Ama belki bir bakıma öyleydi. Sıradan bir şifacının yapamadığını yapabiliyordu. En azından, teoride. Beden yaratmak için kullanılan sihirle Ziri'yi iyileştirebilirdi. Hatta bir cesedi onarıp ruhunu ona geri vermek bile mümkündü. Tabii bu ancak ölümden hemen sonra ve bozulma başlamadan önce yapılmalıydı. Vücut da tamir edilemeyecek kadar hasarlı olmamalıydı. Askerler dirilticinin kapısında ölmediği için

ruhların toplanması en pratik seçenekti. Ayrıca Brimstone eski ve hasarlı bedeni onarmaya çalışmaktansa yeni bir tane yaratmanın genelde daha kolay olduğunu söylemişti.

Brimstone, bunu bir yün örgüdeki söküğü tamir etmeye benzetiyordu. Örgü ilk örüldüğünde ipliklerin düzenli bir sırası vardı. Bu sıra bozulduğunda söküğü onarmak mümkündü ama örgü bir daha asla ilk hâli gibi olamazdı.

Karou, Ziri'nin yaralarını yakından incelemek için yatağın yanında diz çöktü. Gülümseme korkunç görünüyordu, ama bunu düzeltebileceğinden emindi. Zira kesik son derece keskin bir bıçakla, tek bir harekette açılmıştı. En çok kaslar zarar görmüştü ve tabii ki, bir yara izi kalacaktı ama en azından bu kadar kötü görünmeyecekti.

Thiago, Karou'nun omzunun üzerinden eğildi. "Nedir bu? Kül mü?"

Evet, gerçekten de küldü. Ziri'nin dudakları ve ağzının içi ondan simsiyahtı. "Kül yemiş gibi," diye mırıldandı.

"Ya da zorla yedirilmiş," dedi Thiago öfkeyle.

Kül mü yedirilmiş? Kim yapmıştı bunu? Karou, Ziri'nin ellerini yavaşça açtı ve ona ne yaptıklarını görünce kendini tutamayıp bağırdı. Ziri'nin elleri sanki çarmıha gerilmiş gibi delik deşikti. Sol eli avucunun ortasından orta ve yüzük parmaklarının arasına dek yırtılmıştı. Sanki Ziri elini onu tutan şeyden kurtarmaya çalışmış gibi. Çektiği acıyı hayal edince Karou'nun kulakları uğuldadı. Ziri'nin ellerini usulca tekrar göğsüne koydu.

"Ne diyorsun? Onları iyileştirebilecek misin?" diye sordu Thiago.

Karou, sesindeki alayı fark etmişti ve onu suçlayamazdı. Eller zor olacaktı. Güzel sanatlar okulundaki anatomi dersin-

de onları çizip işaretlerdi. Yirmi dokuz kemiğin her birini, sırf avuçlardaki on yedi tane kası ve yüzü aşkın bağ dokusunu. "Bilmiyorum," diye itiraf etti.

"Yapamayacaksan açıkça söyle."

Karou'nun göğsü sıkıştı. "Neden?" diye sordu cevabı bilmesine rağmen.

"Ellerini kullanamayacaksa vücudu hiçbir işine yaramaz. Bana da bir faydası olmaz."

"Ama bu onun orijinal bedeni."

Thiago kafasını iki yana salladı. "Biliyorum. Az rastlanan bir durum, ama sence Ziri hayatının sonuna kadar bir sakat olarak yaşamak ister mi? Bıçaklarını bile tutamadıktan sonra yaşaması neye yarar?"

Bu mu yani? diye düşündü Karou. *Bir daha savaşamamak yaşamaktan daha mı önemli?* Ne yazık ki, cevabı herkesten iyi biliyordu.

Kurt'un ona baktığının farkındaydı. Karou, ısrarla gözlerini Ziri'den ayırmadı. Akıl almaz işkencelere dayanan Ziri. Ölen halkının yansıması, ince, uzun ve zarif Ziri. Thiago bu kusursuz vücudun yerine nasıl bir canavar sipariş edecekti? Hayır, Karou buna izin veremezdi. Ziri'yi çukurdan uzak tutacaktı. "Onu iyileştireceğim," dedi kararlılıkla.

"Eğer yeni bir vücut yapman daha kısa sürerse..." diye başladı Thiago.

Ama Karou onu susturdu. "Hayır."

Karou arkasına baktığında, Kurt kısa bir an onu düşünceli bir tavırla süzdü. "Pekâlâ. Bir dene bakalım. Ama önce onu sorguya çekmem gerek."

"Ne? Onu uyandıracak mısın?" Karou, kafasını iki yana salladı. "Böylesi daha iyi..."

"Karou, ona ne olduğunu sanıyorsun? Belli ki, işkence görmüş. Bunu kimin yaptığını ve onlara neler anlattığını öğrenmeliyim."

"Hım." Thiago haklıydı. Ziri'yi, acı çekeceğini bile bile uyandırmaktan nefret etse de, onu omuzlarından tutup hafifçe sarstı.

Ziri'nin gözlerini kırpıştırışını ve bakışlarının ıstırapla gölgelenmesini izlemek korkunçtu. Ziri bir an ona baktı. Sonra gözleri Kurt'a ve tekrar ona kaydı. Karou, onlarda yine aynı telaşı gördü. Ziri ona bir şey söylemek istiyordu.

Thiago yatağın yanında diz çöküp elinden geldiğince sakin bir sesle sordu. "Bunu kim yaptı, Ziri?" Ama Ziri yanaklarındaki kesik kaslar yüzünden konuşamıyordu. Kurt evet ya da hayırla cevap verebileceği sorular sormaya başladı. Ziri başını kah aşağı yukarı, kah iki yana salladı. En ufak bir hareket bile ona acı veriyor gibiydi.

"Onlara bir şey anlattın mı?" diye sordu Thiago. İşkenceyi Serafların yaptığını öğrenebilmişti o kadar.

Ziri hızla kafasını iki yana salladı.

"Güzel. Ya diğerleri? Onlar yaşıyor mu?"

Ziri yine kafasını iki yana salladı. Gözleri dolmuştu. Karou öldüklerini tahmin etmişti zaten, ama bundan emin olmak bambaşkaydı. Midesine bir yumruk yemiş gibi irkildi. Beş asker de ölmüştü. Balieros. Ixander. Ixander'ın ruhunun beklenmedik zarafetini hatırladı. Karou, ona o canavarımsı bedenden fazlasını verebilmeyi istemişti.

"Ruhlarını toplayabildin mi?" diye sordu Kurt ve Karou hevesle öne doğru eğildi.

Ziri duraksadı. Gözleri yine Karou'ya kaydı. Aklı karışmış gibiydi. Kafasını ne evet ne de hayır anlamında salladı. Bu ne

demekti? Thiago sorusunu tekrarladı, ama Ziri gözlerini kapamakla yetindi. Gözyaşları isle kararan yanaklarından süzüldü. Acıyla inledi. Thiago birkaç kere daha denedikten sonra pes etti. En azından bir şeyden emindi. Ziri nerede olduklarını ya da mevcut durumlarını düşmana açık etmemişti. Ayağa kalktı. "Sana iyi şanslar," dedi Karou'ya.

Keşke şansın bir yardımı olsaydı. Karou yine de içinden dua edip duruyordu. Hatta bir ara Nitid'e yalvarmayı bile düşündü. "Teşekkürler," dedi ve Thiago odadan çıktığında tezgâhındaki kıskaçlara uzandı.

Ziri anlaşılmaz bir ses çıkarınca Karou ona baktı ve kafasını şiddetle iki yana salladığını gördü. Başta buna anlam veremedi, ama Ziri yaralı elleriyle göğsüne vurunca anladı. Karou'dan onun acısını kullanmasını istiyordu.

"Hayır. Acı bedeli ödemek için uyanık kalmak zorundasın."

Ziri, kafasını sallayıp yine göğsüne vurdu ve konuşmaya çalıştı. Yüzü harcadığı çabayla çarpılmıştı. Kesiklerinden taze kanlar fışkırdı. "Dur," diye bağırdı Karou ellerini yakalamaya çalışarak. Parmakları kenetlendi ve Ziri çektiği acıya rağmen onun ellerini sıkıca tuttu. Tekrar kafasını salladı.

Şimdi Karou da ağlıyordu. "Tamam," dedi gözyaşlarını silerek.

Ten, sıcak su ve temiz bezlerle geri döndü. Karou, Ziri'nin yaralarını temizlemeye koyuldu. Üzerlerine mikrop öldürücü bir ilaç döktü. Ziri'nin acısının vücuduna dalga dalga yayıldığını hissedebiliyordu. Bunu boşa harcaması yazık olacaktı. Yardıma ihtiyacı vardı. Ten'e döndü ama dişi kurdun kaba ellerine bir kez bakması yetti. Ziri'nin yaralarını ona emanet edemezdi. Omzunun üzerinden baktı. Zuzana'yla Mik hâlâ odadaydı. Duvarın kenarında birbirlerine sokulmuş, onu izli-

yorlardı. Zuzana'nın beti benzi atmıştı. Diriltici'nin asistanı, Igor olmayı teklif ederken bunu kastetmemiş olmalıydı ama Zuzana'nın küçük elleri ince işlere alışkındı.

"Bana yardım edebilir misin, Zuze?" diye sordu. "Eğer istemiyorsan mecbur değilsin tabii."

Zuze hemen Karou'nun yanma koştu. "Ne yapabilirim?"

Ten, araya girmeye çalıştı ama Karou onu itip Zuzana'ya ne istediğini anlattı. Zuzana'nm rengi biraz daha solsa da, su dolu tası, temiz bezleri ve mikrop öldürücü sıvıyı alıp Ziri'nin yanma oturdu. "Merhaba," dedi şefkatle. Karou'ya dönüp çabucak fısıldadı. "Kimera dilinde nasıl deniyor?"

Zuzana, Karou'nun söylediği kelimeyi tekrarladı. Ziri başını sallamakla yetindi.

"Resmini yaptığın oydu," dedi Zuzana. "Senin halkından olan."

"Evet."

"Pekâlâ. Haydi, başlayalım."

Karou ona cesaret verircesine kafasını salladı ve bir an Zuzana'yı izledi. Sonra derin bir nefes alarak Ziri'nin acısına gömüldü ve onu kullanmaya başladı.

Karou, ne kadardır kendi içinde, Brimstone'un büyülerini yaptığı o tuhaf yerde olduğunu bilmiyordu. Bu, yeni bir beden yaratmanın onu derin düşüncelere sevk eden, içini bir sıvıyla doluyormuş gibi hissettiren ve bir devamlılığı olan hissine hiç benzemiyordu. Daha çok bir yapbozun parçalarını birleştirmek gibiydi. Ya da kırık bir vazoyu tamir etmek gibi. Uzun sürmüştü. Sanki dakikalardır suyun altındaydı. Nefes almak için artık yüzeye çıkması gerektiğini biliyor ama yapamıyordu. Nihayet uyandığında kendini bir bataklıktan çıka-

rılmış gibi hissetti. Gözlerini kırpıştırıp derin derin nefes aldı. Güneş yükselmişti. Kepenkler kapalı olmasına rağmen yanlarından ışık sızıyordu. Kale duvarları kavurucu sıcağı engellese de, gecenin serinliği çoktan geçmişti.

"Karou." Zuzana'nın sesi derin bir saygıyla doluydu. "Müthiştin."

Neden söz ediyordu? Karou, bakışlarını odaklamaya çalıştı. Saatlerdir gözlerini kırpmamış gibi kurumuşlardı. Belki de gerçekten kırpmamıştı. Etrafına baktı. Ten gitmişti. Zuzana hâlâ yanındaydı. Mik de diğer yanına geçip ona sarılmıştı. Karou birden Mik'in bunu yere yığılmasına engel olmak için yaptığını fark etti. Dayanılmaz bir yorgunluk hissediyordu. Başını taşımakta bile güçlük çekiyordu.

Nihayet Ziri'ye baktı. O da saatlerdir uyanıktı. Karou'yu acısıyla besliyordu. Ziri ona gülümsedi. Bitkin bir gülümsemeydi. Kederli. Ve içinde daha pek çok duygu yüklüydü. Ama bu, gerçek bir gülümsemeydi. Ete bıçakla kazman o iğrenç sırıtış değil.

Karou başarmıştı.

Gözlerini Ziri'nin yüzünde dolaştırdı. Onu iyileştirmişti. Neredeyse hiçbir yara izi kalmamıştı. Ya elleri? Asıl sınav onlardı. Karou, Ziri'nin ellerine uzandı ve üzerlerindeki çirkin yara izlerini gördüğünde nefesini tuttu. Bir an başaramadığını sandı, ama sonra Ziri parmaklarını açtı. Onları kolayca hareket ettirebiliyordu. Karou derin bir oh çekti ve gülüp ayağa kalkmaya çalıştı. Ama ne mümkün? Başı döndü.

Oda yan yattı.

Ve bir süre sadece yatay görüntülerle yetinmek zorunda kaldı.

50

Juliet Gibi

Zuzana, Karou'nun yatağının kenarına tünemişti. Arkadaşı uyuyordu. Gözlerinin altında koyu gölgeler vardı. Derin ve düzenli nefesler alıp veriyordu. Yanındaki Ziri de uyuyordu. Nefes sesleri birbirine karışıyordu. Zuzana arkadaşının yüzünü soğuk suyla yıkamış, kollarıyla bileklerini silmişti. "Dinlenmesi gerek," dedi Mik'e. "Ben de bir şeyler yesem fena olmaz. Sakın bana açlıktan ölmediğini söyleme."

Mik sırt çantasından bir şey çıkarıp ona uzattı. "Al."

Zuzana bir süre elindekinin ne olduğunu anlamaya çalıştı. Galiba bir gofretti. "Bu şey erimiş," dedi.

"Sonra yeniden donmuş ve bu heyecan verici şekli almış."

Zuzana pencereye dönüp iç çekti. "Kokuyu alıyor musun? Yemek. Heyecan verici şekilli gofretimiz ancak tatlı olabilir. Hatta belki onu Kimeralarla paylaşırız."

Mik'in gözleri endişeyle irileşti. "Karou olmadan aşağı inemezsin."

"Kim demiş?"

"Gofretini onlarla paylaşacaksın, öyle mi?"

"Evet."

"Tamam. Çabuk söyle kimsin sen ve gerçek Zuzana'ya ne yaptın?"

"Ne demek istiyorsun?" dedi Zuzana robot gibi bir sesle. "Benim adım, Zuzana. İnsanım ve zihnini ele geçirip seni canavarların kucağına atmak gibi bir niyetim yok. Güven bana, lezzetli insan. Ah, pardon, Mik."

Mik güldü. "Kusura bakma ama hiç korkmadım. Seni ne ara değiştirecekler? Buraya geldiğimizden beri gözümün önündesin." Elini tuttu. "Ve öyle de kalmanı istiyorum."

"Tuvalette ne olacak?"

"Ah." Bir anlaşma yapmışlardı. Asla birbirlerinin önünde tuvaletlerini yapan o çiftlerden olmayacaklardı. "Özelim bana kalmalı," demişti Mik ciddiyetle. Zuzana'nın elini tutarak bir an düşündü. "Tamam, buldum. Bir parola belirleyeceğiz. Böylece karşımızdakinin gerçekten biz olduğunu kolayca anlayabileceğiz. Hani belki işerken bir canavar beş dakikada vücutlarımızı çalar diye."

"Sence vücut çalabiliyorlar mı? Ve aslında daha da önemlisi, madem beş dakika işeyebiliyorsun, neden Kaz'ın üzerine işemedin?"

"Kaç kez özür diledim, yetmedi mi? Bırak şimdi onu da, bir parola bulalım."

"Tamam. Sahtekar olsun mu?"

"Aramızdaki sahtekarı ortaya çıkarmak için belirlediğimiz parola sahtekar mı olacak?" diye sordu Mik ifadesiz bir yüzle.

"Hatırlaması kolay diye demiştim."

"İşin püf noktası amacını belli etmemekte. Eğer senin gerçekten sen olmadığından şüphelenirsem, bunu sana çaktırmadan test etmem gerek. Tıpkı filmlerdeki gibi. Sırtım sana,

yüzüm kameraya dönük olacak ve birden laf arasında *tuhafiyeci* diyeceğim..."

"Tuhafiyeci mi? Parolamız bu mu?"

"Evet. Sen beklenen tepkiyi vermezsen suratım asılacak ve gözlerimde korkunç bir ifade belirecek," -suratını asıp gözlerini kıstı- "çünkü o anda düşmanın vücudunu ele geçirdiğini anlayacağım. Ama tekrar sana döndüğümde, oynadığın role kanmış gibi davranıp içten içe kaçış planları yapmaya başlayacağım."

"Nasıl yani? Kaçacak mısın? Beni kurtarmaya çalışmayacak mısın?"

"Dalga mı geçiyorsun?" Zuzana'yı kendine çekti. "Gerekirse seni aramak için canavarların midesine bile inerim."

"Tabii beni bütün olarak yutmuş olacaklar. Tıpkı masallardaki gibi."

"Aynen öyle. Sonra karınlarını yarıp seni çıkaracağım. Seni çiğnemeden yutanın aklına şaşarım. Böyle nefis bir lezzet es geçilir mi hiç?" Zuzana'nın boynunu hafifçe ısırdı. Zuzana çığlık atıp onu itti. "Gel bakalım, cesur kahramanım. Gidip kendimize akşam yemeği bulalım. Eminim menüde adımız yoktur." Havayı kokladı. "Baksana şimdiden bir şeyler pişirmişler." Mik yine karşı çıkacak gibi oldu ama Zuzana elini kaldırıp onu susturdu. "Hangisinden daha çok korkuyorsun? Onlardan mı, yoksa kan şekeri düşmüş sevgilinden mi?"

Mik'in temkinli yüzü bir gülümsemeyle aydınlandı. "Emin değilim."

"Kemanını da al," dedi Zuzana ve Mik omzunu silkip dediğini yaptı. Zuzana odadan çıkmadan önce elini Karou'nun alnına koydu. Sonra yemek kokularını takip ederek merdivenlerden aşağı indiler.

*

Karou, derin ve rahatsız bir uykudaydı. Çoktan zaman ve kimlik kavramını yitirmişti. İnsan ve Kimera hayatı birbirine karışıyor, sanki bir müzenin iç içe geçen odalarındaymış gibi ikisinin arasında geziniyordu. Rüyasında Brimstone'un dükkanını ve oradaki çocukluk anılarını gördü. Issa'yı, Yasri'yi ve Twiga'yı, akrep fareleri ve kanatlı kurbağaları... Ve sonra da Brimstone'u. Uykusunda bile kıskaçlar kalbini sıkıştırdı.

Bullfinch'teki savaş meydanına gitti. Sislerin arasında Akiva'yı ilk gördüğü ana.

Ellai tapınağını gördü. Orada geçirdiği haftalarda hissettiği aşkı, umudu ve zevki yeniden yaşadı. Hayatında hiç o kadar mutlu olmamıştı. Parmaklarının arasında yine o lades kemiğinin kırılganlığını hissetti.

Ve sonunda kendini bir mahzende gördü. Soğuk bir taşın üzerinde bir hayalet ya da Juliet olarak uyandığını. Etrafı tanınmayacak kadar yanmış ölülerle doluydu. Tam ortalarında Akiva duruyordu. Elleri alev almıştı. Gözleri iki kara çukurdu. Ceset yığınlarının arasından ona bakıyor ve "Bana yardım et," diyordu.

Karou, yerinden sıçradı. Gündüz yine geceye dönmüştü. Yanında ılık bir vücut vardı.

"Akiva," diye inledi. Adı adeta rüyasından gerçeğe doğru akmıştı. Karou bu adı düşündüğünde bile acı çekiyordu. Şimdi onu yüksek sesle duymak kalbine hayali bir kazık saplamıştı. Yanındaki Akiva değildi. Ziri'ydi. Karou bunu fark ettiğinde zihni tam iki kez ıstırapla kasıldı. O olduğunu nasıl düşünebilmişti?

Ve neden o değildi?

*

Akiva adını duyunca irkildi. Üstelik bunu Karou söylemişti. Birden uyanıp doğruluverdi. Ne kadar da yakındı. Akiva içinden taşan ve onun çığlığına cevap veren ateş dalgasını engelleyememişti. Kanatlarından ona akan sıcaklığı. Ona dokunmuş ve Karou'nun çığlığı yanında yatan Kimera'yı uyandırmamıştı.

Akiva kendine yaptığı görünmezlik büyüsüyle kıpırdamadan durdu. Karou yanındaki Kirin'e bakıyordu. Demin adını söylemesine sebep olan her ne ise çoktan unutulmuştu. Akiva gözlerini kapadı. Nefesini susturdu ve pencereye doğru yürürken kendini Karou'nun kalp atışlarını duyamayacağına inandırdı.

Kalmak istiyordu. Gözlerini Karou'dan hiç ayırmamak. Ama uyanmıştı ve onu gizlice gözetlemeyi kendine yedirmiyordu. Bir sebep daha vardı. Kirin uyandığında olacaklardan da korkmuştu.

Aralarında ne olduğunu sorgulamaya hakkı yoktu. Merak etmeye bile hakkı yoktu.

Karou yaşıyordu. Önemli olan buydu.

Bu ve bir de Karou'nun yeni diriltici olması. Bu bilgi beraberinde diğer her şeyi silen bir hissizlik getirmişti.

Neredeyse her şeyi.

Karou'yu başka bir adamla uyurken görmek unutamayacağı kadar yaralayıcıydı. Prag'da onun penceresinden bakıp arkadaşlarını gördüğünde de aynı yakıcı kıskançlıkla sarsılmıştı. Bir an Zuzana'yı Karou sanmıştı. Belki Akiva daha ahlaklı biri olsaydı, Karou'nun kendi türünden biriyle mutlu olmasını dilerdi. Ama bir konuda şüphesi kalmamıştı: Artık Karou'dan onu sevmesini bekleyemezdi.

Karou, Kirin'in elini tuttu ve Akiva daha fazla dayanamadı. Kendini pencereden atıp uzaklara doğru kanat çırptı.

51

Seni Daha İyi Öldürebilmek İçin

Karou, Ziri'nin ellerindeki iyileşmeyi yakından görebilmek için eğildi. Arkasından hafif bir rüzgâr estiğini hissetti, ama tam nereden geldiğine bakacağı sırada Ziri'nin parmakları onunkileri kavradı. Pencereden savrulan kıvılcımlar tozlu yere düşüp söndü.

"Uyandın demek," dedi Karou. Yoksa haykırdığı adı mı duymuştu?

"Nihayet yalnız kaldık," dedi Ziri. Karou, elini çekip ondan hafifçe uzaklaştı. Ne demek istiyordu? Ama Ziri birdenbire gereğinden fazla yakınlaştıklarını onun bu tepkisi üzerine fark etmiş gibiydi. "Ah, yanlış anladın..." Doğrulup yatakta aralarına belirli bir mesafe koydu. Yanakları pembeleşmişti. Şimdi olduğundan çok daha genç görünüyordu. Çabucak ekledi. "O gelmeden sana neler olduğunu anlatmalıyım.

O mu? *Kim?* Bir an aklına yine Akiva'nın adı geldi, ama Karou bu fikri öfkeyle bir kenara itti. "Thiago mu?"

Ziri kafasını salladı. "Ona gerçekte neler olduğunu anlatamam, Karou. Ama sen bilmelisin. Yardımına ihtiyacım var."

Karou, gözlerini bile kırpmadan ona bakmayı sürdürdü. Ne demek istiyordu? Nasıl bir yardımdan söz ediyordu? Kendini yine rüyalarının o tuhaf bulanıklığına yuvarlanmış gibi hissetti. Sanki biri onu dürtüyor ama bir türlü dikkatini veremiyordu.

Ziri, sessizliği doldurmak için telaşla devam etti. "Biliyorum, yardımını hak etmiyorum. Sana nasıl davrandığımın farkındayım." Yutkunup ellerine baktı. Parmaklarını açıp kapadı. "*Bunu* hak etmiyorum. Onu dinlemekle hata ettim." Yüzü utançla kızarmıştı. "Seninle konuşmayı istedim ama yapamadım. O emre asla uymamalıydım. Kendimi tutmamalıydım."

Karou hafifçe silkindi. "Thiago benimle konuşmamanızı mı emretti?"

Ziri kafasını salladı.

"Neden?"

"Sana güvenemeyeceğimizi söyledi. Ama ben güveniyorum. Karou..."

"Böyle mi dedi?" Karou suratına tokat yemiş gibi irkildi. Kendini aptal gibi hissediyordu. "Bana da hepinizle konuştuğunu ve zamanla beni kabulleneceğinizi söyledi."

Ziri cevap vermedi. Her şey açıkça ortadaydı. Thiago ona baştan beri yalan söylemişti. Aslında buna neden şaşırıyordu ki? "Başka ne dedi?" diye sordu.

Ziri çaresizce etrafına bakındı. "Bize sık sık ihanetini hatırlatıyordu." Sesi yumuşaktı. Omuzları çökmüştü. "Sırrımızı Seraflara sattığını."

Karou gözlerini kırpıştırdı. "Satmak mı?" Ne? Bu kadarını Thiago'dan bile beklemezdi doğrusu. "Size böyle mi söyledi?"

Ziri kafasını salladı. Thiago Kimeralara onun sırlarını Seraflara sattığını mı anlatıyordu? Arkasından *hain* diye tıslamalarına şaşmamak lazımdı. "Ben kimseye bir şey satmadım," dedi. Sonra birden aklına bir şey daha geldi. Seraflara hiçbir sırrı satmadığı gibi, hiçbir şey de söylememişti. Son haftalarda kendi utancına o kadar gömülmüştü ki, neden utandığını sorgulamamıştı bile. Aslında suçu neydi? Düşmanı sevmek mi? Evet, yanlıştı. Onu serbest bırakmak mı? Bu da öyle. Ama Karou'nun bunu yaptığını bilmiyorlardı. Ayrıca Akiva'ya Kimeraların en büyük sırrını söyleyen o değildi.

Thiago'ydu.

Beyaz Kurt kendi hatası için onu suçluyor, onu diğerlerinden uzak tutuyor, iki tarafı da yalanlarla besliyordu. Hepsi onu kontrol altına almak içindi. Karou'nun sihrini istediği gibi yönlendirebilmek için. İşe de yaramıştı. Karou onun her dediğini yapıyordu.

Artık yapmayacaktı. Kalbi deli gibi çarpıyordu. Ziri'ye baktı. "Bu doğru değil," diye fısıldadı. "Meleğe hiçbir şey söylemedim." Adını söylemeye cesaret edememişti. "Ona diriltmeden hiç söz etmedim. Yemin ederim." Ziri'nin ona inanmasını istiyordu. En azından birinin onu bir hain olarak görmemesini. Sonra birden Brimstone'un da böyle düşünebileceği geldi aklına.

Başı dönmeye başladı. Eğer Brimstone buna inanmışsa bile onu affetmiş olmalıydı. Ona yeni bir hayat vermişti. Güvenli bir hayat. Ve onu sevmişti. Karou, Brimstone ölene dek fark etmemişti bunu. Ve şimdi Brimstone'un, yıllarca kolladığı küçük kızın onun sırrına, onun acısına ihanet ettiğine inanarak öldüğünü düşünmek bile istemiyordu. Ona

gerçeği asla anlatamayacaktı. Brimstone her neye inandıysa onunla birlikte ölüme gitmişti.

"Sana inanıyorum," dedi Ziri.

Bu da bir şeydi, ama yeterli değildi. Karou elini karnına koydu. Midesi zayıflıktan içine göçmüştü. Saatlerdir aç olmasına rağmen bulantısı boğazına kadar yükseliyordu. Ziri tereddütle elini uzattı. Sonra geri çekti. "Özür dilerim," dedi kederle.

Karou kafasını salladı. "Gerçeği anlattığın için teşekkür ederim."

"Dahası da var..."

Tam o sırada dışarıdan şok edici bir ses geldi. Bir çığlık. Karou nefesini tuttu. Uyandığından beri içinde kötü bir his vardı ve şimdi bunun ne olduğunu biliyordu. Zuzana ve Mik yoktu. *Neredeler?*

Ve demin bağıran kimdi?

Avluda, Zuzana elleriyle kulaklarını kapattı ve sinirle dişlerini gıcırdattı.

Mik daha diplomatikti. Demin kemanından kulak tırmalayıcı bir ses çıkaran Virko adındaki Kimera'ya kafasını salladı. "Evet, işte böyle."

Virko müzik aletini elinden geldiğince doğru tutmaya çalışıyordu. Keman kocaman çenesinin yanında küçücük kalmıştı ama şişman parmaklarına rağmen yayı ona gösterildiği gibi hareket ettirebiliyordu. Zuzana bir şey fark etmişti. İri ve canavarımsı gövdelerine rağmen, çoğu Kimeranın elleri insan eliydi. Öldürmek ya da yaralamak için kullandıkları kılıçlar, baltalar, hançerler ve oklar için bu gerekliydi tabii.

Seni daha iyi öldürebilmek için, tatlım.

İşin tuhafı, tüm o silahlara ve vahşi hayvan vücutlarına rağmen korkutucu değillerdi. Yani dışarıdan bakıldığında adamın ödünü patlatıyorlardı, ama tavırları öyle değildi. Belki de aşağı indiklerinde ilk Karou'nun odasında gördükleri Bast'a rastladıkları içindi. Ona el kol işaretleriyle acıktıklarını anlatmışlar, Bast da onları yemek salonuna götürüp anlamadıkları kelimelerle diğerlerine tanıtmıştı.

"Kızartma mı, haşlama mı daha lezzetli olacağımızı konuşuyorlar," diye fısıldamıştı Mik. Ama Zuzana onun korkmaktan çok, heyecanlandığını görebiliyordu. Kimeralar şimdiye dek rastladıkları bütün yaratıklardan daha ilgi çekiciydi. Belki biraz da şüpheciydiler, zira hepsi gözlerini onlara dikmişti. Zuzana buna aldırmamaya çalışmıştı. Yemek bebek mamasını andırıyordu, ama Marakeş'teki turist avcısı lokantanınkine oranla fena değildi. Kimera dilinde birkaç kelime bile öğrenmişlerdi: *yemek, lezzetli, küçük*. Zuzana, bunlardan sadece sonuncusunun kendisiyle ilgili olduğunu umuyordu. Çok geçmeden Kimeralar arasındaki popülaritesi artmıştı. İkide bir koca elleriyle kafasına vurmalarına ses çıkarmadığı sürece sorun yoktu.

Şimdi avludaydılar ve Kimeraların yeni ilgi odağı, Mik'in kemanıydı. Virko bunu birkaç kere daha gıcırdattıktan sonra diğer Kimeralardan homurtular yükseldi. Kemanı geri vermesini söylemiş olacaklardı ki, Virko onu Mik'e uzatıp çalmasını işaret etti. Zuzana artık Mik'in en sevdiği parçaları biliyordu. Bu da, bir Mendelssohn keman konçertosuydu. Onu her duyuşunda ensesindeki tüyler diken diken olur, aynı anda kendini hem mutlu, hem üzgün, hem tatlı, hem tuzlu hissederdi. Uzun ve karmaşıktı. Bazı yerleri neşeli, diğerleri destansı ve yıkıcıydı. Zuzana geride durup müziğin yaratıklar üzerindeki etkisini gözlemledi.

Başta şaşırmışlardı. Virko'nun yalnızca gıcırtılar çıkarabildiği bir müzik aletinin bunu yapabilmesine. Birbirlerine baktılar, bazıları hayretle mırıldandı. Sonra giderek sessizleştiler. Şimdi yalnızca müzik ve yıldızlar vardı. Askerlerden bazıları yere çömeldi, bazıları yıkık duvarların tepesine kuruldu, ama çoğu ayakta kalmayı yeğledi. Sonra kapılarla pencerelerden başka kafalar uzandı. İki aşçı kadın da onlara katılmıştı.

Kurt Adam bile etkilenmiş görünüyordu. Vahşi güzelliği ve yüzünde derin bir özlemle kıpırdamadan duruyordu. Zuzana bir an onun hakkında yanılmış olabileceğini düşündü ama sonra bu fikirden çabucak vazgeçti.

Her gün baştan aşağı bembeyaz giyinen birinin aklından zoru olmalıydı. Ona bakarken yanında bir *paintball* tabancası getirmediğine pişman oluyordu. Ama insan bavul yaparken her olasılığı düşünemezdi, öyle değil mi?

Karou, hayretle kafasını iki yana salladı. Mik avluda keman çalarken Zuzana olduğu yerde hafifçe sallanıyordu. Prag'da böyle bir manzarayı hayal bile edemezdi.

"Buraya nasıl gelmişler?" diye sordu Ziri. O da kalkmıştı. Gelip Karou'nun omzunun üzerinden baktı.

"Beni bulmuşlar," dedi Karou. Bu cümlenin basitliği içini sevgiyle doldurdu. Arkadaşları onu aramış ve bulmuştu. Artık yalnız değildi. Kemanın sesi alçalıp yükselerek adeta dünyayı dolduruyordu. Haftalardır müzik sesi duymamıştı. Sanki bir yanı onu emiyor ve yavaşça hayata dönüyordu. Pervaza çıkıp aşağı süzülmeye hazırlandı ama Ziri onu durdurdu.

"Bekle, lütfen."

Karou arkasına baktı.

"Bir daha ne zaman yalnız kalırız bilmiyorum. Karou, ben ne yapacağımı bilmiyorum."

"Neden bahsediyorsun?"

"Ruhları." Ziri hızla odanın diğer tarafına doğru yürüdü. Sonra bir şey almak için eğildi ve bir buhurdanla geri döndü. "Birliğim," dedi.

"Onları kurtardın mı?" Karou heyecanla pervazdan indi. "Ah, Ziri. Bu harika. Ben de sanmıştım ki..."

"Thiago'ya söylemem gerektiğini biliyorum, ama emin olamıyorum." Buhurdanı eliyle şöyle bir tarttı.

Karou'nun aklı karışmıştı. "Neden?"

"Çünkü emrine karşı geldik."

Karou hayretle ona baktı. Kurt'a karşı mı gelmişlerdi? Kısa bir duraksamanın ardından "Neden?" diye sordu.

Ziri bir an gözlerini kaçırdı. Sonra yine ona baktı. "Emrin ne olduğunu biliyor musun?"

"Issız Kayalar'a gidecektiniz. Dominyon'la savaşmaya." Buna kendi bile inanmamıştı ki.

Ziri kafasını iki yana salladı. "Hayır. Onlara misilleme yapmamız istendi. Seraf kadınlara ve çocuklara saldıracaktık."

Karou ağzını kapadı. "Ne?" diye mırıldandı cılız bir sesle.

Ziri kafasını salladı. "Bu bir savaş değil, Karou. Bir terör kampanyası. Beyaz Kurt sayımızın azlığını ancak böyle telafi edebileceğimizi düşünüyor."

Terör, diye düşündü Karou. *Kan. Daha çok kan.* Son günlerde Eretz'te kim bilir kaç kişi ölmüştü?

"Ama emrine karşı geldik. Issız Kayalar'a gittik." Gözleri uzaklara daldı. "Belki de haklıydı. Yapabileceğimiz hiçbir şey yoktu. Çok kalabalıklardı. Ben dövüşmedim. Hepsinin ölüşünü izledim."

"Ama ruhlarını alabildin?"

"Bir tuzaktı. Ben de o tuzağa düştüm."

"Ama kaçtın." Anlamaya çalışıyordu. "Şimdi buradasın."

"Evet. Hâlâ aklım almıyor." Karou ne demek istediğini soramadan, Ziri derin bir nefes alıp kan ve is lekeleriyle dolu tuniğinin iç cebinden bir şey çıkardı. Karou bir yeşillik gördü o kadar. O şey her neyse, Ziri'nin avucuna sığacak kadar küçüktü. "Beni yakalamışlardı," dedi. "Jael beni yakalamıştı. Az kalsın ona söyleyecektim." Büyük, kahverengi gözlerinde ısrarlı bir ifade belirmişti. "Seni söyleyecektim. Çok çabaladım, ama eninde sonunda pes edecektim."

"Herkes ederdi," dedi Karou. Kontrolünü kaybetmemeye çalışıyordu ama giderek paniklemeye başlamıştı. "Ziri, ne oldu? Anlat, lütfen."

52

Kuşlara Çağrı

"Akiva." Liraz'ın sesi sertti. Kayalıkların yeşillikle buluştuğu bir yokuşu işaret ediyordu. Hemen yanındaki açıklıkta yakılan cesetlerin dumanları tütüyordu. Açıklığın tam ortasında bir kül yığını ve melekler vardı. "Jael," diye tısladı Liraz ve erkek kardeşlerine baktı. Gerisini kendileri de görebilirdi.

Jael'in askerleri bir Kimeranın etrafını sarmıştı.

Uzaktan, Akiva onun sadece bir Kirin olduğunu görebildi. Madrigal öldüğünden beri ilk kez onun halkından birini görüyordu. Dans edercesine zarif hareketlerle dövüşmesine bakılırsa kaçan halktan biri değildi. Bir askerdi.

Jael, isyancılardan birini ele geçirmek üzereydi. Akiva dikkat kesildi. Dominyon askerleri sonunda Kirin'i dizlerinin üzerine çöktürdü. Jael tepesinde dikilerek kollarını sıvamaya başladı. Akiva bunun tek şansı olduğunu biliyordu. Bir diriltici olduğu kesinleşmişti. Mağarada bulduğu buhurdanı ve Karou'yu düşündü. Belki de isyancılara Jael'den önce ulaşabilirdi.

Hazael'in sözlerini hatırladı. "Bugün yine kuşlara rastlar mıyız dersin?"

Görünüşe bakılırsa, rastlamışlardı. Akiva tünediği yüksek çıkıntıdan uzaklara baktı. Dumanların üzerinde turlayan leşçil kuşlara. Cesetlerin yakılması onları hayal kırıklığına uğratmış olmalıydı. Tabii, Hazael gerçek kuşlardan söz etmiyordu.

O bile Akiva'nın ne kadar ileri gidebileceğinden habersizdi.

Her şey bir sesle başladı, dedi Ziri, Karou'ya. Titrek bir uğultu giderek büyüyüp bir kükremeye dönüşmüştü. Başta melekler yapıyor sanmıştı ama onlar da şaşkın görünüyordu. Onu kollarından tutan iki asker panikle etraflarına bakındı. Ziri küllerin üzerinde sırtüstü yatıyordu. Kolları iki yana açılmıştı. Jael ellerinin öldürdüğü bir askerin kılıçlarıyla toprağa saplanmasını emretmişti.

Ziri debelendikçe kılıçlar etini kanırtıyor, acı bütün vücuduna dalga dalga yayılıyordu. Acı beynine girmiş, onu ele geçirmişti. Ve bir de korku vardı. Acının ona neler söyletebileceğinin korkusu... Buna son vermek için neleri feda edeceğinin.

Henüz hiçbir şey söylememişti ama meleklerin de daha onunla işi bitmemişti. Jael, külle dolu bir miğferle yanma çömeldi. "Bunlar birkaç saat önce arkadaşlarından biriydi," dedi. "Ağzını açın."

"Hayır!"

Parmaklarını dudaklarının kenarlarına sokup ağzını açtılar. Ziri dudağında miğferin sıcak metalini hissetti. Ağzına boşalan külleri yutmamak için çırpındı. Arkadaşının ölüsüyle boğulmamak için. Nefes almaya çalıştı. Ciğerleri yanıyordu. Gözlerinin önünde parlak ışıklar yanıp söndü. Serafların görüntüsü bulanıklaştı. Jael'in bir oyuğu andıran çirkin ağzı

dalgalandı. Acı ağır bir örtü gibi üzerine kapandı. Nefes alamıyordu. Ölüyordu...

Bitti, diye düşündü dehşetinin arasında.

Sonra biri yüzüne su çarptı.

Yine boğulacağını sandı. Yutkundu. Sular ağzına burnuna kaçtı. Çılgınca öksürdü. Hayır, bitmemişti.

"Bilmem anılarını canlandırabildim mi?" diye sordu Jael. "Buna bütün gün devam edebilirim."

Fiziksel acı öylesine tüketiciydi ki. Ziri bunun ruhu nasıl ele geçirebildiğine tanık oldu. Acının bir kuklacı gibi iplerini çekebildiğine. Ona her şeyi söyletebileceğine.

Hayır.

Miğfer yine dolduruldu. Ziri debelendi. Dişlerini sıktı ve bir türlü ağzını açamadılar.

İşte gülümsemeyi o zaman yaptılar.

Miğfer bir kez daha dudaklarına dayandı. Ve birden o ses geldi. Melekler durdu, miğfer yana devrildi. Uğultu giderek yoğunlaşırken kılıçlarını çektiler. Ses büyüdü, büyüdü, adeta bir gölgeye dönüştü.

Gökyüzü canlandı. Dalgalandı. Üzerlerine kapandı.

Bir mucizeydi.

Ve bir dikkat dağıtıcı.

"Kuşlar," dedi Ziri, Karou'ya. Hayretle başını salladı. "Başta sadece leşçil kuşlar vardı. Sonra diğerleri geldi. Her çeşit kuş. Kaç bin tane vardı bilmiyorum. Gökyüzü kuşlarla doluydu, Karou. Üzerimize geldiler."

"Saldırdılar mı yani?" diye sordu Karou gözlerini kocaman açarak.

Ziri kafasını iki yana salladı. "Sadece geldiler. Etrafımızı çevirdiler. Aramıza girdiler. Melekleri benden uzaklaştırdılar."

Karou, başını hafifçe yana eğdi. İşte o an Ziri yeni iyileşen elini onun boynuna koymak istedi. Sonra Karou'nun yanında yatmasının nasıl bir his olduğunu hatırlayıp utançla kızardı. Ona sarılmak istiyordu. Sıkıca sarılmak. Gözlerini kaçırıp ısrarla duvara baktı.

Eli avucunda tuttuğu şey hâlâ yaşıyormuşçasına zonkluyordu. Aslında bu kendi kanıydı. O yaşıyordu. Hâlâ hayattaydı. Başka ne diyeceğini bilemediği için elini uzatıp parmaklarını açtı.

Karou minik, tüylü cesedi gördü. Bir bağlantı kuramamıştı. Gözlerinde boş bir ifade vardı. Ziri belki yüzüncü kez bu mavi saçlı kızın Madrigal olduğundan şüphe etti. Bunu nasıl unuturdu?

Sonra birden gözleri irileşti ve şaşkınlıkla ona baktı.

Bu bir sinek kuşu güvesiydi. Kanatları açık gri, gövdesi zümrüt yeşiliydi ve boynunda kırmızı bir çizgi vardı. Kuşlar alçaldığında, her türden kuş, gölge kuşları, yarasa kanatlı kargalar, leşçil kuşlar, ötücü kuşlar, yırtıcı kuşlar, hatta kanatları hâlâ karlı fırtına avcıları, Ziri kaçma fırsatını yakalamıştı. Ama bir elini onu toprağa mıhlayan kılıçtan kurtarması lazımdı. Dişini sıkıp sol elini çekmişti. Neyse ki, kılıç keskindi. Eli kurtulduğunda vücudu ıstırapla sarsıldı. Gözlerinin önünde kırmızı benekler uçuştu. O kargaşada kendini nasıl topladıysa, diğer elindeki kılıcı çekip çıkarmayı başardı.

Seraflar onu tutmaya çalıştı. Bıçak kullanacak durumda değildi. Başını eğip onlara boynuzlarıyla saldırdı. Birini kenara fırlattı, ama boynuzları yeterince sivri olmadığı için asker yuvarlandığı yerden hemen kalktı. Ziri boynuzlarını bir kez daha ve bu kez boğazına daldırdı. Bir yandan da Jael'e bakındı. Söylediğini yapmak, Dominyon'un Kumandanı'nı öldür-

mek istiyordu. Ama onu bulamadı. Ruh toplama malzemeleri hâlâ yerde duruyordu. Yaralı elleriyle bunu son anda kaptı ve kuşlar bulutlar hâlinde yere indi. Artık düşmanlarını göremiyordu. Onlar da onu.

Ziri çırpınan kanatları yararak havalandı.

Olanlara anlam vermeye çalışmakla vakit kaybedemezdi. Yeterince uzaklaştığında nefes almak için bir ağaca kondu. Kuşu bulduğunda ölmüştü. Kargaşanın arasında zırhına takılmıştı. Ziri bunu bir işaret olarak algıladı.

Kısa bir tereddüdün ardından ağzındaki baklayı çıkardı. "Emin değilim, ama galiba bunu o yaptı," dedi.

"O mu?" Karou kaskatı kesilmişti. "Kimden bahsediyorsun anlamıyorum."

Ziri, uzun uzun gözlerinin içine baktı. Madrigal'i andıran hiçbir yanı yoktu. Yüzünün şekli farklıydı. Gözleri kahverengi değil, siyahtı. Ağzı daha küçüktü. Saçları maviydi, boynuzları yoktu ve bir insandı. Madrigal'i Hükümdar'ın doğumgününden öyle iyi hatırlıyordu ki. O gece sonun başlangıcıydı. Karou, tüm bunlardan ne kadar da uzak görünüyordu. Ziri neredeyse onun deminki inkarına inanacaktı. Kendine *gerçekten bilmek zorunda mı* diye sordu. O melekten bahsetmek zorunda mıydılar? Madrigal'in aşığından? Belki de ona kuşu göstermesi yeterliydi. Karou istediğini düşünebilirdi. Hem zaten emin değildi.

Ama hâlâ hayatta olmasının tek bir açıklaması olabilirdi ve bunu Karou'dan saklayamazdı. "Onu hiç görmedim," dedi ve Karou bu kez kimi kastettiğini sormadı. "Belki yanılıyorum, ama başka ne düşüneceğimi bilmiyorum. Kuşların bu şekilde çağırılabileceğini bilmezdim. O gece Hükümdar'ın balosuna dek. Şalı hatırlıyorsun, değil mi?"

Karou'nun gözleri hayretle irileşti. "Sen bunu nereden biliyorsun?"

Ziri'nin yanakları yanmaya başladı. Başını eğip itiraf etti. "Sizi gözetliyordum."

On sekiz yıl önce, Hükümdar'ın balosunda, Ziri sadece kalabalığın arasında bir çocuktu. Madrigal'in bir yabancıyla dans ettiğini görmüş ve adamın yerinde olmayı dilemişti. Tabii o yabancının bir Seraf olduğunu düşünmemişti ama oradaki kimsenin görmediğini görmüştü. Adam durmadan maske değiştiriyor ve Madrigal onunla tekrar tekrar dans ediyordu. Madrigal'in hareketlerinde yetişkinlerin arasındaki o gizemleri çağrıştıran bir şeyler vardı. Thiago'nun yanında nasıl yay gibi gergin oluyorsa, bu yabancının kollarında adeta eriyordu. Sonra fenerlerin ışığında dönen sinek kuşu güveler Madrigal'in çıplak omuzlarını örterek canlı bir şal oluşturmuştu. Ziri bunu da görmüş ve yabancının bir sihir yaptığını anlamıştı. Adam Madrigal'i belinden tutup kaldırmış ve şala sarındığında tekrar yere indirmişti. Bu da başka bir sihirdi. Hatta belki aralarındaki sihirden çok öteydi.

Ziri gözlemci bir çocuktu. Çok şeye tanık olmuştu ama o zamanlar bunları anlayamayacak kadar gençti. Madrigal'in ölümünü ve kalabalığın çılgınlığını izlemek zorunda kalmıştı. Madrigal için neden yalnızca düşmanın yas tuttuğunu anlayamamıştı. Melek dizlerinin üzerindeydi. Üstü başı kan içindeydi. Ziri, Akiva'nın canhıraş feryatlarını asla unutmayacaktı. Istırabını, öfkesini ve çaresizliğini. O feryatlar duyduğu en korkunç şeydi.

O gün Thiago'yu da görmüştü. Sarayın balkonundaki beyaz, buzdan varlığını. Hiç kıpırdamadan, ifadesiz bir yüzle idamı izleyişini.

Ziri, o gün birinden nefret etmeye başlamıştı ve o kişi Akiva değildi.

"Neden bilmiyorum, Karou," dedi "ama galiba melek hayatımı kurtardı."

53

Kahramanlar

"Fırsatımız varken onu öldürmeliydik," dedi Liraz. Hazael'le ikisi Dominyon kampında dik bir yokuşu tırmanıyordu.

"Fırsatımız yoktu," diye hatırlattı Hazael. "Lanet kuşlardan göz gözü görmüyordu."

"Belki boğulur ya da gaga darbelerinden ölür diye umutlanmıştım," dedi Liraz.

Jael'den söz ediyorlardı. Şimdi de onu görmeye gidiyorlardı. Her nedense, yakışıklı (!) amcaları onları çağırmıştı. "Akiva onu kuşlara öldürtse fena olmaz mıydı?"

Hazael omuz silkti. "Bence kardeşimiz neler yapabileceğini kendi bile bilmiyor. Daha önce bu kadar büyük bir işe kalkıştığını bile sanmıyorum. Bedelini ağır ödeyecek."

Ödüyordu zaten. Kuşları çağırırken harcadığı çaba Akiva'yı tüketmişti. Gözlerini sıkıca kapamış titriyordu. Hazael'le Liraz ancak Akiva onlara baktığında, damarlarının çatladığını ve gözlerinin birer kan çanağına döndüğünü görmüştü.

"Bir Kimeranın hayatı için değer miydi?" diye söylendi Liraz.

"Birinin hayatı ve daha çoğunun umudu için, evet," dedi Hazael.

"*Onun* umudu için," dedi Liraz acı bir sesle. O hayalet kızdan nasıl nefret etmeyecekti? Canlı mı ölü mü, insan mı Kimera mı o bile belli değildi. Liraz kıskançlığının kaynağını biliyordu. Çok derinlerde bir yerdeydi. Belki pek çoğu anlamazdı ve kendi de bundan nefret ediyordu, ama Akiva onundu.

O anlamda değil. Akiva onun kardeşiydi. Ama Hazael'le Akiva onun her şeyiydi. Onlardan başka kimsesi yoktu. Belki yüzlerce kız ve erkek kardeşleri vardı ama bu farklıydı. Hep üçü olmuştu. Liraz pek çok kereler onları kaybetme tehlikesiyle karşı karşıya kalmıştı. Savaş meydanlarında. Böylesiyle ilk kez karşılaşıyordu. Piçler âşık olmaz, evlenmezdi. Yasaktı. Belki ölseler, Liraz kendini terk edilmiş hissetmezdi. Ama gidip hayatlarını başka biriyle birleştirmelerini kabullenemiyordu.

Korkmadığını söylemişti ya? Yalandı. Liraz'ın korkusu yalnız kalmaktı. Çünkü kendisinin birini o şekilde sevemeyeceğinden emindi. Etini bir yabancıya teslim edemeyeceğinden. O yakınlığı hissedemeyeceğinden. Başka birinin nefesini kokladığını, ona dokunduğunu, kendini ona sunduğunu hayal bile edemiyordu. Bunun savunmasızlığı utançla kızarmasına sebep oluyordu. Liraz, kimseye karşı gardım düşüremezdi. Düşüncesi bile kendini bir çocuk gibi zayıf ve kırılgan hissettiriyordu. Ve onun çocukluğa dair güzel anıları yoktu.

Yaşadıklarını Hazael ve Akiva sayesinde atlatmıştı. Onlar için her şeyi yapardı ama her şeyin onları bırakmak anlamına geleceğini hiç düşünmemişti

"Onları buldu mu acaba?" dedi Hazael'e. İsyancıları kastediyordu. Jael'in çadırına yaklaştıkları için fısıltıyla konuşuyorlardı. "Onunla gitmeliydik."

"Burada kalıp rolümüzü oynamak zorundaydık," dedi Hazael ve Liraz kafasını sallamakla yetindi. Akiva'yı yine tek başına yollamak istememişti ama onu nasıl durdurabilirdi ki? En kötüsü, Akiva'yı kendilerinden nefret ettirmek olurdu. Dolayısıyla onun güçlükle görünmezlik büyüsü yapıp Kirin'in peşinden kuşlarla dolu gökyüzüne yükselmesini izlemişlerdi. Sonrasında Hazael'le birlikte kampa dönmüşlerdi. Rollerini oynamak için.

Şimdi de yarım yamalak gerçeklerini ve yalanlarını söylemek için Dominyon Kumandanı'mn huzuruna çağrılmışlardı.

"Hazır mısın?" diye sordu Hazael.

Liraz kafasını salladı ve çadıra ilk o girdi. Önceki gün Loriel de bu çadıra girmişti. Liraz bir an sırtında Hazael'in cesaret verici dokunuşunu hissetti ve Jael'in karşısına çıkarken bu temasa tutunmaya çalıştı.

Loriel iyi olduğunu söylemişti. Önemli bir şey değilmiş gibi davranmıştı. Sadece bir erkekti. Erkekler gelip geçiciydi. Fazla kafaya takmaya değmezdi.

Loriel, kadın askerlerin çoğundan büyüktü. Ayakları yere sağlam basan bir kızdı. Bir bakirenin Jael'e yem olmasını engellemek için gönüllü olmuştu. Liraz, Jael'in kanından geldiği için tehlikede değildi. Yine de, böylesi bir cesaret gösterisine ilk kez tanık olduğunu düşünmüştü. Keşif koluna katılmaktan ya da yaralıları toplamak için savaş meydanına dönmekten daha cesurcaydı. Düşmanın karşısında dikilmekten bile daha cesurca. Liraz hepsini yapmıştı ama o çadıra girip de bir daha asla eskisi gibi çıkamazdı.

"Lordum," dedi reverans yaparak. Hazael de onu taklit etti.

"Yeğenlerim," dedi Jael. Sesi alaycıydı. Liraz yine de bu hitap tarzından hoşlandı. *Ha şöyle, akraba olduğumuzu unu-*

tayım deme, diye söylendi içinden. Başını kaldırıp amcasına baktı.

Jael'in yüzünde gördüğü ifadeden hiç hoşlanmamıştı. Jael, Hazael'e bakmıyordu bile. Onu ilgiyle süzüyordu. Liraz huzursuzca kıpırdandı. "Adın?" dedi Jael.

"Kardeşimin adı, Liraz," diye atıldı Hazael. "Ben de, Hazael."

Jael "Liraz," diye mırıldandı dudaklarını şapırdatarak. Arkasından derin bir iç çekiş geldi. "Demek piçlerdensin ha? Ne kadar yazık. Elime düşen çoğu meyveden daha tazesin. Ama ağabeyim mutlaka bir yolunu bulup kendini araya sokuşturur."

Hazael güldü. "Sokuşturmak mı?" dedi gereğinden daha yüksek bir sesle. "Çok komiksiniz." Jael'in dikkatini kendine çekmek için böyle yapıyordu.

Kes şunu, diye düşündü Liraz, ama Jael gülümsemekle yetindi. Hazael'in doğal sempatikliği onu da etkilemiş gibiydi.

Jael, çadıra girdiklerinden beri ilk kez Hazael'e alıcı gözüyle baktı. Sonra gözleri tekrar Liraz'a kaydı. "İkiz misiniz?" diye sordu. "Ya da belki anneniz birdir?"

Hazael kafasını iki yana salladı. "Hayır, efendim. Tek ortak noktamız babamızın asil kanı."

Liraz şaşırmıştı. Başını çevirip Hazael'e baktı. Jael'in huzurunda Joram'a *baba* demek de nereden çıkmıştı? Hazael, hâlâ ilgiyi üzerinde tutmaya çalışıyordu. *Kes şunu*, diye düşündü Liraz yine, ama Jael alınmamıştı. Belki Hazael aptala yattığı içindi, ya da aklı başka bir yerdeydi.

"Anlıyorum," dedi kumandan. "Sizi ayırt etmek güç, ama Piçler Prensi kendini hemen belli ediyor, öyle değil mi? Stelyalı kanı ağır basıyor."

Stelyalı kanı mı? Akiva'nın Joram'a hiç benzemediği doğruydu ama onlardan tek farkı buydu. Liraz bırak Akiva'nınkini, kendi annesini bile hatırlamıyordu. Jael'in derdi neydi?

"Bana Akiva'nın kampta olmadığı söylendi. Doğru mu?"

"Evet, efendim," dediler aynı anda.

"Yerini bir tek siz bilirmişsiniz."

"Hâlâ isyancı avlıyor, efendim," dedi Hazael.

Yalana bak, diye düşündü Liraz.

"Ne hoş. Canavar Katili dur durak bilmiyor, hım? Ama siz onu yalnız bırakıp kampa döndünüz."

"Açlığıma yenildim efendim," dedi Hazael pişmanlıkla.

"Hepimiz kahraman olamıyoruz tabii."

Jael'in küçümseyici sözleri Liraz'ı öfkelendirmişti. "Hiç isyancı yakaladınız mı?" diye sordu Hazael'in komik pişmanlığından uzak bir sesle. *"Efendim."*

Jael'in gözleri ona kaydı ve hiç düşünmeden "Hayır," dedi.

Yalancı, diye düşündü Liraz Jael'in işkence ettiği Kirin'i hatırlayarak. Ona silah arkadaşlarının küllerini yedirirken nasıl da eğleniyordu. Liraz'ın midesi bulandı. Jael'e karşı düşmanın tarafını tutmak kolaydı. Tabii bunda düşmanın görünüşünün de payı vardı. Belki yakalanan Heth, Akko ya da başka bir canavar olsaydı, Jael'in tarafını tutmak kolaylaşırdı. Ama Kirin'i dövüşürken izlemek müthişti. Liraz, bir ara kaçabileceğini bile düşünmüştü. Öyle hızlıydı ki. Askerliğinin çaylaklık günlerinden beri ilk kez bir Kirin görüyordu. Neye benzediklerini bile unutmuştu. Dolayısıyla Akiva onlara Madrigal'in de bir Kirin olduğunu söylediğinde, Liraz'ın nefretinin son kırıntıları da uçup gitmişti.

İsyancının hayvansı özelliklerine rağmen hayvansı olmayan bir zarafeti de vardı. Liraz onun ölmesini istememişti.

Aynısını Jael için söyleyemezdi. Onda ne asalet vardı, ne zarafet. Liraz küllerle boğulanın o olmasını istemişti. Acaba o askeri ne kadar kötü yaralamıştı? Ve kaç tanesine daha öyle zevkle işkence etmişti? "Hayır mı?" dedi. "O zaman belki de gerçekten hayalettirler."

Aptal. Jael'in tembel bakışları birden öfkeyle parladı. "Sana onların ne olduğunu söyleyeyim, asker," dedi. "Onlar sefil hayvanlar." Liraz'a bir adım yaklaştı. "Biliyor musun, bana birini hatırlatıyorsun." Gözlerini yüzünde, vücudunda dolaştırdı. "Belki renkleriniz farklı. O senin gibi sarışın değildi ama senin kadar ateşliydi."

Ateşliydi. Geçmiş zaman. Liraz kendini zorlayarak gözlerini yere dikti. *Karşındaki Jael. Şansını zorlama. Onu kışkırtma. Piç kanının seni kurtarabileceğini mi sanıyorsun?*

"Sizin için Akiva'ya bir mesaj iletmemizi ister misiniz?" diye sordu Hazael. Yine amcalarının dikkatini çekmeye çalışıyordu. "Bir iki güne döner."

"Hayır," dedi Jael geri çekilerek. "Mesajım yok. Astrae'ye dönüyorum. Ama eminim, tekrar karşılaşacağız."

"Bensiz aşağı indiğinize inanamıyorum," dedi Karou öfkeyle.

"Ya ne yapacaktık?" Zuzana hiç de pişman görünmüyordu. "Açlıktan ölüyordum ve ev sahibemiz seksi canavar çocukla yataktaydı."

Seksi canavar çocuk mu? "Tanrım, duyan da başka bir şey sanacak!" Karou ellerini iki yana açıp hayretle kafasını salladı. Olmayan bir şey için bu kadar tepki göstermek saçmaydı belki ama Zuzana'yla Mik'in başına gelebilecekleri düşündükçe içi içini yiyordu. Nihayet avluya indiğinde Zuzana'yı Tangris'le Bashees'in arasında otururken bulmuştu. Onca

Kimera arasında bula bula onları bulduğuna inanamıyordu doğrusu. Üstelik yolculukta tanışan ve aynı dili konuşmayan insanlar gibi, el kol işaretleriyle koyu bir sohbete dalmışlardı. Tek sorun o ikisinin insan olmamasıydı.

"Anlamıyorsun." Karou arkadaşlarını korkutmak istememişti ve belli ki, onlar da yeterince korkmamıştı. "Onlara ne dediklerini biliyor musun? Yaşayan Gölgeler. İkisi de azılı birer katil."

"Benim gibi," diye şakıdı Zuzana.

Karou, ellerini başına koydu. Delirmek üzereydi. "Hayır, alakası yok. Onlar gerçekten katiller. Melekleri uykularında boğazlıyorlar."

"Iyy." Zuzana suratını ekşitip elini boğazına koydu. "Ama melekler kötü, öyle değil mi?"

Karou buna ne cevap vereceğini gerçekten bilemiyordu. Zuzana için hiçbiri gerçek değildi. "Lafımı dinle ve onlardan uzak dur, tamam mı?" dedi. Sonra birden duraksadı. Thiago'nun yalanlarıyla yaşarken artık kim iyi kim kötü emin olamıyordu. "Hiç korkmadın mı?"

Zuzana omzunu silkti. "Bilmem. Galiba, hayır. Bence kafa tipler."

Yaşayan Gölgeler kafa tiplerdi, öyle mi? "Tanrı bilir, Thiago'yu da kurabiye kadar tatlı buluyorsundur."

"Ayyyy," dedi Zuzana titreyerek. "Yok canım. Olsa olsa kurtlu kurabiye olur."

En azından bunda hemfikirlerdi.

"Haydi, uyuyun artık," dedi Karou.

Mik, çoktan yatağa uzanmıştı. İçi geçmek üzereydi. Zuzana'nın enerjisi de nihayet tükenmişti. "Tamam," dedi esneyerek. "Sen ne yapacaksın?"

"Ben uykumu aldım," dedi Karou. Ziri'yle yan yana uyumuşlardı. Ne tuhaftı. Ve şimdi ortak bir sırları vardı. Thiago, hiçbir şeyden şüphelenmemişti. Beyaz Kurt'un ayak seslerini duyduklarında Ziri hemen yatağa girip gözlerini kapamıştı. Karou da yatağın kenarındaki iskemlede uyuyakalmış numarası yapmıştı. Ziri'nin generale toplanan ruhlardan söz etmesine karar vermişlerdi. Karou, bir punduna getirip diriltme işlemini yalnız yapacak, böylece Balieros'la diğerlerine bir hikâye uydurmaları için fırsat tanımış olacaktı. Her şey yolunda giderse Thiago emirlerine karşı geldiklerini asla öğrenemeyecekti. Ziri onu tanımadığı bir ruh bulabileceği konusunda uyarmıştı. Son anda onlara katılan ve onlarla birlikte ölen Dashnag'in ruhunu.

Tabii bu, sorunlarından yalnızca biriydi. Asıl önemlisi şimdi ne olacağıydı. Bir terör kampanyası yürütülüyordu ve Karou bundan rahatsızdı. Penceresinden dışarıyı seyrederken isyanın asıl amacının Kimeraları korumak olduğunu düşündü. Oysa Thiago kimseyi korumuyordu. Belki sayıca az olduğundandı ve Thiago bunun için kolayca onu suçlayabilirdi. Ama sırf bu yüzden bütün ideallerinden vazgeçmiş olamazdı, değil mi?

"Saçmalama," dedi Zuzana. "Biraz daha dinlen. Ben yana kayarım."

Karou kafasını iki yana salladı. "Sen rahatına bak. İstesem de uyuyamam." Aklında o kadar çok şey vardı ki. *Ne yapsam? Ne yapsam?* "Hazır hava serinken biraz yürüyeceğim," dedi. "Sabah çalışmam gerek." Zuzana'nın gözleri parladı. "Tamam, Igor," dedi Karou gülerek. "Bana yardım edebilirsin. Bugün yaptıkların için teşekkür ederim. Harikaydın."

"Ben mi? Asıl sen öyleydin. Tanrım, Karou. Sen benim kahramanımsın."

"Sen de benim. Eşitiz."

Mik öyle görünmesine rağmen henüz uyumuyordu. "Ben de birinin kahramanı olmak istiyorum," dedi tembel bir sesle.

"Ah, öylesin," dedi Zuzana. Kendini erkek arkadaşının üzerine atıp yanağına sesli bir öpücük kondurdu. "Benim peri masalı kahramanım! Görevlerinden birini tamamladın. Kaldı iki." Karou neden söz ettiklerini bilmiyordu. Zuzana, Mik'i şapır şupur öperken usulca odadan çıktı.

54

Birini Tanımak

Karou, kapısının önünde Ten'i bulmayı bekliyordu ama dişi kurt geceyi arkadaşlarıyla geçireceğini düşünmüş olmalıydı.

Karou, bu beklenmedik özgürlüğünün heyecanıyla Kasbah'ın arka kapısına doğru yürüdü. Yıkık köyün dar sokaklarından geçti. Her adımında sağa sola kaçışan farelerin seslerini duyuyordu. Birkaç kez havalanıp yıkılan duvarların üzerinden atladı ama çatıların hizasında kalmaya özen gösterdi. Gözetleme kulesindeki nöbetçiye görünmek istemiyordu. Hazır yalnız kalmışken, yakalanmak işine gelmezdi.

Bir iki kez izlendiği izlenimine kapılıp arkasına baktı ama dişi kurdu andıran bir gölge görmedi. Bir an gözüne bir beyazlık çarptı ve Thiago'nun bizzat peşine düşmüş olabileceğinden korktu. Neyse ki, yalnızca kıyafetlerinden biriydi. Yıkanmış ve kuruması için bir çatıya asılmıştı. Karou derin bir oh çekti. Beyaz Kurt şu anda görmek istediği en son kişiydi.

Pekâlâ, belki de en son değil. Neyse ki, Akiva'yla karşılaşmaktan endişelenmesine gerek yoktu. Melek hâlâ Issız

Kayalar'da olmalıydı. Her neyin peşindeyse. Ziri'yi gerçekten o kurtarmış olabilir miydi?

Tek kanıt ölü bir sinek kuşu güvesiydi.

Derinlerdeki anıları canlandı. Akiva o gece Hükümdar'ın balosunda onu canlı bir şalla sarmalamıştı. O yumuşak kanatların teninde çırpınışını hatırlıyordu. Sonra minik yaratıklar göğsündeki, boynundaki ve omuzlarındaki pudra şekerini yemeğe başladığında gıdıklanmıştı. Şeker için bunca yıl sonra bile aynı utancı duyuyordu. Onu Thiago için hazırlamalarına göz yummuştu. Madrigal bunu kendine bile itiraf edemese de, ona teslim olmaya razıydı. Thiago'nun onu tatmasına. Sivri dişli ağzının teninde gezindiğini hayal ettiğinde titredi.

Thiago yerine sinek kuşu güveleri bakmıştı tadına. Ve sonra da bir melek.

Hayat ne kadar tuhaf ve zalimdi. Uzun yıllar önceki o sabah, ona geceyi düşmanın kollarında geçireceğini ve bunu isteyeceğini söyleseler, Madrigal gülüp geçerdi. Ama o anda öylesine doğal gelmişti ki. Çocukluğundan beri bildiği bir dansın adımları kadar doğal ve güvenli.

Şimdi merak ediyordu. Acaba Akiva, Loramendi'ye hiç gelmeseydi? Onu güzel sözleri, yumuşak dokunuşları ve tatlı sihriyle büyülemeseydi? Sıcaklığını duymasaydı, ateş gözlerine bakmasaydı? Kurt'tan başka bir talibi çıkmasaydı?

Madrigal sorgusuz sualsiz Beyaz Kurt'a teslim olacak, onu tatmasına izin verecek kadar esnek bir yaratık mıydı? Akiva gelmese bile, eninde sonunda aptallığını fark edeceğini düşünmek istiyordu. Thiago ona dokunduğu anda ondan tiksinip kendine geleceğini. Ama büyük olasılıkla böyle olmayacaktı. Madrigal kendini ona verecekti.

Belki Thiago'nun olsaydı, halkı bu zulmü yaşamazdı. Kendi mutluluğu adına onları felakete sürüklemişti.

Karou, nehrin kıyısına vardığında Kasbah'tan görülmemek için kayaların arkasına büzüldü. Ayakkabılarını çıkarıp ayaklarını serin suyun yaladığı taşlara dayadı. Nehrin yüzeyinde yıldızların ışığı oynaşıyordu. Uçsuz bucaksız pırıltılı gökyüzü ona kendini minicik ve önemsiz hissettiriyordu. Birden bu hisle birlikte omuzlarından büyük bir yük kalktığını fark etti.

Sonuçta ben ne yapabilirim ki?

Kimeralar Thiago'ya bağlıydı ve Thiago kesinlikle geri adım atmayacaktı.

Brimstone olsa ne yapardı?

O anda onu öyle özledi ki, içi cılız bir ümitle doldu. Brimstone'un gerçekten gitmediğini hayal etti. *Brimstone burada olsaydı, ne değişirdi?*

En azından bir şey. *Beni seven biri olurdu.*

"Karou."

Yalnızca bir fısıltıydı ama adını duyunca yerinden fırladı. *Kim var orada?* Kimseyi göremedi. Sadece...

Bir sıcaklık duydu.

Kıvılcımlar çaktı.

Tanrım. Hayır.

Sanki bir örtü düştü, sihir kayboldu ve o karşısında belirdi.

Akiva.

Karou'nun içinden bir ışık geçti. Ardından karanlık geldi. Onu yaktı, üşüttü, pırıltılarla boyadı ve gölgelerle yıkadı. Buz ve ateş, kan ve yıldız ışığı tüm benliğine çağıldadı. Şokla sarsıldı. Kinle.

Öfkeyle.

Karou yumruklarını sıktı. Elleri taş kesmişti. Bütün vücudu hiddetle gerildi. Her bir kası. Derisi yırtıldı, şakaklarının zonklamasını duydu. Tırnakları avuçlarına battı. Hamsa dövmeleri kor gibi yanmaya başladı. Karou birden ellerini açtı ve Akiva'ya doğru tuttu. Melek kendini korumaya çalışmadı bile.

Dövmelerin sihri ona çarptığında başını eğip acıya katlanmaya çalıştı.

Karou'nun içinden sihir fışkırıyordu. Akiva bu şiddetli saldırı karşısında titriyordu. Yine de, tek bir adım bile atmadı. Ne geriye, ne de ona doğru. Karou onu öldürebileceğini biliyordu. Fırsatı varken bunu yapmadığına defalarca pişman olmuştu. İşte şimdi ikinci bir fırsatı vardı. Yoksa Akiva buraya neden gelecekti ki? Onu öldürmekten başka ne yapabilirdi? Buna mecburdu. Onu yok etmeliydi. Öldür şunu. Öldür. Nasıl yapacağım?

Asıl soru: Onu nasıl sağ bırakırdı?

Ona yeni bir şans vermekle Akiva zaten ölümü göze almamış mıydı?

Akiva dizlerinin üzerine düştü. Aralarındaki hava dalgalandı. Anılarla ve Karou'nun yıkıcı sihriyle. Öldüğü gün de aynı manzarayı görmüştü. Akiva dizlerinin üzerindeydi. Thiago'nun askerlerinden hamsalarının sihri yayılıyordu. Akiva başını dik tutmaya, ona bakmaya çalışıyordu. Tıpkı şimdi yaptığı gibi. Dehşet, umutsuzluk ve aşkla. Madrigal o zaman her şeyden çok, ona koşmak istemişti. Ona sarılmak, kulağına onu ne kadar sevdiğini fısıldamak. Ama yapamamıştı ve şimdi de yapamazdı. Elini kolunu bağlayan zincirler ve başının üzerinde sallanan cellat baltası değildi onu engelleyen. Akiva'nın düşman olmasıydı. Bunu Karou'nun aklının

hayalinin alamayacağı bir dehşetle ispatlamıştı. Onu asla affetmeyecekti. Asla.

Ama sonra elleri iki yanına düştü.

Neden? Onları indirmek istememişti. Hamsa dövmeleri bacaklarını yakıyordu ama ellerini bir türlü kaldıramıyordu. Akiva titriyordu ve ikisi bir çaresizlik fırtınasında yine göz göze geldi. Onların dünyası buydu. Şimdi ikisi fırtınanın tam ortasında duruyordu. Tuhaf, aldatıcı bir durgunlukta. Unutmak o kadar kolaydı ki. Eskiden de unutmamışlar mıydı? Eretz'teki diğer tüm canlıları önüne katan girdaptan çıkabileceklerini ve kendi küçük mutluluklarında yaşayabileceklerini düşünmemişler miydi?

Ama derslerini almışlardı.

Karou'nun derin solukları hıçkırıklara dönüşmek üzereydi. Dizleri titriyordu. O da dizlerinin üzerine çökmek istiyor ama yapamıyordu. Bunun ona elini uzatmaktan ne farkı vardı? Israrla Akiva'nm karşısında dikildi. Avuçları hâlâ sihirle yanıyordu ama onları iki yanında tuttu.

"Öldüğünü sandım," dedi Akiva boğuk bir sesle. "Ben de ölmek istedim."

"Neden ölmedin?" Karou'nun yüzü gözyaşlarıyla ıslanmıştı. Onu öldüremediği için kendinden utanıyordu. Neyi vardı? Neden halkının intikamını almıyordu?

Akiva, ellerinden kuvvet alarak güçlükle ayağa kalktı. Solgun ve hasta görünüyordu. Gözlerinin akları kızarmıştı. "Kolaya kaçmak olurdu," dedi. "Ben huzuru hak etmiyorum."

"Ya ben? Ben senden kurtulmayı hak etmiyor muyum?"

Akiva cevap vermedi ve Karou'nun sözleri sessizlikte yankılandı. Sesi alaycıydı. Istırabını gizlemeye çalışıyordu. Akiva nihayet konuştuğunda kendi acısını gizlemeye gerek

duymadı. "Hak ediyorsun tabii. Buraya sana acı çektirmeye gelmedim..."

"Öyleyse neden geldin?" diye bağırdı Karou.

Akiva ayağa kalkmadan önce bile Karou kendini bir şeyle savaşıyormuş gibi hissediyordu. Akiva doğrulduğunda bir adım geri çekilip çenesini gururla havaya dikmişti. Şimdi neyle savaştığını biliyordu. Onun görüntüsüne dayanamıyordu. Göğsünün genişliğine ve şekline. Parmaklarını defalarca gezdirdiği alnına. Ve hepsinden öte, gözlerine. Akiva'nın gerçekliğiyle, yakınlığıyla yüzleştiği bu dakikalarda asıl savaştığı o tamdıklık hissiydi. Birini tanımanın o dayanılmaz çekiciliği.

O Akiva'ydı. Ve aynı yakınlığı o gün Bullfinch'te, onu ilk gördüğünde bile hissetmişti. Bir düşmanın hayatını kurtarmak gibi akıl almaz bir işe bu yüzden kalkışmıştı. Loramendi'de, Akiva'nın yüzündeki maskeye rağmen, onun kollarında dans ederken yine aynı hissi duymuştu. Ve Marakeş'teki o sokakta, Akiva onun için tamamen bir yabancıyken bile.

Ama Akiva asla bir yabancı olmamıştı.

Sorun da buydu ya zaten. Şimdi bile aralarında bir yakınlık vardı. Karou'nun eskiden kalbinin olduğu yerde taşıdığı boşluk yavaşça özlemle doluyordu. Karou, bunu fark ettiğinde nefretle irkildi. Yeniden öfkelenmeye çalıştı. *Aptal!* Kalbini söküp atmak istiyordu.

Ondan nasıl nefret etmezdi?

Gözleri buluştuğunda Akiva, Karou'nun özlemini değil, nefretini gördü. Onun asıl çatıştığının kendisi olduğunu düşünemediği için kederle gözlerini kaçırdı. Olanlardan sonra ne umuyordu ki? Karou'nun onu gördüğüne sevineceğini mi? *Aptal!*

Tamam, belki boynuna atılmasını beklemiyordu, ama belki bir kıvılcım. Ümitlenmeye cesaret edebileceği bir işaret.

Ama şimdi tüm umutları tükenmişti. Karou'nun sorusunu kuru ve donuk bir sesle yanıtladı.

"Yeni dirilticiyi bulmaya geldim. Ama sen olduğunu hiç bilmiyordum."

"Şaşırdın mı?" diye sordu Karou. Bakışlarındaki nefretin yoğunluğu sesine de yansımıştı. Onu nasıl suçlayabilirdi?

Şaşırdım mı? "Evet," dedi. Az bile kalırdı. Daha çok, sarsılmıştı. "Öyle de denebilir."

Karou, bir kuş gibi kafasını yana eğdi ve Akiva'nın kalbi sızladı. "Sana neden söylemediğimi mi merak ediyorsun?" diye fısıldadı Karou.

Akiva kafasını iki yana salladı, ama Karou gerçekten de doğru tahmin etmişti. Madrigal ona hiç söylemediği için şaşkındı. Birlikte geçirdikleri bir ay, Akiva'nın hayatının en mutlu günleriydi. Barıştan ve umuttan söz etmişlerdi... Geleceğe dair planlar yapmışlardı... Birlikte, yaşamanın yeni bir yolunu bulacaklardı. Ama Madrigal bir kez bile diriltmeden söz etmemişti. Kimeraların büyük sırrını açık eden ise Beyaz Kurt'tu. Loramendi'deki o hapishanede, kırbaç şaklamaları arasında.

Akiva, ondan hiçbir şey saklamamıştı. Madrigal'in onu tanımasını istemişti. Ellerindeki korkunç çentiklerden, çocukluğuna dek. Onu olduğu gibi sevmesini istemiş ve bunca yıl birbirlerine karşı dürüst olduklarına inanmıştı. Ama Madrigal en büyük sırrını ondan saklamıştı. Belki bir diriltme işleminden onun kollarına koşmuş ve bu konuda ağzını bile açmamıştı.

"Neden söyleyeyim mi?" dedi Karou. Sözleri kaburgalarının arasına saplanan bir bıçak kadar keskindi. "Çünkü sana hiç güvenmedim."

Akiva kafasını salladı. Karou'nun yüzüne bakamıyordu. İçindeki boşluk yıkıcı bir bulantıya dönüştü. Sanki düşman askerleri hamsalarıyla etrafını sarmıştı.

"Beni öldürecek misin?" diye sordu Karou. "Sonuçta buraya bunun için geldin, değil mi? Diğer dirilticiyi öldürmek için?"

Akiva hızla başını kaldırdı. "Ne? Hayır. Karou. Hayır. Asla." Bunu nasıl sorabilirdi? "Belki bana inanmayacaksın, ama artık Kimeraları öldürmüyorum."

"Bunu daha önce de söylemiştin."

"O zaman da doğruydu. Şimdi de doğru." Bullfinch'ten sonra Kimeraları öldürmekten vazgeçmişti.

Ve onun ölümünden sonra, yeniden başlamıştı.

Cinayetlerinin kanıtlarını örtmek için ellerini ters çevirdi. Karou'ya yaptığı her şeyi acıdan yaptığını anlatmak istiyordu. Madrigal'in ölümünü izlemenin onu ne hâle getirdiğini anlamasını istiyordu. Ama bunları söylerse, suçunu örtbas etmeye çalıştığını düşünecekti. Yaptıklarını haklı çıkaracak hiçbir şey olmadığını biliyordu. Hatta şimdi suçunun büyüklüğünü düşünüyordu da, vicdan azabını dindirecek tek bir söz bile bulamıyordu. İtiraf ve özür bunların olmamasından daha kötüydü. Onlar bir yüzleşmeydi ve açıklaması imkansızdı. Yine de bir şeyler söylemeliydi.

Ruhumu kaybettim. "Hayallerimiz yıkılmıştı. Aklımda yalnızca intikam vardı. Sonraki haftaları hayal meyal hatırlıyorum..." *Senin ölümünü izlemek beni de öldürdü.* "Yaptıklarımı haklı çıkarmaya çalışmıyorum. Hele bağışlanmayı asla beklemiyorum. Elimden gelse hepsini geri getirirdim. Tek bir Kimera için canımı bile verirdim. Her şeyi yapardım ama işe yaramayacağını biliyorum."

"Hayır, yaramayacak, çünkü sonsuza dek yok oldular."

"Biliyorum. Dediğim gibi, beni affetmeni de beklemiyorum, ama hâlâ kurtarılacak hayatlar var. Yapılacak seçimler. Karou, Kimeraların geleceği bizim kararlarımıza bağlı."

"Bizim mi?" Karou'nun ağzı hayretle açıldı.

"Benim," diye düzeltti Akiva. Artık biz diye bir şey olamayacağını biliyordu. "Serafların arasında savaştan bıkanlar var. Ölüm değil, bir hayat isteyenler."

"Onların bir hayatı var. Benim halkımın aksine."

Akiva, Brimstone'un son sözlerini çok düşünmüştü. "Dünyaları dolduran hayatın kendisidir." Karou bunu bilmiyordu tabii. Akiva ona Brimstone'un sözlerini tekrarlamak istiyordu. Bilmek isteyeceğini düşünüyordu ama bunları ondan duymak Karou'ya bir hakaret gibi gelmeyecek miydi? Onunla alay ettiğini düşünmeyecek miydi? "Yaşanmaya değecek bir hayat değil," dedi. "Çocuklarımıza teslim etmeye değecek bir hayat değil."

"Çocuklar," dedi Karou. Öyle soğuk ve güzeldi ki. Akiva kendini tutamadı. Ona baktı, baktı. Karou'nun bir daha asla ona gülümsemeyeceğini düşündüğünde kalbi kederle sıkıştı. "Çocuklar ölmeye başladığında hayat kaybetmiş demektir," diye mırıldandı Karou.

Neden bahsediyor acaba? Karou onun bocaladığını fark etmişti. "Ah, bilmiyor musun?" Kederle başını salladı. "Yakında öğrenirsin."

Akiva dehşetle nefesini tuttu. *Thiago.* "Ne yaptı?"

"Senin yapamadığın bir şeyi değil."

"Ben hiç çocuk öldürmedim."

"Sen binlerce çocuk öldürdün, Canavar Katili," diye tısladı Karou. Akiva bu adı duyunca irkildi ama ne diyebilirdi ki?

Belki kendi kılıçlarına çocuk kanı bulaşmamıştı ama katillere çanak tutmuştu. Gördüklerini asla unutamazdı. Gözlerinin önünde bazı görüntüler belirdi. Bir çığlık gibi giderek yükseldiler, büyüdüler. Çirkin, çok çirkindi. Akiva gözlerini kapadı. Karou için o bir çocuk katiliydi. Bir canavardı. O Beyaz Kurt'la omuz omuza çalışıyordu ve Akiva bir canavardı. Dünya ne zaman bu kadar sapkın bir yere dönüşmüştü?

Eğer Thiago o gece onları koruda bulmasaydı, ne yapacaklardı acaba?

Belki de hiçbir şey. Belki başka bir şekilde ölecek ve hayata hiçbir katkıları olmayacaktı.

Önemi yoktu. Onların hayalleri saftı. Temizdi. Akiva, boğucu kederinin arasında bile hissedebiliyordu bunu. Ama Karou unutmuştu. Geriye doğru bir adım atıp yine ona baktı. Karou kollarını gövdesine dolamıştı. Yüzünde uzak bir ifade vardı. Kayıptı, kırıktı. Tıpkı Akiva'nın yıllardır olduğu gibi. Onu Akiva kırmıştı.

"Gidiyorum," dedi. "Sana acı vermeye gelmedim. Lütfen, inan, seni öldürmek gibi bir niyetim yoktu. Ben buraya öldüğünü sandığım için geldim. Karou, ben..."

Eli buhurdana gitti. Bu onun için bir şey ifade edecek miydi? Bu araç ve üzerindeki *Karou* yazısı. Eğer içindeki onun ruhu değilse, kiminkiydi? Akiva onu ilk bulduğunda adın ruhun sahibini belirtmek için yazıldığını sanmıştı, ama şimdi öyle olmadığını biliyordu.

"Bunu Kirin Mağaraları'nda buldum," dedi buhurdanı uzatarak. "Biri sana bırakmış olmalı." Karou şaşkın görünüyordu. Onu almak istiyor ama Akiva'ya yaklaşmaktan çekiniyordu. "Bu yüzden ölmek istedim," dedi buhurdana

asılı küçük kâğıdı okuması için ona çevirerek. "İçindekini sen sandım."

Karou buhurdanı Akiva'nın elinden kapıp yazıya baktı ve nefesini tuttu.

Karou.

Prag'da kim bilir kaç kez böyle notlar almıştı? Genelde Kishmish'in pençelerinde lime lime olurlardı ama kâğıt aynıydı. Ve yazıyı nerede görse tanırdı.

Brimstone'un el yazısıydı.

Etrafında kıvılcımlar çakana dek kâğıda bakmayı sürdürdü. Akiva gitmişti. Bunu bilmek için kafasını kaldırmasına bile gerek yoktu. Her zamanki gibi yokluğunu hissetmişti. Ardında bıraktığı soğuk boşluğu. Buhurdanı göğsüne bastırdı ve içindeki ruhun kendi kalp atışlarıyla titreştiğini hayal etti. Emin olamazdı tabii. Buhurdandaki Brimstone olmayabilirdi. Ama içinden bir ses yanılmadığını söylüyordu.

O olmak zorundaydı.

Elleri titriyordu. Tek yapması gereken buhurdanı açmaktı. Ruhun etkisi dışarı sızacak ve gerçeği öğrenecekti.

Karou bunu yapmaya hazırlandı ama bir an duraksadı. *Ya o değilse?*

Düşünceleri karmakarışıktı. Gelip gidiyorlardı. Akiva ona buhurdanı getirmişti. Müttefiki, Thiago yalnız kalması için ona yalan söylemişti. Düşmanı, Akiva ona buhurdanı getirmişti. İçinde Brimstone olabilecek buhurdanı.

Sahiden o mu?

Karou buhurdanı açtı. Yarım dakika bekledi ve ruh duyularına çarptı.

Artık biliyordu.

55

İmparatorun Gücü

Çıplak bir ayak. Kavisli bir taban. Altın halhallarla süslü, ince bir bilek.

Nevo bakmak istememişti ama kız kapıdan çıktığında halhalların melodik şıngırtısı dikkatini çekmişti. Nevo, bu mahrem manzarayı görür görmez başını eğip bakışlarını yere dikti.

O geceki cariye haremden çıkıp gök köprüsünden geçecek ve İmparator'un özel odasına gidecekti. Kızın yüzünde bir peçe vardı ve bütün kadınların giydiği türden, kanatlarını bile gizleyen, kapüşonlu bir pelerine sarınmıştı. Bir anlığına ayağı görünmese, gerçek olabileceğine bile inanmak güçtü. Nevo ilk kez Joram'ın cariyelerinden birinin tenini görüyordu ve hazırlıksız yakalanmıştı.

Birden ona yardım etmek istedi.

Ne yapmasına yardım edecekti? Kaçmasına mı? Delirmiş olmalıydı. Onun görevi kızların kaçmamasını sağlamaktı. Nevo, kıza köprüde eşlik edecek Gümüş Kılıçlar'dandı. Altı kişiydiler. Ne saçmalıktı. Altı muhafız tek bir kızı köprüden geçirecekti.

Bir kız. Kadın değil. Nevo neden böyle düşündüğünü bilmiyordu. Ayak yüzünden olmadığı kesindi. Ama nedense genç olduğunu tahmin etmişti. Kız birden duraksadı.

Harem kapıları arkasından kapandığında ne yapacağını bilmezcesine öylece donup kaldı.

Nevo tüm o ipekli kumaşların altındaki telaşı hissetti. Peçesi sık nefesiyle hızla inip kalkıyordu. Pelerini hafifçe titremeye başlamıştı. Soğuktan olamazdı. Belli ki, korkuyordu. Bu yoldan ilk kez geçiyor olmalıydı.

Bu düşünce Nevo'nun kalbine bir ok gibi saplandı.

Haftada birkaç kez geçit töreni görevi yapardı. Cariyelere eşlik etme görevine böyle denirdi. Bir kadının duruşu ve yürüyüşü onun hakkında çok şey söylerdi. Yavaş ve kararlı ya da küçük telaşlı adımları. Başını dik tutup karşıya bakışı, ya da peçesinin ardından dünyaya kaçamak bakışlar atışı. Nevo birçok şey görmüştü. Teslimiyet, gurur, keder. Ama ilk kez bir kızın donup kaldığını görüyordu. Onun birden koşmaya başlayacağından korkarak gerildi.

Gök köprüsü camdandı. Altından şehir görünürdü. Bazen kadınlar onu geçmektense aşağı atlamayı seçerdi. Haremde kanatlarının uçları kesildiği için atlamak ölmek demekti. Ya da ölmeye çalışmak. Arkasından hemen bir muhafız atlardı. Onu tutarsa kızı cezalandırırlardı. Tutamazsa, muhafız cezalandırılırdı.

Daha önce bu tip olaylar yaşanmıştı ama onun görev süresinde değil. Nevo daha yirmi yaşındaydı. Gümüş kılıcını alalı iki yıl olmuştu ve sadece iki aydır İmparator'un özel muhafızlarındandı. Bu durumda ne yapılması gerektiğini bilmiyordu.

Diğer muhafızların hiçbiri kıpırdamadı. Beklediler. Nevo da bekledi. Avuçları terleyerek. Kız nihayet titreyerek yürüme-

ye başladı. Ve Nevo bir şeyi anladı. Altı muhafızlık geçit alayının saçmalık olduğunu düşünürdü. Hani birileri İmparator'un gücünü fark edemezse, kadınlarını ve piçlerini yeterince önemsemezse diye oraya dikilen adamlar olduklarını. Tüylü miğferleriyle boyları neredeyse iki buçuk metreyi buluyordu. Kılıkları kıyafetleri de bu gösterişe yakışacak cinstendi.

Ama belki de Nevo yanılmıştı. Çünkü eğer şu anda kıza tek başına eşlik etse, görevini yapamayabilirdi. İmparator'a sadakatinden daha güçlü içgüdüleri vardı. Yardıma muhtaçları korumak gibi.

Aptal Nevo, dedi içinden. Joram'ın Mecusilerinin düşünceleri okuyabildiği söylenirdi. Bunun doğru olmadığını umdu, zira belki saniyenin onda biri kadar bir an için kızı kurtarmayı ve güvenli bir yere götürmeyi düşünmüştü. Yıldız tanrıları aşkına. Bunu hayalinde bile canlandırabiliyordu. Astrae'yi ve imparatorluğu unutabilecekleri bir bahçede olduklarını düşledi. Sadece kendisi ve bir de bu yüzünü bile görmediği kız olacaktı.

Hepsi bir ayak yüzünden miydi?

Ne zavallıca. Belki de ranza arkadaşları haklıydı. Nevo'nun askerlerin rahatladıkları o evlerden birini ziyaret etmeye ihtiyacı vardı. Cam köprüde yavaşça yürümeye başladı. Muhafızlar üçlü gruplar hâlinde kızın iki yanındaydı. Nevo, cariyenin hemen arkasındaydı. Adımlarını onunkilere uydurmaya çalıştı. Ufacık görünüyordu. Askerlerin heybeti yanında hep öyle görünürlerdi. Kızın düzensiz nefesini duyabiliyor, pelerinin altındaki kanatlarından yayılan sıcaklığı hissedebiliyordu.

Parfümü o kadar belli belirsizdi ki, kolayca kendi kokusuyla karıştırılabilirdi.

Acaba saçları ne renkti? Ya gözleri?

Kes şunu. Nasıl olsa asla öğrenemeyeceksin.

Köprü kısaydı. Astrae altlarında bir görünüp bir kayboldu ve diğer uca geldiler. Artık kızı teslim edebilirlerdi. Bir uşak onu Alef Kapısı'nda karşıladı. Kız muhafızlara hiç bakmadan kapıdan içeri girdi.

Tuhaf, ama Nevo'nun kalbi kırılmıştı. Nedense onun için üzüldüğünü bilmesini istemişti. Bunu hissettiğini ummuştu.

Nevo, İmparatorluk Muhafızı üniforması içinde onun kadar isimsiz olduğunu biliyor ve bu düşünce onu kızdırıyordu. Bir üniformaya kimliğini satmıştı. Bu, parlak gümüş rengi ve çuval gibi bol kıyafete. Gömleğinin kolları çan gibi açılıyordu. İhtiyaç hâlinde kılıcını kolayca çekebilsin diye. Hoş, kılıcını talim yaptıkları avlu dışında hiçbir yerde çektiği yoktu ya neyse. Talimleri bile bir dans dersini andırıyordu. Halk ordusundan Gümüş Kılıçlar'a seçildiğinde heyecanlanmıştı. Kendiyle gurur duymuştu. Oysa onu seçmelerinin tek sebebi uzun boyuydu. Nevo'yu işe alan komutan nasıl dövüştüğüne bile bakmamıştı. Yalnızca görünüşüyle ilgilenmişti. Şimdi bu gösterişli üniformayla Astrae'deki diğer Gümüş Kılıçlar'dan çok da farklı olmayan görünüşüyle, belki bir tek annesi tanırdı onu. Ama İmparator'un ürkek cariyesi değil ikinci, iki yüzüncü kez karşılaşsalar bile onu hatırlamazdı.

Hatırlasa ne olacaktı ki?

Kimin umurundaydı?

Alef Kapısı kapandı ve kızın parfümü kısacık bir an daha havada asılı kaldı. Görevini yapmaya gitmişti. Nevo da kendi görevinin başına dönecek ve bir daha onu düşünmeyecekti.

Gerçi görevi buradaydı. Alef Kapısı'nda. Muhafızlardan biriyle kapının iki yanma geçtiler. Diğerleri büyük camdan kulenin farklı noktalarındaki görev yerlerine gitti. Sarayda

Nevo'nun hiç görmediği yerler vardı. İmparator'un özel daireleri ona şato içinde şato olarak tarif edilmişti. Buna Fetih Kulesi'nin derinlikleri de dahildi. Alef Kapısı en dıştaki girişti. İçeride koridorlar dallanıp budaklanarak bir labirente dönüşüyordu. Böylece sonraki kapılara doğrudan ulaşılamıyordu. Beit, Gimel ve Dalet bu kapılardan bazılarıydı. Alfabetik sıraya göre adlandırılmışlardı. Nevo, sadece Beit'e kadar gidebilmişti. Diğer muhafızlara bakılırsa yolu hatırlamak adeta bir hafıza sınavıydı. Her yer buzlu camdandı. Kütük gibi kalın ve bal gibi yoğundu. Eğitimde camı kılıçlarıyla test etmelerine izin verilmişti. Nevo, güçlü kuvvetli bir delikanlı olmasına karşın duvarları botuyla ya da kılıcının kabzasıyla bile kıramamıştı. Kat kat buzlu camdan oluşan kavisli koridorlar ya sahte kapılara açılıyor, ya da çıkmaz sokaklara dönüşüyordu. Hepsi davetsiz misafirlerin ve suikastçıların aklını karıştırmak, onları tuzağa düşürmek için tasarlanmıştı.

Buraya kötü niyetle geleceklerin vay hâline, diye düşündü Nevo. İmparator'la arasında muhafızlarla korunan tam on tane kapı vardı. Bu gece içteki kapılardan mümkün olduğunca uzak olduğuna seviniyordu. Samekh Kapısı'ndaki muhafızlar bazen ağlamaları duyardı.

Evet, ağlamaları.

Askerlerin rahatladıkları evdeki kadınlar belki ağlamıyordu, ama Nevo oraya gitmeyeceğini biliyordu. Uzun ve sıkıcı gece boyunca görev yerinde dikilirken ona asıl işi içeride neler olduğunu düşünmemeye çalışmakmış gibi geldi. Tabii bir de uzun saatler kıpırdamadan durmak. Ufacık bir görüntünün kızı gerçek kılması ne tuhaftı. Son iki aydır eşlik ettiği kadınlardan hiçbirini düşünmemişti bile. Ya da belki biraz düşünmüştü de, bunu atlatmasını bilmişti. Şimdi de yapabilecek miydi?

Başka bir şey düşünerek oyalanmaya çalıştı. Bu da üzücü bir konuydu ama en azından ona aklını kaybedecek gibi hissettirmiyordu. Nevo, Gümüş Kılıçlar'a katılmak için ordudan alınmasını büyük bir şanssızlık olarak görüyordu. Keşke bir asker olarak kalabilseydi.

Aslında hiç de mantıklı değildi. Muhafızların aylığı daha iyiydi. Parayı ailesine yolluyordu. Orduda hayatta kalmak kolay değildi. Nevo iki görevin tehlike bakımından birbiriyle kıyaslanamayacağını biliyordu.

Astrae'nin dışındaki geniş topraklarda askerler yüzyıllar boyunca canavarları onlardan uzak tutmuştu. Savaşmışlar, ölmüşler ve sonunda kazanmışlardı. Bunun şerefli bir yanı vardı. Gerçi Nevo zafer peşinde değildi. Tek derdi günlerini ve gecelerini faydalı bir amaç için uğraşarak geçirmekti.

Tabii şimdi durum daha da karışıktı. Kimera Savaşı sona ermişti ve başka bir savaş başlamak üzereydi. Ama canavarlarla savaşmak kadar kolay olmayacaktı.

Stelyalılar Seraftı. Bunun ötesinde onlar hakkında hiçbir şey bilmiyordu. Doğrusu hiç kimse bilmiyordu. Uzak Adalar dünyanın öbür ucu sayılırdı. Aynı güneşlerle ayları bile farklı zamanlarda paylaşıyorlardı. İmparatorluk için bir tehdit oluşturuyorlarsa bile halk bunu hiç fark etmemişti. Uzak ve esrarengiz kuzenlerine karşı hiçbir art niyet beslemiyorlardı. Nevo kendi ailesini kıstas alıyordu da, Joram savaş ilan ettiğinde neler konuşabileceklerini az çok tahmin edebiliyordu.

"Kiminle savaşacakmış?" diyecekti babası şaşkınlıkla. "Krallarının adını bile bilmediği meleklerle mi?"

"Bir kralları varsa tabii," diyecekti annesi. "Ben bir kraliçeden söz edildiğini duymuştum."

"Ah, tamam şimdi hatırladım. Hani şu hava elementlerini casusları olarak kullanan?"

"Evet. Bir bakışıyla adam öldürebiliyor, koca bir kazanda kaynattığı fırtınaları deniz aşırı topraklara yollayabiliyormuş." Annesi bunu söylerken bıyık altından gülecekti. Annesinin alaycı bir gülümsemesi vardı. Babası gürültülü kahkahalar patlatmayı severdi ama özünde endişeli biriydi.

Nevo onun "Ne savaş ama!" diye söylendiğini hayal etti. "Bir mağarayı taş yağmuruna tutup dışarı nasıl bir yaratığın çıkacağını beklemeye benziyor."

Nevo da bekliyordu. İki hafta önce, Joram'ın emriyle elçiler yollanmıştı. Henüz ne dönmüşler, ne de akıbetleri hakkında bir haber alınabilmişti. Bunun anlamı neydi? Belki de Uzak Adalar'ı ararken kaybolmuşlar ve İmparator'un mesajını bile iletememişlerdi. Elçi heyetinin yol bulma konusundaki kabiliyetsizliği onları bir savaştan mı kurtaracaktı?

Hayal bu ya.

Nevo esnemesini bastırmaya çalıştı. Nihayet şafak sökmek üzereydi. Birazdan nöbetini devredecekti.

Birden Alef Kapısı açıldı.

Nevo havaya sıçradı. Sonra müthiş bir kargaşa çıktı. Bağrışmalar, kanatlar, kıvılcımlar, hepsi birbirine karıştı. Şimdi ne yapacaktı? Nevo kapıyı dışarıdan gelebilecek tehlikelere karşı koruyordu. İçeriden gelenler konusunda ne yapacağını bilmiyordu. Birkaç uşakla bir avuç Gümüş Kılıç dışarı fırladı.

"Ne oldu?" diye bağırdı Nevo ama içeriden gürüldeyen sesten kimse onu duymadı.

Biri öfkeyle haykırıyordu.

Joram.

Kız, diye düşündü Nevo. Uşaklar İmparator'un gazabından kaçmak için birbirini ezerken, Nevo içeri daldı. Beit Kapısı'nda kimse yoktu. Resheph ne cehennemdeydi? O da mı kaçmıştı? *Kaçmak mı?* Bu imkansızdı.

Nevo kendini daha önce hiç görmediği bir odada buldu. Yolu bilmiyordu ama Joram'ın öfkesini takip etmesi yeterliydi. Yanlış bir yöne sapınca gerisin geri koştu. Cam labirentin içinde zaman kavramını yitirmişti. İmparator'un sesi gidip geliyordu. Uluma kelimelere dönüşmüştü ama Nevo onları anlayamıyordu.

Gimel Kapısı, Dalat, Hei, Vav, hiçbirinde muhafız yoktu. Gümüş Kılıçlar görev yerlerini bırakarak ya içeri girmiş, ya da dışarı çıkmıştı. Nevo'nun ilk düşüncesi *bu ne disiplinsizlik* oldu. Ama sonra kendisinin de görev yerini terk ettiği aklına geldi ve korkmaya başladı. İlk kez duraksadı. Hâlâ geri dönebilirdi. Belki bu kargaşada yokluğu fark edilmezdi.

Daha sonrasında, nasıl davranırsa davransın fark etmeyeceğini öğrenmek en azından yüreğine biraz su serpti. Nevo'nun söylediği ya da yaptığı hiçbir şeyin önemi yoktu. Koşar adım İmparator'un odasına daldığında zaten iş işten geçmişti.

İlk gördüğü şırıl şırıl akan çeşmeler, orkideler ve kafeslerinde şakıyan bülbüller oldu. Cam tavan çok yüksekti. Zarifçe yanıp sönen minik ışıklar tıpkı gece gökyüzünü andırıyordu. Yatak odanın tam ortasında, bir kaidenin üzerinde, adeta bir erkeklik anıtı gibi yükseliyordu. Boştu.

Joram ellerini beline dayamıştı. Zamanla biraz şişmanlamış ama aynı zamanda kuvvetlenmişti. Vücudundaki eski savaş yaraları hemen göze çarpıyordu. Yüzü öfkeden kıpkırmızı kesilmişti. Kaşları çatıktı. Göğsünü V şeklinde açıkta bırakan robdöşambrıyla itici bir hâli vardı.

Birkaç muhafız İmparator'un etrafını sarmıştı. Nevo, iri yarı ve aptal göründüklerini düşündü. Biri de, Eliav'dı. Gümüş Kılıçlar'ın kumandanı Samekh Kapısı'ndaydı. Odaya ilk o gelmiş olmalıydı. Joram'ınkinin hemen dışındaki odada kalan özel imparatorluk muhafızları, Namais'le Misorias'tan sonra tabii. Heykel gibi yüzlerle efendilerinden sadece birkaç adım ötede duruyorlardı. Baş kahya, Byon bastonuna dayanmıştı ve her zamankinden daha titrek görünüyordu.

"Bunu buraya sen mi bıraktın?" diye bağırdı Joram yaşlı Seraf'a.

"Hayır, majesteleri. Aksine, böyle bir şey için sizi hemen uyandırırdım..."

"Bir meyve sepeti için mi?" diye sordu Joram hayretle. Sonra öfkeyle bağırdı. *"Bir meyve sepeti için mi?"* Odada kıvılcımlar çaktı.

Nevo bir adım gerileyip kıza bakındı. Doğru düzgün düşünemiyordu. Sonra onu peçesiz göreceğini fark etti. Hatta belki Joram'ın göğsü gibi çıplak. Nihayet yatağın orada birini fark ettiğinde odadan kaçıp gitmek istedi. Ona bakmak, onu görmek istemiyordu.

"Bu buraya nasıl geldi açıklayın çabuk!" diye kükredi Joram. "O kadar kapıyı ve muhafızı nasıl geçti?"

Nevo'nun başının ondan yana dönmesine sebep olan, kızın hiç hareket etmemesiydi.

Yanılmamıştı. Çok gençti. Ve çırılçıplaktı. Yüzünde çocuksu bir dolgunluk vardı. Göğüsleri de dolgundu ve onların çocuksu bir yanı yoktu. Saçları kızıl, gözleri kahverengiydi. Duvarın dibine yığılmıştı. Örtünmek için en ufak bir çaba harcamadan ifadesiz bir yüzle ona bakıyordu.

Hiç kıpırdamadan.

Nevo ona döneli ancak bir iki saniye geçmişti ki, kız hafifçe yana doğru kaykıldı. Nevo onun gök köprüsünden yavaşça geçişini hatırladı. Sonra birden bir tuhaflık fark etti. Kızın yana devrilişinde tuhaf bir cansızlık vardı. Uzuvları yere saçılmıştı. Halhallarının şıngırtısı bir süre daha yankıladı ve az sonra ses kesildi. Kanatlarının ateşi söndü. Ölmüştü. Arkasındaki duvarda daire şeklinde bir kan izi vardı. Bundan yere kalın şeritler hâlinde kanlar süzülüyordu.

Daire şeklindeki izi kızın kafası bırakmıştı.

Duvara fırlatılmıştı.

Nevo aynı anda hem üşüdü, hem terledi. Midesi bulanıyordu. Aklına Yaşayan Gölgeler geldi. O korkunç katillerin yine işbaşında olduğunu biliyordu. Ama hayır. Bunu onlar yapmamıştı. Onlar boğaz keserdi.

Kızı kimin öldürdüğünü tabii ki biliyordu. Bakışları odanın lüks mobilyalarında gezindi. Bölük pörçük konuşmalar duyuyordu. Kimin yaptığını biliyordu, evet, ama neden?

Joram'ın "Görevdeki bütün muhafızları," dediğini duydu.

Eliav dehşetle mırıldandı. "Lordum! *Hepsi mi?*"

"Evet, Komutan. *Hepsi.* Böyle bir hatanın cezasız kalacağını mı sanıyordun?"

"Lordum, inanın, kimsenin bir hatası yok. Kapılar hiç açılmadı, yemin ederim. Bu bir büyücünün işi."

"Namais?" dedi Joram. "Misorias?"

"Majesteleri?"

"Şehir uyanmadan halledin şu işi." Muhafızlar koro hâlinde "Emredersiniz, efendim," dedi.

İmparator bir şeyi tekmeledi. Bir sepetti. Sepet devrildi ve içindeki pembe meyveler yere saçıldı. Biri yatağın kaidesine çarpıp kızın kafasının çıkarmış olabileceği gibi bir sesle pat-

ladı. Nevo yine ona baktı. Kendini tutamamıştı. Onu kimsenin umursamaması tüm bu sahneyi gerçek dışı gösteriyordu. Değildi tabii. Hepsi gerçekti ve o an asılacağını anladı.

Ama neden?

Tek bildiği, bunun bir meyve sepetiyle ilgili olduğuydu.

56

Sürpriz

Zuzana sarsılarak uyandırıldığında bir an nerede olduğunu kestiremedi. Hava hâlâ karanlıktı. Odada ağır ve keskin bir koku vardı. Toprak, hayvan ve bunların altında bir çürümüşlük kokusu. Biri omzuna usulca dokundu. "Uyan," diye fısıldadı. Zuzana kaslarının ağrısıyla birlikte her şeyi hatırladı.

Tabii ya. Canavarların kalesindeyim.

Gözlerini kırpıştırdı ve loş mum ışığında arkadaşının yüzü belirdi. "Saat kaç?" diye mırıldandı. Ağzı o kadar kuruydu ki, kendini bütün çölü yemiş gibi hissediyordu. Karou eline bir şişe su tutuşturdu.

"Daha erken," dedi. "Şafak bile sökmedi."

"Bu saatte neden uyandırıyorsun?" diye homurdandı Zuzana. Yanındaki Mik hâlâ derin bir uykudaydı. Suyundan bir yudum aldı. Şimdi daha iyi hissediyordu. Tekrar gözlerini kırpıştırıp Karou'ya odaklandı. Birden ayıldı. "Karou? Sen ağlıyor musun?"

Karou'nun gözleri ıslaktı. Yüzünde düşünceli bir ifade vardı. Zuzana arkadaşının bakışlarından bir anlam çıkarmaya

çalıştıysa da, başaramadı. Mutlu muydu, üzgün müydü bilemiyordu. Tek bildiği gayet kararlı göründüğüydü. "İyiyim," dedi Karou. "Ama yardımın gerek."

"Tamam," dedi Zuzana doğrularak. "Ne konuda?" Yine iğrenç yaraları temizlemek zorunda kalmayacağını umuyordu.

"Bir diriltme yapacağım. Thiago ya da Ten gelmeden bitirmem gerek." Karou gülümsedi, ama Zuzana bunun anlamını yine çözemedi. "Sürpriz olsun istiyorum."

57

Meyve Sepeti

"Meyve sepeti mi?" diye tekrarladı Akiva şaşkınlıkla.

Joram, Stelyalılar'a savaş ilan ettiğinde bir sürü senaryoya hazırlıklı olmalıydı. Ama Akiva İmparator'un seçtiği düşman tarafından alt edileceğini hiç düşünmediğini tahmin edebiliyordu.

Akiva birliğiyle birlikte Armasin Burnu'na dönmüştü. Haberci kuşların bacaklarına bağlı minik kâğıt rulolarından bazı haberler ulaşmıştı. Dilden dile fısıltılar yayılıyordu. Hangisi doğru, hangisi dedikodu bilemez olmuşlardı. Akiva, Hazael ve Liraz ancak birkaç gün sonra parçaları birleştirebildi.

Stelyalılar'ın cevabını ileten, elçi heyetinden biri değildi. Aslına bakılırsa, elçi heyetinden dönen olmamıştı. Üstüne üstlük Caliphis'te konuşlanan öncü birliklerle de iletişim kesilmişti. Uzak Adalar'a keşfe gönderilen bütün Seraflar ortadan kayboluyordu. Sırf bu haber bile Akiva'nın kanını dondurmuş, ama aynı zamanda merakını kabartmıştı. Dünyanın öteki ucunda neler oluyordu?

Ve sonra bir sepet meyve gelmişti.

Stelyalılar'ın cevabı. Basit ve bir o kadar etkiliydi. Daha vahşi bir yola başvurmamışlardı. Elçi heyetindekilerin ya da keşif birliğindekilerin kellerini yollamamışlardı. Meyveler zehirli bile değildi. Sadece meyveydiler. İmparatorlukta bilinmeyen, egzotik meyveler. İmparator'un çeşnicileri *tatlı* olduklarını söylemişti.

Bir de not vardı. Mesajın içeriği konusunda çeşitli rivayetler çıkmıştı. Akiva bir imparatorluk kahyasının yeğeninden gelen habere inanmayı seçmişti. Mesaj eski Serafım dilinde yazılmıştı. El yazısı bir kadına aitti ve mühürde bir bokböceği vardı: *Teşekkür ederiz, ama görüşme teklifinizi kibarca reddetmek zorundayız. Zira şu ara daha eğlenceli işlerle meşgulüz.*

Üslubun bu kadar cüretkâr ve küstâh oluşu Akiva'nın nefesini kesmişti.

"Hâlâ anlamıyorum," dedi Liraz ilk şoktan sonra. "Kırık Bıçaklar'ın bununla ne ilgisi var?"

Piçler, Gümüş Kılıçlar'a *Kırık Bıçaklar* derdi. Gösterişli silahları gerçek bir savaşa asla dayanamayacağı için. Tüm bu esrarengizliğin tek değişmez gerçeği vardı: İki gün önce Astrae halkı Batı Yolu'ndaki darağacında sallanan on dört Gümüş Kılıç'ın korkunç görüntüsüne uyanmıştı.

"Meyve sepetinin intikamı," diye fikir yürüttü Hazael. "Babamız sabah uyandığında sepet yatağın ucunda duruyormuş. Kimse oraya nasıl geldiğini açıklayamamış. Herhâlde on tane muhafızlı kapının ardında kendini tamamen güvende hissediyordu. Yaşayan Gölgeler'in bile oraya girebileceğini düşünmemiştir."

"Zaten bunu Yaşayan Gölgeler bile yapamazdı," dedi Akiva ve İmparator'u deliye döndüren olayın ardında nasıl bir sihir olabileceğini düşündü. Sırf görünmezlikle kapalı ka-

pıları açman mümkün değildi. Stelyalı casus duvarlardan mı geçebiliyordu? Hem de bütün muhafızları aldatarak. Böyle bir güce sahip olmayı dilerdi doğrusu. Akiva bazen kendi içinin derinliklerine döndüğünde, okyanusların karanlık yüzeylerinden uzak adalara doğru uzanan bir çizgi görürdü. Yavaşça dağılan siste, kuşların yanardöner renkli kanatları gibi parlayan, zümrüt yeşili tepeler. Böyle zamanlarda merak ederdi: Kanı onu da bir Stelyalı mı yapıyordu? Gerçi Joram'ın kanı Akiva'yı onun evladı yapmıyordu, o hâlde annesininki neden etkili olacaktı ki?

"Batı Yolu'nda sallanan on dört Kırık Bıçak." Hazael usulca ıslık çaldı. "Bir hayal etsenize. Onca gümüş güneşi bile kör etmiştir."

"Darağacı on dört tanesini birden taşıyabilmiş mi?" diye mırıldandı Liraz. "Ne kadar iri yarı olduklarını bilirsiniz."

"Belki ağırlıktan çökmüştür. Oh olsun!" Akiva darağacını kastediyordu tabii. Askerleri değil. Kırık Bıçaklar'a özel bir sevgisi yoktu ama ölmelerini de istemezdi. Kafasını iki yana salladı. "İmparator şimdi kendini daha güvende hissediyor mudur dersin?"

"Hissediyorsa aptalın teki demektir," dedi Hazael. "Mesaj açık. Seni uykunda nasıl öldüreceğimize kafa yorarken, lütfen, leziz meyvelerimizin tadını çıkar."

On dört muhafızın ağırlığıyla eğilen bir darağacının düşüncesi bile yeterince korkunçtu, ama asıl üzücü haber sonrasında geldi. Bir piçten. Zaten bunu ancak bir piç önemserdi.

Melliel, savaşın sonunda bütün piçler adına konuşan üvey ablalarıydı. Vücudu savaş yaralarıyla, elleri çentiklerle dolu, iri yarı bir kadındı. Savaşta balta kullanır ve kır saçlarını bir erkek gibi kısacık keserdi. Melodik sesi dışında hiçbir kadınsı

yanı yoktu. Sefere çıktıklarında bazen kamp ateşinin başında şarkı söylerdi. Onun müzikli hikâyeleri savaştaki birkaç moral verici şeyden biriydi. Melliel, görev için başkente çağrılmıştı. İki gün öncesine kadar oradaydı. Şimdiyse batıya giden piçler alayına katılmış ve birliğiyle birlikte Armasin Burnu'nda mola vermişlerdi. İmparator sanki savaşta yeterince askerini kaybetmemişçesine, ortadan kaybolan birliklerinin ardından yenilerini yolluyordu.

"Oraya piçleri yollayacak tabii," diye tıslamıştı Liraz." "Geri dönmemeleri kimin umurunda?"

Gerçi Melliel gideceğine sevinmişti. Astrae denen örümcek ağından kurtulacağı için mutluydu. Kırık Bıçaklar darağacında sallanırken Fetih Kulesi'nde neler olduğunu onlara o anlattı.

"Aynı sabah Tav Kapısı'ndan kefenli bir ceset çıkarıldı." Tav Kule'nin kapılarından sonuncusuydu ve bir gider kapısıydı. Pislikler buradan denize dökülürdü.

Akiva nefesini tuttu. "Kimmiş?"

"Asla emin olamayız," dedi Melliel ama kimse haremden gelen refakatçileri göndermeyi akıl etmemiş. Kahyalardan biri durumu fark edip onları yollayana kadar Alef'te iki saat beklemişler."

Akiva bu haberi önce kalbinde hissetti. Sonra istemsizce yumruklarını sıktı. Öyle ki, harcadığı çabadan kolları ağrımaya başlamıştı. Liraz'dan boğuk bir ses geldi. Hazael'in nefesi sıklaştı. Birden arkasını dönüp aşağı yukarı yürümeye başladı. Yüzü öfkeden kıpkırmızı kesilmişti. Liraz tıpkı Akiva gibi, yumruklarını sıkmış, titriyordu.

Harem refakatçileri cariyelere İmparator'un yatağına kadar eşlik eden Gümüş Kılıçlar'dı. Buna geçit töreni görevi

denirdi. Akiva'nın annesi de yıllar önce aynı yoldan kim bilir kaç kez geçmişti? Hem de bir keresinde içine Akiva'nın tohumları serpilmiş olarak. Liraz'ın, Hazael'in, Melliel'in, hepsinin anneleri ve daha nice kadın ve kız o yoldan geçmişti. Ve idamların gerçekleştiği sabah, Alef'ten çıkması gereken cariye, gecenin atıklarıyla birlikte Tav'a yollanmıştı.

Akiva kafasının içinde babasının zalim sesini duydu. "Başına gelenler çok korkunçtu." Acaba annesinin cesedi de Tav'dan mı atılmıştı?

Üzerine müthiş bir bezginlik çöktü. Hayat nasıl bu kadar çirkin olabilirdi? Savaş bitmişti, ama iki taraf da hâlâ sivilleri katlediyordu. İmparator yatak odasında cariyelerini öldürüp piçlerini uzak bir diyara ölüme yollamayı alışkanlık hâline getirmişti. Dünya rezil bir yerdi. Ve şimdi mutluluk anıları da lekelendiği için, Akiva kendini bir uçurumun kenarında hissediyordu.

Karou sözlerinde ciddi miydi? Gerçekten de ona hiç güvenmemiş miydi? Akiva buna inanmak istemiyordu. O günleri ve geceleri öyle iyi hatırlıyordu ki. Hayatının diğer anlarından çok daha net. Madrigal, onun koynunda uyur ve yine onun koynunda uyandığında kahverengi gözleri müthiş bir ışıkla parlardı. İdam sehpasında ve Marakeş'te, lades kemiği kırılmadan önce de aynı ışıkla parlamışlardı. Her şeyi anlamadan önce.

Ne yaptığını öğrenmeden önce.

Belki de Akiva sadece görmek istediklerini görmüştü. Zaten artık ne önemi vardı? Artık ona bakarken gözleri parlamıyordu. Daha da kötüsü, hiçbir zaman parlamıyorlardı.

Sabah Melliel birliğiyle birlikte ayrıldığında, Akiva, Liraz ve Hazael'le surlarda durup onları yolcu etti. Akiva'nın bir

yanı onlarla gitmek istedi. Uzak Adalar'ı görmek. Belki İmparator'a o çılgın mesajı yazanla tanışmak.

Ama onun yeri burasıydı. Dünyanın bu tarafı. Onun savaşı ve cezası buradaydı. Karou'ya yapacağını söylediği şeyi yapacaktı. Herhangi bir şey ya da her şey.

Belki ikisi birden.

Aslında Akiva ne yapacağını biliyordu bilmesine de, görevi gözüne güneyin dağları kadar aşılmaz görünüyordu.

İsyan. Bir isyan çıkaracaktı.

Madrigal'le tapmaktayken her şey mümkün geliyordu. Öyle miydi acaba? Askerlerin arasında yandaş bulabilecek miydi? Orduda belirgin bir huzursuzluk vardı. Mutsuzlardı. Su kemerindeki Noam'ı hatırladı. Tüm bunların ne zaman biteceğini sormuştu. Onun gibiler de vardı, öldürdükleri kadınlarla çocukları ellerine kazıyacak kadar kansız olanlar da. Evet, her zaman iki çeşit asker olacaktı. İyileri nasıl bulacak, onları nasıl ikna edecekti. Bir isyanı planlamak kolay değildi. Uzun bir süre kendini açık edemezdi.

Melliel'in birliği ufukta kaybolmak üzereydi. Burundaki kayalar deniz manzarasını gizliyordu ama havada ferahlatıcı bir tuz kokusu vardı. Az sonra piç kardeşleri gözden kayboldu.

"Eee, şimdi ne yapıyoruz?" diye sordu Liraz ona dönerek.

Akiva onun ne demek istediğini anlamamıştı. Liraz'ı hâlâ çözemiyordu. Kuşları çağırmasına ve Kirin'i kurtarmasına ses çıkarmamıştı ama isyancıların kampından döndüğünden beri Liraz ona daha bir şüpheyle bakar olmuştu. Akiva, Liraz'ın Kimeraların sivil halka saldırdığını öğrenince kampın yerini üstlerine açıklamasından korkmuştu.

Liraz huzursuzdu. Yürürken kanatlarından kıvılcımlar saçılıyordu. "Nereden başlayacağız?" diye sordu. Birden durup

gözlerini ona dikti ve ellerini kaldırdı. Siyah ellerini. "Bir yerden başlamak gerek demiştin. Nereden başlayacağız?"

Başlamak mı? *Merhamet, merhamet doğurur*, demişti ona. Ne diyeceğini bilemiyordu. "Yani..."

"Canavarlarla yıldızım nasıl barışır bilemem," dedi Liraz "ama Joram'la Jael'den emir almaktan bıktım. Her gece bir kız ona kimsenin yardım edemeyeceğini bilerek gök köprüsünden geçiyor. Annelerimiz de aynısını yaptı." Sesi haşindi. "Bize birer kılıç olduğumuzu söylüyorlar. Kılıçların anne babası olmazmış, ama benim bir annem vardı. Adını bile hatırlayamıyorum. Artık bu olmak istemiyorum." Yine ellerini kaldırdı. "Bunları ben yaptım..." Sesi çatladı.

Hazael onu kendine çekti. "Hepimiz yaptık, Lir."

Liraz, kafasını salladı. Kocaman açtığı gözleri tuhaf bir ışıkla parlıyordu. Ağlıyor muydu? Liraz? "Benim gibi değil. Siz iyisiniz. İkiniz de. Onlara yardım etmediniz mi? Ya ben o sırada ne yapıyordum?" Birden susup derin derin nefes almaya başladı.

Akiva, ellerini kız kardeşinin ellerinin üzerine koydu. Liraz'ın çentiklerini daha fazla görmesini istemiyordu. Madrigal'in ona yıllar önce söylediğini hatırladı. Ellerini birbirlerinin kalplerine koymuşlardı. "Bize yalnızca savaş öğretildi, Lir. Ama artık bu olmak zorunda değiliz. Biz hâlâ biziz, sadece..."

"Daha iyi bir biz mi olacağız?"

Akiva evet dercesine kafasını salladı.

"Nasıl?" Liraz yine aşağı yukarı dolanmaya başlamıştı. "Benim hemen bir şeyler yapmam lazım."

"Adam toplamaya başlayalım," dedi Hazael. "İlk adımımız bu olmalı. Kimden başlayacağımızı biliyorum."

"O kadar yavaş davranamayız," dedi Liraz sertçe.

Ve Akiva ona hak verdi. Adım adım ilerleyip plan yapmakla kaybedecek vakitleri yoktu.

"Liraz haklı. Biz kulaktan kulağa sırlar fısıldarken daha kaç kişi ölecek?"

"Ya ne yapalım?" diye sordu Hazael.

Uzakta bir fırtına avcısı sürüsü vardı. Kocaman kuşlar denizi birbirine katacak kadar şiddetli bir fırtınanın göbeğine doğru uçuyordu. Bunu neden yaptıklarını kimse bilmiyordu, ama Akiva da kendi içinde benzer bir çekim hissetti. O da kendi fırtınasına doğru uçmak istiyordu.

"İlk adımımız baştan beri belliydi," dedi. "On sekiz yıl geciktik ama daha fazla beklemeyeceğim." Ne yapması gerektiğinden emindi. Joram tahttan inmediği sürece dünyaları savaştan ibaret olacaktı. Hazael'le Liraz kaşlarını çatmış, devam etmesini bekliyordu.

"Babamızı öldüreceğim," dedi Akiva.

58

Zehir Ve Bal

Beden yerde yatıyordu. Karou'nun yasını tuttuğu bedenle kusursuz bir benzerlik taşıyorlardı. Karou, transtan çıkıp onu gördüğünde hafifçe hıçkırdı. Dizlerinin üzerine çöküp yüzünü boynuna gömmemek için kendini zor tutuyordu. Ama o hâlâ bir kabuktu. İçinde Karou'nun sevgi gösterisine karşılık verecek bir ruh taşımıyordu. Karou kollarındaki ve ellerindeki kıskaçları aceleyle çıkarmaya başladı. Güneş yükselmişti. Ten her an odaya dalabilirdi. Karou kıskaçların vidalarını gevşetmekle bile vakit harcamak istemediği için bazı yerleri kanadı.

"Ay, dur!" diye bağırdı Zuzana. "Mahvettin kendini!"

Karou onu duymazdan gelip "Çabuk ol," diye bağırdı. "Tütsüyü yak."

"Galiba biri geliyor," dedi Mik kapıdan.

Karou kafasını salladı. "Tahtalar." Mik kapıyı kapayıp tahtaları yerleştirdi. Sürgünün yerine yeni bir tane takmamışlardı. O büyük çivileri tekrar duvara çakmak çok gürültülü olacaktı. Mik'in aklına başka bir fikir gelmişti. Yere bir çift delik açmışlardı. İki uzun tahtayı bunlara yerleştirip kapı ko-

luyla menteşelerin altına dayıyorlardı. Karou, tahtaların işe yarayacağını umdu.

Hafif ayak seslerini onlar da duymuştu. Basamaklara sürtünen tırnakların çıkardığı sesleri.

Zuzana yaktığı tütsüyü Karou'ya verdi. Karou titreyen elleriyle bunu bedenin alnına yerleştirdi. Dumanlar Karou'nun nefesine karışarak tavana yükseldi. Odayı kükürt kokusu doldurdu. Karou, Brimstone'un bir diriltici olmadan önce nasıl bir hayatı olduğunu merak etti. Acıya köle olmadan önce...

Ten kapıyı açmaya çalışıp da beklemediği bir dirençle karşılaştığında, odanın dışında bir sessizlik oldu. Sonra biri kapıyı yumrukladı. "Karou?"

Karou hızla kafasını kaldırdı. Gelen, Ten değildi. Thiago'ydu. *Kahretsin.*

"Evet?" diye seslendi.

"Bir şeye ihtiyacın var mı diye soracaktım. Kapı neden açılmıyor?"

Neden acaba? diye düşündü Karou. Ona sürgüsünü sormaya bile fırsat bulamamıştı. Thiago onun gizlilik takıntısından vazgeçtiğini düşünmüş olmalıydı. Eh, bir şeyi yapmanın birden fazla yolu vardı. "Bir dakika," demekle yetindi.

Yine bir duraksama. Karou buhurdanı aldı ve zinciri şıngırdadığında nefesini tuttu. Thiago ne yaptığını tahmin edebilir miydi? Sonra Beyaz Kurt bir kez daha kapıyı yumrukladı. "Karou?"

"Bir dakikaaa," diye şakıdı Karou buhurdanı açarken çıkan sesi bastırmak için.

Bedenin yanma çömeldi. İzledi ve bekledi.

Ruh buhurdandan dışarı süzülerek onu varlığıyla tüketti. Bir bahçedeki ateş böcekleriydi. Gölgelerde pırıldayan göz-

lerdi. Titrek bir ışık ve bir şimşek çakmasıydı. Zehir ve baldı. İncecik gözbebekleri ve güneşte ısınmış, pürüzsüz taşlardı.

Issa'ydı.

Karou kendi kalp atışlarını duyuyordu. Bir, iki, üç. Uzak, neredeyse acı verici nabız atışları. Dört, beş ve yılan kadın yeni gözlerini açıp hafifçe kırpıştırdı.

Karou hıçkırığını tuttu. Zaman durdu. Hıçkırık içinde büyüdü. Thiago kapıya daha sert vurdu. "Beni hemen içeri al," dedi. Sesi sakindi ama öfkesini gizlemekte başarılı olduğu söylenemezdi. Karou cevap vermek yerine Issa'nın gözlerinin içine baktı.

Kim bilir neler yaşadı? Nasıl öldü? Ne biliyor? Beni görünce ne diyecek?

Issa'nın yeni bedenine yerleşmesi biraz zaman aldı. Karou'nun önünde yatan beden yavaşça canlandı. Kaslar gerildi. Parmaklar titredi. Kalp atmaya başladı. Issa'nın göğsü ilk nefesiyle inip kalktı. Dudakları aralandı. Nefes verirken bu dudaklardan *tatlı kızım* sözcükleri döküldü.

Karou'nun hıçkırığı nihayet özgürlüğünü ilan etti ve yüzü Issa'nın boynuna, insan teninin bir kobranın pullarına dönüştüğü yere gömüldü. Karou çocukluğundan beri bu sıcak ve soğuk hisse alışkındı. Issa küçükken onu kalçasına dayayıp dolaştırır, sallayarak uyutur ve onunla saatlerce oynardı. Ona konuşmayı ve şarkı söylemeyi o öğretmişti. Karou'yu sevmiş, ona annelik etmişti. Yasri de diğer annesiydi. Karou bu iki Kimera kadının elinde büyümüştü. Twiga onlardan rol çalmaya kalkışmamıştı. Ya da Brimstone.

Brimstone. Karou nehir kıyısında buhurdandaki ruha dokunduğu an birçok duyguyu aynı anda hissetmişti. Sevinç ve yenilgi, sevgi ve hayal kırıklığı, neşe ve büyük bir keder.

Hiçbiri bir diğerinden baskın değildi. Şimdi bile duyguları dengeliydi. Issa, Brimstone değildi ama Issa Issa'ydı. Karou ona sarıldı. Issa yeni, titrek kollarıyla bu sarılışa karşılık verdi.

"Beni buldun," diye fısıldadı. İşte o zaman, Karou'nun dengeli duyguları alt üst oldu. Onu o bulmamıştı ki.

Akiva bulmuştu.

Ama şimdi bunu düşünecek vakit yoktu. Karou yılan kadının etrafını görebilmesi için geri çekildi. Issa, Mik'le Zuzana'ya hayret dolu gözlerle baktı. Sonra gülümsedi. Ah, yüzü ne tatlıydı. Belki Karou'nun tanıdığı ve sevdiği yüz değildi ama aynı masum güzelliğe sahipti. Pürüzsüz bir ten, yumuşak hatlar. Sevinci o kadar ani ve saftı ki. Zuzana'yla birbirlerini Karou'nun resim defterlerinden tanıyorlardı. Kapılar yandığında Mik henüz hayatlarına girmemişti. Zuze sersemce gülümseyip ona el salladığında Issa'dan iniltiyi andıran bir kıkırdama yükseldi.

"Issa, sana anlatacağım çok şey var, eminim senin de vardır," dedi Karou usulca "ama Thiago'yu bilirsin." Aynı anda kapı hafif bir tekmeyle sarsıldı.

Kurt'tan bahsedildiğini duyan Issa'nın gözleri bulutlandı. "Demek yaşıyor?"

"Evet. Seni gördüğüne çok şaşıracak." Şaşırmak az bile kalırdı. Thiago, Issa'nın buraya nasıl geldiğini bilmek isteyecekti. Karou, Issa'nın doğrulmasına yardım etti. Sonra tahtalardan birini çıkarmaya giderken Mik'e de diğerini almasını işaret etti.

"Karou," dedi Thiago. Sahte sakinliği tamamen kaybolmuştu. "Aç şu kapıyı."

Karou, Mik'e bakıp kafasını salladı ve tek kelime etmeden tahtaları çıkardılar. Thiago'nun bir sonraki tekmesiyle kapı

ardına kadar açıldı. Thiago bir an duraksadı. Arkasındaki Ten merakla içeriyi görmeye çalışıyordu.

"Günaydın!" dedi Karou masumane bir şaşkınlıkla. "Affedersin. Bir diriltme işlemini bitirmeye çalışıyordum. Yarısında dikkatim dağılsın istemedim." Ten'e baktı. "Sen ne demek istediğimi anlamışsındır."

Thiago'nun alnı kırıştı. "Kimi dirilttin?" Odaya bir göz attığında Mik'le Zuzana'yı gördü. Açık kapı Issa'yı gizliyordu. Karou onu itti ve Thiago nihayet Issa'yı gördü. Bir an gözleri hayretle açıldı, sonra şüpheyle kısıldı. Ten de aynı tepkiyi göstermişti, ama o Thiago kadar soğukkanlı değildi. Hızla Karou'ya döndü.

Karou, ikisinin de konuşmasına fırsat vermeden elini kaldırdı. "Neden bana Issa'nın ruhunun burada olduğunu söylemedin?" diye sordu Thiago'ya. Buhurdan yığınını işaret etti. "Ten yerine bana o yardım etseydi diriltmeler ne kadar hızlı ilerlerdi biliyor musun?"

Beyaz Kurt'un buna verecek bir cevap bulamaması Karou'nun keyfini yerine getirmişti. Thiago bir balık gibi ağzını açıp kapadı. "Olamaz," dedi sonunda.

"Oldu işte."

Issa'nın ruhunun o buhurdanlardan birinde olmasına imkan yoktu tabii ve ikisi de bunu biliyordu. Ruhların hepsi Armasin Burnu'nda Thiago'nun emrinde savaşırken ölen askerlere aitti. Issa asla onların arasında olamazdı. Yine de buradaydı işte. Karou, Thiago'nun yüzünün şekilden şekle girmesini izledi. Beyaz Kurt mantıklı bir açıklama bulmaya çalışıyordu.

"Kimin ruhu bu?" diye üsteledi. "Gerçeği söyle. Böyle bir vücut yapmakla neden vakit harcadın?"

Ona Issa cevap verdi. "Böyle bir vücut mu?" diye sordu. "Naja'lar ne zamandan beri gereksiz bulunmaya başladı?" Mantıklı bir soruydu. Issa bir savaşçı değildi, ama burada Nisk ve Lisseth gibi onun türünden pek çok kişi vardı.

"Uçma ihtiyacımız doğduğundan beri," dedi Thiago sertçe. "Naja'ların kanatları yok."

"Senin kanatların nerede?" diye yapıştırdı Issa. Sonra Ten'e dönüp onu baştan aşağı süzdü. "Ya seninkiler?"

Thiago ona cevap vermek yerine, "Kimsin sen?" diye kükredi.

"Seni temin ederim, Karou doğruyu söylüyor, Thiago." Issa yılan vücudunu yavaşça hareket ettirerek doğruldu. Kuyruğunun ucunu tıpkı Karou'nun hatırladığı gibi titretmeye başlamıştı. Karou yarattığı sanat eserini hayretle izliyordu. Haftalardır kendini o kadar bitap hissediyordu ki, hiçbir şeye gücü kalmamıştı. Ne diriltmeye, ne de sihirlere. Ama Issa'yı yeniden yaratmıştı işte. Bunu o başarmıştı.

"Ben Naja'lardan Issa'yım," dedi Issa Thiago'ya. "Seksen dört yıl boyunca Brimstone'a hizmet ettim. Bu süre içinde Brimstone senin için kim bilir kaç beden yarattı, cesur ve yüce kurt? En az on beş olmalı, öyle değil mi? Ve sen bir kere bile teşekkür etmedin." Güzel gülümsemesi sözlerini bir azar değil de, sevgi dolu bir sitem gibi gösteriyordu.

"Teşekkür mü? Neden? O kendi işini yapıyordu, ben de benimkini."

"Doğru. Sen de teşekkür beklemezsin. Hele dalkavukluktan hiç hoşlanmazsın."

Issa'nın sesi alaycı değildi. Aksine, gülümsemesi kadar tatlıydı. Ama Thiago'nun kibrini ve pohpohlanma merakını bilen herkes, Issa'nın onunla dalga geçtiğini anlardı. Övülmek

Thiago için şarap gibiydi. Hatta daha fazlası. Hava ve su gibi. Ne zaman başarılı bir seferden dönse sancağını sarayın ön cephesine asardı. Trompetler çalınır, Thiago tebrikleri kabul etmek için şehrin sokaklarında dolaşırdı. İnsanları şenliğe hazırlamak için önden adamlarını gönderirdi. Gerçi bundan kimse rahatsız olmazdı. Thiago'ya yapılan tezahüratlar önceden çalışılmış olsalar da, gerçektiler. Ve Thiago onlarla mest olurdu.

Ne var ki, Beyaz Kurt şimdi son derece gergin görünüyordu. "Pekâlâ, Naja Issa, söyle bakalım, ruhun buraya nasıl geldi?"

Issa kem küm etmedi. Karou'ya kaçamak bakışlar fırlatmadı. Bütün dürüstlüğüyle "İnanın, ben de bilmiyorum, generalim," dedi. "Buranın neresi olduğunu bile bilmiyorum." Ancak o zaman Karou'ya dönüp soru sorarcasına kaşlarını kaldırdı.

"İnsanların dünyasındayız," dedi Karou. Issa'nın kaşları biraz daha kalktı.

"İlginç. Eminim, bana anlatacağız çok şey var."

Senin de bana, diye düşündü Karou. En azından öyle umuyordu. Şimdi Kurt'la casusundan kurtulmalıydı.

"Issa'yı nerede buldun?" diye sordu Thiago, Karou'ya. *Yalanlarını yutmam* der gibi bir havası vardı. "Gerçeği söyle."

Karou gözlerini kaçırmadı. "Söyledim ya," dedi buhurdanları göstererek.

"Bu imkansız."

"Senin daha mantıklı bir açıklaman var mı?"

Thiago, sanki gerçeği gözlerinden öğrenebilecekmişçesine ısrarla ona bakmayı sürdürdü. *Sen kendi yalanlarını söyle*, diye düşündü Karou cesurca, *ben benimkileri*. "En iyi kısmı da ar-

tık Ten'e ihtiyacım olmayacak. Issa yanımda. Arkadaşlarım da var." Olup biteni pencere kenarından izleyen Zuzana'yla Mik'i işaret etti.

"Ne mutlu sana," dedi Thiago buz gibi bir sesle.

Karou onun bundan mutlu olmayacağını biliyordu tabii. Kapısını kapamış ve kendi başına bir diriltme yapmıştı. Issa'nın oraya nasıl geldiği ise Thiago için hâlâ bir sırdı. Karou, gözlerinin içine baka baka ona yalan söylemişti. Yine de, Beyaz Kurt'un yüzündeki şeytani ifade onu hazırlıksız yakaladı.

Nefret ve kötülük. Thiago'nun gözlerinde gördüğü buydu. Zehirli bir düşmanlık.

İrkilme sırası Karou'daydı. Bu bakışı uzun zamandır görmemişti. Madrigal olduğu günlerden beri. Ve Thiago'nun öfkesinin nelere sebep olabileceğini biliyordu. "Ne mutlu bana," diye mırıldandı. Belki o bakışları asla unutmamıştı, ama onları yeniden görmek yanağının altındaki siyah kayanın sıcaklığını ve bıçağın inerken havayı yarmasını hatırlatmıştı. Issa elini yakaladı. Karou ona minnetle gülümsedi. "Artık daha hızlı çalışabilirim," dedi. "Önemli olan da bu değil mi zaten?"

Bu ve bir de Akiva'nın burnunun ucuna kadar gelip buhurdanı bana vermesi.

"Haklısın," dedi Thiago. Sonra gözlerini çabucak odada dolaştırdı. Kafasını avluda onun kokusunu aldığında yaptığı gibi hafifçe yana yatırdı. Burun delikleri açılıp kapandı, gözleri şüpheyle kısıldı.

Burada sadece tütsü ve kükürt kokusu var, diye söylendi Karou içinden.

En azından öyle umuyordu.

"Sana nelerin tehlikede olduğunu hatırlatmama gerek yok herhâlde?" dedi Beyaz Kurt ona. Karou hayır dercesine kafasını iki yana salladı, ama Thiago gitmek için arkasını döndüğünde ne demek istediğini merak etti. Halkının kaderinden mi söz ediyordu? İsyanın başarısından mı? Karou, onu oyuna getirmişti ve söylediğinin altında daha kişisel bir anlam aramadan edemiyordu.

Tehlikede olan o muydu? Kendini fırtınada, bir uçurumun kıyısında dengede durmaya çalışıyormuş gibi hissetti. Ne tehlikede değildi ki?

Sonra kapıda Kurt'la Ten'in birbirlerine imalı bakışlar fırlattığını fark ettiğinde, Karou'nun içi buz kesti. Son günlerle haftaları düşündü.

Kurt'un onu sürekli gözetlemesi, tüm o sorular, imalar. Ten ona yeniden bir Kirin olabileceğini söylemişti. Hatta onu kendisinin diriltebileceğini söylemiş ve Karou'dan ona işlemi öğretmesini istemişti.

Oldukça nahoş bir teklifti doğrusu. Ruhunu Ten'in ellerine mi teslim edecekti? Çukur bu plana dahil olmasa bile, ki öyleydi, huzursuz edici bir yanı vardı. Ve şimdi Karou bunun nedenini anlıyordu.

Ten'in amacı onun yerine geçmekti. Thiago, Karou'ya yardım etmek istemiyordu. Ona ihtiyacının kalmamasını istiyordu.

Karou, Loramendi'deki yıkıntılarda ona rastladığından beri ilk kez Beyaz Kurt'un gerçek yüzünü gördü.

Hâlâ beni öldürmek istiyor.

Göğsünden boğazına doğru bir sıcaklık yükseldi. Bağırmak istiyordu. Ona kanmadığını yüzüne haykırmak ama en çok da gülmek istiyordu. Ten'in bu işi tek başına kotarabileceği-

ni düşünüyor muydu cidden? Karou, Brimstone'un yanında uzun yıllar geçirmişti. Bunda yetenek kadar tecrübe de önemliydi. Brimstone'dan ilk aferinini aldığında ne kadar gururlandığını asla unutamazdı. Ya da beklediğinin aksine, Karou'nun sihre bir yatkınlığı olduğunu keşfettiğinde nasıl şaşırdığını ve mutlu olduğunu.

Virko nasıl Mik'in kemanıyla bir konçerto çalamazsa, Ten de bir beden yaratamazdı.

Karou, şimdi Thiago'nun niyetini anlıyordu. Bir oyun oynamış ve yenilmişti. Hâlâ Karou'ya ihtiyacı vardı. Dolayısıyla oyununu değiştirmek zorunda kalacaktı.

Ama nasıl?

59

Tatlı Kız

"Hatunun memelerine bakmaktan vazgeçer misin, lütfen?"

"Ne?" Mik beyaz tenli yanaklarında utanç kızarıklıklarıyla Zuzana'ya döndü. "Bakmıyorum!"

"Ben bakıyorum," diye itiraf etti Zuzana. "Elimde değil. O kadar kusursuzlar ki. İyi iş çıkarmışsın, Karou ama belki de bir tişört giymeli."

"Yok ya!" dedi Karou. "Kaç tane çıplak mankenle çalıştın."

"Ben çalışmadım," dedi Mik.

"Olabilir, ama yeterince meme görmüşsündür herhâlde?"

"Pek sayılmaz," diye mırıldandı Mik. Gözleri yine Issa'ya kaydı. "Hem burada bir yılan tanrıçadan söz ediyoruz."

"O bir tanrıça değil," dedi Karou sevgiyle. Gerçi Issa tam anlamıyla bir tanrıçaya benziyordu. Karou, onun yaşadığına hâlâ inanamıyordu. "Issa bir Naja ve onlar kıyafet giymez."

"Doğru," dedi Zuzana. "Sadece yılan giyerler."

"Aynen öyle."

Issa, Beyaz Kurt'la görüşmesinden sonra, ilk iş Kasbah'da dolaşarak yılanları çağırmak istemişti. Karou onu birkaç adım

geriden takip etmiş ve yılanların bunca zamandır aralarında yaşadığını görünce huzursuz olmuştu. Özellikle de, son derece zehirli bir Mısır kobrasının. Şimdi yine odasındaydılar. Yılanlar Issa'nın beline ve boynuna dolanmıştı. Biri saçlarında geziniyordu. İnce, uzun hayvan Karou'nun gözleri önünde Issa'nın alnından burnuna doğru kaydı. Issa gülerek onu usulca tekrar başına koydu.

"Yılanların ilginç bir şeyler söyledi mi bari?" diye sordu Karou, Çekçe'den Kimera diline geçerek. Avigeth'i ve mercan yılanının Issa'ya avcı Bain'in dileklerini sakalına gizlediğini anlatışını hatırlamıştı. Karou bunu öğrenmeseydi Eretz'e asla gidemezdi.

Issa birden ciddileşti. "Evet," dedi. "Buraya geldiğinden beri havanın ölüm koktuğunu söylediler."

Karou yılanlar onu şikayet etmişçesine somurttu. "Yapmamız gerekeni yaptık," dedi. Thiago ona "Bu işte birlikteyiz," demişti.

Ama değillerdi. İkisinin yolları apayrıydı.

Gücendiğini belli etmiş olmalıydı ki, Issa ona merakla baktı. "Bundan şüphem yok, tatlı kızım." Duraksadı. Yılanlar bile kıpırdanmaktan vazgeçmişti. Karou, onların Issa'nın duygu ve düşüncelerini hissedebildiğini biliyordu. Hareketsizlikleri Issa'nınkini yansıtıyordu. Konuşma vakti gelmişti. Daha önce fırsat bulamamışlardı. Etrafta çok fazla Kimera vardı. Issa'nın yeniden ortaya çıkışı, Loramendi'den birinin sağ kurtulması Kasbah'da büyük bir heyecanla karşılanmıştı.

Zuzana'yla Mik'in gelişi de moralleri yükseltmişti. Karou, kahvaltıda Zuzana'yı hayranlıkla karışık bir hayretle izlemişti. Arkadaşı Kimeralarla aynı dili bile paylaşmamasına rağmen, Virko'nun keman çalışını taklit etmiş, sonra Munch'ın Çığlık

tablosuna benzer bir tepkiyle en sert görünüşlü canavarları bile güldürmüştü. Zuzana, tek bir yemekle bu askerlerle Karou'nun bir ayda kuramadığı bağı kurmuştu.

Karou'yu engelleyen utancıydı. Onların aşağılamalarını hak ettiğini düşünmüştü. Buna hâlâ inanıyor muydu? Hayır. En azından Thiago'nun yalanlarından kaynaklananları hak etmediği kesindi.

Ziri de kahvaltıdaydı. Hiç konuşmamalarına rağmen aralarında güçlü bir bağ vardı. Ne de olsa bir sırrı paylaşıyorlardı. Ya da belki başka şeyleri. Karou, Ziri'yle arkadaş olmayı istemişti ve şimdi öyleydiler. İşin tuhafı, bunu da Akiva'ya borçlu olmalarıydı. Melek, Ziri'nin hayatını kurtarmış ve ona Issa'nın ruhunu geri getirmişti.

Neden?

Issa şimdi karşısındaydı. Yılanları titreyen dilleri dışında hareketsizdi. Issa bir Orta Çağ tablosunu andıran yüzünde sakin bir ifadeyle onu izliyordu. Bekliyordu. Neyi? Karou'nun sorusunu mu?

Karou, sabahtan beri kendiyle mücadele ediyordu. Issa'nın ona söyleyeceklerinden korkuyordu, ama bilmek zorundaydı. Derin bir nefes aldı. "Gerçekten öldü mü?"

Issa'nın dudakları titreyince anladı.

"Bizi gönderdiğinde hâlâ yaşıyordu," dedi Issa. "Ama fazla vaktinin kalmadığını biliyordu."

"Sizi gönderdi mi?" dedi Karou. Tabii ya. Akiva buhurdanı Kirin Mağaraları'nda bulmuştu. O orada ne yapıyordu? Kirin Mağaraları ilk çocukluğunun eviydi. Bir zamanlar, orada buluşmayı planlamışlardı. İsyanlarını orada başlatacaklardı. Sonra birden bir kelime aklına takıldı. "*Biz* derken Yasri'yle Twiga'yı mı kastediyorsun?"

"Twiga'nın onunla kalmasına izin verdi ama Yasri'yle ben yaşamak zorundaydık. Senin için. Brimstone senin geleceğini biliyordu."

"Öyle mi?" Karou gözyaşlarıyla güçlükle savaşıyordu. "Bana inanmış mıydı?" Brimstone'a pencereden dışarı kovabileceği bir kelebek olmadığını söylemişti ve bunda gayet ciddiydi.

"Elbette. Seni tanıyordu." Kederle gülümsedi. "Seni senden bile iyi tanıyordu."

Karou hafifçe gülümsedi. "Doğru söze ne denir?"

Issa'nın gözleri dolmuştu. Karou uzanıp onun ellerini tuttu ve karşılıklı hikâyelerini anlatırken birbirlerinden destek aldılar.

Zuzana'yla Mik, akşamüzeri sıcağında mayışmış, uyukluyordu. Kapalı kepenklerin arasından Kasbah'ın sesleri geliyordu. Avludaki dövüş taliminin kılıç şıngırtıları, Kimeraların bağrışmaları.

"Kapılar yandıktan sonra fazla dayanamayacağımızı anladık," dedi Issa. "Joram saldırılarını arttırmıştı. Ordularımız günden güne küçülüyordu. Her gün yüzlerce kişi Loramendi'ye sığınıyordu." Yutkundu. Sesi bir fısıltıya dönüştü. "Şehir öyle kalabalıktı ki." Başını eğdi. "Seraflar da ağır kayıplar verdi. Joram onları bile bile ölüme yolluyordu. Ama sayıca bizden çok üstünlerdi. Fazla askerimizin kalmadığını biliyorlardı. Sonuçta haklı çıktılar. Loramendi kuşatıldı. İşte o zaman, Brimstone..." Sesi titremeye başlamıştı. Elini çekip ağzına götürdü. Karou, Issa'nın diğer elini hâlâ sımsıkı tutuyordu. Daha fazlasını yapabilmeyi o kadar isterdi ki. İnsan başka birinin acısı karşısında kendini nasıl da aciz hissediyordu.

Issa, tekrar ona baktığında yüzü kederle çarpılmıştı. Birden Karou'nun içine bir korku düştü. "Issa..."

Ama Issa onu susturdu. "Sonuna kadar onunla kalmak istedik." Karou'nun ellerini sıktı. "Seni görmeyi tabii ki istiyordum ama onu bırakamazdık..."

Dudaklarını birbirine bastırdı. Yüzü ağlamamak için harcadığı çabadan gerilmişti. Derin bir nefes aldı. Sonra bir tane daha. "Brimstone'un bize ihtiyacı vardı. Sonunda Yasri'yle biz de öldük."

Biz de mi? Başka kim öldü?

Neyi anlatmıyordu? Karou, isimsiz bir korkuyla irkildi. Loramendi'de ne olmuştu? Zihnine bazı görüntüler üşüşünce kafasını iki yana salladı. Issa'yla Yasri'nin kanlı yaralarıyla ölümü beklediğini görür gibi oldu. Yoksa sihirli çaydan içip sessizce uykuya mı dalmışlardı? Brimstone'la Twiga'yı, onlara onlarca yıldır arkadaşlık eden iki kadının ruhlarını toplarken hayal etti.

"Sizi oradan canlı çıkaramadı mı?" diye sordu ağlamaklı bir sesle.

Issa ona baktı ve Karou yanlış bir şey söylediğini hemen anladı. Sanki çok kolaydı da!

"Hayır, çocuğum," dedi kederle. "O bunu başarsa bile ne yapacaktık? Gizlendiğimiz yerde aç bilaç Serafların bizi bulmasını mı bekleyecektik? Kan dolaşımımızın durması daha iyi bir yoldu. Cesur olmamız gerekmedi. Şişelere konulan mesajlar gibiydik." Gülümsedi. "Ya da belki şişelere konulan mesajcılar demeliyim."

İyi, ama mesaj neydi? Brimstone kölelikle başlayan bir hayat sonrasında, onca acıya katlanıp onca fedakarlık yapmışken ve sonunda zalimlerin elince can verirken ona nasıl bir

mesaj iletmek istemişti? Karou bunu bir türlü soramıyordu. En azından, şimdilik.

Issa'nın dediğine bakılırsa, Brimstone buhurdanları haberci kuşlarla yollamıştı. Yarasa kanatlı kargalar ya da fırtına avcılarıyla... Tıpkı bir zamanlar Kishmish'le gönderdiği gibi. Onların Karou'nun bulabileceği yerlere saklanmasını sağlamıştı. Yasri'nin ruhu şimdi Ellai tapınağının yıkıntıları arasındaydı.

"Brimstone oraya gidebileceğimi mi düşündü?" diye sordu Karou. "Orasının benim için bir anlam ifade edebileceğine nasıl inanır?"

Issa şaşırmıştı. "Elbette, çocuğum. Lades kemiğini kırıp da her şeyi hatırladığında..."

"Halkımı lanetlediğimi mi?"

"Tatlı kızım, neler diyorsun? Bizi sen lanetlemedin ki. Bin yıllık bir nefret lanetledi."

"Evet, savaşı nefret körükledi ama bu katliama ben sebep oldum."

"Eninde sonunda olacaktı bu. Bir ya da yüz yıl ne fark eder? Bir savaş ne kadar sürebilir?"

"Bu da bir bulmaca mı? Bir savaş ne kadar sürebilir?"

"Hayır, Karou. Asıl soru, bir savaş nasıl biter? Ya bir katliamla, Joram'ın yaptığı gibi. Bunu o yaptı, sen değil. Sen farklı bir yol hayal ettin. Akiva da öyle. Siz ikiniz nefret edememe yetisine sahiptiniz. Sevme yetisine. Bunun ne kadar büyük bir armağan olduğunun farkında mısın?"

"Armağan mı?" Karou az kalsın boğuluyordu. "Sırta saplanan bıçaktan armağan mı olur?" Zuzana yatakta kıpırdanınca Karou sesini alçalttı. "Bizim yaptığımız çılgınlıktı. Aşk bu kadar yanlış bir şey olmamalı."

"Bence yaptığınız çok cesurcaydı," dedi Issa. "Siz nadir bulunan bir aşk yaşadınız ve çok güzeldi."

"Güzel mi? Aynı hikâyeden bahsettiğimizden emin misin? Ben öldüm ve Akiva hayalini kurduğumuz her şeye ihanet etti."

"Ölümün onu yıkmıştı, Karou. Başka ne yapmasını bekliyordun ki?"

Karou hayretler içindeydi. Issa, Akiva'yı mı savunuyordu?

"Seraflar sana işkence etseydi ve onun kafasının kesilişini izlemek zorunda kalsaydın, sen ne yapardın? Bir düşün. Thiago sizi durdurmasaydı, şimdi ne yapıyor olurdunuz? Dünya nasıl bir yer olurdu?"

"Bi-bilmiyorum," diye kekeledi Karou. "Belki Thiago ölürdü ve Brimstone hâlâ hayatta olurdu." Bir an, sadece bir an, hepsi Thiago'nun suçuymuş gibi göründü. Bir zamanlar şansın onlardan yana olduğuna inanmıştı. Sonra Kurt her şeyi yakıp yıkmıştı ve sonuç ortadaydı.

Yılan kadın usulca sordu. "Söyle, çocuğum, ne yapıyor olurdunuz?"

Karou cevap veremedi. *Melekleri öldürürdük. Çocukları.* Dudaklarını birbirine bastırdı. İntikam alırdık. Sonra birden ikiyüzlülüğü suratına bir tokat gibi çarptı. Eğer o da bunları yapacaksa, savaşı başlatanlardan ne farkı vardı?

Hayır, aynı şey değildi. Nefesini bırakırken "Kimera türlerinin kurtuluşu için savaşırdık," diye tısladı.

Ya şimdi ne yapıyordu? İsyan Thiago'nun yönetimindeydi, onun değil. Tüm bu gizlilik içinde aslında neyle savaştıklarını nereden bilebilirdi?

Akiva nehrin kıyısında ona ne söylemişti? Kimeraların geleceği şimdi ne yapıp ne yapmayacaklarına bağlıydı. Başka

şeyler de demişti. Varlığıyla Karou'yu öyle sarsmıştı ki, bu sözlerin manasını ancak anlayabiliyordu. Akiva hayattan ve seçeneklerden söz etmişti. Gelecekten. Tabii eğer bir tane varsa.

Ya Karou ne demişti? Onu acıtabileceğini düşündüğü her şeyi.

Issa'ya gerçeği anlatmalıydı. En azından buhurdanın ona nasıl ulaştığını, ama Akiva'dan söz etmek öyle zor geliyordu ki. Marakeş'e, hatta Prag'a geri dönmeden önce, Ziri'nin düşmanın elinden kurtuluşunu ve Akiva'yla nehirdeki karşılaşmasını anlattı. Tabii Issa hiçbirini bilmiyordu. Karou için Akiva'ya yeniden âşık olduğunu itiraf etmek çok güçtü. Öyle ki, öpüştüklerinden bahsetmek bile istemedi. Issa onu yargılamadı, arada birkaç kelime etti o kadar. Karou yine de kendini ayıplanmış gibi hissediyordu. Akiva'nın şimdi onun için hiçbir şey ifade etmediğini belirtmek için yüzüne donuk bir ifade oturtmuştu. Sözlerini bitirdiğinde Issa bir an düşüncelere daldı.

"Ne?" diye sordu Karou kendini savunma ihtiyacı duyarak.

"Hım," dedi Issa bir sonraki sözlerini masaya iskambil kâğıtlarını dizercesine dikkatle seçerek. "Demek Akiva, Ziri'yi buraya kadar izlemiş?" Duraksadı. "Seraflara yerimizi söyleyeceğinden korkmuyor musun?"

Bu soru Karou'da şok etkisi yarattı. *Ah, şu mesele.*

Akiva'nın ziyaretini Kimeralardan saklamaya o kadar odaklanmıştı ki, Akiva'nın yerlerini Seraflara söyleyebileceğini düşünmemişti bile. Bu ne demekti ama? Karou ona hiçbir zaman güvenmediğini söylemişti. Bu yalandı tabii ama Akiva hemen inanmıştı. Peki ya şimdi? Şimdi ona nasıl güvenebiliyordu?

Öte yandan, eğer güvenmese, Kasbah'a koşup Thiago'ya derhâl oradan ayrılmalarını söylemez miydi? Bunu yapmak aklına bile gelmemişti.

Çünkü korktuğu Akiva değildi.

"Ne olursa olsun, seni sevdiğimi unutma," demişti ona Marakeş'te lades kemiğini kırmadan önce. Karou bunu asla unutmayacağını söylemişti bir çırpıda. Ve tüm iradesine karşı gelerek sözünü tutmuştu. Akiva onu sevmişti. Ona zarar vermezdi. Karou bunu biliyordu.

Akiva'yı koruma sırası ona gelmişti. "Hayır," dedi meydan okurcasına.

Issa kederle kafasını salladı. Karou'yu öyle iyi tanıyordu ki, Karou kendini bir masada açık duran bir günlük gibi hissetti. Tüm sırları ve başarısızlıkları ortadaydı. Hain kalbinin her atışında sayfalar kanla lekeleniyordu. "Öyle olsun," dedi Issa. Karou'nun güvenine güvenmeyi seçmişti.

"Şimdi," dedi Issa tezgâha ve diş tepsilerine dönerek. "Belki de artık işe koyulmalıyız, yoksa Kurt bizi beslemeye değer bulmayacak."

Karou daha söylenecek çok şey olduğunu biliyordu. Issa'nın hikâyesinde bir eksiklik vardı. Brimstone'un mesajının ne olduğunu söylememişti. Ama Karou, Issa'yı ilk kez bu kadar kederli görüyordu. *Zamanı geldiğinde bana anlatacak*, diye geçirdi içinden. Onu zorlamamakla Issa'ya iyilik yaptığını düşünmek istiyordu. Aslında daha fazlasını sormamasının tek sebebinin kendi korkusu olduğunu biliyordu.

60

Yeni Oyun

Karou, Thiago'ya doğru söylemişti. Issa ve Zuzana'nın yardımıyla fark edilir şekilde hızlanmıştı. Diriltmenin son aşaması hariç diğer bütün sorumluluklarını bu iki çift becerikli elle paylaşabiliyordu. Ziri, sihrinin karşılığında acı bedeli ödeme görevini üstlenmekte ısrar etmişti. Karou neredeyse kendini hiçbir şey yapmıyormuş gibi hissetmeye başlayacaktı. Artık odası hep kalabalıktı. Ziri'nin kanatları çok yer kaplıyordu. Issa'nın kuyruğu her yerdeydi. Ama Karou bundan şikayetçi değildi. *Kutsal Kase*'deki gibi değil, gerçekten mutluydu. Ve devretmekten mutlu olduğu başka bir sorumluluk da, işin matematik kısmıydı. Bu onu acı bedelinden bile daha çok rahatlatmıştı.

"Benim matematiğim iyidir," dedi Mik, Karou'nun kanat-kilo hesaplarıyla ilgili sızlanmasını duyduğunda. "İstersen yardım edebilirim."

Karou, minnetle dizlerinin üzerine çöktü. "Matematik ve Fizik tanrıları," dedi "bana gönderdiğiniz bu zeki ve sarışın çocuğu en içten minnetlerimle bağrıma basıyorum."

"Erkeği," diye düzeltti Mik alıngan bir tavırla. "Bakınız favorilerim ve göğüs kıllarım. Gerçi tek tükler, ama idare ederler."

"Erkeği," dedi Karou ve abartılı bir sesle duasına devam etti. "Armağanınız için sonsuz teşekkürlerimi sunuyorum." Birden duraksayıp normal sesiyle Zuzana'ya sordu. "O erkek olunca sen de kadın mı oluyorsun?"

Karou, sadece Zuzana'yı ve kendisini bir kadın olarak düşünmenin tuhaf geldiğini söylemeye çalışıyordu. Tuhaf bir şekilde yaşlı. Ama Zuzana beklemediği bir tepki verdi. "Pekâlâ, madem sordun, evet. Bu adam beni bir kadın yaptı. Başta bok gibi acıdı ama giderek alışıyorum." Bir çizgi film karakteri gibi sırıttı. "Hatta şu anda süperiz diyebilirim."

Zavallı Mik pancar gibi kızardı. Karou elleriyle kulaklarını tıkadı. "Trallal-la-la!" diye şarkı söylemeye başladı. Ziri neden bahsettiklerini sorduğunda o da kıpkırmızı kesildi. Karou cevap vermeyince bu sefer Ziri konuyu tahmin ederek utançla kızardı.

İlk günün sonunda, isyan için beş yeni asker yaratmışlardı. Bu, Karou'nun Ten'le yapabileceğinin iki katıydı. Üstelik Zuzana ve Mik'e temel şeyleri öğretmek için işe geç başlamalarına rağmen. Thiago'nun istek listesine sadık kalmışlardı. Hatta Zuzana'nın Kasbah'a ilk geldiklerinde rastgele seçtiği ve bunu yapalım diye tutturduğu buhurdandan Haxaya çıkmasına rağmen kuralı bozmamışlardı. Tilki asker bir zamanlar Madrigal'in arkadaşıydı. Ruhu bir güneş ışığı dokunuşu ya da bir kahkaha kadar tatlı, ama bir kaktüs kadar dikenliydi. Haxaya yanınızda isteyeceğiniz türden biriydi ki, bu da, Karou'yu tarafları düşünmeye itti.

Kime güvenebilirdi? Kimera ordusunun askerleri her zaman generallerine sadık olmuştu. Tabii Issa vardı. Acı be-

deli ödemek için buraya gelmekle bile risk alan Ziri. Belki Balieros'un isyankar birliğinin diğer askerleri. Onları henüz diriltmemişti. Dolayısıyla bundan emin değildi. Amzallag'ın Beyaz Kurt'un taktiklerini onaylamadığını hissediyordu. Ve bir de Bast'ın. Virko'yu seviyordu. Şen şakrak bir tabiatı vardı. Kusmasına bakılırsa katliam görevlerinden hoşlanmıyordu ama Karou onun Kurt'a karşı geldiğini hayal bile edemiyordu.

Hem bunları neden düşünüyordu ki? Kendisinin de Kurt'a karşı geldiğini hayal edemiyordu ki. Ziri'ye Kurt'un onu öldürmek istediğiyle ilgili şüphelerinden söz etmiş ve Ziri son derece rahatsız edici bir şekilde, hiçbir şaşkınlık belirtisi göstermemişti. "Buranın mutlak hakimi olmak istiyor," demişti. "Sen uzun zaman önce onun her dediğini yapmayacağını belli ettin."

Evet, Karou, Thiago'nun kölesi olmadığını kanıtlamıştı. Şimdi ise zihninde yankılanan soru şuydu: Nasıl bir yol izlemeliyim acaba?

Thiago'nun yolundan gidemezdi. Beyaz Kurt barbarın tekiydi. Yıkım odaklıydı. Güney halkının başına açtığı işlerden belliydi. Karou, askerlere mantığını yeterince iyi anlatabilirse, Kurt'u desteklemekten vazgeçeceklerini umuyordu. Ama aslında onlar Thiago'nun nasıl biri olduğunu biliyordu. En kötüsü de bu değil miydi zaten? Biri dışında bütün birlikler emirlerine uymayı seçmişti.

Başka bir sorun da asla Karou'yu takip etmeyececkleriydi. Thiago, onların kahramanıydı. Ya Karou neydi? İnsan bedeninde bir melek sevici. Onu dinleseler bile Karou bir lider değildi. Uzun yıllardır bir asker bile değildi. Savaştan korkuyordu. Sorumluluktan, imparatorluktan, kurtuluşlarının

karşısındaki bütün engellerden ve en çok da, Thiago'nun kendisinden. Şimdi de yine gözlerindeki o kötülüğü görmekten korkuyordu.

"Belki başka bir gün," demişti Zuzana'ya Haxaya'nın buhurdanını bir kenara koyarak. "Şimdilik Kurt'u mutlu etmeye çalışalım."

Beyaz Kurt çıkardıkları işten memnundu.

"Bravo," dedi beş yeni askeri ona götürdüklerinde. Sakinlik maskesini yüzüne geri takmıştı. Akşam yemeğinde yine evin kibar beyi rolünü oynadı. Hatta hepsinin kadehlerine şarap doldurup yeni askerlerin şerefine içti. Kasabada şarap bulmak güçtü. Karou, alışverişleri hep kendi yaptığı için şarabın nereden çıktığını merak etmişti doğrusu. "Kurtuluşa," dedi Thiago ve Karou *kimin kurtuluşu* diye düşünmeden edemedi.

Askerleri ona kendi elleriyle teslim etmek ve Thiago'nun onları ne için kullanacağını bilmek kanına dokunuyordu. Ama ona açıkça meydan okuyamazdı. Diğerlerinin Beyaz Kurt'a nasıl baktığını görmüştü. Onu hayranlık ve korkuyla izliyor, kendilerini ona göstermeye çalışıyor, Kurt lütfedip yüzlerine baktığında gözleri parlıyordu. Thiago, onları tekrar tekrar kazanıyor, onlara kendilerini seçilmiş kişiler gibi hissettiriyordu.

Thiago'nun kadehlere şarap doldurmasını izlerken, birden şişeyi gördü. Yuvarlaktı. Karou'nun bütün iştahı kaçtı. Bu, Kimeraların açık yeşil çim şarabı değildi. Rengi kırmızı, kıvamı yoğundu. Yıllanmış bir Seraf şarabıydı. Askerlerden biri onu yağmaladıkları bir şehirden getirmiş olmalıydı.

Arkasına yaslanıp çatalıyla kuskus pilavını dürtükledi.

"Şarabını içmiyor musun?" diye sordu Thiago yanma oturarak.

"Hayır, ama ilgilendiğin için teşekkürler."

"Bazıları şerefe kadeh kaldırmaya katılmamanın uğursuzluk getirdiğine inanır," dedi. "Neye içildiyse senin için gerçekleşmeyeceğine."

Neye kadeh kaldırmışlardı? Kurtuluşa mı? "Yani şarabından içmezsem, asla kurtulamayacağım, öyle mi?"

Thiago omzunu silkti. "Ben batıl inançları olan biri değilim ama böyle leziz bir şarabı kaçırmana üzüldüm doğrusu." Kadehini dudaklarına götürdü. "Bugünlerde hayatta pek az zevkimiz var. Daha önce de konuştuğumuz gibi, bugün özel bir gün. Aramıza beş yeni asker katıldı. Issa yeniden bizimle. Her nasılsa?" İkisinin de bakışları masanın öbür ucunda Nisk ve Lisseth'le oturan Issa'ya kaydı. Onlar da Naja'ydı, ama artık ikisi de Karou'nun yeniden yorumladığı bedenlerindeydi. "Tabii bir de arkadaşların var." Thiago başıyla Mik ve Zuzana'yı gösterdi.

İki insan bir grup askerle birlikte yere bağdaş kurmuş, Kimera dillerini geliştirmeye çalışıyordu. Askerler *tuz*, *fare* ve *yemek* kelimelerinin karşılıklarını tekrarladığında Zuzana tabağındaki etten şüphelendi.

"Bence tavuk," dedi Mik bir ısırık alarak.

"Gündüz etrafta bir sürü fare vardı. Şimdi hiçbiri yok. Kim olsa kıllanır."

"Bu ikinci dereceden kanıt teşkil eder." Mik bir lokma daha alıp Kimera dilinde "Tuzlu, lezzetli fare," dedi. Hep birlikte güldüler.

"Hayır, tavuk," dedi Yaşayan Gölgeler'den biri. Karou hangisi olduğundan emin değildi, ama kollarını kanat gibi çırpıp sözlerini kanıtlamak için tavuk kemiklerini gösteriyordu. *Tavuk taklidi yapan bir Yaşayan Gölge. Dur bakalım, daha neler göreceğiz?*

Arkadaşlarının varlığı Kasbah'ın havasını o kadar değiştirmişti ki, Karou gelmekle ne iyi ettiklerini düşünmeden edemedi. Ama şimdi onları Thiago yanındayken izlemek, içinde kötü bir hissin uyanmasına sebep olmuştu.

"Evet," dedi rahat davranmaya çalışarak. "Arkadaşlarımla olmak hoşuma gitti tabii, ama sadece ziyarete geldiler. Yakında gidecekler."

"Ah, öyle mi? Çok yazık. Bayağı işimize yarıyorlardı. Belki onları kalmaya ikna edebilirsin."

"Sanmıyorum. Onların da kendilerine göre sorumlulukları var."

"Sana yardım etmekten daha önemli ne olabilir?" Karou görüş açısının daraldığını ve arkadaşlarına odaklandığını hissetti. Thiago yeni oyununa karar vermiş olmalıydı. Sesi kadife gibi yumuşak ve pürüzsüzdü. "Onları kaybetmene dayanamam."

Kaybetmek mi? Karou'nun kulakları uğuldamaya başlamıştı. Thiago'nun tehditleri onun kadar temiz ve lekesizdi ama Karou altlarında kan yattığından emindi. Arkadaşları onun zayıf noktasıydı. Onlara değer veriyordu. Zeki ve becerikliydiler. Mik matematikten anlıyordu. Burada kalmaları işine gelebilirdi ama Karou onları tehlikeye atamazdı. Thiago, Mik'le Zuzana'yı tek bir sebepten burada istiyor olabilirdi: Onu kontrol etmek için. Karou, rol yapmaktan vazgeçti. "Ten yine bana yardımcı olur," dedi usulca. "Bırak gitsinler."

"Ah, hiç sanmıyorum. Ten'in pek çok meziyeti olabilir ama bir diriltici olamaz. Ancak bir dirilticiyi denetleyebilir."

"Benim denetlenmeye falan ihtiyacım yok. Ne istedin de yapmadım?"

"Issa nereden geldi?"

Bu soru onu hazırlıksız yakalamıştı. Karou bir an tereddüt ettiğinde Thiago kederle gülümsedi. "Söyledim ya?" dedi Karou.

"Demek yalanlarında ısrarcısın?"

Karou buz kesti. Kıpırdamadan oturarak Zuzana'nın tavuk kemiklerinden titrek bir kukla yapışını izledi. Arkadaşı oynak eklemler için sicim, kafası için kırık bir tas kullandı, ama her nasılsa o lanet şeyi oynatmayı başardı. Askerler kuklayı ellerine alabilmek için birbirleriyle yarışıyordu. Sonra onlar Karou'nun getirdiği darbukaları çalarken, Zuzana kuklayı dans ettirdi. Sonunda kuklanın kafası düştü ve bu kez Mik'in keman çalması için ısrar ettiler.

"Şarabı dene," dedi Thiago ayağa kalkarak. "Gerçekten pek leziz. Melek şarabı hakkında ne derler bilirsin. Ne kadar kanlı, o kadar iyi."

Karou şarabı içmedi. Daha sonra, Issa'yla avludayken, gözlerini Beyaz Kurt'tan ayırmadı. Thiago, uzak bir köşeye çekilip kafasını duvara dayamıştı. Gözlerini kapamış, müzik dinliyordu.

Ne var ki, başka gözler açıktı. Ten, yemek salonunun gölgelerinden Karou'yu izliyordu. Bunu gizlemeye bile gerek görmüyordu. Bir aşağı bir yukarı yürüyor ve ona bakıyordu. Ten, Thiago'nun kininin vücut bulmuş hâli gibiydi. Yırtıcı bir hayvanın içgüdüleriyle avının üzerine atılmak için fırsat kolluyordu.

Karou'nun teni bu düşünceyle karıncalandı. Gözlerini avluda toplanan askerlerde dolaştırdı. Hepsi kendini Mik'in müziğine kaptırmıştı. Bazılarının gözleri kapalıydı. "Seni diriltmekle iyi mi ettim bilmiyorum," diye fısıldadı Issa'ya. "Belki de o buhurdanda kalmalıydın."

"Önemli olan benim güvenliğim değil," dedi Issa.

"Benim için öyle."

"Asıl sen önemlisin, Karou. Bir de mesaj."

Mesaj. Karou hiçbir şey diyemedi. Aralarında müzikten bile derin bir sessizlik oluştu. Karou'nun o soruyu sorma vakti gelmişti. Brimstone ona ne söylemek istiyordu? Bir daha Dilek Taciri'nin sesini duyamayacaktı, ama en azından, giderken ardında sözlerini bırakmıştı. "İyi mi, kötü mü?" diye sordu Issa'ya. Bunun yanlış soru olduğunu biliyordu ama kendini tutamamıştı.

"İkisi de, tatlı kızım," dedi Issa. "Hayattaki her şey gibi."

61

Ölü Akiva'lar

"Stelyalılar İmparator'un yatak odasına nasıl girdi?" dedi Hazael alayla. "Eğer Akiva bunu keşfedebilirse..."

Liraz sözünü kesti. "Keşfetse bile biz suikastçı değiliz ki."

"Bence bir denemekten zarar gelmez."

Meyve sepetinden sonra Joram, kendini Fetih Kulesi'ne kapamıştı. Halkının karşısına bile çıkmıyordu. Ona ulaşmak imkansızdı. En azından, şimdilik akıllarına bir yol gelmiyordu.

"Ne demek istediğimi bilmiyormuş gibi konuşma," dedi Liraz. "Biz Yaşayan Gölgeler değiliz. Babamız ölmeden önce yüzümüzü görür."

Hazael gözlerini devirdi. "Biliyorum. Ve sen kurbanlarının onları kimin öldürdüğünü bilmesini yeğlersin."

"Öylesi daha iyi," dedi Akiva. "Hatta mutlaka tanığımız olmalı."

İkisi de hayretle ona döndü. Bir süredir kata yapıyordu. *Sirithar*'ı arıyordu. Kendi içinde, istediği cevabı bulabileceği huzurlu bir yer. Ama her bakımdan başarısız olmuştu. Ne sakinleşebilmiş, ne de bir cevap bulabilmişti.

"İnsanlar bizim yaptığımızı bilmeli," dedi kılıçlarını kınlarına sokarak. "Yoksa bunu Yaşayan Gölgeler'den ya da Stelyalılardan bilirler. Japheth'in babasının savaşlarını devralmaktan başka seçeneği kalmaz."

Japheth, veliaht prensti. Ortanca kardeşi, büyük ağabeylerini öldürdüğü gece tapınakta günahlarının bağışlanması için yıldız tanrılarına yakarırken suikasta uğramıştı. Ortanca kardeşe Günah Çıkartamayan, katlettiği ağabeyine İntikamını Alan denirdi. Japheth de sadece Japheth'ti. Ödleğin tekiydi. Yanında koca bir muhafız alayıyla bile Fetih Kulesi'nden çıkmaya korkardı. Korkaktı, ama olması gerektiği şekilde. Prens kendi savaşmak zorunda olmasa bile savaştan kaçınacak bir tipti. En azından, Akiva öyle umuyordu.

"Demek piçler, imparatorluğun düşmanı olacak," dedi Hazael melankolik bir sesle.

"Halk zaten bizi adam yerine koymuyor," dedi Liraz. "Bizim yaptığımıza sevinecekler."

Akiva kafasını salladı. "Joram bunu tahmin etmeliydi diyecekler. Dünyaya bu kadar piç getirirse olacağı buydu, diyecekler. Şok olacaklar ve bizden nefret edecekler."

"Biz derken..."

"Hepimiz," dedi Akiva. "Hepimizin hayatı bitecek."

"Yani üç yüz kişinin kaderine üç kişi mi karar verecek?" diye sordu Hazael.

"Evet," dedi Akiva. Sonra denize baktı. Üç yüz. *Sadece üç yüz.* Birçoğu çoktan ölmüştü. Kaderlerine yine Akiva karar vermişti. Bunu başlatan oydu. Savaş yıllardır devam ediyordu, ama kapılar yandıktan sonra aylar içinde bitmişti. Brimstone malzemelerini tedarik edemez olmuş ve Joram, Kimeraların zafiyetinden faydalanıp bütün gücüyle onlara saldırmıştı.

Dominyon, İkinci Lejyon, keşif birlikleri ve İmparator'un donanması ağır kayıplar vermişti ama bu durumdan asıl piçler etkilenmişti. İmparatorluğun en küçük birliği olarak kayıp oranları şok ediciydi. Dört kişiden yalnızca biri hayatta kalabilmişti. "Diğerlerini uyaracağız," dedi. "Birliklerinden ayrılıp bize katılacaklar. Kaybedecekleri hiçbir şey yok. Hayatlarını onlar kadar hiçe sayan biri daha bulunur mu?"

"Köleler," dedi Hazael.

"Biz de köleyiz," dedi Akiva. "Ama uzun sürmeyecek."

Sonraki günlerde, Armasin Burnu'ndan geçen birliklerdeki piç kardeşlerini usulca uyarmaya başladılar. Gerektiğinde, geceleri görünmez olup en uzak noktalardaki karargâhlara uçtular. Piçler, imparatorluğun dört bir yanma dağılmıştı. Akiva, Melliel'le birliğini düşündü ama onlara ulaşmasının bir yolu yoktu. Ufuk çizgisinin ötesinde ne bulduklarını merak ediyordu. Acaba hâlâ hayatta mıydılar? Orada başka birliklerle karşılaşmışlar mıydı? Geri dönebilecekler miydi? Daha hiçbiri ortada yoktu. Joram'ın elçi heyeti ve bütün keşif birlikleri kaybolmuştu. Uzak Adalar'a uçan kimse geri dönmemişti.

Mantıklı biri bunun İmparator'un hevesini biraz kıracağını düşünürdü. Ama başkentten gelen dedikodular tam tersini söylüyordu. Hazael, yolu Armasin Burnu'na düşen herkesi bilgi almak için sıkıştırıyordu. Bugünlerde karargâhtan farklı kesimlerden Seraflar geçiyordu. Gezginler kadar yeni topraklarını keşfe çıkan asiller de vardı. Tuhaf bir mozaik oluşturuyorlardı doğrusu.

"Bir istila mı planlıyor?" diye sordu Akiva. "Hiç mantıklı değil."

"Bin tane beyaz cüppe," demişti Hazael. Asillerle uşakları öyle söylemişti. "Birbirinin aynısı tam bin tane beyaz cüp-

pe ve sancak sipariş etmiş." Hazael duraksadı. "Dominyon için."

"Dominyon mu?" Bu iş giderek mantıksızlaşıyordu. Bir kere, Dominyon'un rengi kırmızıydı. Beyaz teslimiyet anlamına gelirdi ve Joram asla teslim olmazdı. Ama bunun da ötesinde amaçları neydi? Yeni cüppelerle sancaklar düşmanı etkilemek için miydi? Beyaz nasıl bir izlenim bırakacaktı? Üstüne üstlük, Joram bilinmezliğe yeni askerler yollamakla kalmayıp Dominyon'ları mı harcayacaktı? En saygın ordusunu böyle bir göreve nasıl yollardı? Haydi, piçler neyse, ama Dominyon?

"Jael kendi istemiş," dedi Hazael. "Söylentilere bakılırsa fikir ondan çıkmış."

Jael mi? Dominyon Kumandanı canavarın tekiydi ama aptal değildi. Bir de harpçılar meselesi vardı. Joram, Brightseeming'deki manastırdan harpçılar çağırmıştı. Yıldız tanrılarına ibadet etmekten vazgeçip Astrae'ye gelmelerini istemişti. Başkentte hepsine Dominyon'un üniformalarına uygun beyaz kıyafetler hazırlanmıştı.

"Bir şeyler dönüyor, ama ne?" dedi Akiva. "Hayret, bununla ilgili bir dedikodu çıkmamış!"

"Yakında öğrenirsin." Liraz elinde rulo şeklinde bir kâğıtla kışladan çıktı ve bunu Akiva'ya uzattı. Üzerinde imparatorluk mührü vardı. Akiva bir an dondu kaldı.

"Açsana," dedi Hazael sabırsızca.

Akiva mührü kırıp kâğıdı açtı ve yüksek sesle okumaya başladı. "Majesteleri, Yenilmez Kral, Seraf İmparatorluğu'nun İlk Vatandaşı, Eretz'in Koruyucusu, Lejyonların Babası, Işığın Prensi, Karanlık Savaşçısı, Yıldız Tanrılarının Gözbebeği, Küllerin Efendisi, Hayaletler Ülkesi'nin Bekçisi, Joram'ın huzuruna çıkmak üzere..."

Hazael son ikisi gerçekten orada yazılı mı diye kâğıdı kaptı. Tabii ki, değillerdi. Okumaya o devam etti. "Piçler'in Kanlı Askeri, Adının Yedinci Taşıyıcısı, Akiva'nın derhâl başkente gelmesi gerekmektedir..." Hazael, kafasını kaldırıp Akiva'ya baktı. "Sen yedinci misin? Amma çok ölü Akiva varmış. Bunun anlamını biliyor musun?" Yüzü heykel kadar ifadesizdi.

"Sen söyle," dedi Akiva kendini en kötüsüne hazırlayarak. Tam altı piç ondan önce bu adı taşımıştı. Bazıları çocukken ya da talim kampında ölmüş olmalıydı. Hazael kesin ona adının lanetli olduğunu söyleyecekti.

Ama yanılıyordu. "Küllerinizin konduğu kap ağzına kadar dolu demek. Senin küllerine yer kalmamış. Başka seçeneğin yok." Birden gülümsedi. "Yaşamak zorundasın."

62

Zincir

İmparatorluğa kahramanca hizmetlerinden ötürü.

Akiva, Astrae'ye bunun için çağrılmıştı. Eğer bu, aylar önce, Loramendi'nin düşüşünden sonra olsaydı, belki bir anlam ifade ederdi. Ama şeref madalyalarıyla ganimetler çoktan dağıtılmıştı. Akiva tıpkı diğer piçler gibi görmezden gelinmişti tabii. Öyleyse şimdi ondan ne istiyorlardı?

Liraz huzursuzdu. "Ya Joram bir şey biliyorsa?" diye sordu. Halcyon Denizi'nin üzerinde uçuyorlardı. Görünürde tek bir kara parçası bile yoktu. Liraz, denizin üzerinde uçmayı severdi. Bu uçsuz bucaksız maviliği, kül kokmayan, temiz havayı. Nereye gittiğini önemsemezdi.

"Ne bilebilir?" dedi Akiva. "Hem biliyorsa bile, bir daha böyle bir şans yakalayamayabilirim."

Bir daha babasıyla karşı karşıya gelip o zalim hayatı sonlandırma fırsatını elde edemeyebilirdi. Liraz, Joram'ı yakından bile görmemişti. Şimdi son nefesinde görecekti. "Haklısın," demekle yetindi. Daha fazla karşı çıkarsa Joram'dan korktuğunu sanacaklardı. Başarısız olmaktan korktuğunu.

Liraz, gerçekten de korkuyordu. Bir kum fırtınasına doğru uçmak gibiydi. Kendinden utanıyordu ve bunu asla itiraf etmeyecekti. Korkusuz Liraz. Ah, bunun ne büyük bir yalan olduğunu bilselerdi. *Kalkıştığımız iş çok tehlikeli*, demek istiyordu. Erkek kardeşlerine Fetih Kulesi'nde tahmin edemeyecekleri bir sürü engelle karşılaşabileceklerini söylemek istiyordu. Şimdi ortadan kaybolup Joram'ı dıştan yıkmaya çalışabiliriz, diye düşündü. Bile bile İmparator'un ağma düşmekten iyiydi.

Liraz, korkularını dile getirmiyordu. Korktuğunu belli etmediğinden de emindi. Ama Hazael, onu kendine çekip "Joram kahramanlığıyla ünlü kardeşimizden faydalanmak istiyor olmalı," dedi. "İsyancılarla Canavar Katili'nden daha iyi kim baş edebilir? Özellikle de, herkesin dikkati Stelya savaşındayken."

"Ya da belki Stelyalılarla ilgili bir şeydir," dedi Liraz. "Akiva, Joram'ın Uzak Adalar'la tek bağı."

Yanlarında uçan Akiva kendi düşüncelerine dalmıştı, ama bunu duydu. "Ben bağ filan değilim. Stelyalıları herkes kadar tanıyorum. Daha doğrusu, tanımıyorum."

"Ama gözlerin onlara çekmiş," dedi Liraz. "En azından seni bir imparatorluk elçisi olarak dinleyeceklerdir."

Akiva nefretle suratını buruşturdu. "Onun için elçilik edeceğimi düşünmüyordur umarım. Beni uşaklarından biriyle karıştırmasa iyi eder."

"Aksine," dedi Liraz sertçe. "Umarım öyle düşünüyordur. Çünkü geriye tek bir seçenek kalıyor. O da Joram'ın senden şüphelenmesi."

Akiva bir süre konuşmadı. "Bu işe karışmak zorunda değilsin. İkiniz de..."

"Boş versene," dedi Liraz. "Sonuna kadar seninleyim."

"Ben de," diye atıldı Hazael.

"Sizi tehlikeye atmak istemiyorum," dedi Akiva. "Onu tek başıma öldürebilirim. Bir şeyden şüphelense bile buna cüret edebileceğimi düşünmez. Onunla yüz yüze görüşebileyim yeter. Gerisi kolay."

"İş onu öldürmekle kalmıyor ki," dedi Liraz. "Oradan nasıl çıkacaksın?" Akiva cevap vermedi. "Ne yani? Ölecek misin?" diye bağırdı Liraz. Liraz, bütün güçlü duygularını öfkeyle ifade ederdi ama bu kez gerçekten öfkelenmişti. Kalkıştıkları işle dönecek bir birliği, hatta sahte bir hayatı bile olmayacaktı. Halkı onu dışlayacak, hain belleyecekti. Kendi başına bir isyan çıkaramayacağının bilincindeydi. Bunu ancak Akiva yapabilirdi. Canavar katili. Ve Hazael. Herkes Hazael'i severdi. Ama o kimdi ki? İki erkek kardeşinden başka kimsenin hoşlanmadığı bir katil. Hatta Liraz bazen Hazael'le Akiva'nın bile onu sırf alışkanlıktan sevdiğinden şüphelenirdi.

"Ben de ölmek istemiyorum, Lir," dedi Akiva usulca.

Liraz, bundan pek emin değildi doğrusu. "Güzel," dedi. "Çünkü ölmeyeceksin. Seninle geleceğiz ve bütün ölümlere bizim kılıçlarımız sebep olacak."

Hazael de ona arka çıktı ve Akiva'nın yüzünde Liraz'ın ölüme teslimiyet olarak kabul ettiği ifade, minnetle yer değiştirdi. Liraz bir zamanlar Akiva'nm ne kadar sık güldüğünü hatırladı. Hayatlarındaki vahşete rağmen Akiva'nm o zamanlar hisleri vardı. Asla Hazael kadar neşeli biri olmamıştı. Hoş kim öyleydi? Ama yaşıyordu. Canlıydı. Bir zamanlar.

Liraz, asil ve yakışıklı ağabeyini bu hâle getiren kızı nefretle andı. Akiva kim bilir kaç kez o yaratığın peşinden gidip acı içinde geri dönmüştü? *Yaratık*. Belki bu kelime kulağa na-

hoş geliyordu, ama Liraz o kızı başka türlü düşünemiyordu. Madrigal, Karou, Kimera, insan ve şimdi de diriltici. Aslında neydi? Liraz artık Karou'dan tiksinmiyordu. Ama o inanamıyordu. Akiva gibi bir erkek seni bulabilmek için dünyaları aşsın, sırf seninle dans edebilmek için düşmanın başkentine gizlice girsin, ölümünün intikamını almak için dünyayı alt üst etsin, silah arkadaşını ve türdaşını işkenceden kurtarsın ve sen onu bu hâle getir! Olacak şey değildi doğrusu.

Liraz, Karou'nun bu kez Akiva'ya ne dediğini bilmiyordu, ama ona nazik davranmadığı kesindi. Uzun yol boyunca sessizce uçarlarken, bir gün Karou'yla baş başa konuşma fırsatı yakalasa ona neler söyleyeceğini düşünüp durdu.

"Geldik," dedi Akiva parmağıyla ileriyi işaret ederek. Kılıç görünmüştü.

Astrae'ye altın çağında Yüz Kule Şehri denirdi. Her biri bir yıldız tanrısı içindi. Kuleler bulutlara değen çiçek saplarını andırırdı. Kristalden yapılmışlardı ve bazen zümrüt kıyının üzerinde gezinen fırtına bulutlarını yansıtırlardı. Bazen de aşağıdaki şehrin çatılarını pırıltılara boyayan ışık huzmelerini.

Şehir bin yıl önce, Hükümdar'ın çıkardığı isyanda yerle bir olmuştu. Joram, eskinin yıkıntılarından yeni Astrae'yi inşa etmişti. Her ne kadar atalarının ölü şehrine bağlı kalmaya çalıştıysa da, bu seferki melek büyücülerin kayıp sanatlarıyla değil, kölelerin karşılıksız emekleriyle kurulmuştu. Kuleler eskilerinin yarısı kadar bile değildi. Kristal değil, demir çubuklarla sağlamlaştırılmış camdan yapılmışlardı. Fetih Kulesi en yüksekleriydi ve silueti imparatorluğun simgesi kılıcı andırıyordu. Özellikle de, tıpkı şimdiki gibi, batan güneşin kızıllığını yansıtırken.

Kan ve sonlar, diye düşündü Liraz uzak tepelerin arasında kıpkırmızı parlayan kılıca bakarak. Gerçekten de, Joram'a uygun bir semboldü.

Liraz, Astrae'yi sevmezdi. Hiçbir zaman sevmemişti. Başkentte İmparator'un korkuya dayanan, baskıcı yönetimi hemen hissedilirdi. Burası bir fısıltılar ve casuslar şehriydi. Melliel, Astrae'ye örümcek ağı yakıştırması yaparken ne kadar da haklıydı. Yeni gelenlere sergilenen ölüler bile Joram'ın nasıl biri olduğunun göstergesiydi.

Şehre ulaştıklarında ilk Batı Yolu'ndaki darağacını gördüler. Asılan on dört muhafızın yanında daha eski bir ceset de vardı. Liraz onun Thisalene'in talihsiz gözcüsü olduğunu tahmin etti. Sonra iki ceset daha fark etti. Ayak bileklerinden asılmışlardı. Kanatları açık duruyordu. En ufak bir rüzgârda kırık bebekler gibi sallanıyorlardı. Liraz, onların suçunu ya da şanssızlığını tahmin edemedi. Darağacına siyah bir el izi bırakıp onu sonsuza dek yok etme isteğiyle güçlükle savaşıyordu. Karanlık çökmek üzereydi; mavi ateş karanlık gökyüzünde hemen belli olurdu. *Sabret*, diye söylendi kendi kendine.

Yakında.

Üçü şehrin kapısında yere inip muhafızlara kendilerini tanıttı. Liraz, Gümüş Kılıçlar'a dişlerini gıcırdatarak baktı. Kırık Bıçaklar asker sayılmazdı. Başkentin güvenliğinde, diğerlerinin savaşı kazanmasının neden bu kadar uzun sürdüğüne dair yorumlar yaparlardı. Piçleriyse haklarında yorum bile yapmaya tenezzül etmeyecek kadar aşağı görürlerdi.

Liraz'ın boyu bu kocaman askerlerin zırhlarına geliyordu. Onu görmezden gelmekten keyif alır gibi bir hâlleri vardı. Tıpkı diğer Kırık Bıçaklar gibi, bu ikisi de miğferlerindeki tüyler hariç, en az iki metreydi. Belki botlarının topukları boyları-

na birkaç santim ekliyordu, ama çıplak ayakla bile dev gibiydiler. Ve Liraz bir yumrukta onları yere serebileceğini biliyor, bu da saygısızlıklarını daha çekilmez bir hâle getiriyordu.

"Köleler Doğu Kapısı'nı kullanır," dedi soldaki bıkkın bir ifadeyle.

Köleler.

Zırhlarından piçlerden oldukları açıkça belliydi. Siyah tuniklerinin üzerine gri zırhlar giymişlerdi. Altlarında yine zırhlarla desteklenen siyah deri pantolonlar vardı. Deriler aşınmıştı ve zırhlarda delikler vardı. İmparator'un huzuruna çıkacakları için zırhlarının üzerine kısa pelerinler atmışlardı. Pek kullanılmadıkları için üniformalarının geri kalanından daha iyi durumdaydılar. Savaşta pelerin giymek kötü bir fikirdi. Düşmana avantaj sağlardı.

Oval şeklinde, zincirli armalarını pelerinlerinin üzerine takmışlardı. Zincir birliği, beraberliği temsil ediyor olmalıydı ama herkes bunun aslında kölelik anlamına geldiğini biliyordu. Liraz, köle tacirlerine zincirlerini yediren Kimera isyancıları düşündü. Bunu neden yaptıklarını anlayabiliyordu. Armalı pelerinini bir çekişte çıkarıp şu çam yarması Kırık Bıçak'ın ağzına tıkmak için neler vermezdi. Yine kendini tuttu ve hiçbir tepki veremedi.

Hazael ise güldü. Liraz, sahte bir kahkahayı bu kadar inandırıcı gösterebilen başka birini daha tanımıyordu. Kırık Bıçak kaşlarını çatarak ona baktı. Ahmak herif, kendisiyle dalga geçildiğini bile anlamamıştı. Liraz, ona *biraz kafayı kullan* diye bağırmak istiyordu. Hazael, direğiyle kız kardeşini dürtükledi. "Arma yüzünden öyle diyor," dedi Liraz espriyi kaçırmışçasına.

Liraz gülmedi. Hazael kadar rahat olabileceğini hayal bile edemiyordu. Liraz'ın kahkahası kendi kulaklarına bile kuru

gelirdi. *Eğer bir ekmek olsaydım, ancak bir askerin ölmemek için zorla kemirdiği bayat bir somun olurdum.*

Akiva da gülmedi. İfadesiz bir yüzle İmparator'un çağrısını muhafızın yüzüne doğru tuttu ve okumasını bekledi. Muhafız hafifçe sersemleyerek geçmelerini işaret etti.

Kardeşlerim, diye düşündü Liraz ikisinin arasında Astrae'ye girerken. Birbirlerinden ne kadar farklıydılar. Hazael, sarışın ve neşeli. Akiva, esmer ve suskun. Güneş ışığı ve gölge. *Ya ben neyim?* Bilmiyordu. Taş? Demir? Siyah eller ve gülümsemeyi bile beceremeyecek kadar gergin kaslar?

Ben zincirin halkalarından biriyim, diye düşündü. Şimdi armalarını farklı bir gözle görüyordu. Köleliği değil, kuvveti temsil ediyorlardı. Üçü yan yana şehrin geniş caddesinde yürüdü. *Biz bir zinciriz.* Zırhları ayın ve sokak lambalarının ışığında soluk bir pırıltı yayıyordu. Kanatları kıvılcımlar saçıyordu. Onları görenler yoldan çekildi. *Ah, Astrae,* diye düşündü Liraz, *seni bunca zamandır koruyoruz, ama sen bizden korkuyorsun, öyle mi?* Halk onları ne seviyor, ne de saygıyla anıyordu. Yakında bir de hain olacaklardı. Liraz'ın umurunda bile değildi. Kardeşleri yanında olduğu sürece her zorlukla başa çıkardı.

63

Şansların Şirtüşmesi

"İnanılmazlar, değil mi?"

Ziri'nin yanakları kızardı. Karou'nun usulca yanma sokulduğunu fark etmemişti. Ziri, gizlice Zuzana'yla Mik'in öpüşmesini izliyordu. Acaba yüzünde nasıl bir ifade vardı? Umursamaz bir tavır takınmaya çalıştı.

"Nefeslerini birbirlerinin ağızlarına üfleyip duruyorlar," dedi Karou.

Ziri de aynısını düşünmüştü ama çaktırmadı. Zuzana ve Mik gibi bir çiftle ilk kez karşılaşıyordu. Şimdi tavuk yetiştirdikleri avludaydılar. Belki de Kasbah'daki en romantik olmayan yerde. Ama buna aldırdıkları yoktu.

Ziri, güneş ışığının beyaza boyadığı aralık kapıdan onları görebiliyordu. Zuzana paslı bir kafesin ucunda durduğu için Mik'ten yüksekteydi. Kollarını Mik'in boynuna dolayıp parmaklarını saçlarına geçirmişti. Ama Ziri'nin asıl dikkatini çeken Mik'in elleriydi. Mik, onlarla Zuzana'nın beyaz bacaklarını kavramıştı. Ellerini dizlerinin arkasından yavaşça kalçalarına doğru kaydırıyor, sonra tekrar aşağı indiriyordu.

Ziri bu dokunuşun hayret verici mahremiyetine fena bir şekilde vurulmuştu.

Kimeralar arasında hem sevgiye, hem de tutkuya tanık olmuştu. Ama biri genelde anne ve çocuklar için, diğeri de Hükümdar'ın balosunda, karanlık köşelerdeki sarhoş kaçamaklar içindi. Hayatı boyunca savaştaki bir şehirde yaşamıştı. Zamanının çoğunu askerlerle geçirmişti. Anne ve babasını hiç görmemiş, aşklarına tanık olmamıştı. İlk kez tutku ve sevgiyi bir arada görüyordu. Nedense kalbi sızlamıştı. Onları izlemek içini özlemle doldurmuştu. Birinin ona böyle dokunması nasıl bir histi acaba? Ziri, bunu hayal bile edemiyordu.

"İnsanlara özgü bir şey olmalı," dedi gülümsemeye çalışarak.

"Hayır," diye mırıldandı Karou. "Aslında daha çok, bir şans meselesi." Ziri'ye bir an onun da yüzünde aynı kederli ifade belirmiş gibi geldi ama Karou çabucak gülümsedi. "Daha birkaç ay önce, Zuzana onunla konuşmaya bile cesaret edemiyordu."

"Nik-nik mi? İnanmam." Kimeralar Zuzana'yı bu adla çağırıyordu. Virko, onu on katı büyüklüğündeki yırtıcılara meydan okuyan, kır faresi akrep karışımı, nik-nik denen hayvana benzetmişti. Herkes bu lakabı pek beğenmişti.

"Biliyorum, bir şeyden korkabileceğine inanmak güç, değil mi?" Kahvaltı servisi bitmişti. Ziri, gece boyunca nöbetçilik ettiği için kendine artıklardan bir tabak hazırlamıştı. Soğuk yumurta, soğuk kuskus ve kayısı. Karou bir şeyler yemiş miydi acaba? "Birinden çekindiğine ilk kez tanık oluyordum," dedi Karou kollarını gövdesine dolayarak. Anılara dalmıştı. Yüzü arkadaşları geldiğinden beri daha bir canlıydı. "Uzun süre adını bile öğrenemedi. Ona kemancı çocuk diyorduk. Ona rastlama ihtimali bile Zuzana'yı panikletiyordu."

Ziri, kim bilir kaçıncı kez Karou'nun insan hayatını hayal etmeye çalıştı ve yine başaramadı. Ama nasıl yapacaktı ki? Kasbah, çöl ve etraflarını çeviren dağların dışında bu dünyanın hiçbir yerini görmemişti.

"Sonra ne oldu?" diye sordu tabağını masaya bırakarak. Yemek salonu boştu. Thiago askerleri karargâhına çağırmıştı. Ziri çabucak kahvaltısını edip onlara katılmayı planlıyordu. Ama Karou'yla yalnız kalınca biraz oyalanmaya karar verdi. Onun önünde vahşi bir hayvan gibi tıkınmak istemiyordu. Hem Karou'yla olmak, onunla konuşmak hoşuna gidiyordu. "Yani nasıl..." *Âşık oldular* demek istiyordu ama utançtan cümlenin sonunu getiremedi. Özellikle de, Karou çocukken ona âşık olduğunu öğrendikten sonra aşktan konuşmak tuhaf geliyordu. Uzun yıllar önce onu Hükümdar'ın balosunda gizlice izlediğini anlatırken Karou dikkatle yüzüne bakmış ve gerçeği anlamıştı. Keşke bunu hiç bilmeseydi. Karou'nun onu eski hayatında peşinde dolanan bir çocuk olarak görmesini istemiyordu. Onu şimdiki hâliyle, yetişkin bir erkek olarak görmesini istiyordu.

Aşk kelimesini kullanmasa da, Karou neyi kastettiğini anlamıştı. "Zuzana onunla konuşmaya korktuğu için Mik'e bir define haritası çizdi. Mik keman çalarken onu kemanının kutusuna koydu. Aynı tiyatroda çalışıyorlardı ama tanışmıyorlardı. O gece Zuzana, Mik'in notu bulmasına tanık olmamak için erken çıktı. Yüzünün alacağı şekli görmek istemedi. Mik haritayı izlemezse istifa etmeye karar vermişti. Bir daha onu görmek istemiyordu."

"Define neydi?"

"Kendisi," dedi Karou gülerek. "Zuze'nin çekingenliği de buraya kadar. Onunla tek kelime etmiyordu ama kendini bir

define avının ödülü olarak düşünebiliyordu. Haritanın tam ortasında kendi suratının resmi vardı."

Ziri de güldü. "Mik haritayı izlemiş olmalı. Şimdi sevgili olduklarına bakılırsa."

"Zuzana'nın tarif ettiği yere gitti ama onun yerine başka bir harita buldu. Nihayet kavuştuklarında da birbirlerine âşık oldular ve hayatları kökünden değişti. O zamandan beri de böyleler."

Açık kapıyı işaret etti. Zuzana, Mik'in onun kalçalarında dolaşan elini tutmuştu.

Ziri ilk kez define avıyla başlayan bir aşk duyuyordu. Yine de kulağa sevdiği kızla dans edebilmek için düşmanın inine giren bir meleğin öyküsü kadar imkansız gelmiyordu.

Zuzana'nın hikâyesinden daha çok hoşlandığı kesindi. "Şans meselesi," dedi.

"Hı hı." Karou, bir an ona baktıktan sonra gözlerini kaçırdı. "Bence iki tarafın da şanslı olması lazım. Şansların sürtüşmesi gibi bir şey. Bir yangın için birinin kıvılcım, diğerinin çelik olması gerek. Aslında keşke hikâyelerini onlardan dinleseydin. Benden daha komik anlatırlardı."

"Belki bir gün o da olur," dedi Ziri. Thiago'nun toplantısı başlamak üzereydi. Geç kalıyordu. "Dilimizi çok hızlı öğreniyorlar."

Karou bir şey demedi. Güzel anıların yumuşaklığı kaybolmuştu. Çabucak omzunun üzerinden bakıp tekrar Ziri'ye döndü. "Ziri," dedi telaşla. "Onları buradan çıkarmam gerek."

"Ne? Neden?"

"Thiago beni onlarla tehdit ediyor. Zuzana'yla Mik burada olduğu sürece her istediğini yapmak zorundayım ve artık

bunu istemiyorum." Karou cümlenin son kısmını tutkulu bir kararlılıkla söylemişti. Bütün gücünü toplayıp nefesini tutarak.

"Zuzana'yla Mik biliyor mu?"

"Hayır. Gitmek istemeyeceklerdir. Burayı sevdiler. Sihirli bir dünyanın parçası olmak hoşlarına gitti."

Ziri'nin de hoşuna gitmişti. Issa, Mik, Zuzana ve Karou'yla onun odasında geçirdiği saatleri, ödediği acı bedellerine rağmen iple çekiyordu. Öldürmek yerine dirilterek onlar da yeniden hayat buluyordu. "Tamam, sana yardım edeceğim," dedi. "Onları buradan kurtaracağız."

"Teşekkürler." Karou onun eline dokundu ve yine "Teşekkürler," dedi.

Sonra Zuzana insan dilinde Karou'ya seslenip zıplayarak içeri daldı.

"Geliyor musun?" diye sordu Ziri, Karou'ya. "Thiago'nun toplantısı başlamıştır."

"Ben davet edilmedim," dedi Karou. "Bana neler konuştuğunuzu anlatır mısın?"

"Tamam," diye söz verdi Ziri.

"Sana söyleyeceğim başka bir şey daha var." Yine o sabırsız iç çekiş ve sert kararlılık. Karou, artık Thiago'nun harabelerde rastladığı biçare kız değildi.

"Nedir?" diye sordu Ziri, ama tam o sırada, küçük insan kız yanlarına geldi.

"Sonra," dedi Karou. Zuzana onu elinden tutup çekiştirirken omzunun üzerinden Ziri'ye el salladı.

Ziri, kahvaltısını olduğu gibi bırakıp kapıya yöneldi. Karou ona ne söyleyecekti? Elinde hâlâ onun dokunuşunu hissedebiliyordu.

Bir keresinde, o bir çocuk, Karou da Madrigal'ken, onu öpmüştü. Ellerini Ziri'nin yanaklarına dayayıp alnına bir öpücük kondurmuştu. Ziri bu sahneyi defalarca zihninde canlandırmıştı. Ama onun geçmişe dair güzel anıları yoktu. Dolayısıyla Madrigal'in o ufacık, tatlı teması da karanlık gölgelerin arasında kaybolmuştu. Ama şimdi farklıydı.

Şimdi yan yana uyurlarken Karou'nun onunkine değen omzunun sıcaklığını hatırlıyordu. Onun yanında uyanmanın nasıl bir his olduğunu. Her sabah onun yanında uyandığını hayal etmemek elinde değildi. Her gece onunla uyuduğunu. Ve aradaki tüm gece saatlerinin onunla dolu olduğunu.

"Şans meselesi," demişti.

Ziri'ye Şanslı Ziri derlerdi. Sırf hâlâ içinde doğduğu bedende olduğu için mi? Silah arkadaşları onu ısrarla böyle çağırır, Ziri de onları kırmak istemezdi. Ama kimsesiz büyümenin, savaştan başka bir hayat bilmemenin, hemen her gün bir ölüm görmenin neresi şanstı?

Ölenlerin çığlıklarını, cesetlerden tüten dumanı düşündü. Şansını sorguladığı için bile utandı kendinden. Hâlâ yaşıyordu ya, belki bu da bir şeydi. Ama sonsuza dek böyle devam edemezdi.

Karargâha vardığında Ten dışında herkes oradaydı. Dişi kurt ondan birkaç saniye sonra içeri dalıp hemen Kurt'un yanına koştu. Thiago'nun kulağına bir şeyler fısıldadı. Thiago kısa bir duraksamanın ardından gözlerini Ziri'ye dikti. Ziri iliklerine kadar buz kesti.

"Hepinizin bildiği gibi, geçen gece birliklerimizden birini kaybettik. Neyse ki, Ziri görevini yapıp ruhlarını geri getirdi." Thiago başıyla onu işaret etti. Askerlerden takdir dolu mırıltılar yükseldi. Biri elini Ziri'nin omzuna koydu. Ama Ziri

bu konuşmanın iyi bir yere varmayacağını tahmin ediyordu. Kendini en kötüsüne hazırladı.

"Ama artık yeni bir birliğe ihtiyacın var," dedi Beyaz Kurt. "Eğer Razor seni kabul ederse?" Razor'a döndü.

Hayır, diye düşündü Ziri nefesini tutarak. İstemem, *de.*

"Siz nasıl uygun görürseniz, generalim," diye tısladı Razor. "Ama benim birliğimde saklambaç oynayabileceğinin ya da yakışıklılığını koruyabileceğinin sözünü veremem."

Saklambaç oynamak. Ruh toplamanın önemini kavrayamayan askerler bu görevi böyle adlandırırdı. Ziri, her görevde saklanmak isteyeceğinin ima edilmesine bozulmuştu. Bir an itiraz etmeyi düşündü, ama sonra sustu. Acaba bir sonraki görevleri ne olacaktı? Belki de gerçekten saklanmayı tercih edecekti. Tabii asıl, katliamlara dur demeyi isterdi ya neyse.

Ziri, hayatının büyük bir bölümünü asker olarak geçirmişti. İyi de bir askerdi. Bu hayatı hiçbir zaman sevmese de, idare ediyordu. En azından, Hükümdar hayattayken görevinden bir kez olsun nefret etmemişti. Ama şimdi ediyordu.

"Balezir'in doğusunda, Tane Nehri boyunca bir dizi köy var," dedi Thiago pis pis sırıtarak. Beyaz Kurt ne zaman bu ifadeyi takınsa ardından bir yıkım gelirdi. "Balezir'deki meleklerin yarın sabah uyandıklarında Tane'in neden kırmızı aktığını merak etmelerini istiyorum."

64

Daha İyi Bir Sayı

Ten kapısında bittiğinde Karou bir kolyenin üzerine eğilmişti. Ama aslında düşünceleri tamamen başka bir yerde, Loramendi'deydi. Issa'nın ona söylediklerini bir türlü unutamıyordu. Issa mesajın hem iyi hem kötü olduğunu söylemişti. Ama iyi ve kötü bir çocuğun sözlüğünden kelimelerdi. Yaşanan trajedinin ya da Karou'nun içinde yeşeren umudun boyutlarını ifade etmekte yetersiz kalıyorlardı.

Bu öyle bir umuttu ki, başını döndürüyor, omuzlarındaki yükü hafifletiyor, ona her şey değişebilir hissini veriyordu.

Ya da belki Thiago bütün umutlarını tüketip terör estirmeye devam edecek ve Kimeralar geri dönüşü olmayan bir yola girecekti. Onları ikna etmek Karou'ya bağlıydı. Elindeki dişlere bakıp boğazından yükselen isterik kahkahayı bastırmaya çalıştı. *Aman canım. O kadar da büyütülecek bir şey değil. Burada sevilen biriyim. Bir toplantı ayarlarım olur biter.*

Hâlâ kapıda dikilen Ten boğazını temizledi.

Karou ona kayıtsız bir bakış fırlattı. "Ne istiyorsun?"

"Biraz daha kibar davransan olmaz mı?" Ten davet edilmeden içeri daldı. "Sana bir mesaj getirdim." Hâli tavrı pek rahattı. Karou mesajın Thiago'dan olduğunu tahmin etti ama Ten'in sesindeki alaydan bir terslik olduğunu hissetmeliydi. "Sana bizzat veda edemediği için özür diledi."

"Veda mı?" *Aman ne dokunaklı.* "Nereye gidiyor ki?" Thiago'nun birliklerine öncülük ettiği günler geride kalmıştı. O da Karou gibi Kasbah'ın demirbaşlarından biriydi. Hatta belki buraya ondan bile daha çok mahkumdu. Zira Karou istese uçup gidebilirdi.

"Tane'e," dedi dişi kurt.

Tane, İmparator'un topraklarının tam ortasında bulunan dev kara kütlesi, Azenov'un doğusundaki nehirdi. Karou hızla kafasını kaldırdı ama onun yerine Issa konuştu. Sesinde bariz bir küçümseme vardı. "Bırak lafı eveleyip gevelemeyi! Kimden bahsediyorsun, dişi kurt?"

"Arkadaşından," dedi Ten, Karou'ya bakarak. Bu kelimeyi *aşığından* dercesine sahte bir mahcubiyetle söylemişti. "Sen kim sanmıştın?"

Karou, pencerenin kenarına gitti. İşte oradaydı. Yeni birliğiyle. Razor'la. Karou'nun gözleri önünde hep birlikte havalandılar. Bu kez Ziri onun penceresine baktı. Karou, onun yüzündeki öfkeyi hemen fark etti. Ziri, ona veda etmek için elini kaldırdığında gözleri pişmanlıkla doluydu.

Karou'nun kalbi hızla çarpmaya başlamıştı. Hepsi ona yardım ettiği içindi. Ya da belki bu sabah yüzünden. Yeterince dikkatli davranmamışlardı.

"Ziri nereye gidiyor?" diye sordu Zuzana, Karou'nun yanına gelerek.

"Bir göreve," diye mırıldandı Karou.

"Razor'la mı?" Zuzana tiksintisini belirtmek için parmağını ağzına sokup kusmaya çalışırmış gibi yaptı. Aslında durumun ciddiyeti hakkında hiçbir fikri yoktu. "O iğrenç çuvalında ne var, söylesenize."

Ziri bunu yakında öğrenecek, diye düşündü Karou, midesi bulanarak. Razor onun hatasıydı. O kaypak ruhu güçlü bir bedene yerleştirmiş ve onu uyandırmıştı. Şimdi Ziri'nin hayatı onun ellerindeydi. Razor'ın insafına kalacak melekleri düşünmek bile istemiyordu.

Razor'ın onları yediğini duymuştu.

Buna inanmak istememişti ama sivri dişlerinin arasına kaçan et parçalarının mezbahayı andıran kokusunu duymak için ona yaklaşmasına bile gerek yoktu. Lekeli çuvalının içinde ne olduğunu da bilmek istemiyordu. Sadece onun yok olmasını istiyordu, ama şimdi Razor yeniden iş başındaydı. Tane'i birbirine katmaya gidiyordu.

"Yedi, bir bölük için uygun bir sayı değil," dedi Ten. "Altı daha iyi."

Daha iyi bir sayı mı? Karou hızla ona döndü. "Ne demeye çalışıyorsun? Yalnızca altısının geri döneceğini mi?"

"Savaşta ne olacağını kimse bilemez," dedi Ten omzunu silkerek.

Karou'nun nefesi sıklaşmıştı. "Senin savaştan konuşmaya hakkın bile yok. Söylesene, sen ya da efendin en son ne zaman bir savaş meydanında bulundunuz?" Birden tezgâhtan bir bıçak kaptı. Bir törpüden biraz büyüktü. Karou onu tütsüleri kesmekten, gevşek çenelerden diş sökmeye dek çeşitli işlerde kullanıyordu. Bazen de diriltme işlemlerinin sonunda gereken küçük acı bedelleri için ucunu parmaklarına batırıyordu. "Gelsene, Ten," dedi bıçağı sıkıca kavrayarak. "Sana

da ufak bir diriltme yapalım mı, ha ne dersin? Çukura kadar gitmene bile gerek yok. Cesedini pencereden atıveririm."

Ten, küçücük bıçağa ve ona bakarak havlamayı andıran bir sesle güldü. "Emin misin, Karou? Cidden oyunu böyle mi oynamak istiyorsun?" Zuzana'yla Mik'i işaret etti. "Önce hangisi ölsün? Kurt belki sana seçme hakkı tanır."

"Sen zaten ölmüş olacağın için eğlenceyi kaçıracaksın."

Issa, Karou'nun kolunu yakalayıp bıçağı aldı. "Tatlım, lütfen, kes şunu."

Karou, öfkeyle titreyerek bağırdı. "Defol!" Ten hâlâ kıs kıs gülüyordu. Tek kelime etmeden odadan çıktı.

Karou, duvarın orada birbirlerine sokulan Mik'le Zuzana'ya baktı. El ele tutuşmuşlardı. İkisinin de yüzlerinde benzer korku ifadeleri vardı. Karou yanlarından geçip pencereye doğru yürüdü. Ziri gitmişti. Thiago, avluda, sayıları giderek artan askerlerinin arasından ona bakıyordu.

Karou kepenkleri kapadı.

"Ne-neler oluyor?" diye sordu Zuzana huzursuzca.

Karou uzun ve titrek bir nefes aldı. *Ziri bir asker ve Kirin*, diye düşündü. Başının çaresine bakabilir. Ama bunlar sığ düşüncelerdi. Derinlerde bir yerde bir daha onu asla göremeyebileceğini biliyordu. "Bu gece, buradan gidiyorsunuz," dedi.

Zuzana karşı çıkmaya hazırlandı.

Ama Karou onu susturdu. "Burası size uygun bir yer değil," diye tısladı. "Nasıl öldüğümü hiç merak ettiniz mi?"

"Nasıl mı? Ben savaşta diye düşünmüştüm."

"Hayır. Akiva'ya âşık oldum ve Thiago beni hain ilan edip kafamı kestirdi." Bu kadar açık ve netti. Zuzana dehşetle inledi. "Artık gerçeği öğrendiğinize göre, sizi buradan götürmeme izin verecek misiniz?" diye sordu Karou.

"Ya sen?"

"Benim yapacak işlerim var. Lütfen, Zuze, biraz anlayışlı ol."

Karou, arkadaşının ilk kez cılız ve titrek bir sesle konuştuğunu duyuyordu. "Tamam," diye mırıldandı Zuzana.

"Buradan nasıl çıkacağız?" diye sordu Mik.

İyi soruydu. Karou gözetleniyordu. Thiago'nun tek casusunun Ten olmadığından emindi. Şimdi Ziri de yoktu. Balieros'un birliğini diriltme riskini göze alamazdı. O zaman niyetini açıkça belli etmiş olurdu. Birden aklına bir fikir geldi.

Derin bir nefes alıp aklını çalıştırdı. Zuzana'yla Mik askerler kadar dayanıklı değildi. Buraya gelirken neredeyse yolda ölüp kalacaklardı. Yaşadıkları şartlar itibarıyla zorluklara alışkın değillerdi. Tamam, Zuzana panayırdaki dans yarışmasına katıldığı günün hayatının en kötü günü olduğunu söylerken belki dalga geçiyordu ama o ikisi şimdiye dek ne kadar zorlanmış olabilirdi ki? Acı bedeline dayanabilirler miydi? Ama buna mecburlardı.

"Gerekirse çölü geçip kasabaya dönebilir misiniz? Gece yolculuk edersiniz. Biraz daha serin olur."

Mik'le Zuzana evet dercesine kafalarını salladı.

Karou, dudaklarını kemirdi. "Peki..." diye mırıldandı bunun iyi bir fikir olduğunu umarak "görünmez olmayı öğrenebilir misiniz?"

En yakın arkadaşının suratında beliren ifadeyi kameraya çekmek isterdi.

Cevapları tabii ki, evet oldu.

Bütün gün çalıştılar.

"Şu acı kısmı da olmasa şahane olacaktı." Bunun dışında Zuzana'nın ağzından tek bir şikayet cümlesi dökülmedi.

Nihayet sihri yapmayı başardığında Karou kendini tutamayıp arkadaşına sıkıca sarıldı. Zuzana'yla iyi ki, tanışmış, iyi ki arkadaş olmuştu. Geri çekildiğinde, Zuzana'nın da gözleri dolmuştu. Dudaklarının titreyişine bakılırsa, ağlamamak için kendini zor tutuyordu.

Karou, Thiago'yu şüphelendirmemek için birkaç diriltme yapmak zorundaydı. Issa'nın yardımıyla üç yeni asker yarattı. Akşam, lezzetini almadan otomatikman yemeğini yerken, askerlere her zamankinden dikkatli baktı. Aralarında Kurt'a karşı gelmeye cesaret edebilecek biri var mıydı?

Bunun için onlara bir sebep sunması gerektiğini biliyordu.

Zuzana'yla Mik, her zamanki gibi askerlerin arasında otururak, bir daha asla konuşmaya fırsat bulamayacakları, başka bir dünyaya ait kelimeler öğrenmeye çalıştı. *Arkadaş, sinek* ve *seni seviyorum* gibi. Virko, sonuncuyu komik bulmuştu, ama o iki kelimeyi duymak Karou'nun kalbini sızlattı. Mik, Mozart çaldı. Karou, Bast'ın gözlerinin yaşlarla dolduğunu gördü. Gecenin ilerleyen saatlerinde, tekrar odasına çıktıklarında Karou arkadaşlarına kıskaçları verdi. Birini kendine taktı ve kimselere görünmeden onları çöl gecesine çıkardı. Zuzana'yla Mik, yalnızca ceplerine sığacak kadar eşya almıştı. Biraz para, çekmeyen telefonlarını, pasaportlarını, pusulayı ve omuzlarına astıkları mataralarını. Diğer her şeyi Kasbah'da bırakmışlardı.

Karou, onlarla biraz yürüdükten sonra uçarak Kasbah'a döndü.

Neyse ki, kimse gittiklerini fark etmemişti.

Diş tepsisine katlı bir kâğıt iliştirilmişti. Zuzana ve Mik'in karakalemle çizilmiş bir resmiydi ve altında Kimera dilinde *seni seviyorum* yazıyordu. Karou daha fazla dayanamadı.

Issa'yla birbirlerine sarılıp ağladılar. Güneş doğduğunda ve Kasbah hareketlendiğinde sakinleşmişlerdi. Solgun ve suskun ama hazırlardı.

Vakit gelmişti.

Bir varmış, bir yokmuş,
binlerce Kimera yeraltında
bir katedrale inmiş

ve bir daha oradan hiç çıkmamış.

65

Cananarların Fedakarlığı

Bu bir seçimdi. Son geldiğinde, Loramendi'deki bütün Kimeraların yapmak zorunda kaldığı bir seçim. Askerlerin değil. Onlar şehri savunurken ölecekti. Çocukların da değil. Onlar için seçimi aileleri yapacaktı. Seraf istilacılar Kafes'in demirlerini kırıp nihayet şehre girdiğinde, pek az çocuk gördü. Hatta belki hiç. Zaten her şey yakılıp yıkılmıştı. O kargaşada bunları düşünecek vakitleri olmamıştı.

Dolayısıyla melekler ayaklarının altında neyin gömülü olduğunu asla tahmin edemezdi.

Şehrin altındaki katedrale gidin. Bebeklerinizi kucağınıza alın, çocuklarınızın ellerinden tutun. O havasız ve karanlık yere inin ve bir daha dışarı çıkmayın.

Ya da yukarıda kalıp meleklerle yüzleşin.

Başka bir deyişle, ölümlerden ölüm beğeneceklerdi. Kolay olmuştu. Yerin altındaki daha acısız olacaktı. Ve belki... sadece belki... daha az kalıcı.

Brimstone, herhangi bir söz vermemişti. Nasıl verebilirdi? Bu sadece bir hayaldi.

"Daima hayalperesttin," dedi Hükümdar, Brimstone ona teklifini yaptığında. Onlar efendilerine karşı gelip köleliği yıkan ve halklarını bin yıllık bir özgürlüğe kavuşturan iki yaşlı adamdı. Ya da düşmanın deyişiyle, iki yaşlı canavar. Sadece bin yıl sürmüştü. Şimdi her şeyin sonuna gelmişlerdi ve çok yorgunlardı.

"Daha güzel hayallerim oldu," dedi Brimstone. "O katedrali diriltme yerine, vaftizler ve düğünler için kullanmayı yeğlerdim. Hele bir gün bir mezara dönüşebileceği aklımın ucundan geçmezdi."

Katedral şehrin altındaki kocaman, doğal mağaraydı. İçindeki büyük, taş masalarda uyananlar dışında, tavanındaki sarkıtları pek az kişi görmüştü. Mağarayı ilk bulduğunda ve üzerine bir şehir kurduğunda, Brimstone'un hayalleri neydi bilinmez ama katedral o günden beri sadece ölümden geri dönenlere şahit olmuştu.

Ve şimdi de buna.

"Mezar değil," dedi Hükümdar elini eski dostunun kambur sırtına koyarak. "Bir buhurdan."

Uygun bir şekilde mühürlenen bir buhurdanda ruhlar sonsuza dek saklanabilirdi. Katedral mühürlenirse, havalandırma delikleri kapatılırsa ve uzun, sarmal merdiveni yıkılırsa, Brimstone buranın binlerce ruh için dev bir buhurdan görevi göreceğini düşünüyordu.

"Yine de bir mezar olabilir," dedi.

"Bu kimin fikriydi? Senin mi benim mi?" dedi Hükümdar. "Bana sunduğun bir teklif için seni ikna etmemi beklemiyorsun ya? Bugün pencereden bakıp gökten yağan ateşi gördüğünde çabalarımızın boşa gittiğini söyleyebilirsin. Ama hayır. Belki savaşı kaybettik, Brimstone, ama çocuklarımız doğdu,

büyüdü. Bu şehirde arkadaşlığı ve müzikten keyif almayı öğrendik. Kimilerimiz yaşlandı, kimilerimiz o kadar şanslı olamadı. Çoğumuz bebek yaptık, onları yetiştirdik, onlarla olmanın keyfini çıkardık. Daha fazlasını kim ümit edebilir ki?"

"Ve şimdi zamanımız doldu."

Hükümdar kederle gülümsedi. "Evet."

Onlar mezara inmeyecekti, çünkü melekler Hükümdar'la Diriltici'yi bulana dek Loramendi'de taş taş üstünde bırakmazdı. Brimstone'un planı tamamen onların yaptığı seçime bağlıydı.

"Sence gelecek mi?" diye sordu Hükümdar.

Brimstone'un kalbi taş gibi ağırlaştı. Karou'nun Eretz'i bulabileceğinden emin değildi. Onu böyle bir şeye hazırlamamıştı. Ona bir insan hayatı vermiş ve halkının kaderinden kurtulabileceğini ummuştu. Şimdi ona yine bir boyunduruk takıyordu. Yıkık bir krallığın ağır anahtarlarını. Tüm bu ruhların yükünü sırtlamak kolay olmayacaktı. Ama Karou'nun görevinden kaçmayacağını biliyordu. "Evet," dedi. "Gelecek."

"O hâlde, karar verildi. Ona uygun bir isim vermişsin, ihtiyar dostum. Gerçekten de bize umut olacak."

Seçimi halka bıraktılar ve kolay oldu. Herkes onları neyin beklediğini biliyordu. Hayatları büzüldükleri köşede korkuyla beklemekten ibaret olmuştu. Her yer yanıyordu. Son yakındı. Ve şimdi onlara bir fırsat veriliyordu. Karanlık çukurlarda, yıkıntıların arasında ve sığınaklarda yeniden bir umut yeşerdi. Kuşatma başladığından beri ilk kez biri onlara bir şansları olduğunu söylüyordu. Tamam, hiçbir şey kesin değildi ama bir gün yeniden uyanabilirlerdi. O güne dek de kendilerinin ve çocuklarının ruhları dev bir buhurdanda, huzur içinde dinlenecekti.

İkinci bir umut daha vardı. Brimstone'un Karou'nun boynuna geçirdiği boyunduruk buydu. Eğer bir gün Kimeralar uyanacaksa, kendilerini bambaşka bir dünyada bulmalıydı. Uyanmaya değecek bir dünyada. Brimstone'la Hükümdar ordularıyla bunu başaramamıştı ama Madrigal ve âşık olduğu melek güzel bir rüyayı paylaşmıştı. Madrigal bir celladın elinde can verse de, bazen ölümün bir son olmadığını Brimstone'dan daha iyi kimse bilemezdi.

O gün binlerce Kimera mağaranın sarmal merdiveninden aşağı indi. Sonrasında merdiven yıkılacak ve dışarı çıkmalarına imkan kalmayacaktı. Katedrale hayran kalmışlardı. Gerçekten çok güzeldi. Birbirlerine sokulup bir şarkı söylemeye başladılar. Belki burası mezarları olacaktı ama yine de, en kolay seçenek buydu.

Zor seçenek yukarıda kalmaktı. Asıl kahramanlık oydu. Hepsi aşağı inemezdi. Eğer Loramendi'deki bütün Kimeralar ortadan kaybolursa, Seraflar ne yaptıklarını anlayıp toprağı kazmaya başlardı. Bazılarının, hatta birçoğunun yukarıda kalıp meleklere zafer tatminini yaşatması gerekiyordu. Onlar meleklerin ödülü olacaktı. Ateşlerine atacakları zor kazanılmış cesetler. Yaşlılar kaldı. Çocuklarını kaybedenlerin çoğu da öyle. Ve bir de kaybedecek hiçbir şeyi kalmayanlar vardı.

Belki halkları bir gün daha iyi bir dünyada yaşar diye kendilerini feda ettiler.

Karou, o sabah her anlamda silahlarını kuşandı. Hilal şeklindeki bıçakları kalçalarından sarkıyordu. Küçük bıçağını botunun içine sokuşturmuştu. Issa'yı yanına alıp Kurt'la askerlerinin toplandığı avluya gitti. Serin ve temiz havada birliklerden bazıları yola çıkmaya hazırlanıyordu. Amzallag'ın birliği de onların arasındaydı. Karou, kalbi çılgınca atarak

Amzallag'a doğru yürüdü. Ona ve bazılarına bu haberi yalnız verebilmeyi isterdi.

Amzallag'ın çocukları vardı. Loramendi düştüğünde onlar da şehirdeydiler.

"Başkentin kuzeyine saldıracağız," diyordu Thiago. "Oradaki kasabalar daha savunmasız. Halk yüzlerce yıldır savaş yüzü görmemiş. Babamın savaş anlayışı farklıydı. Düşmana saldırmak yerine hep Kimeraları korumaya çalıştı ama artık koruyacak kimsemiz kalmadı."

Bu cesur bir açıklamaydı. Bazı askerler huzursuzca kıpırdandı. Thiago neredeyse halklarının yok oluşundan Hükümdar'ı sorumlu tutacaktı.

"Hayır, var," dedi Karou, Ziri'yle Ixander'ın kılıç talimini gizlice izlediği kemerin altından çıkarak. Thiago kibarlık maskesini ona çevirdi; ne kadar ince, ne kadar sahteydi. "Savunacak bir halkımız var."

"Karou," dedi Beyaz Kurt. Gözleriyle baş casusu, Ten'i aradı. Karou göz ucuyla Ten'in bir köşeden çıktığını gördü.

"Hâlâ kurtarılacak hayatlar ve yapılacak seçimler var," dedi Karou. Bunlar Akiva'nın sözleriydi. Kimse Canavar Katili'nden alıntı yaptığını bilmemesine rağmen kıpkırmızı kesildi. *Ne olmuş, onun sözlerini tekrarlamışsam? Haklıydı. Hayal bile edemeyeceği kadar haklı.*

"Seçimler mi?" diye sordu Thiago ruhsuz bir sesle. Ten, Karou'nun koluna yapıştı.

"Dün konuştuğumuz seçimi hatırlıyor musun?" diye tısladı.

"Hangi seçim, Ten?" dedi Karou yüksek sesle. "Zuzana ve Mik'ten hangisinin önce öleceğiyle ilgili seçim mi? Kusura bakma, ama artık böyle bir seçim yapmak zorunda değilim. Artık arkadaşlarımın kılına bile dokunamazsın. Çek elini üze-

rimden!" Kolunu hızla çekip tekrar Thiago'ya döndü. Bir an birbirlerine baktılar. "Evet, bir seçim yapmak zorundasın. Ya masum halkını Seraflardan koruyacaksın, ya da onlarınkini katletmeye devam edeceksin."

"Hiçbir Seraf masum değildir," diye kükredi Kurt.

"Onlar da çocuklarımızı öldürürken aynısını söylüyor." Karou, Amzallag'a baktı. "Hatta bazıları buna gerçekten inanıyor. Ama biz biliyoruz. Bütün çocuklar masumdur. Kutsaldır."

"Onlarınkiler değil," diye üsteledi Thiago.

"Ya iki tarafın halkı? Yaşamaya çalışmaktan başka ne suçları var?" Karou, ona doğru bir adım attı. Ve bir tane daha. Ayaklarını hissedemiyordu. Belki yürümüyordu bile. Kayıyordu. Endişesi ve cesareti kulaklarında uğulduyordu. Aslında cesareti aldatıcıydı. Bütün cesaretler öyle miydi, yoksa gerçekten korkmayan birileri de var mıydı? "Uzun zamandır bir şeyi anlamaya çalışıyorum ama sana sormaya çekindim," dedi. Bakışları kendi yarattığı yüzlerde, gözlerde dolaştı. Hepsinin ruhuna dokunmuştu. Bazıları iyi, bazıları değildi. "Bunu bir tek ben mi anlayamıyorum, yoksa benim gibi başkaları da var mı merak ediyorum." Tekrar Thiago'ya baktı. "Senin amacın ne?"

"Amacım mı? Karou, senden savaş taktiklerini anlamanı bekleyen yok." Karou, Kurt'un bocaladığını görebiliyordu. Alenen tehditler savurmadan bu konuyu kapatmanın yolunu arıyordu.

"Ben taktiklerini sormadım, amacını sordum," dedi. "Gayet basit bir soru ve basit bir cevabı olmalı. Biz ne için savaşıyoruz? Ne için öldürüyoruz? Geleceğe baktığında ne görüyorsun?"

Yüzü ne kadar donuk, bakışları ne kadar zalimdi. Thiago bir buzlar prensiydi. Ve sorusuna verecek bir cevabı yoktu. Öldürmek için savaşıyoruz, diyebilirdi. İntikam için öldürüyoruz, diyebilirdi. *Bir geleceğimiz yok*, diyebilirdi. Karou, Kimeraların bir cevap beklediğini hissedebiliyordu. Acaba içlerinden kaçı umut edebilme yetisini kaybetmişti? Brimstone'un ne yaptığını öğrenince hangileri güzel bir gelecek hayali kurabilecekti?

"Gelecek," dedi Thiago uzun bir sessizliğin ardından. "Bir zamanlar, senin gelecek planları yaptığını duymuştum. Melek sevgilinin kollarında beni öldürmekten söz ediyordun."

Ah, tabii ki, lafı dolandıracaktı. Zeytinyağı gibi üste çıkmaya çalışacaktı. Bir Kimera'yı bir meleğin kollarında düşünmek bu askerlere onun bütün söylediklerini unutturabilirdi. "Ben asla böyle bir şeyi kabul etmedim," dedi ki, bu doğruydu. Ama uyandırdığı merakın sönmeye başladığını hissedebiliyordu. Elini çabuk tutmalıydı. "Soruma cevap ver," diye diretti. "Bizi neye sürüklüyorsun? Nasıl bir geleceğe? Yaşayacak mıyız? Topraklarımız mı olacak? Huzura mı kavuşacağız?"

"Topraklar ve huzur mu?" Bunları Serafların imparatorundan istemelisin, Karou, benden değil."

"Neden? Kimeralar ölmek zorunda mı? Bu amacı hep biliyorduk ama Hükümdar asla senin kadar açıkça ortaya koymamıştı. Yaptığın katliamların çoktan vazgeçtiğin masum halka ölüm getireceğini göremiyor musun?" Askerlere döndü. "Kimeraları korumaya çalışıyor musunuz, yoksa sizin de gözünüzü intikam mı bürüdü? Ölmeden önce mümkün olduğunca çok melek mi öldürmek istiyorsunuz? Bu kadar basit mi?" Onlara Balieros'un birliğinin ne yaptığını ve Issız Kayalar'da nelere tanık olduklarını anlatabilmeyi isterdi, ama

bu sırrı açıklamaya cesaret edemedi. Thiago emrine karşı gelen askerlere nasıl bir ceza verirdi?

"Başka bir yolu var mı sanıyorsun?" Thiago kafasını iki yana salladı. "Sanki onlar bizimle dost olmaya can atıyor gibi konuşuyorsun. Kimeraları kurtarmanın tek bir yolu var. Melekleri öldürmek."

"Hepsini mi?"

"Evet, Karou, hepsini. Bunu duymanın senin için zor olduğunu biliyorum. Tabii sevgilin de onların arasında."

Belli ki, Thiago bunu ısıtıp ısıtıp önlerine koyma niyetindeydi. İşin komiği, o Akiva'dan söz ettikçe, Karou'nun utancının azalmasıydı. Âşık olmaktan ve barışı hayal etmekten başka ne suçu vardı? Brimstone onu daha o zaman affetmişti. Hatta affetmekle kalmayıp Karou'nun hayaline inanmıştı. Halkının tekrar var olması için ona güvenmişti. Thiago'ya değil.

Odasındaki buhurdanların ağır bir sorumluluk olduğunu mu düşünüyordu? Ah, nasıl da dar bir bakış açısıydı. Ama, Issa ona katedrali anlattığında Thiago'nun işlerini yaparken hissettiği boğucu huzursuzluğun yerini derin bir rahatlama almıştı. Sanki uzun zamandır dizlerinin üzerindeydi ve şimdi Brimstone onu ellerinden tutup ayağa kaldırıyordu. Kurtulmuştu.

Issa'ya baktı. Issa hafifçe kafasını salladı. Karou, derin bir nefes aldı. "Çoğunuz idamımı izlemiş olmalısınız. Hatta belki de bundan keyif aldınız. Belki hepsi için beni suçluyorsunuz. Beni dinlemenizi beklemiyorum, ama umarım Brimstone'un sözlerine kayıtsız kalmazsınız."

Bu kez onları etkilemeyi başarmıştı. "Brimstone mu?" dedi bazıları şüpheyle. Beklendiği üzere, Issa'ya baktılar.

Thiago da ona baktı. "Neler oluyor?" diye sordu Karou'ya. "Naja aracılığıyla Brimstone'un ruhuyla mı konuşuyorsun?"

"İzin verirsen açıklayayım, Kurt," dedi Issa ve askerlere döndü. "Hepiniz beni tanıyorsunuz. Yıllarca Brimstone'a yoldaşlık ettim. Şimdi de ona elçilik ediyorum. Bunu yapabilmem için beni bir buhurdanın içinde Loramendi'den gönderdi. Onun yanında ölmek istedim ama Brimstone buna izin vermedi. Dolayısıyla ikimizin de fedakarlığı hatırına, beni iyi dinlemelisiniz. Öldürmenin, birilerini kesip biçmenin ve terör estirmenin bizi yaşamaya değer bir hayata taşıyacağını düşünmek aptallık olur. Ölüm, ancak daha çok ölüm getirir, acı getirir. Sizler için geriye yalnızca intikam kaldığına inanıyorsanız, bana kulak verin." Issa yılan kuyruğunda yükselmişti. Şafak ışığında ışıldayan pullarıyla nasıl da ihtişamlı ve güzeldi. Yüzü duygularının gücüyle aydınlanmıştı.

"Yaşamak için sandığınızdan daha çok sebebiniz var."

66

Cananları Öldür. Dünyayı Değiştir.

"İmparator, sizi bekliyor."

Akiva, gök köprüsünden haremin gri kubbelerine bakıyordu. Dünyaya gözlerini açtığı yere. Dışarıdan nasıl da sessiz ve esrarengizdi. Ama Akiva bebeklerin ağlamalarını, oyun oynayan çocukların bağrışmalarını, kubbelerdeki deliklerden içeri sızan gün ışığının yerlerde dans edişini hayal meyal hatırlıyordu. Sesi duyduğunda arkasına döndü. Baş kahya, Byon, bastonuna dayanmış onu süzüyordu. Alef Kapısı'nın yüksek kemeri ve onu koruyan iki Gümüş Kılıç'ın yanında cüce gibi kalmıştı. Byon, beyaz saçlıydı ve ilk bakışta tonton bir ihtiyara benzerdi. Ama sadece ilk bakışta. İmparator'un piçlerinin listesini tutan, ölülerin isimlerini yeni doğan bebeklere verilebilmeleri için karalayan oydu. Akiva, ona bakarken yaşlı Seraftan daha uzun yaşayıp yaşayamayacağını düşündü. Belki de, şu eğri büğrü el, bir gün onun da adını listeden silecekti. Zaten altı tane Akiva ölmüştü. Bir eksik, bir fazla ne fark ederdi?

Akiva, bir an kendini sadece bir isim taşıyıcısı olarak düşündü. Diğer her şey gibi, aslında İmparator'a ait bir ismin hayat bulduğu, içi boş bir beden olarak. Kolayca gözden çıkarılabilir ve yenilenebilirdi. Ama sonra buraya neden geldiğini hatırladı ve Byon'un sıçan karası gözlerine kibar bir donuklukla baktı.

Akiva, sadece bir isim taşıyıcı, bir yer işgal edici değildi. Sekizinci bir Akiva olmayacaktı. Zira Joram bu gece diğer pek çok şey gibi yeni piçler de yapamayacaktı. Yeni savaşlar başlatamayacaktı. Artık nefes almayacaktı.

"Silahlarını çıkar," dedi Byon.

Akiva bunu tahmin ediyordu. Muhafızlar dahil kimse İmparator'un huzuruna silahla çıkamazdı. Akiva her zamanki gibi, kılıçlarını sırtına çapraz asmamıştı. Resmi üniformasının bir parçası olan pelerin buna engel oluyordu. Sadece kalçasından kısa bir kılıç sarkıyordu. Byon'un isteği üzerine bunu kınından çıkarıp usulca yere bıraktı.

Hazael'le Liraz da aynısını yaptı.

Şimdi görünürde tamamen silahsızlardı. Sadece görünürde.

Akiva'nın bir sihirle görünmez kıldığı diğer kılıcı öbür kalçasına asılıydı. Kılıç belki ilk bakışta görünmüyordu, ama onu dikkatle inceleyen biri bacağındaki gölgeyi fark edebilirdi. Tabii bir de ona sürtünecek şekilde yanından geçerse ya da sarılırsa metalin soğukluğunu hemen hissederdi. Akiva, Joram'ın onu kucaklayacağını hiç sanmıyordu. Eğer bunu yaparsa, ondan şüpheleniyor demekti.

Joram, Piçler Prensi'ni kullanmak için mi ayağına çağırmıştı, yoksa ifşa etmek için mi? Akiva, kahyanın üzerini aramasını bekledi ama böyle bir şey olmadı. Byon, ona belli belirsiz kafasını sallayıp arkasını döndü ve Fetih Kulesi'ne girdi.

Akiva, tek kelime etmeden peşine takıldı. Hazael'le Liraz da onu izledi.

İmparator'un özel dairesi. Hazael, gerekli araştırmaları yapmıştı. Neyle karşılaşacaklarını az çok biliyorlardı. Birbirine geçen koridorlar, buzlu camdan duvarlar ve muhafızlarla korunan kapılar. Akiva her bir sapağı hafızasına kazıdı. Tek kaçış umudu bu olabilirdi. Bir görünmezlik büyüsüyle kendilerini gizleyeceklerdi. Plan buydu. Suikasttan sonraki kargaşadan faydalanıp oradan usulca sıvışacaklardı.

En azından, Akiva öyle umuyordu.

Başka bir koridor, başka bir dönemeç, başka bir kapı. Fetih Kulesi'nin derinliklerine doğru ilerlemeyi sürdürdüler. Akiva'nın kalbi giderek daha hızlı çarpmaya başlamıştı.

Tek çözümlerinin bu olması ne kötüydü. Akiva, derin bir bıkkınlıkla iç çekti. Düşmanı öldür. Öldür, öldür, hep öldür. Ama başka seçeneği yoktu. Eretz'in iyiliği, savaşın bitmesi için zalim davranmaya mecburdu.

Joram ölmeliydi.

Akiva, *Sirithar*'a ulaşmaya çalıştı. Yıldız tanrılarının kılıç ustalarına bahşettiği o dinginliğe. Ama başaramadı. Kalp atışlarını düzenleyebilmişti ama zihninde çılgınca senaryolar uçuşuyordu. Babasına kılıç çektiğinde ona ne söyleyecekti? Bilmiyordu. Belki hiçbir şey. Zaten önemi de yoktu. Önemli olan işti, kelimeler değil.

Haydi, yap şunu. Canavarı öldür. Dünyayı değiştir.

67

Umut, Tek Umut

Amzallag, bir boğa gibi ileri atılıp Issa'nın önünde dizlerinin üzerine çöktü. "Kim?" diye sordu fısıltıyı andıran bir sesle. "Katedrale kim indi?" Birkaç asker daha yay gibi gerilip kulak kesilmişti.

"Binlerce kişi." Issa'nın sesi kederliydi. "Kayıt tutmaya vakit olmadı."

Karou, bir adım öne çıktı. "Bütün çocuklar," dedi onay beklercesine Issa'ya bakarak. "Ve anneleri. Aileleriniz yüksek ihtimalle hâlâ orada."

Amzallag donup kalmıştı ama kaplan yüzünde şaşkınlığını belli eden tek şey hafifçe irileşen gözleriydi. Ona bu vahşi ifadeyi Karou vermişti. Oysa Amzallag'ın ruhu, sürülmüş toprak kadar basit, bir yük beygiri kadar sağlam ve sakindi. Ama Karou'nun onun için yarattığı bedenle ister istemez gaddar birine dönüşmüştü. Aralık ağzından bıçak gibi sivri dişleri görünüyordu. Derin bakışlı, portakal rengi gözlerini bir kez olsun kırpmıyordu. Diz çökmesine rağmen geyik bacakları bükülmemişti. Sadece kaplan kaba etleri yere değiyordu ve

hâlâ Issa'ya tepeden bakıyordu. Amzallag, Issa'ya gri, kocaman ellerini uzattı. *Ailesiyle yeniden görüşmeden önce ona daha sevimli bir beden yapabilirim*, diye düşündü Karou.

Ama iş giderek onu aşmaya başlamıştı.

Amzallag, Issa'nın ellerini tutarken, Karou, Thiago'ya baktı. Amzallag bir kemanın çıkarabileceği en üzgün sesi andıran bir fısıltıyla "Teşekkürler," dediğinde Thiago öfkeyle tısladı.

"Ben yalnızca bir elçiyim," dedi Issa.

İşte o zaman, Thiago'nun gözleri ondan Karou'ya kaydı. "Bu olay nasıl gelişti anlat," dedi.

"Ne, nasıl gelişti?" diye sordu Issa. Amzallag onun ellerini bırakıp doğruldu ve bir kaplanın yumuşak adımlarıyla Karou'nun yanma gitti. Mesaj açıktı. Karou zaferle içini çekti. Yine de, Thiago'ya vermesi gereken cevaplar olduğunu biliyordu.

"Buraya nasıl geldin?" diye sordu Thiago. "Bir sabah aniden aramıza katıldın. Nasıl?"

"Kusura bakma, ama hatırladığım en son şey öldüğüm," dedi Issa.

"Brimstone ruhunu koyduğu buhurdanı nereye göndermeyi planlıyordu? En azından bu konuda bir fikrin vardır."

Karou araya girdi. "Bütün söyleyeceğin bu mu? Sana halkımızdan binlerce kişiyi kurtarabiliriz diyoruz ve sen bunu mu sorguluyorsun? Thiago, çocuklarımız tekrar hayata dönebilir. Bu ne demek anlayamıyor musun? En azından, birazcık sevinmen gerekmez mi?"

"Mutluluğum gerçekçiliğimin önüne geçemez, leydim. Size de aynısını tavsiye ediyorum. Çocuklarımız nerede yaşayacak peki? Nasıl yaşayacak söylesenize? Anlattıklarınız hiçbir şeyi değiştirmiyor."

"Hayır, her şeyi değiştiriyor!" diye bağırdı Karou. "Yaptıkların bir işe yaramayacak. Bunu göremiyor musun? Halka saldırmakla, masumlara zalimlik etmekle bir yere varamazsın. Babanın mezarında kemikleri sızlıyordur. Seraflara yaptığın her şeye Joram'ın yüz katıyla, bin katıyla cevap vereceğini anlamıyor musun? Thisalene'den çok mu keyif aldın? Bütün melekler ölmeli, öyle mi?" Parmağını Tangris'le Bashees'e doğru sallarken korkusuna yenilmemeye çalıştı. Yaşayan Gölgeler'e meydan mı okuyordu? Aklını mı kaçırmıştı? *Tavuk taklidini hatırla,* diye düşündü isterik kahkahalar atma isteğini bastırmaya çalışarak.

"Thisalene'de yüz tane meleği katlettiniz," dedi. Sfenksler yüzlerinde anlaşılmaz bir ifadeyle ona bakıyordu. "Bunun için yüzlerce Kimera öldü." Sfenkslerden biri gözlerini kırpıştırdı. Karou, kalp çarpıntıları arasında devam etti. "Ve siz," dedi diğerlerine dönerek "buna göz yumdunuz. Onlara umut verdiniz. Hükümdar'ın gülümsemesi, tüm o mesajlar. Bir isyan başlattık, dediniz. Ya sonra? Güneyin halkı binlerce düşman askerini üzerlerine sizin saldığınızı bilse ne düşünür? Onları terk ettiğinizi bilseler?" Karou yutkundu. Belki bu kadar açık konuşmak zalimlikti ama gerçekleri bir tokat gibi yüzlerine çarpmalıydı. "Masumların umutla sizin gelişinizi beklerken can verdiği hiç aklınıza geldi mi?"

Bast bir adım geriledi. Diğer birkaçı nefeslerini tutmuştu. Virko gözlerini yere dikmiş, kıpırdamadan duruyordu.

"Bu saçmalıklara kulak asmayın," diye tısladı Ten. "O orada ne olduğunu nereden bilecek?"

"İşte, bunda yanılıyorsun," dedi Karou. Sonra birden duraksadı. Balieros'un itaatsizliğini anlatmak ihanet miydi? Ama Balieros burada olsaydı, onlara kendi anlatırdı. İsyanın gele-

ceği şimdilik belirsizdi. Karou rüzgârın ondan yana esmesi için son bombasını patlatmalıydı. "Çünkü birliklerden biri hepinizin yapması gerekeni yaptı. Balieros, Ixander, Viya, Azay ve Minas'ın savunmasız bir köye saldırdığını mı sanıyorsunuz? Hayır! Onlar güneyde Dominyon'la savaşırken öldü. Kimeraları savunurken. Siz o sırada ne yapıyordunuz acaba?"

Güneş yükselmiş, sıcaklık dayanılmaz bir hâl almaya başlamıştı. Avluda dal kıpırdamıyordu. Ona Thiago cevap verdi. "Meleklerin her zaman yaptığını. Yine de sen onlar yerine, bizi suçluyorsun. Ya ne yapsaydık? Yere yatıp boğazımızı kesmelerini mi bekleseydik?"

"Hayır," dedi Karou. Şimdi işin asıl zor kısmı başlıyordu. Onlara hayalperest bir barış yanlısı, daha da kötüsü, bir düşman sempatizanı olarak görünmeden davasını nasıl kabul ettirecekti? Karou, bu askerlere savaş dışında bir seçenek sunmalıydı. Akiva'yla yeni bir dünya düşlediklerinde, geleceği iki halkın buluşabileceği ortak bir ülke gibi düşünmüşlerdi. Orada kurallar farklı olacaktı. Geçmiş tamamen silinecek ya da görmezden gelinecekti. Tıpkı Seraf askerlerin ellerindeki çentikler gibi.

Şimdi, Karou o aptalca aşk balonunun dışındayken, Akiva'yla hayallerinin ne kadar gerçek dışı olduğunu görebiliyordu. O çentikler asla silinmeyecekti. Sonsuza dek onunla Akiva'nın, Seraflarla Kimeraların arasına gireceklerdi. Hamsalar da öyle. Birbirlerine doğru düzgün dokunamayacaklardı bile. Bu iki elin kavuşabileceğine inanmak çılgınlıktı. Öte yandan umut, tek umuttu. Brimstone'un Issa aracılığıyla söylediği sözler kulaklarında çınlıyordu.

"Kızım," demişti Brimstone sadece Karou'ya yolladığı mesajda. Bunu her hatırladığında gözyaşlarına güçlükle hakim oluyordu. "Kalbim, neşem, umudum. Senin hayalin şimdi

benim hayalim. Adının anlamına yaraşır şekilde davranacağından eminim. Sen bizim tek umudumuzsun."

Madrigal'in hayali. Ne kadar gerçek dışı da olsa, bir hayalin olması, hiç olmamasından daha iyiydi, öyle değil mi? Ama o zamanlar Akiva vardı. O da Serafları başka türlü düşünmeye itebilirdi. Şimdiyse Karou'nun ne bir vaadi, ne de planı vardı. Sadece adıyla bu askerleri peşinden sürükleyebilir miydi?

"Hayır," dedi yine. "Onlara teslim olalım demiyorum. Ama halkımız umutla bizi beklerken biz onların masumlarını boğazlamaya koşmayalım diyorum. Geleceğimizi küllere gömmeyelim diyorum."

Thiago, gözlerini kıstıysa da, hemen bir cevap vermedi.

Karou devam etti. "Brimstone bir keresinde bana asıl güç, şeytanlıklar karşısında iyi kalabilmektir demişti. Bizi birer canavara dönüştürmelerine izin verirsek..." Amzallag'ın iri ve korkunç cüssesine, Thiago'nun arkasında duran ve hâlâ birer Naja olmalarına rağmen Issa'nın güzelliği ve zarafetinden hiçbir iz taşıyamayan, Nisk'le Lisseth'e baktı. Hepsi birer hilkat garibesine dönmüştü. Aşırı büyük, kazma dişli, kanatlı ve pençeli canavarlar. Bunu o yapmıştı. Kimeraları meleklerin gördüğü gibi birer canavara dönüştürmüştü.

"Bir taraf öldürmekten vazgeçmeli," dedi Thiago'ya. "Önce biri vazgeçmeli ki, diğeri de aynısını yapabilsin."

"Önce onlar vazgeçsin," diye hırladı Beyaz Kurt. Dudakları titriyordu. Belli ki, öfkesini bastırmaya çalışıyordu.

"Hepimiz kendimizden mesulüz. Başka bir yol bulana dek, en azından saldırılarımızdan vazgeçsek? Durumu daha da kötüleştirmesek?"

"Bizi mahvettiler, Karou. Söyler misin, durumumuz daha ne kadar kötüleşebilir?"

"Sana Issız Kayalar'ı hatırlatırım. Ve Tane'i. Kim bilir Razor şimdi ne yapıyor? Bize karşılık vermeyecekler mi sanıyorsun? Ya geriye kimse kalmayana dek savaşacağız, ya da başka bir yol bulacağız." Aklına yine Akiva'nın sözleri geldi ve bu kez onları tekrarlarken kızarmadı. "Eretz'te Kimeraların olup olmayacağı, şimdi ne yapacağımıza bağlı."

İşte o zaman, Yaşayan Gölgeler sessizce kanatlarını açıp ancak düşlerde rastlanabilecek bir zarafetle havalandılar ve gelip Karou'nun yanına kondular. Hiç konuşmadılar. Zaten nadiren konuşurlardı. Duruşları ne tarafta olduklarını açıkça belli ediyordu. Karou'nun içi titredi. Amzallag onunlaydı. Tangris, Bashees ve Issa da öyle. Başka? Diğerlerine baktı. Çoğu sersemlemiş görünüyordu. Ne var ki, Karou birden fazla çift gözde Kurt'unkine benzer bir kötülük gördü. Bunlar umudun asla dokunamayacağı kadar nefretle yıkananlardı. Diğerleriyse korkuyordu.

Bast biraz cesaretlendirilse yanına gelecek gibiydi. Sınırdaydı. Ya Emylion? Hvitha? Virko?

Thiago sessizce onu izliyordu. O gece koruda Akiva'yla onu izlediği gibi. Karou, onda yine aynı vahşi ifadeyi gördü. Açılıp kapanan burun delikleri, tehlikeli pırıltılar saçan gözler. Ama sonra, Thiago geri adım attı. Karou resmen bu ana şahit oldu. Kurt sakinlik maskesini yüzüne geri takabilmek için kendiyle olağanüstü bir mücadeleye girdi. Bu, korku ya da nefretten bile kötüydü. Bu, kocaman *anlayışlı lider* yalanı. "İyi konuşuyorsun, leydim," dedi.

Bekle, diye düşündü Karou. *Bakalım ne yumurtlayacak?*

"Tabii ki, görüşlerini dikkate alacağım. Bütün seçeneklerimizi değerlendireceğiz ve buna katedraldeki ruhları nasıl toplayacağımız da dahil."

Karou, demin içine dolan gücün giderek tükendiğini hissetti. Kurt ona bu küçük zaferi armağan ederek, daha büyük bir başarıya ulaşmasını engelliyordu. Şimdi diğer askerlerin hiçbiri onun yanına gelmek için cesaretini toplamak zorunda değildi. Gözle görülür bir şekilde rahatlamışlardı. Duruşlarından, yüzlerinden belliydi. Bir seçim yapmak istememişlerdi. Onu seçmek istememişlerdi. Generalleri tarafından güdülmek onlara kolay geliyordu. Bast ona bakmıyordu bile. Ödlekler, diye düşündü Karou öfkeyle. Beyaz Kurt Haçlı Seferi'nden vazgeçer miydi hiç? *Zafer ve intikam.* Tabii ki, kendine yeni bir sancak yaptıracaktı. Karou, Hükümdar'ın yapraklar fışkıran geyik boynuzlu armasını özlemle andı. O gelişmeyi ve yenilikleri temsil ediyordu. Şimdi ikisine de ne kadar uzaktılar.

Diğer askerlerin hepsini tek bir sözle elinden kaçırmıştı. Thiago, liderliğe alışkındı. Karou'nun güçlükle kazandığını kolayca geri almış, ordunun dikkatini yeniden kendi planlarına yöneltmişti.

Özellikle de, katedralde gömülü ruhları toplama planına.

İlk gönüllü Amzallag oldu. Hemen öne çıktı ve diğerleri onu izledi. Karou olduğu yerde kalakalmıştı. Issa elini tutup cesaret verircesine sıktı. Yaşayan Gölgeler Karou onlara teşekkür bile edemeden ortadan kayboldu. Çok geçmeden avluya vuran güneş hepsini çil yavrusu gibi dağıttı.

Gün yeni haberlerin enerjisiyle geçti. Karou'yla Issa olan biteni izleyip dinlerken, Thiago tam da söylediği şeyi yapar gibi göründü. Düşmanın elindeki bir bölgede nasıl kazı yapacaklarından, daha çok Kimeranın Issız Kayalar'a ulaşmasını nasıl sağlayacaklarına dek her türlü seçeneği değerlendirdi. Bu tam da Karou'nun istediği şeydi, ama nefes almakta bile

güçlük çekiyordu. Zira Kurt'un oyununda yeni bir hamleye geçtiğini hissedebiliyordu. Yine bir dolap çeviriyordu, ama ne? Asıl neyin peşindeydi?

Gece olduğunda, Karou bunu öğrendi.

68

Dürginlik

Akiva, Byon'un peşinden son kapıdan geçti. Onları belirgin bir koku ve nem karşıladı. Eşikten atlar atlamaz, bir buhar bulutuyla Akiva'nın görüşü bir an bulanıklaştı. Babasını görmeden önce sesini duydu.

"Ah, Piçler Prensi. Bizi varlığınla şereflendirdin." İmparator'un sesi gürdü. Mazide nice savaş meydanında nice ölüm emri yağdırmıştı. Joram şu anda her ne olursa olsun, bir zamanlar bir savaşçıydı.

Akiva eğilerek selam verdi. Buhurlar dağılmıştı. Bir hamamda olduklarını fark etti. Joram çıplaktı. Dumanları tüten fayansların üzerinde dikiliyordu. Teni sıcaktan kızarmıştı. Küçük bir hizmetkâr ordusu asil krallarını temizlemek için etrafını sarmıştı.

Bir kız bir tas suyu kafasından aşağı boşaltırken İmparator gözlerini kapadı. Başka bir kız önünde diz çökmüş, bacaklarını köpürtüyordu.

Akiva, bu buluşmayı pek çok değişik şekilde hayal etmişti ama hiçbirinde babası çıplak değildi. *Hiçbir şeyden şüphelen-*

miyor, diye düşündü. *Yoksa beni giyinik ve silahlı karşılardı.* "O şeref bana ait, Majesteleri," dedi.

"Benim şerefim, senin şerefin," diye mırıldandı Joram. "Bu kadar şerefle ne yapacağız?"

"Fazlasını Batı Yolu'na asarız," dedi başka bir ses. Akiva'nın onun kim olduğunu anlaması için yarıya bölünmüş suratını görmeye ihtiyacı yoktu. Jael, fayansla kaplı bir hamam koltuğuna kaykılarak oturmuştu. Zaten İmparator'un huzurunda ancak o bu kadar rahat olabilirdi. Eh, güzel bir tesadüf olmuştu doğrusu. Ağabeyi ölürken Jael'e onun yasını tutturmak haksızlık olurdu. Neyse ki, Jael giyinikti. "Gerçi darağacında yer kalmadı ya neyse," dedi alayla ve kahkahası hamamın nemli duvarlarında yankılandı. Akiva çabucak herkesin suratlarına baktı. Asillerin hiçbiri Jael gibi oturmuyordu ama rahat duruşlarına bakılırsa, Joram'ın hamam konseylerine alışkınlardı.

Joram'ın yüzünde zalim bir gülümseme belirdi. "Darağacında her zaman yer bulunur."

Bu bir tehdit miydi? Akiva sanmıyordu. Joram ona bakmıyordu bile. Gözlerini kapayıp hizmetçisinin başından aşağı bir tas su daha dökmesini bekledi ve hafifçe silkindi. Her zamanki gibi, iki yanında duran Namais'le Misorias suratlarına sıçrayan sular yüzünden gözlerini kırpıştırdı. Sonra yine aynı donuk ifadelere büründüler. Joram'ın özel muhafızları -kardeşleri- ölümcül savaşçılardı. Akiva'nın en büyük endişesi onlardı. Hamamda Gümüş Kılıçlar da vardı. Her bir duvarda iki tane. Gümüş zırhları içinde sıcaktan bayılmamak için zor duran, sekiz Kırık Bıçak. Akiva onları dert etmiyordu.

Babası ayaklarının dibinde biriken köpükleri tekmeleyerek beyaz giysili hizmetçilerden uzaklaştı ve bornozunu tutan

uşağa doğru yürüdü. İşte o zaman, Akiva'nın bütün endişesi geçti. Plan yaparken bir hamamda olabileceklerini düşünmemişti ama her bakımdan belki de en iyi senaryo buydu. Sıkışık bir alanda az muhafız vardı. Sınırlı sayıda görgü tanığı olacaktı, ama hepsi sözüne güvenilen kimselerdi. Ve en önemlisi, kimse ondan şüphelenmiyordu.

Seraflardan hiçbirinin gözlerinde endişe yoktu.

İşte, veliaht prens, Japheth de oradaydı. Gözlerindeki donuk ifadeye bakılırsa, sıkılmıştı. Konuşulanların yarısını bile duyduğu şüpheliydi. Aşağı yukarı Akiva'nın yaşlarındaydı. Zarif bir çekiciliği vardı. Yüz hatları belli belirsiz gevşekti. Bu da ona güçsüz ve silik karakterli bir hava veriyordu. Akiva, prensin dört dörtlük bir lider olmayacağını biliyordu ama babasından daha iyi olacağı kesindi ve asıl önemlisi de buydu. Japheth'in yanında İmparator'un işe yaramaz büyücü takımının başı, Başrahip Hellas duruyordu. Onun İmparator'un gözü kulağı olduğu söylenirdi. Nemden ve sıcaktan yarı uykuda gibiydi. Belli ki, Akiva'nın sihrinden haberi bile yoktu. Diğerlerini tanımıyordu ama hepsi kibirli görünmekte birbirleriyle yarışıyordu.

"Dur, sana bir bakayım," dedi Joram.

"Lordum." Babası karşısına geçip onu baştan aşağı süzdüğünde kıpırdamadan durdu. Joram bornozunu giymiş ama önünü kapamamıştı. Keşke kapasaydı. Çıplak bir adamı öldürmek tuhaf olacaktı. Joram, o kadar yakınındaydı ki, Akiva kılıcını göğsüne saplayabilirdi. Babasının pembe, nemli göğsünün tereyağı gibi kolayca kesileceğini düşünmek midesini bulandırdı. Bütün vücudu kalp atışlarıyla zonkluyordu. Kılıcını çekip buna bir son vermek istiyordu. Ama zihninde hep aynı soru vızıldayıp duruyordu.

Beni neden çağırdı?

Ve başka bir şey daha vardı. Başına gelenler çok korkunçtu. Akiva, annesine ne olduğunu şimdi öğrenemezse, bir daha asla öğrenemeyecekti.

Babasının gözlerinin içine baktı. Joram'ın gözleri tıpkı Liraz'la Hazael'inkilere benziyordu. Mavi, dış uçları hafifçe aşağı sarkık ve gür, sarı kirpiklerle çevrili. Ama onlarınkinin aksine, babasının gözlerinde ruhsuz bir ifade vardı. Joram'ın bakışları meşhurdu. Onlarda kendi ölümünü ya da değersizliğini görebileceğini söylerlerdi. Seraflar bu bakışların karşısında dizlerinin üzerine çöker, ona karşı gelenler utançlarına daha fazla dayanamayıp İmparator'a canlarını kendi elleriyle teslim ederdi.

Akiva da Joram'ın gözlerinde ölümü gördü ama kendininkini değil.

Boğazına bir yumru oturmuştu. Bunun ne olduğunu biliyordu. Bir duygu belirtisiydi ama kim için? Joram'a yapacağı şeyden pişman değildi. Belki de, ona kaplan gözlerini veren ve askerler onu götürürken tek kelime etmeden kenara çekilen kadın içindi. Ya da o gün Gümüş Bıçaklar'ın zırhlarında gördüğü küçük, korkmuş yüz için. Kendi için. Tüm kaybettikleri ve asla sahip olamadıkları için.

"Evet, iş görürsün," dedi Joram sonunda. "İyi ki, yaşamana izin vermişim. Seni öldürseydim onlara kimi yollayacaktım?"

Onlara.

"Belki seni öldürürler. Stelyalıların ne yapacağını kim bilir? Sen her ihtimale karşı, sevdiklerine veda et."

Jael odanın karşısından lafa karıştı. "Askerlerin veda etmesi kötü şans getirir, ağabey. Unuttun mu? Vedalar kaderin akışını değiştirir."

Joram gözlerini devirdi. "Etme öyleyse. Bana ne!" Bununla birlikte Akiva'dan birkaç adım uzaklaştı ve Namais'le Misorias hemen yanında bitti. Akiva iyi bir fırsatın kaçıp gitmesine izin vermişti. Ama hayır, başka fırsatlar da olacaktı. Olmazsa da, o yaratacaktı. "Sabah yola çıkmaya hazır ol," dedi Joram. Omzunun üzerinden Hazael'le Liraz'a kayıtsız bir bakış fırlattı. Ona ne kadar benzediklerini fark etmişse bile, bununla ilgili hiçbir şey söylemedi. "Yalnız gideceksin."

"Nereye, lordum?" diye sordu Akiva. Sabah için planlarını çoktan yapmıştı. Ardında hiçbir iz bırakmadan ortadan kaybolacaktı. Ama bununla birlikte, geçmişle son bağını da yok edecekti. Bu, annesiyle ilgili bir şeyler öğrenmek için tek şansı olabilirdi.

"Tabii ki, Uzak Adalar'a. Stelyalılar bende onlara ait bir şey olduğuna inanıyor ve onu geri istiyor. Jael, sen hatırlarsın. Ben isimleri hiç hatırımda tutamam. Neydi adı?"

"Elbette hatırlıyorum," dedi Jael. "Ona Festival diyorlardı."

Festival.

"Bu adı duyunca eğlenceli birini bekliyorsun, değil mi?" Joram kafasını iki yana salladı. "Onu bu kadar zaman yanımda tuttuğumu nasıl düşünebiliyorlar?"

Festival.

Bu ad bir kilitteki anahtar gibiydi. Bir parfüm. Bir dokunuş. Bir yüz. Akiva birden annesinin yüzünü hatırladı. Sesini. Uzun zaman önceydi. Onlarca yıl. Sadece bölük pörçük parçalardı ama etkilerini göstermekte gecikmediler. Bir kirişe vuran ışık huzmesi gibi, birden her şey netleşti.

Sirithar.

Akiva, *Sirithar*'ı bildiğini sanıyordu. Sonuçta eğitiminin bir parçasıydı. Yıllarca şafak kataları yaparak içindeki dingin-

liği aramıştı. Belki uçucu bir şeydi ama Akiva ne olduğunu bildiğinden emindi. Ama bu farklıydı. Bu, gerçek, ani ve kalıcıydı. Şimdiye dek anlamamasına şaşmamak gerekti. Onu eğitenlerin hiçbirinin ona ulaşamamasına da.

Bu bir sihirdi.

Kendi içinde keşfettiği varsayımlara dayanan ve acı veren bir sihir değil. Akiva, hayatını pislikte debelenerek de geçirebilirdi ama şimdi kafasını kaldırdığında gökyüzünü ve uçsuz bucaksız ufukları görüyordu. Ölçülemez derinlikleri. Bu gücün kaynağı ya da bedeli her neyse, acı değildi. *Nedir bu?* Işık ve tüy gibi bir hafiflik. Etrafındaki dünyanın yavaşlatıp kristal parlaklığına ulaşmasına sebep olan bir dinginlik. Öyle ki, şimdi daha önce fark etmediği şeyleri görebiliyordu. Japheth'in bastırmaya çalıştığı esnemesiyle titreyen çenesini, Hellas'la Jael'in bir anlık bakışmasını, Joram'ın şahdamarının atışını... Nefesler ve kanatlar arasındaki ısı dalgalanmalarını... Hizmetçi kızlardan birinin ayağa kalkacağını hissetti. Işığı ondan önce hareket etmiş ve kız bunu takip etmiş gibiydi. Joram, ellerini kaldıracaktı. Akiva bekledi ve Joram gerçekten de ellerini kaldırdı. Nihayet bornozunun önünü kapayıp kuşağını bağladı. Hâlâ konuşuyordu. Her bir kelimesi nehirdeki bir taş kadar net ve gerçekti. Akiva, bu hâldeyken duyduğu her şeyin zihnine sonsuza dek kazınacağını biliyordu.

Babasının son sözlerini asla unutmayacaktı.

Ve bu sözlerin ne olacağını biliyordu.

"Onlara gideceksin," diyordu Joram bir hükümdarın kontrolden çıkmış otoritesinin kibriyle. Akiva boşuna endişelendiğini anladı. Joram kendi efsanesiyle öyle şişmişti ki, birinin ona karşı gelebileceği aklının ucundan bile geçmiyordu. "Onlara kim olduğumuzu göster. Eğer seni dinlerlerse, benim

adıma söz ver. Şimdi teslim olup büyücülerini bize verirlerse, canavarlara yaptığımı onlara yapmayacağım. Stelyalılar elçi heyetlerimizi ortadan kaldırmakta başarılı olabilir, ama beş bin Dominyon'a karşı hiç şansları yok. Bir orduları bile olduğunu sanmıyorum. Birkaç elçiyi öldürerek beni amacımdan döndüreceklerini düşünecek kadar aptal olamazlar."

Daha onları tanımıyorsun. Akiva, arkasını dönüp Kılıç'ın camlı katmanlarından içeri sızan ışığı izlemek istiyordu. Ellerini havaya kaldırıp onları yeniden yaratılmışlarcasına hayranlıkla seyretmek. Sanki kendi de aynı ışık huzmeleri tarafından yaratılan yepyeni bir yaratıktı.

Ateşi örten ışık.

Geçmişinden bir ses kulaklarına çalındı. "Sen ona ait değilsin." Annesinin sesiydi. Gür, melodik ve aksanlı. "Bana da değilsin. Sen kendine aitsin." Hiç ağlamamıştı. Festival. Onu tutmaya, muhafızlara karşı koymaya çalışmamıştı. Ona veda bile etmemişti. *Vedalar kaderin akışını değiştirir*, demişti Jael.

Annesi onu yeniden göreceğini mi düşünmüştü?

"Onu öldürdün mü?"

Bu soruyu sorduğunu duyar duymaz bir anda bir sürü şeyi fark etti. Meclistekilerin aniden sustuğunu. Namais'le Misorias'ın kılıçlarının kabzalarını sıkıca kavradığını. Japheth'in merakla daldığı düşüncelerden uyandığını.

Hazael'le Liraz'ın dövüşe hazırlandığını bilmesi için onları görmesine bile gerek yoktu. Liraz'ın yüzünde yine o sinir bozucu savaş gülümsemesi belirmiş olmalıydı. "Annemi öldürdün mü?"

Babasının bakışları hayret değil, aşağılama doluydu. "Senin bir annen yok. Tıpkı bir baban olmadığı gibi. Sen sadece zincirin bir halkasısın. Kılıç tutan bir elsin. Üzerine zırh

giydirilecek bir kabuksun. Eğitimini unuttun galiba, asker? Sen sadece bir silahsın. Başka hiçbir şey değilsin."

Joram'ın söyledikleri bunlardı. Akiva, içindeki dinginliğin pırıltısında onları yalnızca bir yankı olarak duydu. Bunların Joram'ın son sözleri olduğunu biliyordu.

Kılıcının üzerindeki görünmezlik sihrini attı ve onu kınından çıkardı. Kendini zamanın gelgitine bırakmıştı. Tanıklar ilk şoku atlatamadan her şey bitmiş olacaktı. Namais'le Misorias harekete geçti ama onlar varlığın başka bir boyutundaydı. Akiva, ışıkla örtülen ateşti. Onu durdurmayı umut bile edemezlerdi. İmparator'un soğuk bakışları sadece bir an için kısıldı.

Bendeki değişimi nasıl göremedi? diye düşündü Akiva ve kılıcını babasının bornozundan tam kalbine sapladı.

69

Tıkırtı

Karou'nun penceresini tıkırdatan Bast'tı. Kepenkler uzun, pirinç sürgülerle desteklenmişti. Kapıda Mik'in tahtaları vardı. Kapı, pencere sıkıca kapatılmıştı ve Issa'yla Karou içeride huzursuzdu. Karou, odada bir aşağı, bir yukarı dolaşıyordu. Issa, kuyruğunu titretip duruyordu. Bir şey olmasını bekliyorlardı.

Ve o bir şey oldu.

Kepenkler tıkırdadı. Arkasından boğuk bir fısıltı geldi. "Karou. Karou, pencereyi aç."

Karou korkuyla irkildi. "Kim var orada?"

"Benim, Bast. Aslında şu anda nöbetçi kulesinde olmam gerek. Gizlice geldim."

"Ne istiyorsun?" diye sordu Karou öfkeyle. Sabah avluda Bast yanına gelseydi, diğerleri de onu izleyebilirdi. Ama izleseler ne olacaktı? Karou'nun adamakıllı bir planı bile yoktu. Tek istediği bir yere kıvrılıp uyumaktı. *Ah, Brimstone, bunu yapabileceğime gerçekten inandın mı?* Ama Brimstone, Beyaz Kurt'un savaş takıntısını ve her adımında ona çelme takmaya çalışacağını hesaba katmamıştı tabii.

"Kurt," diye fısıldadı Bast ve Karou odanın bütün havası boşalmış gibi hissetti. Yine ne yapmıştı? "Amzallag'la sfenksleri götürdüğünü gördüm. Nöbetçi kulesindeydim ve onları gördüm."

Götürmek mi? Karou'yla Issa sertçe birbirlerine baktı. Karou, bir çekişte pencereyi açtı. Bast pervaza tutundu. Kanatları yarı açıktı. Dar pervazda dengede durabilmek için onları hafifçe çırptı.

"Nereye?" diye sordu Karou.

Bast bir an duraksadı. "Çukura," diye fısıldadı sonra.

Karou bu ana dek Bast'ın gerçek yüzünü anlayamamıştı. Thiago'nun yanında mı, yoksa ona karşı mı bilememişti. Ama şimdi anlıyordu. Korkusu gözlerine sinmişti. Belki de, kendisinin de aynı kaderi paylaşmasına ramak kaldığını düşünüyordu. Avluda az kalsın Karou'nun yanına gelecekti. Ve belki bir daha bunu aklından bile geçirmemeye karar vermişti.

Kurt karşına almak isteyeceğin türden biri değildi.

Karou titreyen ellerle bıçak kemerini tekrar beline taktı. Hilal bıçakların ağırlığını kalçalarında hissettiğinde biraz rahatlar gibi oldu. Açık pencerenin tam önündeydi. Issa yanında duruyordu, ama onun kanatları yoktu. Karou ona döndü.

"Git, tatlı kızım," dedi Issa ve pullarını dalgalandırarak kapıya yöneldi. "Tam arkandayım."

Karou, kendini geceye bıraktı. Issa, kapıdaki tahtaları çıkarırken Karou çoktan surların oradaydı. Issa kapıyı açtı.

Ve Ten'le burun buruna geldi.

70

Çok Yaşa İmparator

İmparator dizlerinin üzerine yığıldı. Gözleri öldü; canı kanıyla birlikte göğsünden halıya fışkırırken bakışlarındaki nefret kıvılcımı söndü. Kimse onu tutmaya çalışmadı. Joram, banyonun sığ çukuruna devrilirken etrafa sular sıçradı. Su ve köpükler pembeye boyandı.

Hizmetçi kız çığlık attı.

Namais'le Misorias harekete geçti. Akiva onların hamlelerini kolayca savuşturdu. Hatta hiçbir şey daha kolay olmamıştı.

Duvarlardaki muhafızların şokunu hissetti. Hep birlikte üzerine atıldılar. Birinin üniformasının çan biçimli kolu kılıcının kabzasına takıldı. Adam küfrederek kılıcıyla cebelleşirken Hazael'le Liraz kendi kılıçlarını çekti.

Gümüş Kılıçlar kendilerini sayıca üstün görmüş olabilirdi. İkiye karşı sekizdiler. Ama kılıçlar ilk çarpıştığında kendilerine duydukları güven buhar olup uçuverdi. Karşılarındakiler talimde yalandan çarpıştıkları diğer Gümüş Kılıçlar değildi. Hazael ve Liraz, uzun kılıçlarının kabzalarını iki elleriyle birden kavramıştı. Hemen hemen bütün hamleleri isabetli,

darbeleri inanılmayacak kadar güçlüydü. Onlarca yılı savaş meydanlarında geçirmişlerdi. Elleri çentiklerden siyaha dönmüştü. Şiddetli saldırıları askerleri doğal bir afet gibi hazırlıksız yakaladı.

Sekize karşı iki değillerdi. Sekizin *ortasında* iki kişilerdi. Liraz'ın ilk darbesi muhafızlardan birinin omzunu çıkardı. Adam acıyla haykırırken kılıcı elinden fırladı. Muhafız dehşetle geri geri yürümeye başladığında, Liraz onu bırakıp sert bir tekmeyle başka bir muhafızı yere yıktı. O da düşerken bağırdı ve arkadaşının ayaklarının dibine yuvarlandı.

Hazael'in ilk darbesi dövüştüğü muhafızın kılıcını biçti. Adam elinde gümüş kabzayla kalakaldı.

Odadaki bütün nefesler tutulmuştu. Piçler, Kırık Bıçaklar'a bir askerle bir muhafız arasındaki farkı en acı şekilde öğretiyordu. Muhafızların gözleri dehşetle yuvalarından uğramıştı. Ayakta kalan beş tanesi birbirlerine sokuldu. Kılıçlarına sıkıca yapışıp piçlerin etrafında gevşek bir halka oldular. Birbirlerine fırlattıkları ürkek ve kararsız bakışları yorumlamak kolaydı.

Ne bekliyorsun? Saldırsana.

Asıl sen saldır.

Endişeye mahal yoktu. Liraz'la Hazael, onları beklemedi. Beklemek düşmana düşünme fırsatı tanırdı. Onların da düşünmeye ihtiyacı yoktu. Nasıl olsa kılıçları kendi yollarını bulurdu. Bütün güçleriyle saldırıya geçtiler. *Nithilam.* Muhafızlara boşuna Kırık Bıçaklar demiyorlardı. Adamların o parlak kılıçları ilk çarpışmada paramparça oldu. Odanın diğer tarafındaki meclis üyelerinden biri tam zamanında eğilmeseydi, parçalardan biri alnının ortasına saplanacaktı. Metal parça vızıldayarak adamın kafasının tepesinden geçti.

Şimdi Gümüş Kılıçlar'ın hepsi silahsızdı. Ölen olmamıştı ama hepsi ufak tefek yaralar almıştı. İçlerinden biri son bir gayretle kılıcına uzanacak gibi olduğunda, Liraz gülümseyerek kafasını iki yana salladı. Adam suçlu bir çocuk gibi hemen elini geri çekti.

"Kıpırdamayın," dedi Liraz. "Zaten işiniz gücünüz bu değil mi? Kıpırdamadan durmak. Sizin için pek zor olmasa gerek."

Muhafızlar iri yarı cüsseleriyle korkuyla onlara bakıyordu. İlk kez hayatları tehlikedeydi ve Hazael'le Liraz istese, onları hemen oracıkta öldürebilirdi. Ama istemiyorlardı. Kan bile dökmemeye çalışmışlardı. Onların iki hedefi vardı. Biri Joram'dı ve şimdi pembeden kırmızıya dönen sığ suda ölü yatıyordu. İkincisiyse, Jael'di.

Ama Jael gitmişti.

"Akiva," dedi Liraz. "Jael."

Akiva bunu çoktan fark etmişti. Üç piç odanın ortasında duruyordu. Kimseden çıt çıkmıyordu. Akiva'nın kılıcı babasının kalbine saplanalı belki ancak iki dakika olmuştu. Namais'le Misorias'ın kılıçlarını ellerinden düşürmeyi başarmıştı. Onlar muhafızlardan daha iyi dövüşmüştü, ama yeterince iyi değillerdi. İki kafadar şimdi Akiva'nın kılıcının kabzası sayesinde derin bir uykudaydı. Biri yüzüstü devrilmişti. Akiva kırmızı, sığ suda boğulmasın diye onu ayağıyla ters çevirdiği sırada Jael ortadan kaybolmuştu.

Nereye gitmişti? Eğer gizli bir kapıdan kaçmışsa, yeğenini yanma almayı unutmuştu. Akiva veliaht prense baktı. Japheth hizmetçi kızlardan birini kendine canlı kalkan yapmıştı. Prensin göğsüne bastırdığı kız korkudan donup kalmıştı. Japheth cesur ve şerefli bir erkek gibi kılıcını çekmek yerine, kızın uzun saç örgüsüne asılmıştı.

İşte yeni imparatorumuz, diye düşündü Akiva kederle.

Jael her nereye gittiyse, herkese odada olanları haber vermiş olmalıydı. Akiva kendini az sonra çıkacak kargaşaya hazırladı. Şimdiye dek, Samekh Kapısı'ndaki muhafızların çoktan içeri dalacağını sanıyordu. O, Hazael ve Liraz görünmezlik büyüsü yapacak ve kargaşadan faydalanıp oradan kaçacaktı.

Ama kargaşa filan çıkmadı.

Belki bu cam duvarlar ses geçirmezdir, diye düşündü. O tuhaf ve ürkütücü sessizlikte, Akiva'nın *Sirithar*'ı onu terk etti. Sanki kendi başına buyruk hareket eden, ayrı bir varlıkmış gibi. Algıları o müthiş keskinliklerini kaybetti. Akiva, gözleriyle odayı taradı. İmparator'un yardakçıları nemli havada birer akvaryum balığı gibi ağızlarını açıp kapıyordu. Hellas'ın suratındaki kibirli ifade yerini dehşete bırakmıştı.

Japheth, kızı hâlâ bırakmamıştı. Akiva onun nasıl biri olduğunu biliyordu ama prensin ödlekliğini bu kadar açıkça sergilemesi onu yine de hayal kırıklığına uğratmıştı. Ama başka seçeneği yoktu. Bugün buraya savaş yanlısı İmparator'u öldürmeye gelmişlerdi, bütün kraliyet ailesini katletmeye ya da tahtı ele geçirmeye değil.

Dolayısıyla Akiva gözlerini prense dikip o sözleri söyledi. "İmparator öldü. Çok yaşa yeni imparator." Nemli ve boğucu havada yankılan bu iki cümle amaçlanan etkiyi yaratmıştı. Akiva kolunu göğsüne koydu. Kılıcının kabzasını kalbine bastırdı ve Japheth'e bakıp başını eğdi. Arkasında, Hazael'le Liraz da aynısını yaptı.

Japheth'in kafası karışmış gibiydi. Bakışları meclis üyelerine doğru kaydı. Onlardan bir açıklama bekler gibiydi. Hizmetçi kız onun dalgınlığından faydalanıp kendini kurtardı ve can havliyle kapıya doğru koştu. Akiva onun git-

mesine izin verdi. Kız kapıyı açtığında, içeri muhafızların dolmasını bekledi.

Hâlâ gelen giden yoktu.

Canlı kalkanından olan Japheth, dizlerinin üzerine çöküp titreyerek geri geri sürünmeye başladı. Akiva tiksintiyle başını çevirdi. "Burada işimiz bitti," dedi kardeşlerine. Hamamın dışında her ne oluyorsa, burada oyalanmanın bir anlamı yoktu. Tabii asıl planları, kargaşayı beklemekti. O zaman on kapı da muhafızsız kalacak ve saraydan kolayca sıvışacaklardı. Şimdi belki de savaşmak zorunda kalacaklardı. Yine de, Akiva, Astrae'yi ve hainliğini arkasında bırakmak için sabırsızlanıyordu.

Ne yazık ki, ancak kapıya kadar gidebildi.

Odaya geri dönmesine sebep olanlar Kırık Bıçaklar değil, Dominyon'du. Savaşmaya hazır, soğukkanlı ve deneyimli askerler. Üstelik kalabalıklardı. Çok kalabalık. Kaçmalarına fırsat tanıyacak bir kargaşa da çıkmadı. Ve Dominyon'un kılıçları şimdiden kana bulanmıştı.

Kimin kanı?

Dominyon askerleri yanlarında kargaşa yerine başka bir şey getirmişti. Hiç beklenmedik ve şok edici bir şey. Akiva mide bulantısıyla birlikte birden anladı. Askerler etraflarında halka olmuştu. Hazael'le Liraz'ın, utançla başlarını eğen muhafızların ve İmparator'un cesedinin etrafında. Akiva artık biliyordu. Bunların hepsi önceden planlanmıştı. Akiva, Jael'in ona yazdığı rolü oynamıştı. Hem de, layığıyla.

Dominyon askerlerinin ellerinde *eller* vardı. Hamsalarla işaretli, kesik ve çürük eller. Düşman askerlerinin, gerçek sahipleri kadar güçlü elleri. Issız Kayalar'da öldürüp yaktıkları Kimera isyancılarının elleri.

Akiva hamsaların sihrinin kan dolaşımına zorla girdiğini ve onu içeriden tükettiğini hissetti. Ona karşı koymaya çalıştı ama başaramadı. Titremeye başlamıştı.

Meclis üyelerinin "Yıldız tanrılarına şükürler olsun, kurtulduk," diye mırıldandığını duydu. Dominyon'un Fetih Kulesi'ne girmesinin ne anlama geldiğini hâlâ anlamamışlar mıydı?

"Sevgili yeğenim," dedi komutanları. Akiva, bir an Jael'in onunla konuştuğunu sandı, ama Japheth'e bakıyordu. "Seni ilk tebrik eden ben olmak isterim." Yanakları kızarmıştı. *Sıcaktan mı, heyecandan mı?* Yara izi bembeyaz kalmıştı. Hâlâ dizlerinin üzerinde duran Japheth'e doğru yürüdü. "Bu duruş Serafların yeni imparatoruna yakışıyor mu? Derhâl ayağa kalk!"

Elini uzattı.

Akiva neler olacağını anladı ama *Sirithar*'ın ardından gelen sersemlik, hamsaların mide bulantısıyla birleşince, hareket edecek mecali bile kalmamıştı.

Japheth, amcasının eline uzandı. Jael yeğeninin elini tuttu ama onu ayağa kaldırmak yerine bir sıçrayışta arkasına geçti. Jael, prensin elini sertçe bükünce Japheth acıyla haykırdı. Şimdi istese de ayağa kalkmazdı. Bir metal parladı. Jael yeğeninin elini biraz daha büktü ve saniyeler içinde her şey bitmişti. Jael hançerini yeni imparatorun boynundan geçirdi ve orada kırmızı, düzgün bir çizgi belirdi.

Japheth'in gözleri dehşetle irileşti. Ağzı açıldı ve anlamsız bir ses çıkardı. Kırmızı çizgi bozulmuştu. Şimdi yaradan oluk gibi kanlar fışkırıyordu.

"İmparator öldü," dedi Jael, Japheth son nefesini bile vermeden. Pis pis sırıtarak hançerini Japheth'in koluna sildi ve bir tekmede onu Joram'ın yanma gönderdi. "Çok yaşa imparator."

Akiva da en az meclis üyeleri kadar şaşkındı.

Jael kendinden emin bir gülümsemeyle Akiva'ya baktı ve alayla reverans yaptı. "Teşekkür ederim," dedi. "Ekmeğime yağ sürdün."

Akiva'nın son çare senaryosu hiç ummadığı kadar kötü gitmişti.

71

Çukur

Karou, çukura gittiğinde olan olmuştu.

Amzallag, Tangris ve Bashees yıldızların altında cansız yatıyordu. Thiago beyaz kıyafeti içinde her zamanki kusursuzluğuyla tepelerinde dikiliyordu. *Onu* bekliyordu. Diğerleri gevşek bir yarım halka hâlinde iki yanında duruyordu. Karou ilk bakışta durumu kavramalı ve odasının şüpheli güvenliğine sığınmalıydı. Ama yapamadı. Amzallag'la sfenkslerin kesik boğazlarından kanlar fışkırırken ve ruhları umutsuzca bedenlerine tutunmaya çalışırken bunu yapamazdı. Sırf onun tarafını tuttukları için başlarına bunlar gelmişti.

Demek onunla olmanın bedeli buydu? Karou kendine başka bir müttefik bulamayacaktı. Eğer hemen bir çare düşünmezse, Kimeraları kurtarma hayallerinden tamamen vazgeçebilirdi.

İçi öylesine öfke ve nefretle doluydu ki, Kurt'un tam önüne indi. Thiago'nun göğsündeki ve kolundaki kan lekeleri gecenin karanlığında siyah görünüyordu. Arkasında çukurdaki toprak yığınları yükseliyordu. Bir dizi kürek yan yana

toprağa saplanmıştı. Karou, boğuk bir uğultu duydu. Bir motor sesini andırıyordu. Sonra bunun sineklerden geldiğini fark etti. Karanlığın derinliklerinden. Bir an bu korkunç manzarayı hazmetmeye çalışır. Sonra güçlükle konuştu. "İşte Kimeraların büyük kahramanı ve kendi askerlerinin katili."

"Belli ki, benim askerlerim değillermiş," dedi Kurt. "Kendileri kaybettiler." Ve Amzallag'a döndü. Çukurun tam kenarında yatıyordu. Thiago'nun sert tekmesiyle çukura doğru yuvarlandı. En aşağı iki yüz kilo olmalıydı. Bir an kenarda dengede durdu, sonra hızla çukura düşüp karanlıkta kayboldu.

Lisseth aynısını sfenkslere yaptı. Onlar daha hafifti. Düşüşleri daha yumuşak olmuş, neredeyse hiç ses çıkmamıştı. Karou neyin üzerine düştüklerini hayal etti. Dev bir bulut hâlinde havalanan yüzlerce sineği. Sanki çürümüşlüğü de beraberlerinde sürüklemişlerdi. Karou öğürme arzusunu güçlükle bastırarak geri çekildi ve tiksintiyle Thiago'ya baktı.

"Onlar senin gibi canavar değildi," dedi. "Hepiniz gibi." Etraflarındaki askerlere baktı. Nisk, Lisseth, Virko, Rark, Sarsagon. Bir tek Virko gözlerini kaçırıp başını eğdi.

"Evet, öyleyiz," dedi Thiago. "Meleklere canavarlarını geri vereceğim. Bu dünyadan göçüp gittikten uzun yıllar sonra bile kâbuslarına gireceğim."

"Bu mu yani?" dedi Karou. "Amacın kâbuslarda yaşamak, öyle mi? Tabii ya, neden olmasın? Büyük Beyaz Kurt. Melek katili! Birinin kurtarıcısı olmak kimin umurunda?"

"Kurtarıcı mı?" Kurt güldü. "Sen kurtarıcı mı olmak istiyorsun? Bir hain için ne kadar yüce bir amaç!"

"Ben asla hain olmadım. Bir hain varsa, o da sensin. Katedrali kazıp oradakileri kurtarmakla ilgili söylediklerinin hepsi yalan mıydı?"

"Ah, Karou. Ya ne sanıyordun? Binlerce ruhla ne yapabiliriz? Dirilticimiz bir ordu bile kuramıyor."

Sesi aşağılama doluydu. Karou da ona aynı şekilde karşılık verdi. "Artık sana bir ordu yapmayacağıma göre, bol bol boş vaktim olacaktır." Düşünmeden konuşuyor, öfkesini kusuyordu. Amzallag'ın ruhunu alacaktı. Sfenkslerinkileri de öyle. Amzallag ailesini yeniden görecekti.

"İşi bırakıyorsun, öyle mi?" Thiago gülümsedi. *Katil, işkenceci, vahşi.* "Bu oyunu kazanabileceğini mi sanıyorsun?" Kafasını iki yana salladı. "Ah, Karou. Adın beni pek güldürüyor doğrusu. O ahmak Brimstone bir melekle çiftleştiğin için mi sana umut dedi acaba? Bence asıl adın Şehvet olmalıydı. Ya da *Fahişe.*"

Thiago'nun söylediği hiçbir şey Karou'yu yaralayamazdı. Şimdi Beyaz Kurt'a bakıyordu da, bunca zaman ona nasıl hizmet edebilmişti? Bir canavarın korkunç hayallerinin onu yönlendirmesine nasıl izin vermişti? Akiva'yı düşündü. Nehir kıyısına geldiği geceyi. Yüzündeki o yıkıcı keder ve utancı. Ve bir de, aşkı. Daha gerilere, Hükümdar'ın balosuna gitti. Akiva, daima Thiago'nun tam tersi olmuştu. O Kurt'un soğukluğundan kaçabileceği bir sıcaklıktı. Onun canavarlığını unutabileceği, güvenli bir sığınaktı.

Karou gözlerini kısıp Thiago'ya baktı. "Hâlâ için içini yiyor, değil mi? Senin yerine onu seçmemi kendine yediremiyorsun? Ama bu bir yarışma değildi." *Aşk bir elementtir.* Karou son sözlerini tısladığında Thiago'nun soğuk ve ölçülü ifadesi kayboldu. Ardındaki ölümcül karanlık açığa çıktı.

"Bizi yalnız bırakın," diye tısladı sıktığı dişlerinin arasından. Diğerleri çoktan kanatlarını çırpmaya başlamıştı. Karou bu sözlerine pişman olacak vakit bile bulamadı. Kimeraların

her kanat çırpışıyla burnuna dolan çürümüşlük kokusunu duymamaya, yerden kalkan tozların çıplak kollarına konmasına aldırmamaya çalıştı. Vücudunun her bir hücresi kaçmak için çırpınıyordu. Tıpkı Hükümdar'ın balosunda, Thiago'yla dans ederken kanatlarının karıncalanması gibi.

Kaç, kurtar kendini. Ondan mümkün olduğunca uzaklaş. Karou sıçramaya hazırlandı ama Thiago atik davrandı. Güçlü elleriyle Karou'nun çürüklerle dolu kolunu mengene gibi sıktı. Karou, acıyla haykırdı.

"Evet, içim içimi yiyor, Karou. Duymak istediğin bu mu? Beni nasıl aşağıladığını unutacağımı mı sandın? Seni bunun için cezalandırdım ama tatmin oldum mu? Hayır. Koruyucun Brimstone seninle bir dakika bile yalnız kalmama izin vermedi. Nefretimi suratına haykıramadım. Ama Brimstone artık burada değil, öyle değil mi? Artık seni koruyamaz."

Karou çaresizlikle uzaklaşan askerlerin ardından baktı. Yalnızca Virko arkasına baktı. Ama durmadı ve çok geçmeden diğerleriyle birlikte gözden kayboldu. Havalanan toz bulutları tekrar yere kondu ve Karou, Thiago'yla tamamen yalnız kaldı.

Kurt'un eli kıskaçtan bile daha çok acıtıyordu. Ama ona karşı koymaya çalışmadı. Brimstone'un Thiago için ne kadar güçlü ve dayanıklı vücutlar yaptığını biliyordu.

"Sana iyi davranmadım mı? Nazik davranmadım mı? İstediğinin bu olduğunu sanmıştım. Ama yanılmışım. Ve biliyor musun? Buna sevindim. Birini ikna etmenin başka yolları da vardır, Karou."

Thiago birden boştaki elini beline attı. Karou'nun gömleğinin altına sokup çıplak tenine dokundu. Karou, serbest eliyle kalçasındaki bıçağı çekmeye çalıştı ama Thiago bıça-

ğa ondan önce ulaştı. Hilal bıçağı çukura fırlattı. Diğeri de aynı şekilde çukuru boyladı. Karou ondan kurtulmak için debelendi.

Her şey o kadar hızlı gelişiyordu ki. Karou birden kendini havada ve az sonra molozların üzerinde buldu. Gözleri karardı, ciğerlerindeki bütün hava boşaldı. Nefes almaya çalışıyordu ki, Thiago üzerine kapandı. *Bana bir şey yapamaz*, diye düşündü. *Bana ihtiyacı var.* Thiago vahşi kahkahalar atıyordu.

Karou nefesini yüzünde hissetmemek için başını çevirmeye çalıştı. Bu kez de yine çukurun kokusunu duydu.

O da güçlüydü. Onun da vücudu Brimstone'un elinden çıkmaydı. Üstelik boş bir gücü de yoktu. Karou hayatı boyunca eğitim almıştı. Bir kolunu kurtarıp yan döndü ve diziyle Thiago'yu üzerinden itti. Thiago, kısa bir duraksamanın ardından yine onun üzerine atıldı. Karou tam havalanmak üzereyken onu hızla yere çaldı. Karou, molozların üzerine bu kez yüzükoyun düştü. Thiago dirsekleriyle omuzlarına bastırıyordu. Sonra kulağında onun sesini duydu. "Fahişe," diye soludu. Kurt'un sıcak nefesi yanağını yalıyordu. Dudakları kulak memesine değiyordu. Sonra dişlerinin sivri uçlarını hissetti.

Thiago onu ısırdı. Etini yırttı.

Karou çığlık attığında Beyaz Kurt yüzünü bir kez daha molozlara bastırdı. Karou'nun çığlığı boğazına takılıp kaldı.

Onu göremiyordu. Thiago onu yere bastırmıştı. Pençeyi andıran elinin kotunu aşağı çekiştirdiğini hissettiğinde bir an düşünme yetisini kaybetti.

Hayır.

Hayır.

Bu çığlık onun sesi değildi. Zihni yine o aptalca döngüye girmişti. *Yapamaz, yapamaz.*

Ama yapabilirdi ve yapıyordu.

Thiago bütün gücüyle asılmasına rağmen kotu indirmeyi beceremedi. Bu sefer Karou'yu yine sırtüstü çevirip üzerine çıktı ve düğmesine yapıştı. Dudaklarında Karou'nun kanı vardı. Kanlar Karou'nun ağzına damlıyor, kendi kanının tadını alıyordu. Karou gözlerini yıldızlara kaydırdı. Thiago düğmesini açıp kotunu indirmek için elini bıraktığında parmaklarıyla yeri yokladı. Bir kaya parçası buldu ve Beyaz Kurt'un suratına yapıştırdı.

Thiago acıyla haykırdıysa da, geri çekilmedi. Kanları birbirine karıştı. Tekrar sırıttı. Korkunçtu. Şehvetli, müstehcen. Ağzı kan içindeydi ve hâlâ onun üzerindeydi.

"Hayır!" diye haykırdı Karou ve bu kelime sanki ruhundan koparılmış gibi hissetti.

"Bu kadar namuslu davranmana gerek yok, Karou," dedi Kurt. "Sonuçta hepimiz birer kabuğuz." Bu kez kotunu çektiğinde indirmeyi başardı. Kot Karou'nun botlarına takıldı. Karou'nun çıplak bacakları taşlara sürtündü. Kafasının içindeki haykırış kulaklarında uğulduyordu. Kurt dizini onunkilerin arasına sokup bacaklarını ayırdı. Tıslaması tamamen hayvansı bir sese dönüştü. Karou karşı koymaya çalıştı. Kendini ona teslim etmeyecekti. Her bir kasıyla onunla boğuştu. Thiago'nun pençeleri kollarını sıkıyor, taşlar sırtını ve bacaklarını bereliyordu. Ama Karou acı hissetmiyordu. Asla hareketsiz kalmamalıydı. Durmamalıydı. Kurt bir eliyle iki bileğini birden kavradı. Diğer eliyle yine ona uzandı. Karou bir elini sertçe çekip gözlerini tırmalamaya çalıştı ama tırnakları yanağını sıyırdı.

Beyaz Kurt ona elinin tersiyle vurdu.

Karou'nun gözlerinin önünde yıldızlar çaktı. Görüşünü geri kazanmak için başını sallarken birden bıçağı hatırladı.

Botuna sıkıştırdığı bıçağı.

Botuna uzanmak kolay olmayacaktı. Thiago bileklerini öyle sıkıyordu ki, parmaklarını hissetmiyordu bile. Ama kendi pantolonunu açmak için Karou'nun bir elini bırakmak zorunda kalacaktı. Karou buna fırsat tanımak için debelenmekten vazgeçti. Gözlerini kapadı. Hırıltılı nefeslerinin dışında çölün sessizliği diğer bütün sesleri yutuyordu. Karou merak etti. Acaba bağırsa Kasbah'dan duyulur muydu? Ve duyulsa bile, biri yardımına gelir miydi?

Issa. Issa şimdiye dek çok burada olmalıydı.

Ne yaptılar ona?

Karou bağırmadı.

Thiago, Karou'nun boştaki elini unutup üzerine çullandı. Karou başını yan çevirip gözlerini yumdu. Thiago'nun nefesi bir kurdun hızlı solumalarına dönüşmüştü. Karou kalçalarını oynatıp hafifçe döndü ve el yordamıyla bıçağa uzanırken gözlerini açmadı. Nihayet parmakları küçük kabzayı kavradı. Tüm o acının ve nefes alamayışının, tüm o çürük kokusunun ve Thiago'nun altında ezilmenin utancının arasında o kabza Karou için kurtuluş demekti.

Thiago kalçalarını yere bastırmaya çalışıyordu. "Haydi, hayatım," diye mırıldandı. "Beni içine al." Hiçbir şey bu yumuşak ses kadar sapık olamazdı. Karou ona bakarsa o iğrenç gülümsemesini göreceğini biliyordu. Dolayısıyla gözlerini açmadı.

Birden bıçağını sapma kadar Kurt'un boğazına sapladı. Küçük bir bıçaktı ama yeterince büyüktü.

Karou'nun üzerine sıcak bir sıvı boşaldı. Kan. Thiago'nun elleri kalçalarını bıraktı. Karou gözlerini açtığında Beyaz Kurt artık gülümsemiyordu.

72

Önce Acı Bosa Gitti

"Herkesi öldürün," diye emretti Jael askerlerine büyük bir neşe ile.

Akiva hâlâ hamamın ortasında dikiliyordu. Kardeşleri de onunlaydı. Kılıçları ellerinde olmasına rağmen, hamsaların etkisiyle tamamen savunmasızlardı. Hoş, dövüşebilseler de bir şey fark etmezdi. Dominyon askerleri çok kalabalıktı.

"Herkesi değil," diye düzeltti Başrahip Hellas. Diğer meclis üyeleri gibi şaşkın görünmüyordu. Jael'in yanına yaklaştı. Demek aralarında bir hain vardı.

"Tabii," dedi Jael sahte bir kibarlıkla. Askerlerine döndü. "Piçler kalsın."

Hellas'ın kibirli ifadesi yerini şaşkınlığa bıraktı. "Ne?"

"Hainlerin halkın önünde idam edilmesi gerekir elbet," dedi Jael, Hellas'ı bilerek anlamazdan gelerek. Sırıtarak piçlere döndü. "Ağabeyimin de daha önce söylediği gibi, darağacında her zaman yer bulunur."

"Lordum," dedi Hellas. Yüzünde tereddütlü bir ifade belirmişti. "Ben kendimi kastetmiştim."

"Ah, özür dilerim, eski dostum ama sen ağabeyimin arkasından dolap çevirdin. Aynısını bana da yapmayacağından nasıl emin olurum?"

"Ben mi?" Hellas kıpkırmızı kesildi. "Ben mi dolap çevirmişim? Seninle..."

"Gördün mü?" dedi Jael alayla. "Daha şimdiden beni satıyorsun. Herkes Joram'la zavallı Japheth'i Canavar Katili öldürdü diye bilirken, bu odadan çıkıp benim hakkımda yalanlar yaymana nasıl izin veririm?"

Başrahibin kırmızı suratı bembeyaz kesildi. "Ben... bunu asla yapmam. Ben sizin tarafınızdayım. Bir tanığa ihtiyacınız var. Lordum, hem siz dememiş miydiniz..."

"Hizmetçi kız daha iyi tanıklık eder. En azından doğru bildiklerini anlatacak. Piçin İmparator'u kestiğini kendi gözleriyle gördü. Sonrasını da uyduracaktır. Hepsini gördüğünü sanacaktır."

"Lordum, ama bir büyücüye ihtiyacınız var..."

"Sanki sen büyü yapabiliyorsun da," dedi Jael sertçe. "Benim sahtekarlara ve zehirleyicilere ihtiyacım yok. Zehirler korkaklar içindir. Düşmanın kanını akıtmak gerekir. Cesur ol, dostum. En azından, asillerle birlikte öleceksin." Elini belli belirsiz kıpırdattığında askerleri harekete geçti.

Hellas çılgınca etrafına bakındı. "İmdat!" diye bağırdı boşuna bir çabayla.

Diğer meclis üyeleri de bağırdı. Akiva bu zalim ve ahmak gruba belki de gereğinden fazla acıyordu.

Tam bir kan banyosu oldu. Gümüş Kılıçlar zaten silahsızdı. Dominyon karşısında hiçbir şansları olmamasına rağmen canları için mücadele ettiler ve öldüler. Dominyon askerlerinden biri kılıcının tek bir hareketiyle hâlâ baygın yatan

Namais'le Misorias'ın boğazlarını kesiverdi. O kadar bezgindi ki, gören bahçesindeki yabani otları biçtiğini sanırdı. Joram'ın özel fedailerinin gözleri dehşetle açıldı ve ikisi de kendi ölüm anlarını tecrübe edebildi. Hamamdaki hizmetçi kızlar bile bu kan banyosundan nasiplerini aldı. Akiva en yakınındakini korumaya çalıştı ama Dominyonlar kalabalıktı ve o hâlâ hamsaların etkisindeydi. Askerler kızın çığlıklarını gaddarca susturmadan önce onu Hazael'le Liraz'a doğru itti.

Akiva *komutanları belli*, diye düşündü. Elbette onun emrine uyacaklardı. Şimdiye dek pek çok katliama tanık olmuş, hatta bazılarında bizzat görev almıştı ama bu seferki sinsiliğiyle onu hayrete düşürmüştü. Jael imparator olarak tahta çıkarken, herkes onu suçlayacaktı. Akiva nefretle yanıyor ve uzun zamandır ilk kez kendini bu kadar çaresiz hissediyordu.

Çılgınca, dakikalar önce onu ele geçiren dinginlik ve güçten bir iz aradı. Ama giderek büyüyen çaresizliğinden başka bir şey hissedemedi. Kardeşlerine baktı. Sırt sırta vermişlerdi. Onlar da aynı duygular içindeydi.

Hellas'ın dışında dört meclis üyesi daha vardı. Kendi ölümlerini de, İmparator'unki kadar büyük bir şok ve çaresizlikle izlediler. Hellas bağırdı. Cam tavanı unutup uçarak kaçmaya çalıştı. Dolayısıyla peşine düşen askerin kılıcı onu kalbi yerine karnından yakaladı. Hellas'ın çığlıkları tizleşti. Başrahip karnına saplanan kılıcın sapını kavrayıp dehşetle irileşen gözlerle dizlerinin üzerine çöktü. Asker birden kılıcını çekince Hellas'ın doğranan parmakları etrafa saçıldı. Başrahip parmaksız ellerine bakakalmıştı. Çok kan vardı. Hellas cıyaklamaya devam etti ve asker bu kez kılıcını kalbine daldırdı.

Hellas nihayet sustu.

"Sihir yapmaya bile çalışmadı," dedi Jael. "Yazık, onca acı boşa gitti."

Sonra birden Akiva'ya delici bir bakış fırlatıp onu işaret etti. Akiva kendini savunmaya hazırlandı ama nafile. Kılıcının kabzasını bile doğru düzgün tutamıyordu. Midesinin bulantısı kulaklarında zonklamaya başlamıştı. Askerler komutanlarının jestlerine alışkındı; saldırmadılar.

"Bakın burada gerçek bir Mecusi var."

Akiva hâlâ ayaktaydı ama bunun uzun süreceğini sanmıyordu. Üzerine yöneltilen bunca hamsa onu yıllar öncesine, Loramendi'deki meydana götürmüştü. Madrigal'in ona bakışını hatırladı. Başını sehpaya dayayışını. O güzel baş düşerken çaresizce haykırışını. Gerçek *Sirithar* o zaman neredeydi? Kafasını iki yana salladı. O bir Mecusi değildi. Bir Mecusi, Madrigal'i kurtarırdı. Bir Mecusi kardeşlerini ve kendini bu eğri büğrü savaş ganimetlerinden ve Dominyon'un çalıntı gücünden kurtarırdı.

Jael, onun tepkisini mütevazılık olarak algıladı. "Yapma," dedi. "Bilmediğimi mi sanıyorsun? Kılıç numarası da iyiydi ama asıl kuşlara bayıldım." Tükürükler saçarak ıslık çaldı ve kafasını iki yana salladı. Jael birini ancak bu kadar içtenlikle takdir edebilirdi.

Akiva renk vermemeye kararlıydı. Jael şüphelenmiş olabilirdi ama kuşların onun işi olduğundan asla emin olamazdı.

"Ve hepsi bir Kimera'yı kurtarmak için. Doğrusunu istersen, kafam karıştı. Canavar Katili bir canavara yardım etsin? Olacak iş değil." Jael gözlerinin içine bakıyordu. Zaten şimdiye kadarki bütün görüşmeleri abartılı olmuştu. Karşılıklı nefret ve güvensizliklerini gizlemek için hep bir yapmacıklık oyunu oynamışlardı. İşin tuhafı, artık o kibarlığı çoktan

aşmaları gerekirken kumandan oyunu ısrarla sürdürüyordu. Jael, pis pis sırıtıyordu.

Ne biliyor? diye düşündü Akiva. Bir şeyler döndüğünden emindi. Jael'in neşesine bir son vermeyi nasıl da isterdi.

"Tadı peri masalları gibiymiş," dedi Jael. Bu sözler ona tanıdık gelmişti. Akiva bir an huzursuz oldu ama tam da hatırlayamadı. Sonra Jael melodik bir sesle konuşmaya devam etti. "Umut gibiymiş. Ah. Acaba umudun tadı nasıldır? Düşmüş *tıpkı çiçek tozu ve yıldızlar gibi* dedi. O ahmağı kandıran da bunlar olmuş. Kıza neredeyse acıyacaktım. Öyle bir dilin tenine dokunması... Korkunç!"

Akiva'nın kulakları uğuldamaya başladı. Razgut. Jael her nasılsa Razgut'u bulmuştu. Yaratık ona ne söylemişti?

"Merak ediyorum," dedi Jael "onu bulabildin mi?"

"Kimden bahsettiğinizi bilmiyorum," dedi Akiva.

Jael'in gülümsemesi yavaşça bütün suratına yayıldı. Kötülük dolu, iğrenç ve fazlasıyla heyecanlı bir gülümsemeydi bu. "Öyle mi?" diye şakıdı. "Bunu duyduğuma sevindim. Zira raporunda kızdan hiç söz etmemişsin." Doğru söylüyordu. Akiva, Karou'dan hiç söz etmemişti. Ne ondan, ne Karou'yu ele vermektense kuleden atlamayı yeğleyen kambur Izil'den, ne de Razgut'tan. Akiva, onun kamburla birlikte öldüğünü sanmıştı.

Jael neşeyle devam etti. "Brimstone için çalışan kızı diyorum. Brimstone'un yetiştirdiği kızı. İlginç bir hikâye. Ama inanması güç tabii. Brimstone'un insan bir kızla ne işi olur? Hele senin insan bir kızla ilgilendiğini düşünemiyorum bile. Onun gibi sıradan bir kızla."

Akiva hiçbir şey söylemedi. Jael çok mutluydu. Belli ki, Razgut ona her şeyi anlatmıştı. Asıl soru Razgut ne kadarını

biliyordu? Karou'nun şimdi nerede olduğunu biliyor muydu? Brimstone'un işine devam ettiğini?

Jael ne istiyordu?

Komutan omzunu silkti. *Hayır*, diye hatırlattı Akiva kendine, Jael artık imparatordu. "Tabii Düşmüş kızın mavi saçları olduğunu iddia etti. Bu da inandırıcılık sınırlarını zorluyordu. İnsan dünyasıyla ilgili bana anlattığı diğer şeylere inanabilir miyim bilmiyordum. Senin raporunda atladığın tüm o muhteşem ayrıntılara. Hayal gücümü çalıştırmam gerekiyordu. Sonunda, kulağa ne kadar tuhaf gelirse gelsin, gerçeği söylediğine kanaat getirdim. O zaman da aklıma yine aynı soru geldi. Siz üçünüz raporunuzda insanlığın gelişiminden neden söz etmediniz? Onların buluşlarından? Bana o muhteşem silahları neden anlatmadınız?"

Akiva'nın mide bulantısı artmıştı ve sebebi yalnızca hamsalar değildi. Hepsinin birleşimiydi. Razgut ve silahlar. Beyaz cüppeler. Harpçılar. Tüm bu debdebe. *Hepsi gösteriş için*, diye düşünmüştü söylentileri duyduğunda. Yine de anlam verememişti. Kimse Stelyalıların beyaz cüppelerle harpçılardan etkileneceğine ihtimal vermiyordu.

Ama insanlar...

"Stelyalılara saldırmayacaksın," dedi Akiva. "İnsanların dünyasına saldıracaksın."

73

Çığlık

Thiago, neden birdenbire nefes alamadığını ya da boğazındaki acının bununla ne ilgisi olduğunu anlayamamış gibiydi. Bıçağın sapını kavradı ve onu hızla çektiğinde Karou'nun üzerine kanlar fışkırdı. Thiago bıçağa aşağılayıcı bir bakış fırlattı. Bu kadar küçük bir silahın onu öldürebileceğine inanmıyor olmalıydı.

Ama yanılıyordu.

Gözleri odaklarını yitirdi. Boyun kasları gevşedi. Başı öne düştü. Bir an kasıldı, sonra hareketsiz kaldı. Şimdi bütün ölü ağırlığıyla Karou'nun üzerindeydi. Evet, Thiago ölmüştü. Kanı hâlâ oluk oluk akıyordu ve Karou onun altında sıkışıp kalmıştı. Kotu hâlâ ayak bileklerindeydi. Bacaklarını bile kıpırdatamıyordu. Panikle sıklaşan nefesini yıldızların bile duyabildiğini hayal etti.

Karou, bütün gayretini toplayıp Beyaz Kurt'u itti ve kendini altından çekti. Kurtulmak için biraz debelendikten sonra nihayet ayağa kalkabildi. Birkaç saniye yalpaladı. Kotunu çekerken dengesini kaybedip yine düştü, yine kalktı. Kolları

şiddetle titriyordu. Düğmesini iliklemeye çalıştı ama beceremedi. Birkaç denemeden sonra gözleri doldu. Parmakları en basit bir işi bile yapamıyordu. Düğmesini açık bıraktığını düşünmek bile istemiyordu. Nihayet bunu başardığında hüngür hüngür ağlıyordu.

Sonra ona baktı.

Gözleri açıktı. Ağzı da öyle. Uzun ve sivri dişleri onun kanıyla kırmızıya boyanmıştı. Karou da baştan aşağı onun kanma bulanmıştı. Gri gömleği yıldızların ışığında simsiyah görünüyordu. Beyaz Kurt'un pantolonu inikti ve vücudunun o kısmı da diğer her tarafı gibi ölüydü.

Thiago'yu öldürmüştü.

Az kalsın bana...

Kim takar?

O Beyaz Kurt'tu. Bütün Kimera türlerinin kahramanı, imkansız zaferlerin mimarı, halkının gücü. Ya o kimdi? Melek sevici, hain, fahişe. Onun yanında yer alacaklar tam burada öldürülmüş ya da ölüme yollanmıştı. Ziri geri gelmeyecekti. Ve Issa... Ona ne yapmışlardı?

Yine yalnız mıyım?

Bir kez daha yalnız kalmaya dayanamazdı.

Titremesini engelleyemiyordu. Göğsü sıkışıyor, başı dönüyordu. *Nefes al*, dedi kendine. *Düşün.*

Düşünmek bir yana, nefes bile alamadı.

Seçenekleri neydi? Ya kaçacak ya da kalacaktı. Onları ölüme terk et. Hepsini. Eretz'teki bütün Kimeraları. Bırak ruhları sonsuza dek gömülü kalsın. Ya da burada kalıp... Beyaz Kurt'un ruhunu diriltmeye zorlan.

O iğrenç ruhun duyularına çarptığını, o donuk bakışların yeniden hayatla dolduğunu, o pençe ellerin eski güçlerine

kavuştuğunu düşünmek bile midesini bulandırdı. Dizlerinin üzerine düşüp öğürmeye başladı. İki seçenek de birbirinden korkunçtu. Halkını terk edemezdi. Brimstone bin yıl boyunca bu yükü taşımıştı, o birkaç ayda pes mi edecekti? "Senin hayalin şimdi benim hayalim. Sen bizim tek umudumuzsun."

Ama Kurt'u bir daha görmeye dayanamazdı. Ve eğer burada kalırsa onu diriltmesini isteyeceklerdi.

Ya da onu öldüreceklerdi.

Ah Tanrım!

Tekrar öğürdü. Vücudu spazmlarla kasıldı. Kafasının içinde Thiago'nun sesi yankılandı. *Sonuçta hepimiz birer kabuğuz.* Bir kez daha öğürdü. Boğazı yanıyordu. Nihayet hırıltılı nefesi biraz düzene girdi ve bu kez başka bir ses duydu.

Kanatlar.

Panikle kafasını kaldırdı.

Geri geliyorlar.

"İnsanların dünyasına saldırmak mı?" Jael, hakarete uğramış gibi irkildi. "Lütfen, bana çamur atmaya kalkışma, yeğenim. Bize sevgiyle kucak açacak bir halka neden saldıralım?"

"Kucak açmak mı?"

"Evet. Razgut bizi tanrı gibi göreceklerini söyledi. Şöhretimiz dünyaya çoktan yayılmış. Ne harika değil mi? Daima bir tanrı olmak istemişimdir."

"Sen tanrı değilsin." Akiva, nezaketi bir kenara bırakıp bunu dişlerini sıkarak söylemişti. İnsan şehirlerini ilk gördüğünde ne kadar şaşırdığını hatırladı. Barış ve huzur içinde yaşayan halkı. Prag'ın güzeller güzeli köprüsünü düşündü. İnsanların birbirleriyle selamlaşmalarını, el ele yürümelerini, yanaktan öpüşmelerini. Marakeş'in kalabalık meydanı,

dansçılar ve yılan oynatıcılarla doluydu. Karou'yla şehrin dar sokaklarında yürümüşlerdi. Lades kemiğini kırmadan önce. Akiva, bu kırılgan mutluluğun fazla sürmeyeceğini tahmin ediyordu. "Nasıl bir canavar olduğunu anlamaları için suratına bir kez bakmaları yeterli."

Jael, parmağını yara izinde dolaştırdı. "Bunu mu kastediyorsun?" Omzunu silkti. "Maskeler ne güne duruyor? Maskeli, gizemli bir tanrı daha çok hoşlarına gitmez mi? Bana istediğimi vereceklerinden eminim."

Ne istiyordu ki? Akiva, insanların savaşları konusunda fazla bilgi sahibi değildi. Ama Karou'nun Prag'da onu götürdüğü tuhaf kafeyi iyi hatırlıyordu. Eski bir savaştan kalma gaz maskeleriyle dekore edilmişti. İnsanlar havayı zehirleyip bütün canlıları öldürebiliyordu. Bir okçunun yayını gerdiği süre içinde birbirlerini kitleler hâlinde yok edebiliyorlardı. Razgut, Jael'e yalan söylememişti. İnsanlar gerçekten de meleklere tapıyordu. Hepsi değil ama birçoğu. Ve onların tapınması silahları kadar tehlikeli olabilirdi. Bu ikisini Eretz'e getirdikleri takdirde, son bin yıllık savaş bir çocuk oyunu kadar masum görünebilirdi.

"Ne yaptığını hiç bilmiyorsun," dedi. "Eretz'in sonunu getireceksin."

"Stelyahların sonunun geleceği kesin," dedi Jael. "İmparatorluk içinse yeni bir başlangıç olacak."

"Demek tüm bunlar Stelyalılarla ilgili? Neden?" Akiva, hanedanın Stelyalılardan neden bu kadar nefret ettiğini bir türlü anlayamıyordu. "Joram'ın dediği gibi beni onlara yolla. Senin elçin ve casusun olayım. Onlara mesajını götüreyim. Hiç önemli değil benim için. Ama insan silahlarını insanların dünyasında bırak."

Akiva, Jael'in karşısında alçalmaktan nefret ediyordu. Jael kaşlarını çattı. "Ne mesajı? Benim o ateş gözlü vahşilere ne diyeceğim olur? Sizi öldürmeye geliyorum mu diyeceğim? Sevgili yeğenim, böyle şeyler aptallara göredir ve Joram da aptalın tekiydi. Seni buraya getirmek için bir bahaneye ihtiyacım vardı. Ben de ağabeyimi senin elçilik için en uygun aday olduğuna ikna ettim. Hepsi bu. Sonrası malum." Etraflarındaki bol kanlı ve cesetli manzarayı işaret etti.

Evet, Akiva artık Jael'in bunu ne zamandır planladığını biliyordu. O Eretz'i Joram'dan temizlemenin yollarını ararken, Jael bir köşede bekliyordu. Ya da hayır, sadece beklemiyor, oyunu yönetiyordu. Piç günah keçisini ağına doğru yönlendiriyordu.

"Ya onu öldürmeseydim?" diye sordu Akiva. Baştan beri bir kukla, bir piyon olmayı kendine yediremiyordu.

"Bu asla bir risk teşkil etmedi," dedi Jael. Akiva, Joram'ı öldürmeseydi ve buraya imparatoruna sadık bir asker olarak gelseydi bile, cinayetten sorumlu tutulacaktı. "Sen şu kapıdan içeri adımını attığın an bir suikastçı ve bir vatan haini oldun. Tabii gerçekten öyle olman işime yaramadı değil. Söyleyeceklerine tüm kalbiyle inanacak bir tanığımız olması iyi oldu. O hizmetçi kız sana hayatını borçlu. Hellas da ölümünü. Ama kendini kötü hissetme. Döneğin tekiydi zaten." Jael, birine dönek diyordu. Kendi de bundaki ikiyüzlülüğü sezmiş olacaktı ki, güldü. Akiva kendinden bu kadar memnun birini daha görmemişti.

Hazael hamsaların etkisine daha fazla dayanamadı. Dizlerinin üzerine yığılıp kanlı fayanslara kustu. Liraz da az sonra aynısını yapacakmış gibi duruyordu.

"Başka müttefiklerimiz yok mu sanıyorsun?" diye sordu Akiva. "Sana kimse karşı çıkmayacak mı?"

"Bunu sen bile başaramazken, kim yapabilir ki?"

Doğru söylüyordu. Acı, ama gerçekti. Belki de kendi dünyasını ve Karou'yu geri dönüşü olmayan bir şekilde yarı yolda bıraktığını kabul etmeliydi.

"Seni hizmetime alamadığıma üzgünüm," dedi Jael. "Bir Mecusi işime yarayabilirdi. Ama sana güvenmem imkansız. Nedense içimden bir ses benden hoşlanmadığını söylüyor." Özür dilercesine omzunu silkti ve birden bakışları Liraz'a kaydı.

Akiva güçsüzlüğü ve mide bulantısı arasında müthiş bir öfke ve çaresizlikle sarsıldı. Ama bir şey daha vardı. Sanki yine bir *Sirithar*'ın eşiğindeydi. Bir kez daha o dinginliğe erişebilir miydi?

"Ama sen," dedi Jael, Liraz'a. "O kadar güzelsin ki. Buraya taşındığımda yeni hamam hizmetçilerine ihtiyacım olacak." Yerdeki kıza bakıp gülümsedi. Yara izinin buruşuk kenarları gerildi. Dudakları tuhaf bir açıyla çarpıldı.

Liraz ürkütücü bir kahkaha attı. Akiva bunda kız kardeşinin zayıflığını ve korktuğunu belli etmemek için gösterdiği çabayı duyabildi. "Ona güvenemiyorsun ama bana güveniyorsun, öyle mi?"

"Tabii ki, hayır. Ben kadınlara oldum olası güvenmem. Bir zamanlar dersimi en acı şekilde aldım." Yarasına dokundu ve bir an gözleri yeniden Akiva'ya kaydı. Sadece bu kadardı ama yetmişti.

Akiva birden onu kimin yaraladığını anladı.

Hazael doğruldu ve olağanüstü bir çabayla, her zamanki gibi tembelce gülümsedi. "Biliyor musunuz, ne zamandır hamam hizmetçisi olmayı hayal ediyordum. Kardeşim yerine beni almalısınız. Hem ondan daha kibarım."

Jael ona benzer bir gülümsemeyle karşılık verdi. "Kusura bakma ama tipim değilsin."

"Sen kimsenin tipi değilsin," dedi Hazael. "Ah, bir dakika. Sözümü geri alıyorum. Kılıcım seni daha yakından tanımak istediğini söylüyor."

"Üzgünüm, ama onu bu zevkten mahrum bırakacağım. Gördüğün gibi, kılıçlarla haşır neşir olmak bana yaramıyor."

"Fark ettim."

"Festival," dedi Akiva birden ve bütün gözler ona çevrildi. Akiva, Jael'in gözlerinin içine baktı. "Sana bunu annem yaptı." Jael'le annesini konuşmak istemiyordu. Amcasının anılarını deşmek istemiyordu. Zira Jael birden kontrolünü kaybedebilirdi. Öte yandan, zaman kazanmak zorundaydı. Ayrıca bu ismin Sirithar'ının anahtarı olabileceğini umut ediyordu ama boşuna umutlanmıştı.

"Demek sonunda tahmin ettin?" dedi Jael. "Biliyor musun, bu, günün en güzel anı olabilir. Joram'ın onu öldürdüğünü sanıyordun, değil mi? Tabii, ağabeyim de yapabilirdi. Ama onu bana vermeyi yeğledi."

Vermek mi?.. Akiva doğru düzgün düşünemiyordu. "Stelyalılardan bu kadar nefret etmenin sebebi o olamaz, değil mi? Tek bir kadın?"

"Ah, ama sıradan bir kadın değil. Dünyada bir sürü kadın var. Güzel kadınlar. Ama Festival bir fırtına kadar vahşiydi. Fırtınalar tehlikelidir." Tekrar Liraz'a baktı. "Bir o kadar da, heyecan verici. Fırtına avcıları bunu iyi bilir. Öfkeli bir fırtınada kanat çırpmaktan daha heyecanlı bir şey yoktur." Askerlerinden birine işaret etti. "Kızı alın."

Akiva kendini askerin önüne attı. Kendini yavaş ve sarsak hissediyordu. Hazael de harekete geçmişti. Liraz kılıcını

savurmayı başarabildi ama Dominyon askeri karşısında hiç şansı yoktu. Kılıç elinden fırlayıp Joram, Japheth, Namais ve Misorias'tan oluşan ceset yığınının üzerine düştü. Liraz silahsız da kalsa, kolay lokma değildi. "Beni kardeşlerimle birlikte öldür, yoksa pişman olursun!" diye bağırdı.

"Bak, şimdi kalbimi kırdın," dedi Jael. "Sırtımı sabunlamak yerine onlarla ölmeyi yeğliyorsun, öyle mi?"

"Hem de bin kere!"

"Hayatım," dedi Jael elini göğsüne bastırarak. "Seni çekici yapan da bu zaten."

Askerler üzerlerine kapandı.

Belki kırk tane Dominyon, kesik ellerle tepelerine bindi. Hazael kendi ölümüyle yüzleştiğinde ise hâlâ var gücüyle savaşıyordu.

Kılıcı bir askerin yüzüne geldi. Asker düşerken Hazael onun ağırlığıyla öne doğru savruldu. Dolayısıyla onu hedef alan kılıç sapma kadar Hazael'e saplandı. Tam kolunun altına. Zırhın, hatta deri üniformasının bile korumadığı bir yere. Kılıç içinden geçip kanatlarının arasından çıktı. Hazael sendeleyerek Akiva'ya baktı. Sonra başını eğdi ve kendi kılıcını, saplandığı kafatasında bırakıp kolunun altındaki sapı çekiştirdi. Ama parmakları gevşemişti. Kılıcı bir türlü çıkaramıyordu. Hazael iki büklüm oldu. Akiva erkek kardeşinin her bir hareketini hevesle beklediği netlikte gördü.

Sirithar geç kalmıştı. Tıpkı leşçil bir kuş gibi, ölümden sonra gelmişti.

Hazael düştü. Liraz onu yakalamak için kendini dizlerinin üzerine attı.

Akiva, kız kardeşinin dudaklarında şekillenen haykırışı gördü. Acısını, derin ıstırabını. Sesin bir şekli vardı. Her yer

ışıkla dolmuştu. Her yer acı, her yer kederdi. Liraz, Hazael'in kafasını tutmaya çalışıyordu. Hazael'in bakışları donuklaştı ve iki Dominyon askeri Liraz'ı zorla sürüklerken, başı yana düştü. Akiva, erkek kardeşinin kafası fayanslara çarpmadan önce öldüğünü biliyordu. Ve ardından gelen boğuk *güm* sesi Issız Kayalar'ın tepesindeki gökyüzünü kaplayan binlerce kanadın çırpınışı gibi, kafasının içinde uğuldadı.

Bu kez kuşlar yoktu. Ya da varsa bile, onları çağıran kendisi değil, gökyüzüydü. Dışarıda, şehrin ve denizin üzerinde sanki dev bir yumruk oluştu. Gökyüzü çalkalandı. Sonra birden dalgalar bir yerde toplandı ve önlerine kattıkları her şeyi bir yöne doğru sürükledi. Fetih Kulesi'ne. Gökyüzü bir girdaba dönüştü ve tüm ağırlığıyla Eretz'in üzerine çöktü.

Güneydeki kamp ateşleri ani bir rüzgârla parladı. Issız Kayalar'ın buzlu tepelerindeki fırtına avcıları kocaman kafalarını kaldırdı. Dağların diğer tarafında, Sveva, Sarazal ve Caprineler saklandıkları mağaralardan çıkıp birden harekete geçen gece gökyüzüne baktı. Ve dünyanın bambaşka bir köşesinde -imparatorlukta geceyken orada gündüzdü- bir kadın dikildiği terasın parmaklıklarına tutunmuş, soluk yeşil denizi izlerken saçları ani bir rüzgârla savruldu.

Genç ve güçlüydü. Siyah saçlarına altın bir taç takmıştı. Tam ortasında taş bir bokböceği vardı. Kanatları ateştendi. Gözleri de öyle. Kafasının tepesinde bulutlar toplanıp hızla sürüklenirken gözlerini kıstı. Rüzgâr kuşları ve gölgeleri önüne katmıştı. Kadın, şehrin ve adasının, *adalarının* ötesine bakarken halkı da işlerini güçlerini bırakıp gökyüzünü seyre dalmıştı.

Rüzgâr dinip ardından derin bir sessizlik geldiğinde, kadın beklentiyle parmaklıkları kavradı.

Birden yer sarsıldı. Sanki bir dev derin bir nefes aldı, kederle inledi. Ve kadın beklediğini duydu.

Bir çığlık.

Sessiz, uzun. Bulutlar yeniden geldikleri yöne, soluk yeşil denize doğru süzüldü.

Ve dünyanın diğer ucunda, bu doğadışı inilti ve çığlığın kaynağında, Fetih Kulesi'nin kırılmaz camları çatladı. Seraf İmparatorluğu'nun sembolü Kılıç, büyük bir güçle dışarı doğru patladı.

Aylar olup biteni izliyordu. Yansımaları milyonlarca cam kırığıyla ülkenin dört bir yanma taşındı. Herkese ve her şeye saplandılar. Tabii bunlara Nitid'le Ellai de dahildi. Güneş yükseldiğinde, camdan hançerler kilometrelerce ötedeki ağaçların gövdelerinde ve cesetlerin tenlerinde ışıldadı. Çatılar ölü kuşlar ve meleklerle doluydu. Bir Gümüş Kılıç haremin çatısına çarpıp orada bir delik açmış, düzinelerce cariye karınlarında ya da kollarında Joram'ın bebekleriyle kaçmıştı.

Kılıç, şafağı çelik bir iskelet olarak karşıladı. Katmanlarca cam kırılmış, labirent koridorlar yıkılmış, kuş kafesleri, boyalı panolar ve imparatorluk yatağı, sanki hiç var olmamışçasına yok olmuştu.

Güneşli ve aydınlık gün beraberinde paniği ve telaşı da sürükledi. Söylenenlere bakılırsa, cesetler Thisalene kıyılarına kadar ulaşmıştı.

Neler olmuştu?

Canavar Katili'nin imparatoru ve veliaht prensi öldürdüğü söyleniyordu. Canavar Katili'yle piç yandaşlarının ortadan kaybolmasına şaşmamak gerekti. Geceden sağ kurtulan Gümüş Kılıçlar, piçlerin kışlasına gittiklerinde içeride kimseyi bulamamıştı. Koca Astrae'de tek bir piç bile kalmamıştı.

İmparatorluğun başka köşelerinden ulaşan haberler de aynıydı. Piçler buhar olup uçmuştu sanki.

Ama yanılıyorlardı. Dünyanın diğer ucunda, Stelyalıların genç kraliçesi bokböcekli tacını bir kenara bırakıp siyah saçlarını toplamış ve bu olağanüstü olayı araştırmak için büyücüsüyle birlikte yola çıkmıştı.

Ve piçler de, Kirin Mağaraları'nda toplanıp kardeşleri, yedinci Akiva'yı beklemeye başlamıştı. Onlara uğruna savaşabilecekleri bir dava vermesi için.

74

Can Sıkıntısının Tedavisi

"Kendimi camın ardına sıkışmış bir sinek gibi hissediyorum," dedi Zuzana baygın bir sesle. "Birazdan öleceğim." Saçları terden alnına yapışmıştı.

"Daha hızlı yelpazele," dedi Mik.

Otelin çatısında buldukları kuru palmiye yaprağını sallama sırası Zuzana'daydı. Mik, şortuyla bir iskemleye oturmuş, ayaklarını yatağa uzatmıştı. Üstü çıplaktı. Hafif esintiden faydalanabilmek için kafasını arkaya atıp boynunu ortaya çıkarmıştı. "Benim güzel, cereyan tanrıçam," dedi.

"Sen de göğsünde parlayan ter damlacıklarıyla tam bir seks ilahısın."

Mik bir kahkaha patlattı. "Bir haftadır etrafın canavar askerlerin baklavalarıyla çevriliydi. Onların yanında İskeletor gibi kalmıyor muyum?"

"Hiç de bile." Zuzana sözlerini vurgulamak için yelpazeyi aşağı yukarı salladı. Bronz kadar sert gövdeler ve kafasından büyük kol kasları gördüğü doğruydu. Şimdi Mik'in fiziğini farklı bir açıdan değerlendirebiliyordu. Kimin kafa kadar kol

kaslarına ihtiyacı olurdu ki? Tabii işiniz melek öldürmekse o zaman başkaydı. "Sende tam kemancı kası var."

"Sende de kuklacı. Kimeralar bizden neden o kadar korktu sanıyorsun?"

Zuzana, palmiyeyi bırakıp kendini yatağa attı. Ucuz bir oteldeydiler ve yatak taş gibi sertti. Kafası döşeğe çarptığında dişleri takırdadı. "Ah!" diye bağırdı.

"Hey, daha süren dolmadı."

"Biliyorum. Ama can sıkıntısına yenik düştüm."

"Şu dakika mı?"

"Aynen. Kendi gözlerinle gördün."

Mik, sandalyesinde öne arkaya sallanıp kendini Zuzana'nın yanma attı. "Ah!" diye bağırdı Zuzana yine.

"Ben can sıkıntısının tedavisini biliyorum," dedi Mik sırtüstü yuvarlanarak. "Ama çok sıcak."

"Acayip sıcak," dedi Zuzana. Mik'in neyi kastettiğini hemen anlamıştı tabii. "İnsanlar bu ülkede nasıl yaşayabiliyor? Dahası nasıl üreyebiliyor?"

"Ne bekliyoruz?" diye sordu Mik. "Eve dönelim. Ya da Avustralya'ya gidelim. Neden hâlâ buradayız?"

Mik'le Zuzana, Güney Fas'ın en büyük şehri, Ouarzazate'taydı. Şehir Sahra çölünün kıyısındaydı ve tıpkı *Mumya* filminin setini andırıyordu. Biraz yavan ve fazlasıyla sıcaktı. Sözüm ona otellerinde klima vardı ama gece bir ara durmuştu. Geceleri genelde can sıkıntısını tedavi edecek ve ülke nüfusuna katkıda bulunacak kadar serin olduğundan bunu ancak sabah fark edebilmişlerdi.

Ama neden hâlâ buradaydılar? Canavarların kalesinden kaçalı tam bir gün olmuştu. Ayakları uzun çöl yolculuğundan su toplamış, görünmezlik büyüsü için ödedikleri acı

bedellerinin izleri hâlâ vücutlarından silinmemişti. Yine de gidebilirlerdi.

"Gitmek istemiyorum," diye itiraf etti Zuzana cılız bir sesle. "Turistlere, melek tarikatlarına, kuklalara ve gerçek hayata dönmek istemiyorum. Sihir yapıp canavarlar yaratmak ve Karou'ya yardım etmek istiyorum."

"O da gerçek hayat," dedi Mik. "Ve sonunda gerçekten ölebiliriz."

"Biliyorum," diye mırıldandı Zuzana, ama Karou'yu burada bırakmaya gönlü elvermiyordu. Thiago onu bir kere öldürmüşse, yine yapabilirdi. "Kahretsin, neden telefonu yok ki?" diye homurdandı. Karou zengindi. Bir uydu telefonu alacak kadar parası vardı. Zuzana'nın tek istediği arkadaşının nasıl olduğunu öğrenmekti.

Belki o zaman sızlanmaktan vazgeçerdi.

Kasbah'tan gitmeyi kabul etmişti ve işte şimdi buradaydı. Pekâlâ. Ama ülkeyi terk edeceğinin sözünü vermemişti, öyle değil mi? Zuzana daha uzağa giderse tüm bunların torunlarına anlatabileceği çılgınca bir anı olarak kalacağından korkuyordu. Bir zamanlar, Sahra çölündeki dev bir kumdan kalede, başka bir dünyadaki bir savaş için kanatlı askerler yapan bir dirilticiye çıraklık ettiğine kim inanırdı?

Torunları arkasından deli işareti yapacaktı.

Ya sonra? Görünmez olup yaşlı kadınlara özgü bir sürü ıvır zıvırla dolu mutfağında, elinde rulo yaptığı gazetesiyle, cılız kıçlarına iki şaplak atmak için onları kovalamak zorunda kalacaktı.

"Dünyanın en korkunç büyükannesi olacağım," diye mırıldandı bunu hevesle beklercesine.

"Ne?"

"Yok bir şey." Zuzana dönüp yüzünü yastığına gömdü. Sonra boğuk bir çığlık attı ve daha o an dilini musluğa dayamak istedi. Otel yastığının küflü kokusu genzini yakmıştı. *Eminim, bunu her müşteriden sonra yıkıyorlardır*, diye düşündü. Kılıfın bir yabancının kokuşmuş kafası gibi kokması tamamen tesadüf olmalıydı.

Mik parmağıyla sırtında daireler çiziyordu. Zuzana başını ona çevirdi.

"Terinle sırtına kalp çizdim," dedi Mik.

"Ah, sevgilim, ne kadar romantiksin."

"Romantizm mi istiyorsun? Tamam. Oku bakalım."

Mik'in parmağı sırtında dolaşırken harfleri söylemeye başladı. "Z-U-Z-A-N-A. Zuzana. B-E-N-İ-M-L-E." Duraksadı. "Benimle." Kıpırdamadan yatarak bir sonraki harfi bekledi. "E." Birden susup Mik'in yüzüne baktı. Mik bakışlarına karşılık vermek yerine muzipçe gülümsedi. Kırık kepenkten sızan güneş, çenesindeki iki günlük sakallarla kirpiklerini olduklarından daha açık renk gösteriyordu.

"V," dedi Zuzana. *Aman Tanrım. Zuzana, benimle E-V...*

Kalbi deli gibi çarpıyordu. Mik, heyecanını fark etmiş miydi? Prag'da evlilik konusu açıldığında Zuzana işi şakaya vurmuştu. Hiçbir zaman kabarık gelinlik hayalleri kuran, aptal bir kız olmamıştı. Hem daha çok gençti.

Mik bu kez sırtına bir L çizdi. "L," diye fısıldadı Zuzana.

Mik'in eli durdu. "Hayır," dedi. "E."

"E mi? Ama şey, o öyle yazılmıyor ki..." Zuzana birden sustu.

"Ne nasıl yazılmıyor?" diye sordu Mik alayla. "*Zuzana, benimle eve döner misin?* yazıyordum. Sen ne sandın?"

Zuzana tişörtünü indirdi. "Hiç," dedi sırtüstü dönerek.

Mik onu belinden yakalayıp kendine çekti. "Ah, yoksa? Ne ayıp."

Zuzana'nın yüzü kor gibi yanıyordu. İşte yine yemi yutmuştu. Görünüşe bakılırsa, tam da kabarık gelinlik hayalleri kuran, aptal bir kızdı. "Bırak beni," dedi.

Ama Mik onu sıkıca tutmaya devam etti. "Sana evlenme teklif edemem," diye fısıldadı kulağına. "Daha iki görevim var."

"Ha-ha. Çok komik."

"Ben şaka yapmıyorum." Sesi ciddiydi. Zuzana hafifçe geri çekilip onun tatlı ve dürüst yüzüne baktı. Evet, gayet ciddiydi. "Sen şaka mı yapıyordun?"

Evet, tabii ki, şaka yapıyordu. O bir peri masalı prensesi değildi. Hoş, şimdi kendini öyle hissediyordu ya neyse. Hoşuna da gitmişti hani. "Hayır," dedi kendini Mik'in kollarına teslim ederek. "İşte ikinci görevin. Git, klimayı çalıştırmanın bir yolunu bul ve can sıkıntımı tedavi et."

75

Kanat Sesi

Karou odasındaydı. Yine gece olmuştu. Çukurdan beri bir gün geçmişti. Her nasılsa.

Mik'in tahtalarını almışlardı. Kepenklerdeki sürgüleri de öyle. Şimdi güvenliğinin yalnızca bir yanılsama olduğu açıkça ortadaydı.

Ayın dünyanın etrafında, dünyanın güneşin etrafında dönüşünü düşündü. Parlak yıldızların kendi etraflarında dönüşlerini. Ama hayır. Onlar da bir yanılsamaydı. Tıpkı güneşin doğuşuyla batışı gibi. Hareket eden dünyaydı. Yıldızlar ya da güneş değil. Gökyüzü hareket ediyordu. Uzayda yuvarlandıkça bir boşluğa doğru sürükleniyordu. Ve hızla düşüyordu.

Bana ne olduğunun önemi yok, diye söylendi. *Trilyonlarca zerrecikten biriyim o kadar. Toplanıp bir şekle bürünen trilyonlarca yıldız tozundan biri. Bir gün dağılacağım. Yıldız tozları etrafa saçılacak ve özgür kalacağım. Tıpkı Brimstone gibi.*

Yıldız tozu. Karou, bunu bir yerlerde okumuştu. Her şey yıldız patlamalarından oluşmuştu. Tamamen bilimsel bir ger-

çekti ama nedense ona Eretz efsanelerinden biri gibi geliyordu. Belki biraz daha sıkıcıydı o kadar. Tecavüzcü bir güneş ve ağlayan bir ay yoktu. Ya da düşmanını bıçaklayan bir ay. Bu Kirin'lerin hikâyesiydi. Güneş Ellai'ye zorla sahip olmaya çalışmış ve Ellai tıpkı Karou'nun Thiago'ya yaptığı gibi, onu bıçaklamıştı. Nitid ağlamış ve gözyaşlarından Kimeralar doğmuştu. Kederin çocukları.

Karou merak etti. Acaba Ellai de ağlamış mıydı? Denizde yıkanıp kendini yeniden temiz hissetmeye çalışmış mıydı? Belki bu da hikâyenin bir parçasıydı. Gözyaşları denizlere tuzlarını vermiş ve dünyadaki her şey şiddet, ihanet ve kederden doğmuştu.

Karou nehirde yıkanmıştı. Gözyaşları denize ulaşamayacaktı ama bir vahadaki hurma ağaçlarını sulayacaklar, birer meyve olup yenecekler ve belki başka gözlerde tekrar gözyaşlarına dönüşeceklerdi.

Dünyanın düzeni bu olamaz.

Hayır, bu. Hiçbir şey kaybolmaz. Gözyaşları bile.

Ya umut?

Sıcak su ve sabunsuz mümkün olduğunca temizlenmişti. Kolları ve bacakları uyuşana dek suda kalmıştı. Çürük ve kesiklerle dolu teni kandan armana dek. Sadece kendi kanından değil.

Thiago'nunkinden de değil.

Bir ses duydu. Yakından geliyordu ve kanatları vardı.

Zihnini bu anıdan koparmaya çalıştı.

Başka bir şey düşün.

Acı. Bu işe yarardı. Ama hangisi? O kadar çoklardı ve Karou acının o kadar erbabı olmuştu ki, birbirlerine karışmalarına izin veremezdi. Her bir sıyrık ya da her bir ezik bir

takımyıldızdaki yıldızlar gibi kendi başına bir varlıktı. Bu durumda kendi takımyıldızına ne ad vermeliydi? *Kurban* mı?

Evet, Karou bir kurbanı andırıyordu. Yaralı. Perişan. Molozlar yüzünün sağ tarafını boydan boya çizmişti. Dudağı yarılmış, yanağı morarmıştı. Küreğin sapı avuçlarını berelemişti. Kürek. *Düşünme.*

Kulak memesi. Karou, bunun acısına odaklanmaya karar verdi. Belki bir şeyler yapabilirdi. Kurt'un onu ısırdığı yer yırtılıp şişmişti. Belki onu Ziri'nin gülümsemesine yaptığı gibi onarabilirdi. Ama dikkatini yeterince toplayabileceğini sanmıyordu. Hele kıskaçları düşünmek bile istemiyordu hiç. Bütün vücudu ağrıdan, batmalardan ve çığlıklardan oluşuyordu.

Thiago bir keresinde kıskaçlarla yarattığı morluklardan övgüyle söz etmişti. Thiago'nun parmaklarının kollarında bıraktığı çirkin çürüklere baktı. *Ama sen benim kadar usta değildin, Kurt,* diye düşündü.

Kollarındaki izlerden Thiago'nun ona ne yaptığı açıkça belliydi. *Ya da ne yapmaya çalıştığı.*

Ellai güneşi tam zamanında mı bıçaklamıştı? Yoksa güneş emeline ulaşmış mıydı? Hikâyenin bu kısmı belirsizdi. Karou, Ellai'nin kendini koruduğuna inanmayı seçti. Ucu kıvrık bir döşeme iğnesini mum alevine tuttu. Önündeki tezgâhta bir el aynası vardı. Bunu yan yatırıp bir kutuya dayayarak kulağına çevirdi. Yüzünü görmek istemiyordu.

İğne alevin sıcaklığında parlamaya başladığında bunca yıldır aldığı dövüş eğitimlerini düşünüyordu. İnsan bütün dövüşlerin filmlerdekilere benzeyeceğini sanıyordu. Artistik hareketlere elverişli, geniş bir alanda olacaktınız. İki hasım birbirinize soğuk bakışlar fırlatacaktınız. Ha ha. Bunda alan

filan yoktu. Yalnızca panik vardı. Thiago'nun gücüne karşı Karou'nun gösterişli tekmeleri neye yarardı?

Yine de onu öldürmüştü. Bir kurban gibi görünebilirdi, ama değildi. Onu durdurmuştu.

Keşke her şey bununla kalsaydı.

Bir ses. Yakından geliyordu ve kanatları vardı.

Kanat çırpışlar kafasının içinde yankılandı. Kürekten çukura atılan toprakların tok sesi. Ve sinekler. Sinekler ölüleri nasıl bu kadar kolay buluyordu?

Karou kendini hâlâ çukurun kenarında dikiliyormuş gibi hissetti. O kokuşmuş karanlığın onu aşağı sürüklemesinden korkuyordu. İğneyi tereddütsüz kulak memesine batırdı. Anıları bir anlığına uzaklaştı ama Karou, anıların sinekler gibi olduğunu biliyordu. Onları ne kadar kovarsa kovsun geri geleceklerdi. Kulağı acımıştı. Küçük çığlığı Issa'yı uyandırmaya yetti.

Issa. Gecenin tek iyi yanı oydu. Issa hâlâ onunlaydı.

"Tatlı kızım, ne yapıyorsun?" Yılan kadın kapının önüne çöreklenmişti. Karou'nun kulağındaki iğneyi gördüğünde sıkıntıyla iç çekip ona yaklaştı. "Bana bırak."

Karou iğneyi almasına izin verdi. Ya Issa olmasaydı? Ya diğer her şey gibi, ondan Issa'yı da alsalardı? "Uyuyamadım," diye fısıldadı.

"Ah." Issa'nın sesi yumuşaktı. Dokunuşları da öyle. İğneyi Karou'nun etinden çıkarıp ilk dikişi attı. "Zavallı çocuğum, haklısın tabii. Keşke biraz rüya çayım olsaydı."

"Ya da şu sihirli olandan."

"Böyle şeyler söyleme," dedi Issa usulca. "Hâlâ hayattasın. Sen ve o yaşadığınız sürece..." Birden sustu. Kimden söz ediyordu? Issa her ne söyleyecekse vazgeçmişti. "Sen yaşadığın

sürece umut var." Derin bir nefes alıp iğneyi tekrar batırmadan önce "Hazır mısın?" diye sordu.

İğne battığında Karou yüzünü buruşturdu. "Özür dilerim," dedi, "sen ve Yasri öyle mi..."

"Evet, öyle yaptık. Üzülme, son derece huzurlu bir ölümdü." İç çekti. "Keşke o da burada olsaydı. Uykusuzluğuna bir çare bulurdu. Brimstone'un uyumasına yardım edecek en az bir düzine numarası vardı."

"Onu bulacağız," dedi Karou. Ne zaman ya da nasıl, hiç bilmiyordu. Thiago tapınakla koruyu yakmıştı. On sekiz yıl olmuştu. Belki de ağaçlar yeniden büyümüştü. Koru öyle eskiydi ki. Ay ışığında ağaçların tepelerinin nasıl göründüğünü ve tapınağın çatısının pırıltısını dün gibi hatırlıyordu. Akiva'nın onu aşağıda beklediğini bilmek kadar heyecan verici bir şey yoktu. Akiva onu havada karşılardı. Yanma uzanıp parmak uçlarını göz kapaklarında dolaştırırdı. Dokunuşu sinek kuşu güvelerininki kadar yumuşaktı. Karanlıkta yere dökülen ağıt ağacı tomurcukları kadar hafif.

Gözlerini kapayıp kollarını sıkıca tuttu. Çürüklerinin acısını hissetti. Thiago müttefiki, Akiva düşmanıydı. Ne sapkınca. Birine düşman olman için sana ne yapması gerekti?

Hayır. Akiva'nın yaptıklarını unutamazdı. Karou anılardan kurtulmak için parmaklarını çürüklerine bastırdı. Katil ellere kazınan ölüm çentikleri birine düşman olman için yeterliydi. Bir zamanlar şehirlerin olduğu yerlerde yükselen kül yığınları da öyle.

Issa bir dikiş daha atıp ipi kesti. Karou ona teşekkür etti. Şimdi ne yapacaktı?

Güneş doğmak üzereydi. Sonsuza dek odasında oturamazdı. Kimeralarla yüzleşmek zorundaydı. Çürüklerinin geçme-

sini bekleyemezdi. Hem aradaki farkı anlayacaklar mıydı? Karou'nun zaten çürükleri vardı. Çukurda olanları tahmin edebilirler miydi?

Hepsini değil. *Keşke asla öğrenmeseler*, diye düşündü.

Bir ses. Yakından geliyordu ve kanatları vardı.

"Karou."

Boğuk bir fısıltı. Karou gözlerini kırpıştırdı.

"Kim var orada?" Issa'nın sesi sertti. Karou fısıltıyı hayal etmediğini biliyordu. Pencereden geliyordu ve bu kez, dışarıdaki Bast değildi.

"Lütfen."

Sesi tanımak imkansızdı. Kim olduğunu anlamak için fazlasıyla alçaktı. Ama Karou biliyordu. Aynı anda hem üşüdü, hem terledi. *Neden? Neden geri döndü?* Ayağa fırladığında iskemlesi arkaya devrildi.

Issa ona baktı. "Kim bu?"

Karou cevap vermeye fırsat bulamadı. Sürgüleri sökmüşlerdi. Pencere açıktı. Issa'nın yılan kuyruğu mum ışığında dalgalanıyordu. Karou odaya dolan ani sıcaklıkla büzüldü ve Akiva görünmezlik büyüsünün yumuşak pırıltısıyla sarmalanmış bir hâlde yere yığıldı.

76

Ölü Ağırlık

Yalnız değildi. Karou görünmezlik büyüsü dağılmadan önce bile başkalarının varlığını hissetmişti. Bunlar Karl Köprüsü'ndeki meleklerdi. Şimdi bambaşka görünmelerine rağmen onları hemen tanımıştı. Akiva'nın kız kardeşi, Liraz'ın keskin hatlı, güzel yüzü ıstırapla çarpılmıştı. Nefes nefeseydi ve gözleri kan çanağına dönmüştü. Ama Akiva'nın gözleri ondan bile kırmızıydı. Uzun yıllar önce Madrigal, geçici bedeniyle onu Loramendi'deki hapishaneden kurtarmaya geldiği günkü kadar kırmızıydılar. Kan damarları çatlamış, gözlerinin akları neredeyse görünmez olmuştu. Neden? Akiva'nın suratı balmumundan bir heykel kadar donuktu.

Ama içlerinde en kötü durumdaki, erkek kardeşleriydi. Galiba ölmüştü.

Akiva'yla Liraz onu kollarından tutmuştu. Onu usulca yere yatırmaya çalışırlarken, kardeşlerinin ölü bedeni ellerinden kaydı. Liraz kederle inleyerek diz çöktü ve kardeşinin kafasını şefkatle kucağına koydu.

Karou şimdi hatırlamıştı. Hazael. Adı buydu. Gözleri açıktı. Teni morarmış, boynu, kolları ve bacakları şimdiden katılaşmıştı. Kanatlarının ateşi sönmüştü. Şimdi sıradan kuş kanatları gibi görünüyorlardı. Uçları küle dönüp dökülmüştü. Belli ki, öleli bir süre olmuştu.

Karou hâlâ bir üşüyor, bir terliyordu. Olduğu yerde donakalmıştı. Önündeki manzaraya anlam vermeye çalışıyordu. Hazael'in yanına ilk yaklaşan Issa oldu. Elini usulca alnına koydu. Karou yine kendi hayatının seyircisi olmuştu. Her şey ona öylesine gerçek dışı geliyordu ki. Liraz'ın öfkeyle tıslayarak Issa'yı itmesini bekledi ama böyle bir şey olmadı. Liraz, Issa'nın elini tuttu. Issa'nın saçlarıyla boynundaki yılanlar saldırmaya hazır bekliyordu.

"Lütfen," dedi Liraz boğuk bir sesle. Gözleri Issa'dan Karou'ya kaydı. "Lütfen, kurtarın onu."

Karou bu sözleri ağır çekimde gibi duydu. Bakışları Akiva'ya kaydı. Akiva'nın ona bakışı... Sanki ona dokunuyor gibiydi. Karou gayriihtiyari bir adım geriledi. Akiva'nın yüzünde sessiz bir yakarış vardı. Neredeyse kardeşinin cesedi kadar solgundu. Karou yine Hazael'e baktı. Nice ruhu dirilttiği yerde yatıyordu. Hepsi onu izliyordu. Issa bile gözlerini ona dikmişti.

Onu kurtarmamı mı bekliyorlar?

Buraya yardım için mi geldiler? Brimstone'un kapılarını ve Brimstone'u yaktıktan, halkını yok ettikten sonra katil kardeşlerini diriltmesini mi umuyorlardı?

Onu ne zamandır taşıyorlardı? Belli ki, uzun yoldan gelmişlerdi. Akiva sırtını duvara yaslamıştı. Kolları iki yanında gevşekçe sallanıyordu. Onu Bullfinch'teki savaş meydanında ilk gördüğü andan bile daha ölü görünüyordu.

"Ne oldu sana?"

Bu soruyu soran o olmalıydı, ama Akiva'ydı. Gözleri yanağında, dudaklarında ve yeni dikiş atılan kulak memesinde dolaştı. Karou kulağının arkasına sıkıştırdığı saçları serbest bırakıp yarayı gizlemeye çalıştı. "Bunu sana kim yaptı?" Akiva'nın sesi cılızdı ama öfkeyle yanıyordu. "O, değil mi? Kurt?"

Yanılmamıştı ama Karou şimdi bunun yerine, Akiva'nın bir zamanlar onun için yaptığı canlı şalı düşünüyordu. Thiago elbisesini yırtmış, Akiva da festival fenerlerinin etrafında dolaşan pervanelerden canlı bir şal yapmıştı. Sinek kuşu güvelerinden.

Madrigal o gece seçimini yapmıştı ve bu, doğru bir seçimdi.

Ama o zamandan beri çok şey olmuştu.

Akla hayale sığmayacak kadar çok acı yaşanmıştı.

Akiva'nın sorusunu duymazdan geldi. Fiziksel kırılganlığının böylesine belirgin olmasından nefret ediyordu. Keşke kendini tamir etseydi. Biraz daha acıya katlansa ne olurdu sanki? Zayıflık göstermemeliydi. Onlara bir adım yaklaşıp dikkatini Hazael'e verdi. Akiva ona ölü erkek kardeşini mi getirmişti? Ama ona Issa'yı da o getirmişti, öyle değil mi? Ziri'yi de. Hazael'in yanında usulca diz çöktü. Her yanı ayrı ağrıyordu. Onu Eretz'ten buraya taşıdıklarına hâlâ inanamıyordu.

Ölüler daha ağır olurdu. *Sonuçta hepimiz birer kabuğuz.* Ama bir ölüyü arkada bırakmak da kalbe ağırlık yapardı. Bizi gerçek kılan vücutlarımızdı. Görecek gözleri ya da dokunacak elleri olmayan bir ruh neye yarardı? Elleri titriyordu. Karou onları durdurmak için parmaklarını kenetledi.

Yara Hazael'in sol kolunun altındaydı. Kalbinde. Kolay ve çabuk bir ölüm olmuştu.

"Lütfen," dedi Liraz yine. "Kurtar onu. Ne istersen veririm. Fiyatını söyle."

Fiyat? Karou ona sertçe baktı, ama Liraz'ın gözlerinde eski zalimliği yoktu. Yalnızca keder vardı. "Hiçbir şey istemiyorum," dedi. Sonra Akiva'ya baktı. Bir fiyatı varsa bile, Akiva bunu çoktan ödemişti.

"Yapacak mısın?" diye sordu Liraz ümitle.

Karou tek umutlarının kendisi olduğunu biliyordu. Prag'da sırf ellerinde hamsa dövmeleri var diye öldürmek istedikleri kız. Belki bundan zalimce bir zevk almalıydı ama almıyordu. Liraz'ın ellerinin görüntüsüne dayanamıyordu. Simsiyahlardı. Ama kardeşinin boynuna, ölü yanağına öyle şefkatle dokunuyorlardı ki. Karou halkını katleden bir kadına sempati duymaması gerektiğini biliyor, ama kendine engel olamıyordu. Sonuçta kimin elleri temizdi ki? Onunkilerin olmadığı kesindi. *Ah, Ellai, ellerim bir daha asla temiz olmayacak.* Birden yumruklarını sıktı ve avuçlarındaki yaralar sızladı. Belki de bir hayatı kurtarmak ruhuna merhem olurdu. Bunu sadece Seraflar için yapmayacaktı. Çukurun dehşetinden ve kürekle yapmak zorunda kaldığı işten sonra kendini iyi hissetmeye ihtiyacı vardı. Bundan sonra bir yalanla yaşayacaktı. Belki meleği kurtarırsa, aldığı canın yerine başka birini kurtarırsa, belki, yalnızca belki... bu kadar acı çekmezdi.

"Vücudunu kurtaramam," dedi. "Bunun için çok geç. Uyandığında aynı görünmesini de sağlayamam." Belki Brimstone meleğin ateşten kanatlarını onarabilirdi ama Karou bunu nasıl yapacağını bilmiyordu. "Artık bir Seraf olmayacak."

"Önemi yok," dedi Akiva kırmızı gözlerini ona dikerek. "Ruhu aynı olduğu sürece şeklinin önemi yok."

Evet, diye düşündü, önemli olan ruh. *Beden sadece bir kabuk.* "Pekâlâ." Derin bir nefes alıp Hazael'e baktı. "Bana buhurdanı verin."

Bu sözleri derin bir sessizlik izledi.

Müthiş bir umutsuzluk.

Ah, hayır. Karou, Hazael'in ölü suratına baktı. Mavi gözlerine, dudaklarının kenarındaki çizgilere. Kederi boğazından yukarı doğru yükseldi. Hayır. Dudaklarını ısırdı. Kaskatı kesilmişti. Soğukkanlı olmalıydı. Eğer acısını belli ederse, tıpkı bir sihirbazın eşarbı gibi sonu gelmeyecekti. Bir keder diğerini izleyecek ve bu sonsuza dek sürecekti. Kafasını kaldırmak, o korkunç sessizlikte donan yüzleri görmek istemiyordu.

"Bizde buhurdan yok," diye fısıldadı Liraz. "Onu buraya getirdik. Sana."

"Öleli sadece bir gün oldu, Karou," dedi Akiva. "Lütfen." Sanki Karou'nun ikna edilmeye ihtiyacı varmış gibi ona yalvaran gözlerle bakıyordu.

Anlayamamaları normaldi tabii. Akiva'ya bunu nasıl yaptığını hiç anlatmamıştı ki. Ölümden sonra ruhun bedenle bağının ne kadar inceldiğini ve kolaylıkla uzaklara sürüklenebileceğini bilmiyorlardı. Şimdi havada bu ölü melekten, bir asker, bir katil ya da sevilen bir kardeş olarak hiçbir şey kalmamıştı. Aurası kaybolmuştu. Karou onu asla tanıyamayacaktı. Dudaklarının kenarlarındaki çizgilerin çok gülmekten mi derinleştiğini bilemeyecekti. Mavi gözlerindeki solgun ışığın nasıl bir ruhu yansıttığını öğrenemeyecekti.

Kafasını kaldırdı. Kendini Akiva'nın kırmızı gözlerine ve Liraz'a bakmaya zorladı. Kederini anlatmanın başka bir yolu yoktu.

Hazael'in ruhunun sonsuza dek kaybolduğunu ancak böyle anlayabilirlerdi.

77

Yaşamak

Akiva bir bakışta anladı. Hazael geri gelmeyecekti.

"Hayır!" diye haykırdı Liraz ve birden ayağa fırladı.

Akiva'nın onu zapt edecek gücü kalmamıştı. Liraz'ın da fazla gücü kalmış olamazdı. Hamsaların tüketici etkisine rağmen, buraya dek Hazael'i çoğunlukla Liraz taşımıştı. Hatta bazen onu bile taşımıştı. Akiva kendinden geçtiği anlarda ona uyanması için bağırmış, karanlığa yuvarlandığında kolundan yakalamıştı. Karanlık, her yer karanlıktı. Şimdi bile Akiva onun içinde boğuluyordu.

Astrae'de ne yapmıştı?

Bilmiyordu. Tek bildiği kafasının içindeki uğultuydu. Yoğun bir baskı hissetmiş ve Liraz'ı sıkıca göğsüne bastırıp Hazael'in üzerine kapanmıştı. Patlama onları uzaklara sürüklemişti. Kılıç'ın birer hançere dönüşen camlarından tek bir tanesi bile onlara saplanmamıştı.

Hazael'i bir tarlaya indirdiklerinde çoktan ölmüştü. Ama ölüm neydi? Akiva, Karou'yu düşünmüştü. Tabii, düşünecekti. *Umut*, diye söylenmişti kendi kendine. *Onun adı umut demek.*

Ama onların dilinde ve onlar için değil.

Liraz, Karou'nun üzerine atıldı. Akiva onu tutmaya çalıştı, ama çok yavaştı. Liraz Karou'ya çarptığında yerdeki sandalyeye takılıp düştüler. Karou acıyla bağırdı.

"Yalan söylüyorsun!" diye haykırdı Liraz.

Sesi odada çınladı.

Akiva, rüyada gibiydi. Ne kadar yavaş hareket ettiğinin farkında olmasına rağmen, bir türlü hızlanamıyordu. Yılan kadın daha atikti. Issa. Onu Karou'nun çizimlerinden tanıyordu. Buhurdandaki o olmalıydı. Buhurdan. Neden bir buhurdanı yoktu? Belki o zaman Hazael'in ruhunu alabilirlerdi. Ama belki de, o tarlaya indiklerinde Hazael çoktan sonsuzluğa karışmıştı. Bunu asla öğrenemeyeceklerdi.

Liraz hâlâ bağırıyordu.

Karou onlarla ne yapmayı planlıyordu bilmiyordu, ama işler kontrolden çıkmak üzereydi. "Kurtar onu!" diye yırtınıyordu Liraz. Akiva, Kasbah'daki herkesin uyandığından emindi.

Liraz bayılmak üzereydi ama Issa'nm gücü kuvveti yerindeydi. Yılan kadın Liraz'ı Karou'nun üzerinden alıp Akiva'ya doğru fırlattı. İstese, yılanlarına onu ısırtabilirdi, ama yapmadı. Akiva, Liraz'ı yakaladı. Kız kardeşi birkaç saniye debelendikten sonra hıçkırarak kendini onun kollarına bıraktı. "Hayır, hayır, hayır," diye mırıldanıyordu. "Hazael ölmedi. Ölemez." Akiva kız kardeşiyle birlikte Hazael'in cansız bedeninin yanma yığıldı kaldı. Liraz kucağında ağlarken ona sıkıca sarıldı. Her bir hıçkırık Liraz'ın dimdik vücudunu eğip büküyor, şiddetle sarsıyordu. Bu, ağlamanın çok ötesindeydi. Akiva da ağlıyordu. Kız kardeşinin kafasının üzerinden Karou'ya baktı. Issa onu yatağın kenarına oturtmuştu.

Karou'nun acısı yüzüne yansımıştı. Siyah gözlerinden sessiz gözyaşları süzülüyordu. Ama Akiva onun kederine anlam veremiyordu. Liraz'ın acı hıçkırıkları kalbine saplanıyor, Hazael'in ölümünün karanlığı boğazına sarılıyor, onu giderek tüketiyordu.

Küllerinizin konduğu kap ağzına kadar dolmuş, demişti kardeşi neşeli ve tembel sesiyle. *Yaşamak zorundasın.*

Ve işte yine buradaydı. Başkaları ölürken, o yaşıyordu. Lanet kader. Tek istediği gözlerini kapamaktı.

Sonra kapı çalındı. Karou hızla başını çevirdi. Girtlaktan gelen bir kadın sesi "Karou?" diye seslendi. "Neler oluyor orada?"

Karou tekrar ona baktığında gözleri hâlâ kederliydi, ama bu kez onlarda derin bir panik de vardı. Elinin tersiyle gözyaşlarını silip ayağa kalktı. Yüzü acıyla buruştu. O pislik Karou'ya ne yapmıştı? Karou bir şey söylemek ister gibiydi ama vakit bulamadı. Kapı açıldı. Liraz kafasını kaldırdı. Hıçkırıkları durulmuştu. Az önce ne yaptığının yeni farkına varır gibiydi.

Liraz, ıslak ve kırmızı gözlerinde kararlı bir ifadeyle uzanıp Hazael'in elini tuttu. Yüzüne tuhaf bir sakinlik çökmüştü.

Akiva onun ölmeye hazır olduğunu anladı.

Dehşete kapılmaya hakkı yoktu. Kendi de ne zamandır aynı duyguyla savaşmıyor muydu? Yine de kendini bir çaresizlik girdabında buldu. Bir kez daha karanlığın kıyısında ve düşmanın inindeydi. Ama birden içinde tuhaf bir telaş uyandı. Liraz'ın aksine, o ölmeye hazır değildi.

Yaşamak istiyordu. Nihayet başladığını bitirmek. Dünyayı baştan yaratmak. Karou'yla birlikte.

Ama bunun olabileceğini hiç sanmıyordu.

Kapıdan ilk Thiago'nun sağ kolu, dişi kurt girdi. Vahşi yaratık melekleri görür görmez yere sinip saldırmaya hazırlandı. Ama Akiva ona bakmadı bile, çünkü arkasında, yanaklarında en korkunç şüphelerini doğrulayan tırmık izleriyle Beyaz Kurt duruyordu.

78

Melek Ve Kurt

"Misafirin mi var, Karou? Bir parti verdiğini bilmiyordum."

Ah, o ses. O sakin, ama bir o kadar tehlikeli tını. Karou ona bakamıyordu. *O donuk bakışlar yeniden hayat buldu işte. O pençe eller yeniden güçle doldu.* Ne büyük bir yanlışlık. Üstelik bunu o yapmıştı. Midesi bulandı. Yine iki büklüm olup öğürmek istedi.

"Ben de," dedi.

Başka seçeneğim yoktu, diye düşündü, ama titremesi şiddetlenmişti. Gözlerini Thiago'nun arkasında bir noktaya dikti ama Lisseth'le Nisk koridoru doldurmuştu ve onlara da bakmak istemiyordu. Çukurdan üstü başı kan içinde ve topallayarak geldiğinde bakışlarındaki merhametsizliği asla bağışlamayacaktı.

Thiago'nun varlığını unutmaya çalıştı, ama nafile.

Odaya girdiğini duydu. Pençelerinin tıkırtısını. Kendine has, keskin kokusunu aldı ama hâlâ ona bakamıyordu. Thiago, Karou'nun göz ucuyla gördüğü bir beyazlıktan ibaretti. Gelip yanında durdu ve meleklere baktı. Sanki Karou'yla aynı taraftaymışlar gibi.

Öyle değiller miydi zaten?

Karou seçimini yapmıştı. Brimstone'un ona inancını ve adının anlamını boşa çıkarmayacaktı. Ne olursa olsun, halkının dirilişi için savaşmalıydı. Ve bunun için Thiago'ya ihtiyacı vardı. Kimeralar onu liderleri olarak görüyordu. Belki başka şansı yoktu, ama Thiago'nun yanında durup Akiva'nın ısrarcı bakışlarına maruz kalmak kolay değildi. Başka bir yere bakmalıydı. Akiva'nın şaşkınlığını görmemeliydi. Bu canavarın yanında nasıl durabildiğine anlam veremeyişini seyretmemeliydi.

Ben de bir canavarım, demek istiyordu ona. *Ben bir Kimera'yım ve halkım için yapmam gerekeni yaptım.*

Ne sahte bir cesaretti. Karou'nun meydan okuyan ifadesi suratına yapışıp kalmıştı. Akiva'nın gözlerindeki ateş daima aralarındaki havayı elektrik akımlarıyla doldururdu. Şimdi de farklı değildi. Karou yine yanıyordu, ama bu kez Kurt'un yanında durduğu için utançtan. Melek ve Kurt aynı odada, birlikteydi. Karou'ya şimdi hayatı boyunca bu ana doğru sürüklenmiş gibi geliyordu. Melek ve Kurt karşılıklı duruyordu. Akiva, solgun yüzü, kırmızı gözleri ve acıyla kamburlaşan bedeniyle ne kadar kırık, ne kadar bitaptı. Ve o Kurt'un yanındaydı. Sanki bu kanlı isyanı onlar başlatmıştı. Evin beyi ve hanımı.

Düşündüğün gibi değil, diyebilirdi Akiva'ya.

Daha kötüsü.

Ama hiçbir şey demedi. Akiva onun açıklamalarını ya da özürlerini kabul etmeyecekti. Karou başını Thiago'ya çevirmek için kendini zorladı. Çukurdan döndüklerinden beri onu görmemişti. Ona bakmayı bile beceremiyorsa nasıl bir şansları olabilirdi ki?

Karou başını çevirdi.

Kurt her zamanki Kurt'tu. Gösterişli, nefes kesici, Brimstone'un başyapıtı. Ama bu kez kusursuz ya da lekesiz değildi. Son bir buçuk günü düşününce doğaldı tabii. Beyaz gömleğinin kollarını sıvayıp bronz tenli, kaslı kollarını ortaya çıkarmıştı. Ten'in efendisinin saçlarına duyduğu ilgi de kaybolmuş gibiydi. Kurt'un beyaz saçları alelacele toplanmış, atkuyruğundan başıboş teller fırlamıştı. Karou'nun nefret ettiği, yakışıklı yüzünde tırnak izleri vardı. Ama bıçağın boynuna girdiği yerdeki yara tamamen kapanmıştı. Sanki hiç var olmamış gibi. Bunu onarmak kolay olmuştu. Ziri'nin elleri, ya da gülümsemesi gibi değildi. Karou onu yeniden diriltmek için öldürseydi ancak bu kadar temiz bir iş çıkarabilirdi.

En zoru gözlerine bakmaktı. O donuk bakışlara.

Sonuçta hepimiz birer kabuğuz.

Gözlerinin arkası gözyaşlarıyla yanınca, Karou başını eğdi. Çürük kollarını gövdesine yapıştırıp söyleyecek bir şey aradı. Odasında melekler vardı. Biri ölüydü ve diğeri Akiva'ydı. *Gel de açıkla.*

Kurt içeri gireli birkaç saniye olmuştu. Sessizliği henüz tuhaf gelmiyordu ama bu fazla uzun sürmeyecekti.

Liraz bağırmasaydı, Karou meleklerin kaçmasına yardım ederdi. Kokularını bastırmak için tütsü yakardı. Akiva'ya bu kadarını ve daha fazlasını borçluydu. Kimse burada olduklarını bilmek zorunda değildi. Ama artık çok geçti. Şimdi Thiago onlar konusunda bir şey yapmak zorunda kalacaktı. Karou'nun ona bir kez bakması yetmişti. Kurt da en az onun kadar şaşkın ve kararsızdı.

Aslında nasıl bir yol izleyeceği belliydi tabii. Akiva'yla daha önce de karşılaşmıştı. Ona işkence etmiş, onu yalnızca

bir Seraf olduğu için değil, aynı zamanda Madrigal'in seçtiği erkek olduğu için cezalandırmıştı. Ona yakın olan herkes Beyaz Kurt'un başladığı işi bitirmek istediğini biliyordu. Thiago şimdi kanlı zaferinin sarhoşluğuyla kahkahalar atıyor olmalıydı.

Ama hâlâ kıpırdamadan dikiliyordu.

Çünkü o aslında Beyaz Kurt değildi tabii ki.

79

İşleri Bitik

"Bu tahmin ettiğim şey mi?" diye sordu Thiago, Hazael'i işaret ederek.

"Neye benziyor?" dedi Akiva nefretle. Loramendi'deki zindandan beri ilk kez karşı karşıya geliyorlardı. Ve Akiva'nın en son istediği şey onunla konuşmaktı.

"Ölü bir meleğe," dedi Thiago alayla gülümseyerek ve tekrar Karou'ya döndü. "Dirilticimizi ziyarete mi geldiniz? Kusura bakmayın, ama meleklere hizmet veremiyoruz. Belki farkında değilsiniz, ama savaştayız."

"Savaş bitti," diye tısladı Liraz. Akiva kız kardeşinin sesindeki kederi fark etmişti. "Siz kaybettiniz."

"Öyle mi? Ben o kadar emin değilim."

Akiva usulca kolunu kız kardeşinin omzuna attı. Karou'ya yaptığı gibi, Kurt'un üzerine atılırsa, bu kez yılan kadın onu sağ bırakmazdı.

Belki Liraz ölmek istiyordu, ya da kederden öyle istediğini sanıyordu ve belki gerçekten de, bu gece, burada öleceklerdi. Ne yaparlarsa yapsınlar, kurtulamayacaklardı.

Ama Akiva zaten Kasbah'a gelmekle büyük bir risk almıştı. Şansını daha fazla zorlamaya niyeti yoktu.

Karou'ya bakıp ne düşündüğünü tahmin etmeye çalıştı. Elinden gelse, Hazael'e yardım edeceğinden emindi. Akiva onun gerçekten üzgün olduğunu görebiliyordu. Ya şimdi? Karou onlara yardım edecek miydi? Bunu yapabilir miydi? Kollarındaki çürükler... Karou hâlâ kollarının üst kısımlarını tutuyordu. Akiva onun çürüklerini saklamaya çalıştığını anlamıştı. Neden utanıyordu? O böyle yaptıkça Akiva'nın gözleri inadına çürüklere kayıyordu. Önceki gelişinde acı bedeli çürüklerini görmüştü. Bunlar farklıydı.

Bunlar pirinç kıskaçlarla oluşan çürükler değildi. Bunu Karou'ya bir çift el yapmıştı.

Akiva şimdi yalnızca onları görebiliyordu. İçini bir öfke dalgası sardı. Asıl dizginlenmesi gereken Liraz değil, oydu. Birden ayağa fırladı. Ama karanlık hâlâ onu çağırıyor, yorgunluktan dizleri titriyordu. Karou'nun onunla Kurt'un arasına girip Akiva'yı itmesi kolay oldu. Kaşlarını çatmıştı. Gözlerinde amansız bir ifade vardı. Ona *aklını mı kaçırdın* dercesine baktı.

Evet, belki de gerçekten çıldırmıştı. Aynı zamanda acınası hâldeydi. Akiva, Hazael'e takılıp sendeledi ve bu kez onu tutan Liraz oldu. İkisi de o kadar perişandı ki, birlikte yere, kardeşlerinin yanma yığıldılar. Kimeraların onlara hamsa dövmelerini göstermelerine bile gerek kalmamıştı. Zaten işleri bitikti.

"Ne bekliyorsunuz?" diye tısladı Liraz ve Akiva buna itiraz edecek gücü bile bulamadı. "Öldürün bizi."

Karou onlara yine sertçe baktı. Akiva onun öfkeli olduğunu fark etti. Bir kez daha Karou'yu onun kaderini belirlemeye

zorluyordu. Karou birkaç ayda çok değişmişti. Sertti, donuktu, duygusuzdu. Prag ve Marakeş'te nasıl olduğunu hatırlıyordu. Lades kemiğinden önce, birlikte olabildikleri kısa sürede ifadesi yumuşacıktı. Olur olmaz şeylere utangaççа gülümsüyordu. Bazen beyaz boynundan yüzüne doğru tatlı bir pembelik yayılıyordu. Karou o zamanlar canlıydı. Akiva, onun bu yeni ve zalim maskesinden nefret etmişti. Karou'nun bu yanını ortaya çıkardığı için kendinden de nefret ediyordu. Ama şu anda ona bir seçim şansı verilse, yine de yaşamayı seçerdi.

Sonraki an bu kararlılığı sarsılır gibi oldu.

Karou, Thiago'ya döndü. İki koca dünyanın belki de en zalim yaratığına. Ve ona öyle bir baktı ki. Sanki ikisi ortak bir acıyı paylaşıyormuş gibi. Ama bu bakışta belirgin bir merhamet de vardı. Akiva o an her şeyi unuttu. Son gücüyle Thiago'nun üzerine atıldı.

Thiago pençe eliyle onu boğazından yakaladı. Onu kolayca kendinden bir kol boyu uzaklıkta tuttu. Gözleri buluştu. Akiva, Kurt'un gözlerinde sapkınca bir şefkat gördü ve bununla birlikte, kendini bıraktı. Gözleri kaydı. Kafası düştü.

Karanlığın onu teslim almasına izin verdi ve bir yanı sonsuza dek orada kalmayı diledi.

Akiva yere yığıldığında, Kurt gözle görülür bir şekilde rahatladı. Konuşmak için kendini zorladığından, Thiago'nun gırtlağından ve onun sesiyle dökülen sözlerini duyduğundan beri her şey ona bir rüya gibi geliyordu. Hele şu ellerin Karou'nun morluklarıyla tıpatıp uyuştuklarını bilmek kendini boğulacakmış gibi hissetmesine sebep oluyordu. Çünkü bunlar aslında Thiago'nun elleriydi.

Ama kâbusu Ziri yaşıyordu.

Meleği usulca yere yatırmak istiyordu ama kendini tuttu. Onu sertçe diğer Serafa, tüm vahşiliğine rağmen, çarpıcı bir güzelliğe sahip kadın meleğe doğru itti. Kız Akiva'yı yakaladığında onun ağırlığıyla sendeledi. Yine de, Akiva bir ölü kadar ağır değildi. Kurt, Canavar Katili'nin bu kadar kolay ve acısız ölmesine izin vermezdi. Ziri ise elinden gelse, onun yaşaması için çırpınırdı.

Elinden gelse.

İlk inandırıcılık sınavını hayatını kurtaran meleğin kaderiyle vermesi ne şanssızlıktı. Ziri henüz bu sınava hazır değildi. Teni hâlâ ona yabancı geliyordu. Belki dışarıdan bakıldığında güçlü ve zarif görünüyordu, ama kendini bu güzel kabuğun içine hapsolmuş gibi hissediyordu. Ellerinden, yüzünden, bu bedene ait her şeyden tiksiniyordu. Ruhu ona girdiğinde... Ah, Nitid, ağzında hâlâ Karou'nun kanının tadı vardı.

Şimdi o tat gitmişti ama tiksintisi hâlâ yerinde duruyordu. Karou'nunki de öyle ve bu da işin en zor kısmıydı. Karou başka ne hissedebilirdi ki? Ziri, Thiago'yu çukurda görmüştü. Karou'ya ne yapmaya çalıştığını bir bakışta anlamış ama bununla ilgili hiçbir şey soramamıştı. Nasıl sorabilirdi? Karou'yu bulduğunda kan içindeydi. Yaşadığı şiddetin etkisiyle titriyordu. Şimdi bile ona bakamıyordu.

Ziri günlerce cılız bir umuda tutunmuştu. Belki Karou onu bir zamanlar peşini bırakmayan çocuk olarak değil de, yetişkin bir erkek olarak görür diye beklemişti. Belki o zaman, bir şansı olabilirdi. Karou onu sevebilirdi. Ama artık imkansızdı.

Ziri'ye yıldızlar onunla alay ediyormuş gibi geldi. Neredeyse kendi bile gülecekti. Bir umudun bu kadar zalimce tükendiği nerede görülmüştü?

Tek bir tesellisi vardı: Bu onun kararıydı. Ziri ne yapması gerektiğini anlamış ve yapmıştı.

Karou için. Evet, Kimeraları ve Eretz'in geleceğini de düşünmüştü tabii, ama bıçağı kendi boğazından geçirirken aklındaki tek şey oydu. Ziri kime dua edeceğini bile bilememişti. Hayatın mı, yoksa katillerin tanrıçasına mı? Karou'ya nasıl da pis bir armağan vermişti. Kendi kurbanını. Feda ettiği bedeni. Oyunu sürdürmek için Karou onu kimsenin bulamayacağı şekilde gömmeliydi.

İsyanın kaderini değiştirmek ve bir gelecek yaratmak. Bunlar büyük amaçlardı tabii ama şimdi Ziri'nin tek düşünebildiği tiksintisiydi.

Zaten çoktan gerçekleşen, yani ölmek, işin en kolay kısmıydı. Şimdi Thiago olmak zorundaydı. Eğer bunun işe yaramasını istiyorsa, inandırıcı davranmalıydı. Dolayısıyla Seraflara ne yapacağı önemliydi. Akiva bayıldığında rahatlaması bundandı. Böylece acil bir karar almasına gerek kalmamıştı.

"Onları tahıl ambarına götürün," dedi Ten'e. Kurt'un sakin ama otoriter sesini kullanmaya özen göstermişti. Ten diğerlerine yol göstermek için önden çıktı. Issa kadın Serafla birlikte Akiva'yı kollarından tutup sürükledi. Nisk'le Lisseth de ölü Serafı aldı. Oda boşaldığında Ziri kapıyı kapayıp sırtını dayadı. Gözlerini kapadı. Elleriyle yüzünü örttü. Ah, bu yüze dokunmaktan nasıl da tiksiniyordu. Daha fazla dayanamayıp ellerini indirdi. Ellerinden de nefret ediyordu. Hele vücudu adeta ölüm sonrası katılığı kadar sert ve gergindi.

Bu iğrençlikten kurtulmasının hiçbir yolu yoktu, çünkü o iğrençliğin ta kendisiydi.

"Ben, Thiago'yum," dedi boğuk ve dehşet dolu bir sesle. "Thiago oldum."

Önce ellerinden birinde, sonra ikisinde birden hafif bir dokunuş hissettiğinde gözlerini açtı. Karou tam karşısındaydı. Yüzü hayalet gibi solgundu. Ağlıyordu. Siyah gözleri, mavi saçları ve yaralı bedeniyle, tüm gerçekliği, yakınlığı ve güzelliğiyle oradaydı. Ona bakıyordu. Gerçek benliğine.

"Ben senin kim olduğunu biliyorum," dedi tatlı bir fısıltıyla. "Ben biliyorum. Ve daima yanındayım. Sen, Ziri'sin. Seni görebiliyorum."

Kafasını göğsüne dayadı ve Ziri'nin katil elleriyle ona dokunmasına izin verdi. Karou nehir kokuyor, bir kelebeğin kanadı gibi titriyordu. Ziri ona dünyadaki son umut kırıntısıymış gibi sıkıca sarıldı.

Belki de gerçekten öyleydi.

80

Aldatmaca

Bir ses duydu. Yakından geliyordu ve kanatları vardı.

Karou, Thiago'nun yandaşlarının döndüğünden emindi. Ne kaçabilmiş, ne saklanabilmişti. Ürkek bir av hayvanı gibi donakalmıştı. Üstü başı kan ve kusmuk içindeydi. Molozların üzerine diz çökmüş, bulunmayı bekliyordu. Etrafında bulutlar hâlinde sinekler uçuşuyordu.

Gelenin kim olduğunu gördüğünde, Ziri'nin Kirin toynakları çakıl taşlarını sıçratarak tam önüne indiğinde, Karou sevinememişti bile. Ziri hayattaydı ve buradaydı ama ona öyle bir bakıyordu ki, Karou dehşetinin daha da derinleştiğini hissetmişti. Ziri'nin ağzı hayretle açılmış ve gayriihtiyari bir adım gerilemişti.

Karou ilk kez içinde bulunduğu tabloya uzaktan bakabilmişti. Kurt yerde yarı çıplak yatıyordu. Beyaz kıyafeti toza bulanıp buruş buruş olmuştu. Küçük bıçak onu fırlattığı yerde bir mektup açacağı ya da bir oyuncak kadar tehlikesiz görünüyordu.

Ve kendisi kan içinde, suçlulukla titriyordu.

Beyaz Kurt'u öldürmüştü. Karou o anda aklını çalıştırabilseydi, durumunun bundan daha fazla kötüleşemeyeceğini düşünürdü.

Ama daha çilesi bitmemişti.

Şimdi odasındaydı. Başını Ziri'nin göğsüne dayamıştı. Duyduğu kalp atışlarının Thiago'nun değil, Ziri'nin kalbi olduğunu biliyordu. Bu kalp onun için atıyordu. Ziri üzülmesin diye tiksintisini bastırmaya çalıştı.

Küçük Kirin gölgesinin onun yanında olacağını tahmin etmişti ama bu kadarını hayal bile edemezdi.

Ziri, ilk şoku atlattıktan sonra tüm varlığı ve gücüyle onun yanına koşmuştu. Her zamanki mahcubiyetinden eser yoktu. Adeta bir kararlılık abidesine dönüşmüştü. Karou'yu omuzlarından tutup yüzüne bakması için zorlamıştı.

"Sakin ol," demişti Karou'nun üzerindeki kanların ona ait olmadığından emin olduğunda. "Karou, yüzüme bak. Geçti, tamam mı? Artık sana zarar veremez."

"Hayır," diye sayıklamıştı Karou başını çılgınca sallayarak. "O ölmedi. Bana onu zorla diriltecekler. Beyaz Kurt ölemez, anlıyor musun? Bunu asla kabul etmezler."

Doğru söylüyordu. Ziri de anlamıştı. Seçenekleri düşünecek zaman yoktu. Ziri yapması gerekeni biliyordu ve yapmıştı. Hilal şeklindeki bıçağını çektiğinde Karou niyetini anlayıp onu durdurmaya çalışmıştı. "Üzgünüm," demişti Ziri "ama buna mecburum. Arada seni yalnız bırakacağım için özür dilerim."

Arada. Neyin arası? İki bedenin mi?

"Hayır! Ziri, olmaz. Başka bir şey düşünürüz. Bunu yapamazsın. Ziri, dur!"

Ama Ziri bıçak kullanmaya alışkındı ve bıçağı da çok keskindi.

Ölürken Karou onu kollarında tutmuştu. Ziri'nin yuvarlak, kahverengi gözlerinde korkusuz bir ifade vardı. Bakışları donuklaşmadan önce Karou kısacık bir an için Loramendi'de onu takip eden çocuğu görmüştü. Ziri kollarında son nefesini verirken onu hep o çocuk olarak düşünmüştü ve şimdi de yanağını göğsüne dayamışken ona karşı yine aynı şefkati duyuyordu. Karou, Kurt'un pençelerini üzerinde hissederken belki dehşetle titreyebilirdi ama bu Ziri'ye haksızlık olurdu. Yaptığı fedakarlığa. Belki de en iyisi, geri çekilmekti. Tiksintisini ancak böyle saklayabilirdi. Tamam, o Ziri'ydi ama kolları hâlâ Kurt'un kollarıydı.

Karou mümkün olduğunca doğal davranmaya çalışarak kendini onun dokunuşlarından kurtardı. Cebinden oraya günler önce koyduğu ve yarı unuttuğu bir şey çıkardı.

"Bak," dedi. "Ben bunu saklamıştım." Şimdi ne kadar aptalca geliyordu. Ziri bununla ne yapacaktı ki? Avluda bayıldığında boynuzundan kırılan parçaydı. Karou o gün bunu neden almıştı bilmiyordu ama Ziri elini uzattığında *keşke almasaydım*, diye düşündü. Ziri'nin bakışlarında yine aynı mahcubiyet belirmişti. Belli ki, buna gereğinden fazla anlam yüklemişti.

"Senin için sakladım," dedi Karou hemen. "İsteyebileceğini düşündüm. Şeyden önce..." Onu sığ bir mezara gömmeden önce mi? Yine midesi buruldu. Karou'nun elinden ancak bu kadarı gelmişti. En azından, Ziri çukurda değildi. Son Kirin'in bedeni orada çürümeyecekti. En zoru da suratına toprak atmak olmuştu. Karou müthiş bir kararsızlık yaşamıştı. Belki de fikrini değiştirmeliydi. Elinde yeni ölen iki ceset vardı. Ziri'nin ruhunu ait olduğu yere geri koyabilirdi. Yaptığı cesurcaydı, ama sonuçta ruhunu onun ellerine teslim etmemiş miydi?

Ziri'nin ruhu Adelphas Dağları'nın uğultulu rüzgârları gibiydi. Fırtına avcılarının kanat çırpışları gibi. Mağaralarını müzikle dolduran rüzgâr çanlarının güzel, kederli ve ilahi şarkıları gibi. Belki de Ziri bu şarkıyı hatırlamıyordu ama onun ruhu Karou için *ev* demekti.

Ve Karou o nazik ruhu böylesine zalim bir kabuğa yerleştirmişti. Çünkü Ziri haklıydı. Kimeraların kaderi buna bağlıydı. Bir aldatmacaya.

Tabii eğer becerebilirlerse.

Sıradan şartlar altında bile kolay değildi. Daha doğru düzgün plan yapmaya bile fırsatları olmamıştı. Ama çok yakında büyük bir sınavdan geçeceklerdi. Meleklerle ne yapacaklarına karar vermek zorundaydılar.

Karou, tezgâhına doğru yürüdü. Akiva pencereden içeri daldığında devrilen sandalyesini kaldırıp buna oturdu. Bacaklarının arkası Thiago'yla boğuşurken çizilmişti. Bütün vücudu kıskaçlarla sıkıştırılmışçasına sızlıyordu. Ama fiziksel acıları bir iki güne geçerdi. Asıl ruhundaki yaralar geçmeyecekti. Tabii bir de ağır sorumlulukları ve büyük yalanı vardı. Onları da taşımak kolay değildi.

Issa ve Ten döndüğünde Nisk'le Lisseth yanlarında değildi.

"Onlardan kurtulmak istedim," dedi Issa tehlikeli bir sesle. Karou onun melekleri değil, Nisk'le Lisseth'i kastettiğini biliyordu. "Vahşiler! Seni çukurda onunla asla yalnız bırakmamalıydılar. Diğerleri de öyle."

Karou ona hak vermiyor değildi. Yine de... "Sadece emirlere uyuyorlardı," dedi. Bundan daha kötülerine de uydukları olmuştu.

"Umurumda değil," dedi Issa. O ikisinden Naja oldukları için özellikle nefret ediyordu. Kendi türünün daha şerefli

olduğuna inanmak istiyordu. "Emirlere uyarken bile yanlışı doğrudan ayırt edebilmelisin."

"Eğer bir kural konulduysa, herkes için geçerlidir." Kurt'a baktı. Ziri'ye. Balieros'un birliğinin derhâl diriltilmesi gerekiyordu. Amzallag'la sfenkslerin de öyle. Karou onların ruhlarını çukurdan toplamıştı. Güvenebileceği askerlere ihtiyacı vardı. "Hoşlanmadığımız herkesi yok edemeyiz. Bu şüphe çeker. Ve..." Bir an duraksadı. "Yanlış olur."

Henüz kimseyi yok etmemişlerdi ve Karou'nun böyle bir niyeti yoktu. Razor sayılmazdı tabii. Tane'deki Glyss adında bir Seraf kalesine saldırırken ölmüştü. Aynı olayda Ziri de kaybolmuştu. Kimsenin Razor'ın Thiago'nun emirlerini yerine getirmeye çalışıp başaramazken gerçekte neler olduğunu öğrenmesine gerek yoktu. İçlerinden yalnızca birinin geri döndüğünü de öyle. Hoş, Ziri geri dönmüştü de ne olmuştu? Bedeni sığ bir mezarı boylarken kendi müthiş bir entrikanın baş aktörüne dönüşmüştü.

"İki Naja'yı bana bırak," dedi Ten dişlerini gıcırdatarak. "Şu kurt ağzımın açlığı da hiç dinmiyor. Benden onları yememi istediler derim olur biter."

"İğrençleşme," dedi Issa.

"Niye? Olmaz mı?" Ten, Karou'ya baktı. "Asıl amacımız bu değil miydi? Onlardan kurtulmak?"

Karou kendini tutamayıp gülünce yaralı yanağı acıdı. Ten artık Ten değildi tabii. Haxaya'ydı ve onunla olmak Kurt'la olduğu kadar zor değildi. Karou dişi kurttan hiç hoşlanmasa da, Ten'in dış görünüşü onda Thiago kadar korkunç şeyler çağrıştırmıyordu. Haxaya'nın kara mizah anlayışı onlara moral veriyordu. Hoş, bazen ciddi mi, yoksa şaka mı yapıyor anlamıyorlardı ya neyse. Karou eski dostunu Ten'in vücudunda

dirilttiğinde ona durumu açıklamıştı. Ya Ten olacaktı, ya da buhurdanına geri dönecekti. Bu arada Ten de Issa'nın canlı mücevherlerini hafife almasını canıyla ödemişti.

Haxaya, Ten'in kurt ağzıyla gülümsemiş ve "Daima korkunç biri olmayı istemiştim zaten," demişti.

"Biraz daha az korkunç olamaz mısın?" diye sordu Karou ona. "Naja'ları ya da başka birini yiyemezsin. En kötülerini bile." Bir an duraksadıktan sonra ekledi. "Kendine hakim ol, lütfen."

"Tamam, ama ya beni ye diye tuttururlarsa?"

"Merak etme, Ten, böyle bir şey asla olmayacak."

"Tüh," diye mırıldandı Haxaya içten bir üzüntüyle. Kim bilir belki de cidden hayal kırıklığına uğramıştı?

Karou'nun müttefiklerinin hepsi buradaydı: Thiago, Ten ve Issa. Ve hepsi ona bakıyordu. *Tanrım*, diye düşündü Karou panikle. Şimdi ne yapacağım?

"Melekler," dedi soğukkanlılığını korumaya çalışarak.

"Kaçacaklar," dedi Issa. "Çok basit. Akiva daha önce de yapmıştı."

Karou kafasını salladı. Evet, bu kadar basitti. Kaçmalarına göz yumacak ve Akiva'yı bir daha görmeyecekti. Zaten istediği de bu değil miydi?

Öyleyse göğsündeki bu ağrı da neyin nesiydi?

Biz başka bir dünya hayal ettik. Karou bunu aklından çıkaramıyordu. Muhteşem bir rüyaydı ve ancak merhametten doğup sevgiyle beslenebilirdi. Karou geleceği ve barışı, Akiva'yla ellerini birbirlerinin kalplerine koydukları anı hatırlamadan düşünemiyordu. "Biz başlangıcız," demişti Madrigal tapmakta ve o anda elinin altında Akiva'nın kalp atışlarını hissederken her şey mümkün gelmişti.

Ve şimdi Akiva'nın kalbi karanlık tahıl ambarında atıyordu. Çok yakın ve bir o kadar uzaktı. Karou bir daha asla onun kalbini elinin altında hissedemeyecekti. İkisi bir daha asla ortak bir hayalde buluşmayacaktı. Karou, Ziri'yle, hatta Brimstone'la bile hayaller kurabilirdi, ama onunla değil.

Akiva'yla değil.

81

Değişim Ve İhtimaller

Sürpriz zorlukları ve ihtimalleriyle bir dünya bile, bir değişimi başlatmak için yeterince karmaşıkken, iki dünya? Eğer gökyüzündeki yarıklardan iki dünyanın nefesi birbirine karışırsa, tuhaf daha da tuhaflaşır, pek az hayalin alabileceği şeyler yaşanırdı.

82

Yaşamak İçin En Önemli Üç Neden

Şey başladığında Zuzana'yla Mik, Ait Benhaddou'daydı. Şey. Ona hiçbir zaman bir isim takılmayacaktı. Sonsuza dek şey olarak kalacaktı.

Şey başladığında neredeydin?

Ait Benhaddou, Fas'ın en ünlü Kasbah'ıydı. Canavarların kalesinden çok daha büyüktü. Dünya mirası fonu ve sinemadan -Russell Crowe burada gladyatör olmuştu- gelen parayla restore edilmişti. Şimdi içerisi temiz ve turistlerin rahatça gezebileceği kadar konforluydu. Koridorlarında hediyelik eşyalar satan dükkanlar vardı. Duvarlara kilimler asılmıştı. Ana kapıda develer uzun kirpiklerini kırpıştırarak turistlerle hatıra fotoğrafı çektiriyordu. Tabii diğer her şey gibi, bunun da bir fiyatı vardı ve yine diğer her şeyde olduğu gibi, pazarlığa tabiydi.

Zuzana gölgede bir sığır sürüsünün resmini çizerken, Mik bir dükkanda pazarlıktaydı. Antika gümüş bir yüzük almaya çalışıyordu. Yüzük büyük olasılıkla gümüş değildi. Hatta an-

tika bile olmayabilirdi ama kesinlikle bir yüzüktü. Tabii bir nişan yüzüğü de değildi. Mik odadaki klimayı yeniden çalıştırmayı başarmıştı ama bunu görevlerinden biri olarak görmüyordu. Zuzana'nın can sıkıntısını tedavi etmeyi de öyle. Bu, yaşamak için en önemli üç nedeninden biriydi. Diğer ikisi keman çalmak ve Zuzana'nın elini tutmaktı. Ayrıca can sıkıntısı tedavisi onun yalnız başına gerçekleştirdiği bir performans değildi ve her seferinde evrene derin şükranlarını sunuyordu.

Ama Zuzana'nın ona evet demesi için kendini iki kere daha kanıtlamalıydı.

Mik nedense tüm bu görev işini fazlasıyla ciddiye alıyordu. Kendini şanslı sayıyordu. Kim böyle şeyler yaşayabilir ki? Canavarlar, melekler, kapılar, görünmez olmak. Gerçi sonuncusu biraz canını acıtmıştı ya neyse. Bunlar bir yana, kim Kuzey Afrika'nın çamurdan şehirlerinde güzeller güzeli kız arkadaşına belki-antika ve belki-gümüş bir yüzük alabilirdi? Bir kesekâğıdından kurutulmuş hurma yiyip develerin kirpiklerine yakından bakabilirdi? *Hey, herkes nereye gidiyor?*

Bulundukları dar sokakta ani bir telaş baş göstermişti. İnsanlar Arapça ya da Berberi dilinde ya da Çekçe, İngilizce, Almanca ve Fransızca olmayan bir dilde bağrışıyordu. Mik, şaşkınlıkla onlara baktı. Bir anda kapılar kapandı ve dışarıda turistlerden başka kimse kalmadı. Ortalık sakinleştiğinde turistler boş gözlerle birbirlerine bakıyordu.

Mik yüzüğü cebine atıp, Zuzana'nın yanına gitti. Zuzana resim çizmeyi bırakmıştı. Kafasını kaldırdı. "Neler oluyor?"

"Bilmem," dedi Mik etrafına bakınarak. Kasbah'da yaşayan birkaç aile vardı. Bir kapı kapanmadan önce içerideki parlak televizyon ekranını gördü. Burada bir televizyona rastlamak

ona bir tarih yanılgısı gibi geldi. Sonra birden bağrışmalar çığlıklara dönüştü. Panik ve zevk dolu çığlıklara.

Mik yaşamak için en önemli üç nedeninden birini yapıp Zuzana'nın elini tuttu ve onu televizyona doğru çekiştirdi.

83

Veda

Akiva kendine geldiğinde, Liraz yanında uyuyordu. İçerisi karanlıktı ama Seraflar asla zifiri karanlıkta kalmazdı. Kanatlarının ışığı uykularında donuklaşsa da, Akiva tepelerindeki yüksek kirişleri ve dört bir yanlarındaki kavisli duvarları seçebiliyordu. Penceresiz, kocaman bir yerdeydiler. Gece mi, gündüz mü anlayamıyordu. Ne kadardır baygındı acaba?

Kendini tazelenmiş hissediyordu. Derin kederi içinde belki bu doğru bir tanımlama olmamıştı ama en azından şimdi daha iyiydi. Doğrulup oturdu.

İlk gördüğü erkek kardeşi oldu. Hazael, Liraz'ın diğer tarafındaydı. Liraz yan yatıp ona sokulmuştu. Akiva çılgınca bir an için Karou'nun kardeşini dirilttiğini ve yeniden birlikte olduklarını sandı. Hazael birazdan uyanıp onlara ruhunun başıboş kaldığı süreyle ilgili komik anılarını anlatacaktı. Ama çoğu umudu gibi, bu da çabuk tükendi. Akiva kendini aptal gibi hissediyordu. Hazael ölmüştü. Sonsuza dek. Cesedinin üzerinde sinekler dolanmaya başlamıştı.

Akiva, Liraz'ı uyandırdı. Hazael'i onurlandırma zamanı gelmişti.

Olması gerektiği gibi bir cenaze töreni değildi ama bir askerin cenazesi asla öyle olmazdı zaten. Cesetler çoğunlukla kendi kendilerini tutuştururdu. Resmi sözcükler fazlasıyla sıradan geldiği için onları Hazael'e uyguladılar.

"Karnı hep açtı," dedi Liraz. "Bazen nöbette uyuyakalırdı. Gülümsemesi sayesinde belki bin kez disiplin cezasından kurtuldu."

"Herkesi konuşturdu," dedi Akiva. "Öğrenemeyeceği hiçbir sır yoktu."

"Seninki hariç," diye mırıldandı Liraz ve bu sözlerin ardındaki gerçek Akiva'nın canını acıttı.

"Gerçek bir hayatı olmalıydı," dedi Akiva. "Hazael onu doldurmasını bilirdi. Her şeyi denerdi." *Evlenirdi*, diye düşündü. Çocukları olurdu. Dünya daha iyi bir yer olsaydı, Hazael'in nasıl bir hayat süreceğini gözlerinde canlandırabiliyordu.

"Kimse daha içten gülemezdi," dedi Liraz. "O güldüğünde, gülmek kolay gibi gelirdi."

Gülmek kolay olmalı zaten, diye düşündü Akiva, ama değildi. İşte, ikisi siyah elleri ve parçalanmış ruhlarıyla buradaydı. Gülmek onlar için bir hayaldi. Kız kardeşine elini uzattı. Liraz, Akiva'nın elini hayatı buna bağlıymışçasına, adeta kılıcının kabzasını kavrarcasına, sımsıkı tuttu. Akiva'nın canı acıdı ama bu acıya kolayca katlanabilirdi.

Liraz değişmişti. Kalkanlarından birkaçını indirmiş, o vahşi sertliği kaybolmuştu. Akiva onu çocukken bile nadiren bu kadar kırılgan görmüştü. Liraz kamburunu çıkarıp dizlerini karnına çekmişti. Kanatlarının ışığında yüz katları kederle yumuşamıştı. Çok genç görünüyordu. Çok farklı.

"Beni savunurken öldü," dedi. "Jael'le gitseydim, Hazael hâlâ yaşıyor olacaktı."

"Hayır. Ne olursa olsun, asılacaktı," dedi Akiva. "Seni alacaklardı ve Hazael acı içinde, vicdan azabıyla ölecekti. Elinde olsa, yine bu ölümü seçerdi."

"Biraz daha dayanabilseydi, bizimle kaçabilirdi." Bir an Hazael'i yutan alevlere baktı. Sonra yine Akiva'ya döndü. "Sen orada ne yaptın?" *Her ne yaptıysan, neden daha önce yapmadın?* diye sormadı, ama bu soru bir hayalet gibi havada asılı kaldı.

"Bilmiyorum," dedi Akiva yüksek sesle sorulan soruya. Sorulmayan içinse alevlere bakmakla yetindi. Hazael'in küllerini koyabilecekleri bir kap bile yoktu.

İçinde nasıl bir güç vardı, hiç bilmiyordu. Neden en ihtiyacı olan zamanlarda ortaya çıkmıyordu? Hazael'in hayatını kurtaramamıştı. Seneler evvel, Madrigal'i de kurtaramamıştı. Yıllardır kendini *Sirithar*'a adaması sihir yeteneğini mi geliştirmişti? Yoksa onu tetikleyen annesiyle ilgili anıları mıydı?

"Sence Jael yaşıyor mu?" diye sordu Liraz.

Akiva buna da ne cevap vereceğini bilemiyordu. Jael'i düşünmek istemiyordu ama bundan ne kadar kaçabilirdi ki? "Olabilir," dedi. "Ve eğer yaşıyorsa..."

"Umarım ölmemiştir."

Akiva kız kardeşine baktı. Liraz'ın kalkanları geri dönmüştü ama hâlâ genç ve savunmasız görünüyordu. Basit ve net konuşmuştu. Akiva'nın da bir yanı bunu istiyordu. Jael bir patlamada ölmeyi hak etmiyordu. Böylesi fazla kolay ve acısız olurdu. Ama eğer hâlâ yaşıyorsa, onunla derhâl ilgilenmeleri gerekecekti.

Akiva ayağa kalkıp etrafa bakındı. Kilden duvarlara, tahta kapıya. Onları güçten düşürecek hamsalı muhafızlar yoktu. Bu karanlık yerden er geç kurtulacaklardı. Kurt neredeydi

acaba? Neden onları buraya atmıştı? Dinlenip güçlerini geri kazanmalarına neden izin veriyordu?

Ya Karou neredeydi? Thiago'yla mıydı? Bunun düşüncesi bile Akiva'nın kalbine bir bıçak gibi saplanıyordu. Karou'nun ona bakışını aklından çıkaramıyordu. O bakış Karou'yla ilgili bildiğini sandığı her şeyi sorgulamasına neden olmuştu. "Haydi, gidelim buradan." Liraz'a elini uzattı.

Eskiden olsa, Liraz gözlerini devirip ondan yardım almadan kalkardı. Ama şimdi Akiva'nın onu kaldırmasına izin verdi. Hazael'den geriye kalanların başında dikildi. "Kendimi onu terk ediyormuşum gibi hissediyorum."

"Biliyorum," dedi Akiva. Bunca yolu Hazael'in ağırlığını taşıyarak gelmek ve şimdi onsuz gitmek onun için de kabul edilemezdi. Tekrar etrafına bakındı ve kapının önünde bir testi gördü.

"Su," dedi Liraz. "Naja kadın bıraktı." Akiva testiyi önce Liraz'a uzattı, sonra kendisi kana kana içti. Ne kadar susadığını yeni fark ediyordu. Testi boşaldığında Hazael'in küllerini buna doldurdu. Belki saçma ve aptalcaydı ama nedense kendini iyi hissettirmişti.

"Gidelim," dedi Liraz'a.

"Mağaralara mı? Diğerleri patlamada öldüğümüzü sanıyor olmalı."

Kirin Mağaraları Madrigal'le buluşup isyanlarını planlayacakları yerdi. Şimdi Akiva'yı orada piç kardeşleri bekliyordu ve onlarla bir gelecek, ona henüz gerçekçi gelmiyordu. Akiva'nın amacı değişmemişti. Başladığını bitirecek, ölümleri durduracak ve bir şekilde, yaşamanın yeni bir yolunu bulacaktı. Ama yanında Karou olmadan, bu hayal onun için ufka kadar uzanan tozlu bir yoldan farklı değildi.

"Evet," dedi. "Ama önce yapmamız gereken bir şey var."

Liraz derin bir nefes aldı. "Sakın veda edeceğini söyleme."

Veda. Ne de hüzünlü bir kelimeydi. Karou'ya veda etmek, istediği en son şeydi. Birlikte ilk gecelerini düşündü. Hükümdar'ın balosunda ve daha sonra tapmakta birbirlerine ilk kez "Merhaba," diye fısıldamışlardı. Onu ilk öptüğünde Akiva'nın dudaklarında yine bu sözcük vardı. Elinde olsa, Karou'ya hayatı boyunca merhaba demek isterdi. "Hayır," dedi Liraz'a ve veda etmenin kötü şans getireceğini hatırlattı.

"Kötü şans mı?" dedi Liraz. "Aman kalsın. Ondan bizde yeterince var zaten."

Akiva, Liraz'la birlikte görünmezlik büyüsü yaparak yeniden Karou'nun odasına gittiğinde niyeti ne merhaba, ne de hoşçakal demekti. Karou'yla Issa'yı hazırlıksız yakalamışlardı.

Neyse ki, Kurt orada değildi, ama Karou ayağa fırlayıp telaşla kapıya bakınca Akiva yine Thiago'nun ona yakınlığıyla sarsıldı. General istediği anda buraya girip çıkabilir, Karou'yu görebilirdi.

"Burada ne işiniz var?" dedi Karou hayretle. Tavus kuşu mavisi saçlarını örüp omzundan aşağı sarkıtmıştı. Tuniğinin uzun kolları çürüklerini gizliyordu. Yanağının şişi biraz inmişti. Öfkesi de geçmiş gibiydi. Boynundan yukarı ani bir pembelik yayıldı. "Gitmeniz gerekiyordu."

Gitmeniz gerekiyordu. Bu Akiva'yı şaşırtmamıştı. Ambara kapatılmaları bir oyundu. Akiva kapıyı yakmak için elini ona dayadığında kapı gıcırdayarak açılmıştı. Kilitli bile değildi. Hayretle gülümseyerek kafasını aralıktan uzattığında, küçük, çirkin bir avluyla karşılaşmıştı. Etrafta tek bir muhafız bile yoktu.

"Gideceğiz, ama sana söylemem gereken bir şey var." Akiva, Karou'nun gerildiğini hissederek duraksadı. Ne söyleyeceğini sanıyordu? Buraya aşktan söz etmeye geldiğinden mi korkuyordu? O günlerin geçtiğini belirtmek istercesine kafasını iki yana salladı. Karou'nun ondan korkmasına gerek yoktu. Ama bu gece ona yeni bir acı verecekti. Yine imkansız bir seçenek sunacaktı. "Geçitleri mühürleyeceğim," dedi.

Karou belli ki, bunu hiç beklemiyordu. "Ne?" diye inledi.

"Üzgünüm, ama seni uyarmak zorundaydım. Böylece hangi tarafta kalacağına karar verebilirsin."

Hangi taraf? Eretz'te mi, insanların dünyasında mı? *Hangi hayattan vazgeçeceksin?*

"Hangi taraf mı?" Karou tezgâhının arkasından çıkıp Akiva'nın önünde durdu. "Bunu yapamazsın! Benim bu geçide ihtiyacım var. *Bizim.*" Hayreti öfke ve paniğe dönüşmüştü. Issa kuyruğunu dalgalandırarak Karou'nun yanına geldi. "Yeterince yakıp yıkmadınız mı? Neden yapıyorsunuz bunu?"

"İki dünyayı da kurtarmak için," dedi Liraz. "Böylece birbirlerini kirletemeyecekler."

"Neden bahsediyorsunuz?"

"Silahlardan," dedi Akiva ve bir an duraksadı. Fetih Kulesi'nde olup biteni uzun uzadıya anlatacak vakti yoktu. "Jael. Ölmüş olabilir, ama eğer yaşıyorsa silahlar için buraya gelecek. Dominyon'la birlikte."

Karou'nun siyah gözleri dehşetle irileşti. Sendelememek için tezgâhın kenarını tuttu. "Silahları nereden öğrendi?" Birden suratı kıpkırmızı kesildi. "Sen mi söyledin?"

Bir bıçak yarası daha. Karou, onun Jael'i silahlandırabileceğine inanıyordu. Akiva belki ona gerçeği söylerken bun-

dan gizli bir tatmin duymalıydı ama yine acı çekti. "Razgut," dedi. "Jael ondan öğrenmiş."

Karou bir an donup kaldı. Sonra gözlerini kapadı. Yanaklarının gül pembesi rengi kaybolmuştu. Hafifçe inledi. "Senin hatan değil, tatlı kızım," diye fısıldadı Issa.

"Hayır," dedi Karou gözlerini açarak "diğer her şey gibi, bu da benim hatam."

"Ve benim," dedi Akiva. "İmparatorluk için bir geçit buldum." Geçitler ve insanların dünyası Seraflar için bin yıl boyunca kayıptı. Akiva bunu değiştirmişti. Orta Asya'da, Özbekistan'ın üzerinde bir geçit keşfetmişti. Razgut da Karou'ya diğer geçidi göstermişti. "İki geçitten de gelebilirler. Jael bunun tantanalı bir gösteri olmasını istiyor. Tüm insanları meleklerin varlığına inandırmanın peşinde."

Karou, Issa'nın eline asılmış, kesik kesik soluyordu. "Bir bu eksikti," dedi ve birden gülmeye başladı. Sesi öylesine kederliydi ki, Akiva'nın kalbi sızladı.

Ona sıkıca sarılıp her şeyin yoluna gireceğini fısıldamak istiyordu. Ama ne bunun sözünü verebilir, ne de ona dokunabilirdi. "Geçitlerin kapatılması gerek," dedi. "Karar vermek için zamana ihtiyacın varsa..."

"Neyin kararı? Hangi dünyada olacağımın mı? Bunu nasıl sorarsın?"

İşte o an, Akiva, Karou'nun Eretz'i seçeceğini anladı. Bundan emindi zaten. Emin olmasaydı, tüm tehditlere rağmen kendini sonsuza dek onun olmadığı bir dünyaya hapsedebilir miydi bilmiyordu. "Burada bir hayatın var," dedi. "Bir daha asla geri dönemeyebilirsin."

"Geri dönmek mi?" Karou tıpkı Madrigal'in yaptığı gibi, kafasını yana eğdi. Önünde durmuş, bu kırık ve yaralı hâliyle

cesaretini toplamaya çalışıyordu. Saçlarını toplayınca bir sanatçının elinden çıkmış gibi görünen, uzun, beyaz boynu ortaya çıkmıştı. Zayıflıktan yüz hatları iyice belirginleşmişti. Her birinde ayrı bir güzellik ve asalet vardı. Siyah gözleri mum ışığını içip bir gece yaratığınınkiler gibi parlıyordu. O anda, hangi vücuda sıkışırsa sıkışsın, ruhunun Eretz'in büyük, vahşi dünyasına ait olduğu o kadar belliydi ki. Tüm korkunçluğu ve güzelliğiyle, haritası hâlâ çizilmemiş, toprakları hâlâ ehlileştirilmemiş, canavarlara ve meleklere, fırtına avcılarına ve deniz yılanlarına ev sahipliği yapan Eretz. Hâlâ hikâyesinin yazılmasını bekleyen bambaşka bir diyar. Onlar oraya aitti. O ve Karou.

Karou tekrar konuştuğunda, sesi hem bir yılan, hem bir kedi, hem de taşa sürtünen bir bıçaktı. "*Ben bir Kimera'yım.* Benim hayatım Eretz'te."

Akiva aynı anda bir sürü duyguyu birden yaşadı. Aşk ve hayretle sarsıldı. İçi yeni bir güç ve umutla doldu. Umut. Belki de umut kendilerini kuma gömüp aylarca avlarını bekleyen, savaş kalkanları kadar büyük, zehirli böcekler gibiydi. Umudu öldürmek imkansızdı ve bir gün mutlaka kumların arasından çıkıp yeniden ışıldıyordu.

Liraz'a, *yaşadığın sürece, hep bir umut vardır*, demişti.

Akiva yaşıyordu. Karou da öyle. Aynı dünyada olacaklardı. Bunlar belki sağlam dayanaklar değildi ama Akiva'nın tutunabileceği başka bir şey yoktu. Karou'ya önce Semerkant geçidini yakacağını, sonra yeniden buraya geleceğini anlattı. Ona isyancıların nereye gideceklerini sormak istedi, ama yapamadı. Bunu bilmemesi yararına olurdu. Onlar hâlâ düşmandı. Buradan gittiğinde, Karou yine hayatından çıkacaktı. Uzun bir süreliğine ya da belki sonsuza dek.

"Toparlanmak için kaç güne ihtiyacınız var?" diye sordu.

Karou yine kapıya baktığında Akiva öfke ve kıskançlıkla yandı. O gider gitmez, Karou Kurt'un yanma koşacaktı. Bir sonraki hamlelerini birlikte planlayacaklardı. Kimera isyancılar nereye giderse gitsin, Karou yine Kurt'la olacaktı. Birden çözülüverdi. Karou'ya bir adım yaklaştı. "Karou, bunu nasıl yapabiliyorsun? Sana yaptıklarından sonra..." Elini uzattığında, Karou geri çekilip sertçe kafasını salladı.

"Sakın."

Akiva'nın eli düştü.

"Senin beni yargılamaya hakkın yok," diye tısladı Karou. Gözleri dolmuştu. Akiva, Karou'nun elinin gayriihtiyari boynuna gittiğini gördü. Bir zamanlar bir kordonla lades kemiğini astığı yere. Karou onu birlikte geçirdikleri ilk gece boynuna takmış ve güneş doğmak üzereyken birlikte kırmışlardı. Sonraki günlerde de, bu aralarında özel bir simge olmuştu. Kemiği hep ayrılırken kırıyorlardı. İlk geceki dilekleri basitti. Bir daha görüşebilmek. Ama sonra, hayalleri büyüyüp serpildikçe, dilekleri de hep yeni bir dünya üzerine olmuştu.

Karou boynunda hiçbir şey bulamadı. Eli düştü. Akiva'ya buz gibi gözlerle baktı. "Hoşçakal."

Bununla birlikte, sanki son bağları da kopmuştu. *Yaşadığın sürece hep bir umut vardır.* Neyin umudu? Akiva, Liraz'la ikisinin üzerine görünmezlik örtüsünü atarken bunu düşünüyordu. Her şey daha iyi olabilir miydi? O kasvetli savaş kampında bu konuşmanın gerisini nasıl getirdiklerini hatırlamaya çalıştı.

"Ya her şey daha da kötüye giderse?" diye sormuştu Liraz.

"Olabilir tabii," demişti Akiva. "Hatta bu daha güçlü bir ihtimal."

84

Kıyamet

Karou, Akiva'nın gidişinin ardından yine aynı boşluğu hissetti. İçi buz kesti, iliklerine kadar ürperdi. Akiva'nın sıcaklığı bir armağan gibiydi ve o armağan birdenbire ondan alındığında, Karou sırtı pencereye dönük hiç kıpırdamadan durdu. Kızgındı. Çok kızgın. Ama bu çocukça bir öfkeydi. Akiva'nın göğsünü yumruklamak ve gücü tükendiğinde onun kollarına yığılmak istiyordu.

Akiva her zaman aradığı ama asla bulamadığı güveni ona verebilecekmiş gibi.

Karou derin bir nefes aldı. Onun giderek uzaklaştığını hayal etti. Her bir görünmez kanat çırpışta ondan biraz daha koptuğunu. Hıçkırıklarını engellemek için büyük bir çaba harcıyordu. Issa kolunu omzuna atmıştı. Karou sırtını dikleştirdi. *Kimseye ihtiyacın yok*, diye söylendi içinden. İstersen kendi sığınağın olabilirsin. Onu kaderinden hiçbir sürgü koruyamazdı. Botuna sıkıştırdığı bir bıçak ya da bir erkek de öyle. Onu Akiva bile koruyamazdı. O kendi gücü olmak zorundaydı.

Brimstone'un olduğuna inandığı kişi ol, dedi kendine. Gücünün birden bedeninin bilinmeyen derinliklerinden fışkırdığını hayal etti. *Tüm o gömülü ruhların ve tüm yaşayanların ihtiyacı olan kişi ol.*

"Tatlı kızım," dedi Issa. "Bu gayet normal birşey biliyorsun değil mi?"

"Normal mi?" Karou şaşkınlıkla ona baktı. Eretz insan silahları tehdidiyle karşı karşıyaydı. Seraflar insanların dünyasını istila etmek üzereydi. Meleklerin varlığı insanların dünyasını birbirine katacaktı. Aynı şekilde insan silahları da Eretz'i şimdiye kadarkilerden daha büyük bir yıkıma sürükleyecekti. Razgut gibi zehirli bir ruhu Eretz'te nasıl başıboş bırakabilmişti? Bunun için kendini asla affetmeyecekti. Issa da kalkmış yaşananların normal olduğunu söylüyordu.

"Onu sevmen," dedi Issa ve Karou dehşetle irkildi.

"Hayır! Bunu da nereden..."

"Lütfen, inkar etme, çocuğum. Seni yıllardır tanıyorum. Sizi kolay bir geleceğin beklediğini iddia etmiyorum. Hatta belki bir geleceğiniz bile yok. Ama kendini cezalandırmana dayanamıyorum. Sen daima onu kendin için doğru buldun. Yıllar önce de, sonrasında da. Kalbine güven. Kalbin senin gücündür. Utanman için hiçbir sebep yok."

Karou, yaşlarla dolan gözlerini kırpıştırarak ona baktı. Issa'nın sözleri canını daha da çok acıtmıştı. Ona izin mi veriyordu? Aşklarını onayladığını mı söylemek istiyordu? Bunun imkanı yoktu. Issa bilmiyor muydu sanki? Öyleyse neden ona işkence ediyordu?

Karou cesaretini topladı. *Kedi ol*, diye düşündü kayıp resim defterini hatırlayarak. Yüksek bir duvarda kendini güvene alan bir kedi. Kimseye ihtiyacı yoktu. Akiva'ya bile. "Tüm bunların

ne önemi var?" dedi. "Akiva gitti. Bizim de gitmemiz gerek. Herkese haber vermeliyiz." Etrafına bakındı. Dişler, diriltme araç gereçleri ve buhurdanlar onunla birlikte gidecekti. Ama tezgâhı, yatağı ve kapı burada kalacaktı. Odası ne kadar konforsuz olursa olsun, isyancılarla yaşadığı kaçak hayatından sonra burayı bulmak onun için müthiş bir rahatlama olmuştu. Bir kapıdan karanlığa doğru itilmenin dehşetiyle yutkundu.

"Issa." Yeni açmazının tüm ağırlığı birden üzerine çökmüştü. "Nereye gideceğiz?"

Hayat sürprizlerle doludur ve bazen sizin kararlarınızın hiçbir önemi yoktur. Daha sonra, Karou hep nereye gidebileceklerini ya da nelerin farklı olabileceğini düşünecekti.

Eğer Dominyon çoktan insanların dünyasına gelmeseydi.

Kimeralar avluda toplanmış, yola çıkmaya hazırlanıyordu. Birden uzaktan, bu uçsuz bucaksız sessizliğe hiç de uymayan, dünyevi bir ses geldi. Bir korna sesi. Israrla çalınan bir korna ve kumların arasında hızla ilerleyen bir aracın homurtusu. Birkaç asker duvarın ötesine bakabilmek için havalandı. Karou da onlardan biriydi.

Nefesi boğazında tıkanıp kaldı. Bir kamyonet kum tepeciklerine bata çıka onlara doğru ilerliyordu. Yolcu koltuğunun camından sarkan kız çılgınca kollarını sallayarak anlaşılmaz bir şeyler söylüyordu.

O kız, Zuzana'ydı.

Kamyonet Kasbah'ın önünde durdu. Zuzana dışarı fırlayıp koşmaya başladı. Karou neler olduğunu anlamıştı.

İki dünyanın kaderi onun yüzünden artık sonsuza dek değişmişti.

"Melekler geldi! Buradalar!"

Karou hızla alçalıp arkadaşını omuzlarından yakaladı.

"Melekler," dedi Zuzana bembeyaz bir yüzle. "Tanrım, Karou. Gökyüzü onlarla dolu. O kadar kalabalıklar ki. Korkunç!"

Mik de kamyonetten inip yanlarına koşmuştu. Karou yukarıdan aşağı doğru akan gürültüyü duydu. Kimeralarm arkasında toplandığını hissedebiliyordu.

Ve sonra bir sıcaklık duydu. Zuzana'nın gözleri Karou'nun arkasına kaydı ve hayretle yutkundu.

Sıcaklık.

Karou döndüğünde Akiva'yı gördü. Uzun bir an için gözleri yalnızca ona odaklandı. Karou'nun yanında yerini almak için onlara doğru yürüyen Thiago bile beyaz bir girdaptan ibaretti. Akiva geri dönmüştü ve güzel yüzü kederle çarpılmıştı.

"Geç kaldık," dedi Karou usulca. Onu kaçak hayatında besleyen, ona sanatını, arkadaşlarını ve belki de normal bir hayat fırsatını veren bu dünya bir daha asla aynı olmayacaktı.

Düşmanın varlığıyla huzursuzlaşan Kimeralar, Thiago'dan bir türlü gelmeyen işareti bekliyordu. İki Seraf bir kanat ötelerinde duruyordu ve mistik, meleksi kusursuzlukları canavarların olmadığı her şeydi. Karou onları insan gözleriyle gördü ve Kimera ordusu gözüne daha da canavarca geldi. Dominyon'la savaşmaya kalkışırlarsa dünyanın onları nasıl göreceğini biliyordu. Onlara şeytan diyeceklerdi. Serafların mucizevi güzelliğinin yanında onlara iblis damgası vuracaklardı.

Kıyamet.

"Hayır," dedi Akiva. "Daha yeni başlıyoruz." Elini kalbine koydu. Bir tek Karou ne demek istediğini anlayabilirdi.

Biz başlangıcız. Karou sanki Akiva elini kalbine dayamış gibi, göğsünde bir sıcaklık hissetti. "Bizimle gelin," dedi Akiva. Karou'nun yanında duran Thiago'ya döndü. Gözleri kor gibi yanıyor, dudaklarının kenarları seğiriyordu. Karou onun Kurt'a bakmakta ne kadar zorlandığını tahmin edebiliyordu.

"Onlarla birlikte savaşabiliriz," dedi Akiva. "Benim de bir ordum var."

Biterken...

Kirin Mağaraları, iki öfkeli orduya ev sahipliği yapıyor. Birbirlerine düşmelerini engelleyen tek şey mağaraların geniş bir alana yayılması.

Piçler, hamsaların etkisini taş duvarlardan bile hissettiklerini iddia ediyor. İsyancılar düşmanın ellerindeki çentikleri düşündükçe avuçlarını duvarlara dayamaktan kendilerini alamıyor. İyi bir başlangıç değil tabii. İki ordu da birbirlerinin ellerini kesip aşağıdaki buzlu uçurumlara atmak istiyor.

Akiva, kız ve erkek kardeşlerine hamsaların sihrinin taştan sızamayacağım söylüyor ama nafile. Hazael'in yokluğunu hissetmediği tek bir an bile yok. "O olsaydı, şimdiye kadar birlikte zar atıyor olurlardı," diyor Liraz'a.

"En azından, müzik işe yarıyor."

Mağaraların müziğinden söz etmiyor. Rüzgâr çanları hepsini tedirgin ediyor. Canavarlarla melekleri birbirine tahmin bile edemeyecekleri kadar benzeyen kâbuslarından uyandırıyor. Piçler rüyalarında bir hayaletler ülkesi görüyor, Kimeralar sevdiklerinin ruhlarıyla dolu bir mezar. Rüzgârın şarkısı bir

tek Karou'yu avutuyor. Bu, onun önceki hayatının ninnisi ve Karou buraya geldiklerinden beri iki gecedir deliksiz uyuduğuna inanamıyor.

Ama bu gece farklı. Bu gece uykusuz geçecek, çünkü yarın onları bir savaş bekliyor. Kimeralar ve melekler mağaraların en büyüğünde toplandı. Mik'in kemanı başka bir dünyadan bir sonat çalıyor ve hepsi huşu içinde dinliyor.

Düşmanımız ortak, dedi komutanları. *Amacımız ortak.*

En azından şimdilik. Hepsi bu günlerin bir an önce geçmesini ve eski düşmanlıklarına geri dönmeyi istiyor. Hepsi içlerindeki nefretin asla dinmeyeceği umuduna tutunuyor. Oysa Karou'nun, Kurt'un, Akiva'nm ve hatta Liraz'ın umudu bambaşka. Onlar iki ordunun ortak gayeleri son bulana dek kaynaşacağına inanmak istiyor.

Bu Eretz'in geleceği açısından büyük bir sınav olacak.

Zuzana'nın kafası Karou'nun omzunda, Issa diğer yanında. Kurt da uzakta değil. Ziri artık yeni vücudunda daha rahat. Ateşin yanında dirseklerine dayanmış, uzanıyor. Her zamanki gibi, yakışıklı ve gösterişli, ama yüzünde, vücudunun eski sahibinin zalimliğinden eser yok. Tabii Ziri onu oraya koymayı hatırlamadıkça. Artık gülümsemeleri de bir kitaptan öğrenilmiş gibi değil. Karou, onun kendisini izlediğinin farkında ama ona bakmıyor. Gözleri mağaranın karşısında kendi askerleriyle oturan Akiva'da.

O da ona bakıyor.

Ezelden beri, ne zaman gözleri buluşsa, sanki aralarındaki havada ışıklı bir yol belirir. Ama bu kez, birkaç gün önceki gibi gözlerini kaçırmıyorlar. İkisi de havada kıvılcımlar çakmasına izin veriyor. Birbirleri dışında her şey siliniyor. Burada, bu mağarada olanlar, iki nefretin ortak bir amaçta

buluşması uzun yıllar önce hayalini kurdukları şey olabilir. Tabii düşledikleri gibi yan yana değiller. Mutlu da değiller. Artık kendilerini daha büyük bir davaya hizmet ediyormuş gibi hissetmiyorlar. Onlar sadece yaralı ellerle hayata tutunmaya çalışan iki yaratık. Aralarında onlarca ölü ve canlı var, ama bir anlığına ışıklı yol kısalıp daha da parlaklaşıyor ve Karou'yla Akiva birbirlerine dokunduklarını hissediyor.

Yarın kıyameti başlatacaklar.

Bu gece, kendilerine izin verdiler, birbirlerine biraz daha bakacaklar.

...devam edecek

Teşekkürler

Vay canına.

Bu sayfaya gelebilmek ne kadar rahatlatıcı anlatamam, çünkü kitabı bitirdiğim anlamına geliyor. Yazmak, zaman içinde kolaylaşıyor tabii, ama her bakımdan değil. Her hikâyenin kendine göre zorlukları var ve tam ortasında kendimi şu söze güvenerek avutuyorum: "Her iş bitene kadar imkansız görünür." Çünkü gerçekten de öyle oluyor. (Şu dakikaya kadar bunu kim söyledi bilmiyordum ama artık biliyorum. Nelson Mandela'ymış. Onun yaptıklarını düşününce, bir kitabı bitirmek o kadar da büyük bir hüner gibi görünmüyor. Yine de, teşekkürler, Nelson Mandela.)

Ama hayır, bir kitabı bitirmek gerçekten büyük bir hüner ve bana verdikleri destekten ötürü teşekkür etmem gereken harika insanlar var:

Öncelikle, ilk ve en önemli okuyucum, Jim Di Bartolo. Hayatımı yazarlığımla dengelemeye çalıştığım zamanlarda evimi ayakta tutabileceğine güvendiğim adam. Sensiz ne kitaplarım, ne de hayatım aynı olurdu ve ben gerçek ya da ha-

yali hiçbir hayatı seninle olan hayatıma değişmem. Beni bu kadar mutlu ettiğin için teşekkürler.

Sabahları kitabımı yazabilmek için ondan ayrılırken, arkamdan "Karou'ya selam söyle," diye seslenen iki yaşındaki kızım, Clementine. Bak, hayatım, anne işini bitirdi. Çok yakında senin için de bir kitap yazmak istiyorum.

Annem ve babam. Beni ben yapan her şey için. Size sahip olduğum için çok şanslıyım.

Temsilcim, arkadaşım ve ortağım, Jane Putch. Sensiz ne yapardım bilmem. Teşekkürler.

Amerika'daki, Little, Brown Books for Young Readers ve İngiltere'deki, Hodder & Stoughton. Bana yaşattıkları paralel yayın tecrübesi için teşekkürler. Little, Brown'dan, süper editörüm, Alvina Ling'e, Lisa Moraleda ve Bethany Strot'a, Victoria Stapleton'a, Melanie Chang'e, Andrew Smith'e, Megan Tingley'e, Stephanie O'Cain'e, Faye Bi'ye, grafik ekibine, hızıma (daha doğrusu, yavaşlığıma) ayak uydurup kitabı zamanında çıkaran herkese çok teşekkürler. Sebep olduğum stres için özür dilerim. Ayrıca Amy Habayeb ve telif hakları ekibine teşekkürler. Yabancı baskıları bana yollamanıza bayılıyorum.

Hodder'da, Kate Howard ve Eleni Lawrence'a ve ekibin diğer üyelerine teşekkürler.

Son olarak da, Duman ve Kemiğin Kızı okuyucularına, destekleri için sonsuz teşekkürler. Okuyucularımın heyecanından daha güzel bir motivasyon olamaz. Sayenizde müthiş bir yıl geçirdim. Bu kitabı da diğeri kadar sevmenizi tüm kalbimle diliyorum.

Sevgiler.

BİR ZAMANLAR MELEK VE ŞEYTAN
BİRBİRİNE ÂŞIK OLDU.
SAVAŞLARIN SON BULDUĞU VE AKAN KANIN DURDUĞU
BİR DÜNYA DÜŞLEDİLER.
BU DÜNYA, O DÜNYA DEĞİL, NE HAZİN...

DUMAN ve KEMİĞİN KIZI
Hakkında

"Elinizden bırakmak istemeyeceksiniz." - ENTERTAINMENT WEEKLY

"Kader, umut ve kendini arayışa dair nefes kesici, romantik bir fantezi." - THE NEW YORK TIMES

"Bir seri nadiren bu kadar nefis başlar." - KIRKUS REVIEW

"Ustaca yazılmış ve temposu güzel kurgulanmış" - PUBLISHERS WEEKLY

facebook.com/Artemis Severler
twitter.com/artemiskitap
instagram.com/artemisyayinlari
artemisyayinlari.tumblr.com
youtube.com/artemis yayinlari
pinterest.com/artemisyayinlar
artemisyayinlari.com • artemisgenc.com • artemiscocuk.com

ISBN 978-605-142-547-4

Kapak Tasarım: photoRepublic, 2014
Görseller: Shutterstock